

Giới thiệu Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung

Thể loại: Trùng sinh, cung đấu

Convert: Tàng Thư Viện

Edit: Nakan09

Độ dài: 84 chương

Nàng là một Hoàng quý phi chỉ còn cách hậu vị một bước thì lại trùng sinh thành thất phẩm tiểu thường tại.

Đây không phải là cuộc sống mà nàng mong muốn cho nên Văn Diệu Diệu quyết định phản đấu.

Đầu nhập vào Hứa Tiệp dư diệt Lô quý nhân, sau đó đầu nhập vào Hiền phi để giết chết Hứa Tiệp dư, cuối cùng dựa vào năng lực của mình để xử lý Hiền phi.

Nàng là người thắng cuộc.

Điều duy nhất khiến nàng không hài lòng chính là ấn tượng của nàng đối với hoàng đế chính là quá kém.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nhân sinh người thắng

“Hoàng quý phi, tam hoàng tử đã ngủ. Trước khi ngủ trước hân còn mở mắt to nhìn chung quanh tìm ngài.” Đông Sanh cười mỉm đi tới.

Viên Diệu Diệu nằm ở trên ghế quý phi, đầu đầy châu ngọc, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người lung linh như ẩn như hiện, bất cứ ai nhìn vào đều không ra nàng đang còn trong tháng.

Nghe được lời nói Đông Sanh, nàng mỉm cười. Tiểu cung nữ quý bên cạnh quý, hai tay nâng trái vải vừa lột vỏ đưa lên. Chỉ thấy môi đỏ mọng của nàng, nuốt trái vải trắng như tuyết kia vào trong miệng.

Thăng đến phun ra hột vải, nàng mới dài thở phào nhẹ nhõm, thân nhiên tự đắc nằm trên ghế tựa, nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng Viên Diệu Diệu, mười lăm tuổi tiến cung, trí tuệ lạnh lợi, bắt lấy thánh tâm, vinh sủng không suy. Người khác đều cho rằng hoàng thượng yêu thích nhan sắc của nàng, nhất thời cảm thấy mới mẻ, lại không biết hoàng thượng thích nàng vì nàng thấy rõ thánh tâm, hiểu rõ thánh ý.

Bây giờ nàng hai mươi tuổi hoa, bộ dáng xinh đẹp như tạc, thịnh sủng còn nhiều hơn lúc trước. Dùng một chút tài lẻ để đi đến vị trí hoàng quý phi, trung cung vô chủ, nên trên thực tế là nàng khống chế toàn bộ hậu cung. Hơn một tháng trước sinh ra tam hoàng tử, cũng là hoàng tử duy nhất còn sống, vị trí hoàng hậu của nàng, vị trí Thái tử của tam hoàng tử, đều sắp đến.

“Người nhìn Tây Dung nhiều chút, đừng để cho bên kia phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.” Viên Diệu Diệu nhẹ giọng dặn dò hai câu.

Đông Sanh cười khê: “Đó là tự nhiên”

Nàng vung tay cho các tiểu cung nữ lui ra, lặng lẽ đến gần bên người Viên Diệu Diệu, thấp giọng nói: “Nương nương, nô tì mới vừa nghe Khang công công bên Long Càn cung nói, hoàng thượng có ý phong ngài làm hoàng hậu, đã chọn lựa phong hào. Mấy ngày nữa sẽ viết ra thánh chỉ, chuẩn bị đến lúc đó cho ngài một kính hỉ!”

Viên Diệu Diệu thanh thúy cười ra tiếng đến: “Tiểu Khang Tử cùng người giao hảo tốt, suốt ngày đem mấy tin tức này nói cho người. Người nhìn một cái, đến lúc đó bản cung không có kính hỉ, hoàng thượng chắc chắn trách phạt của các người.”

Đội Đông Sanh lui ra, Viên Diệu Diệu xoa xoa hai gò má mình, tiểu cung nữ đề thấp thanh âm kêu một tiếng “Hoàng hậu nương nương”. Lập tức thay đổi sắc mặt, bày ra một bộ ung dung đẹp để quý giá bộ dáng lên tiếng trả lời: “Bình thân.”

Nàng vừa nói xong hai tay liền che mặt nở nụ cười, tiểu cung nữ năm năm, nàng cuối cùng có thể đi lên cái kia vị trí.

Tuy rằng người ngoài nhìn thấy hậu cung ba ngàn giai lệ, hoàng thượng chỉ sủng một mình nàng. Trên thực tế, Viên Diệu Diệu thấy rõ ràng một người nam nhân ngồi trên ngôi cửu ngũ lãnh tình thế nào, bọn họ trừ bỏ quan hệ trên giường, thì chính là quan hệ hỗ trợ cùng có lợi.

Hoàng thượng vui mừng vì nàng thông minh xinh đẹp, có thể khắp nơi chế trụ thế lực hậu cung, thấy ở nàng công lao vất vả, mà nàng còn sinh hài tử, nên cho vị trí hoàng hậu. Nàng vui mừng, ngồi cửu ngũ càng thêm vững chắc, quan trọng nhất đương nhiên là quyền lực lớn, bảo đảm cho nàng một đời vinh hoa phú quý, đưa nàng đến nhân sinh cao nhất.

Đương nhiên trong cung có nhiều nữ nhân thông minh xinh đẹp, Viên Diệu Diệu sở dĩ có thể nhanh chóng thịnh sủng, hơn nữa liên tục là đứng đầu hậu cung, chủ yếu ở chỗ nàng da mặt dày.

Ở dưới giường, hoàng thượng nói cái gì thì là cái đó; ngược lại lúc trên giường, nàng nói cái gì liền là cái đó!

Trước mặt thánh thượng nhu thuận nghe lời, ngoan ngoãn khiêm nhu, để cho ngồi cửu ngũ nghĩ nàng là người nhu thuận, thể hiện bộ dáng khiến cho hoàng thượng hài lòng! Rồi khỏi thánh thượng, nàng liền lập tức hóa thân thành nữ ma đầu, đến một cái giết một cái, đến hai cái phế một đôi.

Ai kêu Viên Diệu Diệu nàng là quý không thể nói!

”Chờ về sau khi thành hoàng hậu, khi không còn hoàng thượng, dựa vào nhi tử trở thành thái hậu. Viên Diệu Diệu ta sinh ra chính là mệnh phú quý a.”

Nàng không để ý hình tượng lác chân, thần sắc đắc ý rõ ràng.

”Nương nương, hôm nay An quý nhân vừa thụ phong cầu kiến.” Đông Sanh ở ngoài điện thông truyền một tiếng.

Viên Diệu Diệu lập tức nhẹ ho một tiếng, nhanh chóng sửa sang lại dung nhan, ngồi lại nghiêm chỉnh: “Cho nàng đi vào.”

Quy củ trong hậu cung, buổi tối đầu tiên hoàng thượng sủng hạnh nữ tử, nếu là cảm thấy tốt, sẽ thăng vị, tỏ vẻ nàng này hấn hưởng thụ. Đương nhiên ngày thứ hai sau khi thụ phong nữ tử này phải đến trước mặt Viên Diệu Diệu bái lễ, hơn nữa nghe dạy bảo một phen, muốn gắng sức thay hoàng gia khai chi tán diệp.

Chuyện này Viên Diệu Diệu cũng biết ít nhiều, lúc này cũng đã hạ bút thành văn. Tân phong An quý nhân diện mạo thanh tú, lộ ra phong vận bích ngọc, hơn nữa cực biết quy củ.

Sau khi nàng răn dạy liên chuẩn bị cho An quý nhân lui ra, nào biết lúc này tiểu nha đầu do dự một lát, cuối cùng vẫn là cho người ta đưa lên một mâm điểm tâm.

”Ti thiếp biết nương nương đến từ Lư Lăng, Lư Lăng có nhiều Toan Tảo cao. Ma ma của ti thiếp am hiểu cái này, nàng làm Toan Tảo cao chua ngọt ngon miệng, ăn qua một hồi, cả người khó quên. Ti thiếp vừa đúng học được tay nghề này, làm một ít mời Hoàng quý phi nương nương nếm thử, vạn mong nương nương chớ ghét bỏ.”

Viên Diệu Diệu hơi hơi sững sốt, ngược lại khóe miệng nhẹ nhàng gợn lên. An quý nhân cũng thật có nhãn lực, hoàng thượng đối với người hầu hạ luôn luôn soi mói, An quý nhân có thể có phong vị này coi như là không tệ, cộng thêm nàng hiểu biết nhìn đến tâm tư người khác, bị nàng nói như vậy, Viên Diệu Diệu thật là có chút thêm.

Nàng vung tay lên, Đông Sanh lập tức tìm ngân châm kiểm tra, lại chọn một khối cho tiểu cung nữ ăn. Sau một lúc lâu bình yên vô sự, Viên Diệu Diệu cũng thuận tay dùng khăn gấp bao một khối, tinh tế nhắm nuốt từng miếng.

”Người có tâm, mùi vị cũng tốt. Ngày sau nếu có thời gian, cứ đến trong điện bổn cung ngồi một chút.” Nàng nhẹ nhàng gật đầu, Lan Hoa Chi hơi hơi nhếch lên, được sủng ái của Hoàng quý phi phái đoàn bày được mười phần mười.

”Đa tạ nương nương, ngài vui mừng là phúc phận của ti thiếp.” An quý nhân lập tức đứng dậy hành đại lễ, trên mặt lộ ra bộ dáng vui sướng, giống như khi nàng được hoàng thượng tấn phong.

Viên Diệu Diệu không khỏi than thở trong lòng: Cô gái nhỏ này thật không sai, nếu là tâm tính tốt, không ngại đi mượn sức người trong nhà.

Đang nghĩ tới, bỗng nhiên trong bụng nàng quặn đau, trước mắt cứ như trời đất bị xoay chuyển, Toan Tảo cao trong tay trực tiếp rơi trên mặt đất, khí lực cả người giống như bị rút đi.

”Nương nương, nương nương, ngài như thế nào?” Đông Sanh nhận thấy được dị trạng của nàng, lập tức vội chạy tới.

Viên Diệu Diệu đau đến gần như co rút, nàng cảm giác dưới thân một trận ấm nóng, bụng rơi xuống, giống như là có cái gì đó chảy ra.

”Máu, a —— thật nhiều máu ——” An quý nhân thét chói tai, thanh âm kia cơ hồ chấn động làm cho màng tai người ta đều vỡ.

Nàng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, trực tiếp xụi lơ trên mặt đất. Hoàng quý phi nương nương là ăn Toan Tảo cao nàng làm mới biến thành như vậy, nàng không chừng không còn mệnh sống.

”Mau mời thái y.”

”Đi bẩm báo hoàng thượng.”

Trong điện nhất thời rối loạn, cả người Viên Diệu Diệu còn bị vây trong trạng thái sương mù, trong miệng còn lại mùi vị chua ngọt, nhưng nàng lại cảm

giác như là uống phải hạc đỉnh hồng. Nhiệt lượng ở trong thân thể nhanh chóng xói mòn, nàng cố hết sức cúi đầu nhìn dưới chân mình mình, một mảnh hỗn độn.

Máu đỏ tươi lan tràn phủ kín kim phần trên nền gạch, mặt trên đồ án mẫu đơn nhuộm thành đỏ như máu, giống như nghênh đón cái chết.

Thật sự thật nhiều máu, thời điểm sinh hài tử cũng không có nhiều máu như vậy. Nhắm mắt lại một khắc cuối cùng, nàng còn tự giấu trong lòng, hậu sản rong huyết này tới có phải hay không có chút muộn?

Đáng tiếc nàng thay hoàng thượng sinh ra tiểu tử béo trắng, không có nương, hoàng tử ở trong hậu cung chính là không thể sống nổi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tầng dưới chót thường tại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 2: Tầng dưới chót thường tại

Thời điểm Viên Diệu Diệu tỉnh lại, nàng đang nằm ở trên giường, trên người mặc đồ trắng thuần, phảng phất giống như là vừa thức dậy khi nghỉ trưa. Thân thể không có dị trạng gì, đau đớn đều không.

Nàng không khỏi sờ soạng tay chân, sạch sẽ, không có hiện tượng chảy máu.

Chẳng lẽ trúng độc Toan Tảo cao, xuất huyết nhiều đều là một giấc mộng? Hay là nói ông trời luyện tiếc nàng chưa lên được vị trí hoàng hậu liền hồng nhan bạc mệnh, cho nên động lòng trắc ẩn, tiếp tục cho nàng là người chiến thắng, chỉ xuất huyết xong mọi chuyện vẫn còn tốt.

"Đông Sanh, Đông Sanh —" nàng cất cao tiếng kêu.

Sau khi mở miệng kêu, phút chốc nàng liền ngậm miệng lại, thanh âm của nàng thay đổi. Vốn dĩ vì để phù hợp thân phận địa vị, nàng đã luyện thanh âm riêng làm cho nghe qua hơi thấp trầm, hơn nữa phi thường có khí thế.

Nhưng bây giờ lại là một thanh âm nhu nhược, nàng nhẹ ho một tiếng, tận lực thu cổ họng lại nói một câu nói, vẫn như cũ là giọng non nớt nghe như đang làm nũng.

"Viên thường tại, ngài lại kêu sai tên nô tì rồi. Lần tới không nhớ được cũng đừng kêu loạn, trong cung có một vị kêu Đông Sanh, là đại cung nữ bên người Hoàng quý phi nương nương. Nàng so ngài còn quý hơn!"

Một tiểu cung nữ mặc một thân cung trang xanh biếc đi vào,, trong tay bưng một chén sứ thanh hoa nhỏ, cách thật xa cũng có thể nghe được vị thuốc dày đặc.

Viên Diệu Diệu nheo mắt, Viên Thường tại là ai? Nàng cũng họ Viên, là nàng sao? Nàng lúc trước không phải là Thường tại, nhưng Đông Sanh là nô tì bên cạnh Hoàng quý phi, điểm này thì không sai.

"Người tên là gì? Đầu ta đau không nhớ được." Nàng nghe lời nên hỏi khách sáo.

"Nô tì Thúy Trúc."

"Hoàng quý phi nàng —" Viên Diệu Diệu cố ý chỉ nói nửa câu.

Thúy Trúc hiển nhiên là tính tình nhanh nhẩu, lập tức trả lời nàng: "Hoàng quý phi không còn, rong huyết mà chết. Thường tại ngài còn gì không nhớ rõ, nô tì vừa nấu thuốc phía trước vừa nói với ngài..."

Vẻ mặt Viên Diệu Diệu rơi vào trạng thái lơ mơ, đợi chút, ai nói với người Hoàng quý phi đã chết a! Ta chính là Hoàng quý phi, ta còn sống, ta thế nào biến thành tiểu thường tại a...

"Nàng chết như thế nào?"

Viên Diệu Diệu lộ vẻ nôn nóng, phần nộ quá. Nhưng là thanh âm cổ họng nói ra, giống như hài tử làm nũng hỏi kẹo sao lại không có.

"Nô tì nói, rong huyết mà chết. Lúc đó hết thầy thái y ở thái y viện đều đi Diệu Tiên điện!"

Viên Diệu Diệu nhất thời cảm thấy tim chính mình đau thắt, suy sụp ngồi ở chỗ kia.

Nàng thật sự đã chết, hơn nữa là chết không minh bạch, hơn nữa nàng đến bây giờ đều không biết ai muốn hại nàng. Vừa rồi nàng còn đặc ý tại Diệu Tiên điện, vì chính mình là người thắng cuộc, bất quá trong nháy mắt, nàng từ một Hoàng quý phi cường thịnh, biến thành một tiểu thường tại không có tiếng tăm gì. Quả thực như rơi xuống vực thẳm, khác nhau một trời một vực.

Diệu Tiên điện là cung điện hoàng thượng ban riêng cho nàng, mặt trên tấm biển vẫn là ngôi cửu ngũ tự mình đề tự. Tên cung điện cũng đại biểu cho hoàng thượng đối nàng thịnh sủng cùng dung túng, kết hợp ý tứ Viên Diệu Diệu là tiên nữ.

Tuy rằng tục khí, nhưng Viên Diệu Diệu vô cùng đặc ý.

Đáng tiếc cung điện tốt như vậy, một gạch một ngói đều là tinh tế điêu mài, không biết về sau tiện nghi cho cái hồ ly tinh nào.

"Thường tại, thừa dịp thuốc còn nóng, ngài uống xong có thể sinh bệnh."

Viên Diệu Diệu mở to hai mắt nhìn: "Người muốn hại ta?"

Viên thường tại này là cái ngốc tử à, cung nữ bên người thế nhưng quang minh chính đại muốn nàng sinh bệnh.

"Nô tì nào có lá gan đó? Thường tại ngài Lại đã quên, thuốc này là ngài dùng ba cây trâm vàng đổi lấy, nói là bị bệnh sẽ không cần đi gặp mặt vài vị Quý nhân, Tiểu nghị. Ngài cũng vui vẻ được thanh nhàn." Thúy Trúc mở to hai mắt nhìn, vội vàng giải thích.

Biểu cảm trên mặt nàng bình tĩnh, dù sao đối với Viên Diệu Diệu loại biểu hiện này đã tập mãi thành thói quen.

"Ta lúc trước đã uống qua thuốc này?"

"Có uống, ngài hôn mê hồi lâu. Nô tì muốn nói

thuốc này không nên uống nhiều, được là ba phần
độc, ngài cứ không nghe..."

Viên Diệu Diệu bĩu môi, xem ra là Viên thường
tại uống thuốc này nên chết, cho nên nàng thành
Viên thường tại.

"Nghe người, không uống nữa"

Thúy Trúc còn chuẩn bị thao thao bất tuyệt nghĩ
muốn khuyên giải nàng, để cho nàng thông suốt,
không nghĩ tới còn chưa nói vài câu, Viên Diệu
Diệu liền cực kỳ sáng khoái đáp ứng rồi.

"A? Nha." Trong tay nàng bưng cái chén nhỏ, vị
thuốc rất đậm, Viên thường tại vẫn là cái tiểu
mơ hồ kia, nhưng là cảm thấy nơi nào giống như
không giống lúc trước .

"Đem gương đưa cho ta, người đi ra đi."

Chờ trong phòng chỉ còn lại một mình Viên Diệu
Diệu, nàng lập tức thay đổi khỏi bộ dáng hồ
ngốc, một mạch tương phản người trước đó.

"Chắc chắc, khuôn mặt này thế nhưng ẩn nấp ở bên
trong thâm cung, còn chưa có bị sủng hạnh." Nàng
nói nhỏ ở trước gương đồng, sờ sờ thủ cung sa,
có chút tiếc hận.

Tiểu thường tại này có một khuôn mặt cực kỳ xinh
đẹp xuất chúng, cho dù hiện tại là bộ dáng tóc
tai bù xù, vẫn lộ ra một sắc thái yêu kiều. Cằm
hơi nhọn, mắt hạnh nhân sáng ngời, khóe môi hơi
hơi nhếch lên, tự nhiên mang cười.

Trước kia Viên Diệu Diệu có một khuôn mặt tương
đối mượt mà, dù nàng gầy, trên mặt vẫn tròn trịa
như cũ, khi đó nàng thập phần hâm mộ những cô
gái có khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay. Bây giờ
nàng có một khuôn mặt tiêu chuẩn của hồ ly tinh,
tâm tình nhất thời cực tốt.

"Ai u, ngực cũng thật là lợi hại." Nàng bỏ gương
xuống, hai tay luồn qua hai phần mềm mại của
chính mình, chắc chắn lấy làm kỳ lạ.

Như vậy Viên thường tại này có một khuôn mặt điển hình của sủng phi cùng đáng người tiểu phi tần, lại cố tình che giấu góc thâm cung, rồi lại uống được trốn tránh người khác, làm chết chính mình

Bất quá nàng này có thanh âm nũng nịu hơi trẻ con, thật sự là điều Viên Diệu Diệu không chịu nổi.

"Khuôn mặt cùng ngực này, không hợp với giọng nói. Ho ho, bốn cung —" nàng luôn đề thấp tiếng nói, muốn nghe qua tục tăng một chút, nhưng hết thầy đều vô bổ.

Viên Diệu Diệu mặt ủ mày chau, nàng đã không còn là Hoàng quý phi, cho nên không thể lại tự xưng bốn cung, thường tại là chính thất phẩm, phân vị rất thấp, chỉ có thể là tự xưng tì thiếp. Nếu đi trong hậu cung một chuyến, dọc theo đường đi là phải hành lễ, phỏng chừng đem thắt lưng chặt đứt.

Tiểu thường tại này không biết vì sao phải trốn tránh không ra ngoài, còn Viên Diệu Diệu khẳng định là không thể như thế được, nàng còn có nhi tử ở trong hậu cung, phải nhanh chóng đi lên địa vị cao cao tại thượng, như vậy mới có tư cách đi tranh quyền nuôi nấng tam hoàng tử.

Nhưng nàng này là chính thất phẩm, nếu muốn bò đến tam phẩm, quả thực là rất khó. Huống chi tiểu thường tại này xem ra vào cung đã lâu, sớm mất đi thời cơ thị tẩm tốt nhất.

Viên Diệu Diệu trong lòng bắt đầu tính toán, phân vị nàng rất thấp, muốn thị tẩm, phải có được người dẫn. Thế lực bên trong hậu cung chia cắt nghiêm trọng, lúc trước Viên Diệu Diệu vào cung, còn có hiện tượng này, sau này Viên Diệu Diệu được sủng ái, trợ giúp hoàng thượng quản lý hậu cung, nàng cũng thành lập thế lực cho chính mình.

Bây giờ nàng chết không minh bạch, phải biết rõ ràng cuối cùng là thế lực muốn mệnh của nàng là

một người, hay là các thế lực hậu cung Liên thủ để diệt trừ nàng. Dù sao Hoàng quý phi này đã chết, những người khác mới có khả năng đi lên vị trí chính cung hoàng hậu.

"Viên Thường tại, Văn Tiểu nghi, Vu quý nhân cùng Lô nương tử đến ." Bên ngoài truyền đến thanh âm.

Viên Diệu Diệu lập tức nằm ở trên giường giả chết, nàng là người nhu nhược hồ ngốc, không có dấu hiệu gì được sủng ái, thế nhưng còn có người đến thăm nàng. Tiểu cô nương nhân duyên không tệ, không hổ là người cùng họ với mình.

Một trận mùi thơm son phấn truyền đến, liền thấy ba vị nữ tử dáng vẻ bất đồng đi vào. Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng nheo lại ánh mắt, tinh tế đánh giá một chút, ba người này một người nàng cũng đều không biết, phân vị rất thấp không vào được ánh mắt nàng. Bất quá bây giờ nàng là Viên Thường tại, trong đó có hai người phân vị so nàng còn cao hơn, trong lúc nàng bệnh thành như vậy, còn tới thăm nàng, phải quan hệ thật tốt lợi dụng một phen.

"Viên Thường tại, người nhìn thấy ta cùng Văn tỷ tỷ, còn không mau đứng lên hành lễ! Cung nữ đã sớm thông truyền , người lại cố ý ở trên giường không dậy nổi, coi thường cung quy, nên đánh bằng roi !" Đi ở chính giữa hẳn là Vu Quý nhân, không cho Viên Diệu Diệu phản ứng gì, liền giận không kềm được quát lớn.

Viên Diệu Diệu ngây người như phỗng, nàng vừa mới nảy cảm động một phen, đều là tự mình đa tình? Ba người này không phải là tới thăm nàng, thuần túy là vì muốn ra oai sao?

"Tì thiếp gặp qua Viên thường tại." Lô nương tử cúi người hành lễ, thanh âm nhu nhược nghe qua như gió xuân, đáng tiếc lời nàng nói tiếp theo không mang ý gì tốt: "Tì thiếp luôn luôn ghi nhớ cung quy, Viên thường tại vẫn là nên nhanh chóng đứng dậy hành lễ đi, coi thường cung quy thì nhỏ là mười bản tử, lớn thì là trượng tử đấy. Hiện tại thân thể này của Viên thường tại,

chỉ sợ là không chịu nổi.

Thật hay, tôi coi thường cung quy này, đã trực tiếp muốn đổ lên đầu nàng, vì phân vị nàng so ra thấp hơn nên mấy người này muốn áp nàng một đầu .

Thường tại cùng Nương tử đều là thất phẩm, chẳng qua thường tại xếp hạng chính thất phẩm ở phía trên, cho nên Lô nương tử không cam lòng nhìn thấy Viên Diệu Diệu là phải ngoan ngoãn hành lễ.

"Xin hỏi ba vị, cung quy điều thứ hai mươi mốt là cái gì, có còn nhớ rõ?" Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng vỗ trán, trên mặt mang ý cười, làm chính mình càng thêm ôn nhu một ít.

Vu quý nhân nhẹ nói: "Ta không quan tâm cái cung quy kia là cái gì, người đừng mơ tưởng dùng chiêu trò gì đùa bỡn. Người đâu, Viên Thường tại đã không chịu hành lễ, các người liền giúp nàng một chút, tránh cho đến giường cũng không biết đi xuống."

Nàng vừa dứt lời, lập tức hai cung nữ cường tráng liền lao ra, hiển nhiên là các nàng mang đến để xử lý Viên Diệu Diệu .

"Ta xem ai dám! Cung quy điều thứ hai mươi mốt, người ở phân vị cao hơn không nguyên do trách móc nặng nề người ở phân vị thấp, cấm túc; cung quy điều thứ hai mươi ba, tứ phẩm trở xuống, không được vận dụng tư hình, nếu vi phạm, phạt trượng. Trong ba vị phân vị cao nhất là Văn Tiểu nghi, Tông ngũ phẩm, nếu ngài để cho người khác ở đây đánh tì thiếp, hôm nay đánh bao nhiêu bản tử, về sau ngài cũng sẽ nhận bấy nhiêu bản tử. Tì thiếp thân thể xác thực không khoẻ, nếu là chết, coi như đi xuống dưới hầu hạ Hoàng quý phi. Nếu là hôm nay tì thiếp may mắn không chết, ngày sau tì thiếp nhất định phải kiện lên trên, ngài cùng vài vị ở đây vào thời điểm này không sống yên ổn, coi chuyện Hoàng quý phi chết không ra gì, to gan lớn mật!"

Thanh âm Viên Diệu Diệu vẫn là kiêu kiêu mềm mềm như vậy. Cô ta thêm nàng cố làm vậy đi hơi

thở, cảm giác giống như không có khí lực. Bất quá trên mặt nàng là thần sắc vô cùng ngoan lệ, hai mắt trùng trùng, thậm chí tròng trắng mắt còn hơi đỏ, giống như là giận dữ công tâm.

Ba vị kia thần sắc mờ mịt, tựa hồ như hoàn toàn bị nàng làm cho khiếp sợ. Ai có thể nghĩ đến một ngày kia, tiểu ngu ngốc Viên Thường tại lại có thể có uy phong như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 3: Miêu Miêu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 3: Miêu Miêu

Edit: Nakan

Beta: Hằng Lê

Sắc mặt Viên Diệu Diệu không thay đổi, trong lòng Lại có chút tự đắc. Thế nhưng có người dám ở trước mặt nàng khoe khoang cung quy, buồn cười, cung quy này lập ra, từng câu từng chữ vẫn là do nàng cân nhắc.

Người nào muốn bày trò trên cung quy, thật đúng là múa đao trước mặt Quan Công, không biết tự lượng sức mình.

Viên Diệu Diệu am hiểu sâu những người phân vị thấp, vì tránh cho các người khác làm loạn hậu cung ở sau lưng, hiện tại đúng là thời điểm phát huy công dụng.

Hai người bọn họ rõ ràng bị nàng dọa, nhưng Văn Tiểu nghi kia liên tục không nói chuyện, vẫn như cũ, còn có ý cười nhìn Viên Diệu Diệu.

"Viên Thường tại nói lời này cũng có lý, hôm nay chúng ta hoặc là không động đến người, hoặc là trực tiếp lấy mạng của người! Nếu Viên muội muội đã nói như vậy, các người còn thất thần làm gì, thì liên tục nhìn nhau." "

ai len mang nang xuong.

Thanh âm Văn Tiểu nghi dẹt dàng dễ nghe, dáng người phù hợp, nhìn thế nào cũng đều lộ ra một khí thái nữ tử dịu ngọt. Nhưng lời nào mà nàng ta nói ra cũng đều thật ngoan độc, không mở miệng thì thôi, mở miệng ra đều là muốn mạng Viên Diệu Diệu, nhưng lại làm bộ dáng cứ như Viên Diệu Diệu xứng đáng như thế.

"Thường tại." Thúy Trúc kinh hô một tiếng, lập tức tiến lên muốn ngăn cản những người đó.

Ánh mắt Viên Diệu Diệu sắc bén, thời khắc mấu chốt bên người vẫn còn người đáng tin. Nàng đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, lại càng không cho các nàng cơ hội khi dễ mình.

Bản thân Viên Thường tại là nhân vật giống như một con gà yếu kém, ngay cả một phân vị thấp hơn so với nàng cũng dám đến xem thường, chê cười nàng, rất có khả năng là ngay từ thời điểm ban đầu người khác bắt nạt nàng, nàng không có phản kháng, vẫn là một bộ dáng nhẫn nhục chịu đựng.

Hiện tại nàng muốn cục diện hòa nhau này, bị đánh sợ, làm các nàng phải nhớ thật lâu, về sau không dám tìm nàng khi dễ nữa.

"Lô nương tử, ta không động được người khác, nhưng là có thể động đến người" Viên Diệu Diệu lôi mạnh trâm cài tóc, dùng hết khí lực, đi chân trần từ giường vội chạy đến.

Trực tiếp bổ nhào vào người Lô nương tử, dùng sức đánh vào, cộng thêm Lô nương tử không có chút phòng bị, lập tức đã bị nàng áp ngã xuống đất. Kim trâm nhọn trực tiếp đâm về hướng thân thể nàng ta, nữ tử trong cung trước nay mềm yếu, làn da trắng nõn mềm mại chưa bao giờ đụng qua kim trâm, đâm một chút cũng đã thấy máu. Hướng chỉ Viên Diệu Diệu liên tục đâm vài cái, đặc biệt ở những nơi không thể dễ nhìn, tỷ như hai tảng thịt trước ngực.

Đối mặt với Viên Thường tại hung hãn như thế, những người chung quanh đều bị nàng dọa.

Đến khi tiếng quát tháo của Lô Nương tử truyền đến, vài cung nữ mới luống cuống tay chân đi đến can ngăn. Nhưng Viên thường tại này thường ngày nói lớn hai câu đều cần có nhiều dũng khí, giờ phút này người đó giống như bị nổi điên, động tác vung kim châm kia có một khí chất phi phàm.

"Người điên rồi? Người vừa mới nói cung quy không được vận dụng hình phạt riêng, người đây là muốn giết người !" Vu quý nhân miệng cộc nhưng gan thỏ lớn tiếng kêu gào, không dám bước thêm một bước về phía trước, sợ Viên Diệu Diệu đi về hướng của nàng ta đang đứng.

"Ta không điên, mỗi lời các người nói đều muốn mạng của ta. Văn Tiểu Nghi, ngài mới vừa nói cái gì? Làm phiền ngài lặp lại lần nữa! Tượng đất cũng sẽ có lúc nổi giận, các người lại dám bắt nạt ta như vậy, cùng lắm thì đồng vu quy tận. Hiện tại là lúc Hoàng quý phi không còn, Hoàng thượng nhất định không hy vọng nghe được phi tần nào náo loạn. Các người có bản lĩnh thì tìm người giết chết ta!" Viên Diệu Diệu thoát ra khỏi sự kiềm chế của các cung nữ, sớm một đến thở hổn hển, dứt khoát liền xếp bằng ngồi trên đất.

Cung điện tiểu thường tại này coi như dọn dẹp không tề, trên đất còn trải một tấm thảm dày, vừa vặn để nàng ngồi xuống.

Ba người sắc mặt khác nhau, đặc biệt hai người có phân vị cao hơn so với Viên thường tại, vốn tưởng rằng ép buộc nàng xong sẽ khiến tâm tình thoải mái, không nghĩ tới hôm nay tiểu ngu ngốc này thế nhưng biến hóa thành mù dạn xoa.

"Viên muội muội, người đừng đắc ý quá sớm, về sau cũng sẽ có thời điểm người chịu chết. Hiện tại không thể lấy mạng của người, còn ngày mai đến trở về sau thì sao? Người cam đoan người không cần ăn không cần uống không cần ngủ ? Chỉ cần có một chút cơ hội, đều có khả năng lấy mạng nhỏ của người." Văn Tiểu Nghi vận xoắn khăn gấm, trên mặt vẫn nở nụ cười trì bộ đáng cười cười nhẹ nhàng, trên thực tế khăn tay đều đã bị nàng ta siết muốn rách.

Viên Diệu Diệu cười lạnh, chỉ cần ra khỏi đại môn, các nàng ta sẽ không có cơ hội có thể giết chết nàng.

Không khí trong khoảng thời gian ngắn trầm xuống, cho dù ba người kia có vô số lý do muốn lập tức giết chết nàng, cũng là không có khả năng.

Khắp nơi trong hậu cung này đều là tai vách mạch rừng, mới vừa rồi Viên thường tại não loạn lớn như vậy, một chút này đã truyền vào lỗ tai một số người.. Tuy rằng bốn người các nàng cộng lại cũng không dễ dùng một ngón tay đùa chết, nhưng nếu xui xẻo rơi xuống trên đầu mình, vẫn là cực kỳ sợ chết.

Ba người được vài cung nữ nâng đỡ, bước nhanh rời đi. Vốn dĩ hùng hùng hổ hổ đến, hiện tại rời đi có chút xấu hổ, quả nhiên các nàng không thành công.

"Thường tại, bây giờ phải làm sao đây? Diêu Dung hoa chính là người đứng phía sau ba người này, trong cung ai cũng biết chuyện này, Diêu Dung hoa là người của Lương phi. Ngài đối với các nàng như vậy, chẳng khác nào đánh vào thể diện Lương phi, tuy rằng các nàng có hơi quá đáng, nhưng nếu ba người kia đến trước mặt Diêu Dung hoa thêm mắm thêm muối, ngài sẽ ra sao đây! Sớm biết vậy lúc trước nô tì không khuyên ngài không uống thuốc, còn có thể giả bệnh lừa dối cho xong" Thúy Trúc dè dặt cẩn trọng nâng đỡ nàng đứng lên, thần sắc trên mặt ảo não vạn phần.

Viên Diệu Diệu nghe được mấy câu nói đó, không thèm để ý, nếu không phải nàng ráng nhịn, nói không chừng trực tiếp bật cười thành tiếng.

Lương phi? Nếu vào lúc trước, Lương phi chỉ dám ở nàng trước mặt nàng cười đùa tiếp cận, làm sao dám xưng vương xưng bá như thế.

Bất quá giờ phút này ở dưới mái hiên người không thể không cúi đầu. Nàng đã không còn là Hoàng quý phi Viên Diệu Diệu quyền nghiêng hậu cung mà

chỉ là một tiêu thường tại nhu nhược ngọc
nghech.

"Có danh sách cung phi từ dưới ngũ phẩm trở
xuống không?" Đầu tiên nàng phải biết được mình
tên là gì.

"Ngài không phải đã kêu nô tì dùng thanh Lửa đốt
rồi sao? Ngày đó danh sách đưa tới, ngài bỗng
dưng nổi giận đùng đùng, trừ bỏ mới vừa rồi ngài
muốn cùng Lô nương tử liều mạng, thì lần đó là
hung hãn nhất."

Viên Diệu Diệu không thể nghi ngờ, tiểu thường
tại này không chỉ có đầu óc không tốt, làm cho
chính mình chết, còn làm ra hành động như vậy.

Đốt trên đốt dưới, cũng không thể đem danh sách
đó ra đốt nha. Trên đó đều ghi lại tình địch của
nàng, muốn thượng vị, thì phải đạp một đám
xuống. Biết người biết ta, bách chiến bách
thắng, khó trách tiểu thường tại này chỉ có thể
ẩn cư nơi thâm cung, làm một cái tiểu bạch ngọc
ngốc nghech.

Nàng nghiêng đầu tội nghiệp nhìn Thúy Trúc, hai
chữ "Vì sao" thật sự không đành lòng hỏi ra
miệng.

Thúy Trúc thở dài một hơi: "Ngài Lúc trước đều
không cho nô tì nói. Tên của ngài cùng cố Hoàng
quý phi nương nương giống nhau như đúc, đều là
Viên Diệu Diệu. Nhưng ngài không thể mạo phạm
tục danh của nàng ấy, Lúc ghi tên Đại thái giám
tính tình không kiên nhẫn, phía sau còn có hơn
mười vị tú nữ đang chờ, hẳn ta thấy ngài nói
chuyện nhỏ xiu như mèo, liền dứt khoát cho ngài
lấy cái tên cùng âm tự, kêu Viên Miêu Miêu."

Đợi chút! Viên Diệu Diệu có cảm giác như quý
nhập vào người, tính tình nàng này trời sinh
khúm núm, dung nhan xinh đẹp, chỉ cần trang điểm
cho tốt, tuyệt đối sẽ trở thành một mệnh sủng
phi, nhưng hiện tại tên nàng là Viên Miêu Miêu.

Thì ra nàng không chỉ có một thanh âm giống
như mèo kêu cùng âm điệu của một đứa trẻ, đến

tên cũng đều như vậy, thật xứng đôi mà!

"Mặt ta, ngực ta thế này, sao hẳn lại có thể đối với ta như vậy?" Viên Diệu Diệu tức giận đến xoa xoa mặt, lại vỗ vỗ ngực, cái nàng muốn là nam nhân tuyệt đối muốn ngủ với mình.

"Thường tại không nên tức giận, ngài thật may là không phải cùng tên. Hoàng quý phi không còn, nghe nói bệ hạ cực kỳ bi thương, muốn tra rõ việc này. Chỉ cần phi tần nào có dính dáng đến mưu hại Hoàng quý phi, từ ngũ phẩm trở xuống, trực tiếp dùng gậy đánh chết, trên ngũ phẩm thì đưa vào lãnh cung. Ngài cũng không cần vì cái tên này mà huyên náo để người biết đến, chỉ sợ hoàng thượng cũng muốn kéo ngài theo —" Thúy Trúc vươn mạnh tay vung lên.

Viên Diệu Diệu không khỏi rụt cổ một cái, cảm giác đầu óc lạnh run.

Cuối cùng Thúy Trúc vẫn giúp nàng lấy danh sách đến, Viên Diệu Diệu treo đèn đọc suốt cả đêm.

Nàng thường ít chú ý phi tần dưới ngũ phẩm, nghĩ rằng chỉ cần nắm bắt những nữ nhân từ ngũ phẩm trở lên, vì trong hậu cung này họ cũng không có năng lực gì nhiều. Có lẽ vì trừng phạt nàng quá mức khinh thường, nên lúc trước nàng chết ở trong tay một chính lục phẩm quý nhân.

Hiện tại nàng đã trở thành Viên Miêu Miêu, phân vị thấp như thế, lại bắt đầu lại từ đầu.

Bên trong Diệu Tiên điện khắp nơi bài trí xa hoa, biểu hiện mức độ sủng ái của chủ nhân lúc sinh thời, bây giờ lại biến thành một sự châm chọc thật lớn. Tươi đẹp như tiên nhưng không có chủ nhân, lại bài trí tinh xảo như thế này, bất quá cũng chỉ là vật chết thôi.

"Hoàng thượng, trời đã khuya, ngài muốn nghỉ ngơi ở đâu?"

Nam nhân ngồi trên chiếc ghế bát bảo, nhẹ nhàng mở mắt ra nhìn, ánh mắt sắc bén mà u lãnh.

"An quý nhân thế nào?"

Đại thái giám do dự một chút, thấp giọng nói:
"Hoàng thượng thánh minh, may mắn tiên liệu trước bằng không An quý nhân cũng sợ là đã thành một cái xác chết." Trên mặt của nam nhân bất chợt lộ ra tia trào phúng: "Ở hậu cung vô luận bao nhiêu năm, vẫn không hiểu hay sao. Nguy cơ tứ phía, tâm cơ trùng trùng. Là người thông minh nhưng một bước lơ là, chính là vạn kiếp bất phục. Diệ Diệ nàng — "

"Hoàng thượng, xin nén bi thương."

Vệ Cảnh lắc đầu, trong tay gắt gao nắm chặt một tờ thánh chỉ, đây là hẩn chuẩn bị cho Hoàng quý phi một kinh hỉ (kinh ngạc vui mừng). Còn chưa kịp cho thì nàng đã trở thành người chết.

"Đi tuyên chỉ đi, nàng suy nghĩ cả đời để được làm hoàng hậu, khi còn sống không kịp, để sau khi chết vậy" Hẩn đem thánh chỉ đưa ra.

Đại thái giám lĩnh thánh chỉ ra ngoài, trong nội điện truyền đến tiếng khóc nỉ non của trẻ mới sinh, có lẽ tiểu hoàng tử cũng biết mẫu phi của mình không còn.

Vệ Cảnh nhíu mi tâm, hẩn cảm thấy một trận phiền chán, tất cả đều không dựa theo kế hoạch của hẩn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Miệng anh đào nhỏ

Tang lễ Viên Diệ Diệ vô cùng long trọng, toàn bộ phi tần trên dưới hậu cung đều phải đi quỳ khóc. Nhưng loại phân vị như Viên thường tại này, không thể nào vào được Diệ Tiên điện, chỉ được ở ngoài điện khóc mà thôi.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Hoàng quý phi sinh thời rất được lòng trẫm, lo liệu hậu cung, công lao vất vả càng lớn; hiền thực lương đức, kiêu diễm xinh đẹp; thay trẫm sinh ra tam hoàng tử, ở trong lòng trẫm, nàng đã sớm là chính cung hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, nhưng lúc còn sống chưa được thụ phong. Nay phong Viên thị làm hậu, phong hào Gia Đắc"

Giọng thái giám tuyên chỉ sắc nhọn, để cho mọi người ở trong ngoài Diệ Tiên điện đều nghe được.

Đối với thánh chỉ này Viên Diệu Diệu không có cảm giác gì, đừng nói phong hoàng hậu, chẳng may phong nàng thành nữ hoàng đế, cũng không liên quan đến nàng. Giờ phút này nàng đang đứng ở trạng thái cực kỳ gian nan, lỗ mũi ngứa ngáy, cố gắng che miệng, mới không làm cho mình phát ra âm thanh hắt xì. Nếu là trước điện thất nghi, Vệ Cảnh không vui, có thể sai người lấy đi một lớp da của nàng.

"Người dùng bột tiêu phải cẩn thận một chút, cái mũi Khang công công thật sự rất linh." Nàng quay đầu lại, có ý tốt khuyên một câu.

không nghĩ tới lại nhận được một ánh mắt xem thường, người quỳ gối bên cạnh nàng chính là người suýt nữa bị nàng chọc hai lỗ thủng ở trên ngực, Lô nương tử giờ phút này đang trong bộ dáng khóc lóc. một góc khăn dính bột tiêu hồng hồng, nếu không phải có mùi thơm nồng nặc che lấp, sợ sớm đã lộ ra rồi.

Khang công công là người chuyên hầu hạ hoàng thượng, sự phụ Lý Đức của hắn càng là tâm phúc bên người hoàng thượng. hắn cùng với Đông Sanh là đồng hương, quan hệ rất tốt. Giờ phút này hắn không chừng là bị hoàng thượng sai bảo, chậm rãi ra ngoài Diệu Tiên điện.

Viên Diệu Diệu bỗng chốc thấy hốc mắt hắn thoáng phiếm hồng, trong lòng vô cùng trấn an: Tiểu Khang Tử này coi như là người có tình nghĩa, ít nhất cũng khóc tang, không biết chủ tử Vệ Cảnh của hắn nghĩ như thế nào.

Có lẽ là nhìn hắn nên Viên Diệu Diệu nhất thời mất hồn, lại bị Tiểu Khang Tử vừa vận trông thấy, hắn trừng mắt, Viên Diệu Diệu lập tức cúi đầu, cảm thấy khăn thấm tiếp tục khóc lóc nỉ non.

không còn cách nào khác, một sợi lông trên người Vệ Cảnh đều quý như vàng, huống chi là cả người hắn.

Khang công công thấy Viên thường tại nhỏ gầy đáng thương, cung trang trên người cũng không phải là thứ mới nhất, nghĩ đến ngày qua ngày đều là gian khổ, vốn định buông tha nàng. Nào biết cô gái nhỏ này khóc thê thảm, hoàn toàn bày ra một bộ dáng đau thương, làm cả người hắn run lấy bầy, đương nhiên cũng thành công hấp dẫn chú ý của hắn.

Viên Diệu Diệu nhìn hắn đi tới không chút do dự, không khỏi nắm chặt khăn trong tay, bắt quả trong lòng lại có vài phần vừa lòng.

Chỉ hy vọng Tiểu Khang Tử không cần phụ một mảnh tâm ý của nàng, cái thang đã thay hắn làm tốt, có thể tìm được một cái bìa ngấm cho Vệ Cảnh hà giận hay không, phải xem cái mũi hắn có tốt đúng như lời đồn không

"Vị nương tử này, chiếc khăn trong tay ngài xin để nô tài nhìn một chút." Khang công công cong cong thắt lưng, thanh âm nhỏ nhẹ, nhưng động tác cướp đi khăn lại cực kỳ ngang ngược.

"Bột tiêu, mùi vị này không phải là từ ngự thiện phòng nha." Khang công công cười lạnh" Lô nương tử, hoàng thượng sớm đã thông truyền, Gia Đắc hoàng hậu tính tình rộng rãi, không quen nhìn chuyện có làm ra vẻ này, nếu là người khóc không được cũng không bắt buộc. Cảm bột tiêu tính toán chuyện gì đây? Mang đi!"

hắn vung tay lên, lập tức hai thái giám đi đến, tay chân lạnh lẽo đem nàng tha đi.

"Gió Tây Nam này thật sự tốt, nô tài thế nào còn nghe được mùi bột tiêu đây, không biết còn có vị chủ tử nào dùng?" Khang công công khịt khịt mũi, chậm rãi trở về hai bước.

"Mang Vu quý nhân đi."

Bắt quả trong nháy mắt, liên tục hai người bị tha đi, tuy rằng phân vị đều không tính là cao, nhưng cũng đủ làm cho những người khác tỉnh ngủ. một đám phục tùng quỳ ở nơi đó, thậm chí khóc cũng không dám lớn tiếng, sợ chọc vị Khang công công này chú ý, bị kiểm tra, phát hiện có gì không ổn.

"anh anh anh ——" chỉ có Viên Diệu Diệu khóc đến cảm động, tiếng khóc được phát ra từ đáy lòng.

Chính mình không khóc, sẽ không có người chân tình thay Viên Diệu Diệu khóc.

Nghĩ lại ngày đó nàng ở Diệu Tiên điện đắc ý, sắp một bước lên trời, kết quả trong chớp mắt, nàng đã thành một cổ thi thể, đến bây giờ còn chưa tra ra hung thủ. Vệ Cảnh là cái đồ vô liêm sỉ, tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, nói muốn thay nàng tra rõ, còn phát ra lửa giận ngập trời, có ích lợi gì đâu!

một cái rầm đều không nghe thấy hắn phóng.

Viên Diệu Diệu, người nói người chết có bao nhiêu thê thảm, đã chết còn không được yên ổn, dán thân vào trên người một tiểu thường tại đáng thương, không thể thượng vị. không chừng một ngày kia đi sai bước, đắc tội phi tàn phẩm cấp cao trong cung, liên tục tiếp bổ mạng.

"Viên thường tại?" Khang công công cả người cứng đờ, vốn không muốn quản nàng, nhưng vị tiểu thường tại này càng khóc càng thương tâm, rất giống cha nương của mình chết, hơn nữa toàn bộ ngoài điện đều chỉ có thể nghe thấy một mình nàng khóc.

"Viên thường tại." hắn liền gọi hai tiếng, nàng mới dừng lại, thấy nàng quá mức xúc động, không ngừng lại.

"Công, công công, gì, chuyện gì?" Ngẩn ngẩn mấy chữ nói ra từ trong miệng nàng.

"Thanh âm ngài nhỏ chút, vị kia không thích tiếng khóc nỉ non như trẻ mới sinh."

Cổ họng Viên Diệu Diệu giống như bị người nắm chặt, một tiếng đều phát không ra. Tuy rằng Khang công công không có chính xác nói là ai, nhưng Viên Diệu Diệu lại biết người hẳn đang nhắc đến chính là cầu hoàng đế Vệ Cảnh kia.

Ngôi cửu ngũ không thích giọng điệu nữ nhân như trẻ con, vẫn là do nàng dạy dỗ, bởi vì nàng không có, hơn nữa nàng cảm thấy nữ nhân như vậy có thể già mồm cãi láo.

Đối với thành kiến này, hiện thực đã cho nàng một cái tát vang dội.

thật tốt, báo ứng tới nhanh như vậy, có lẽ ngày thị tâm của nàng còn hẹn rất xa.

Thay Hoàng quý phi khóc tang một hồi, Viên Diệu Diệu không đánh mà xử lý xong hai kẻ thù, hôm qua ba người bắt nạt nàng chỉ còn lại có Văn Tiểu nghi. Đợi đến khi các phi tần ngoài điện được ân chuẩn rời khỏi, Văn Tiểu nghi còn ôm lấy đầu nhìn nàng vài lần, lúc Viên Diệu Diệu đi qua nhìn, nàng giống như là gặp quý, lập tức xoay người rời đi, nàng sợ nàng sẽ bị bắt đi giống như hai người lúc này.

"Người thật là phúc lớn mạng lớn nha, Tiểu Khang Tử không có nghe thấy bột tiêu trên người người, bằng không người đã đi theo họ rồi." Viên Diệu Diệu lắc khăn gấm trên tay, trên mặt lộ ra vài phần khinh thường.

Thời điểm Viên Diệu Diệu phui tay rời khỏi, nàng nhìn thấy Văn Tiểu nghi đứng xa xa dựa vào nơi yên tĩnh chờ, hiển nhiên nàng đang đợi phi tần có phân vị cao hơn ngũ phẩm đang ở trong điện.

"Thường tại, cuối cùng có chuyện gì vậy, nó thì nhìn Vu Quý nhân cùng Lô Nương tử đều bị mang đi. Ngài không có chuyện gì chứ?" Thúy Trúc vội vàng đi lên phía trước đỡ nàng, thấp giọng hỏi một câu.

Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng vung tay, vẻ mặt không biểu cảm, đem mọi chuyện kể qua một lần.

"Văn Tiểu nghi khẳng định là chờ Diêu dung hoa, muốn cáo trạng ngài. Đến lúc đó thêm mắm thêm muối, cho dù chuyện này cùng ngài không có quan hệ, Diêu dung hoa kia cũng sẽ tuyệt đối không khách khí."

Nhưng Viên Diệu Diệu có vẻ bình tĩnh, chẳng qua bước chân có vẻ nhanh hơn không ít.

không đến nửa canh giờ, phi tần trong điện cũng đi ra, trừ bỏ vài người còn ở lại vì có quan hệ tốt cùng Gia Đắc hoàng hậu lúc còn sống, tất cả đều nghĩ đến cảm xúc hoàng đế mà lo sợ liên lụy. Miễn cho lúc già bộ tình thâm ý thiết trước mặt hoàng thượng bị lộ ra, kết quả không chiếm được lợi ích mà còn bị trừng trị, mất nhiều hơn được.

Lúc này hai tiểu phi tần phân vị thấp bên ngoài bị bắt, người trong điện cũng có nghe thấy. Gia Đắc hoàng hậu đã chết, tình tình ngôi cửu ngũ càng bất định, ai biết hẳn khi nào thì phát bệnh.

Diêu dung hoa cau mày, nàng vội vàng đi ra, nhìn thấy Văn Tiểu Nghi cách đó không xa đang chờ, hai người cho nhau ánh mắt, chờ đi xa một chút, mới tiến đến cùng nhau.

"Dung hoa, Viên thường tại tiểu hồ ngọc đó không biết thế nào bỗng nhiên đổi tính, luôn có một bộ dáng muốn chết. Có phải nàng ăn nhiều được hay không, muốn nhanh chóng được chết đây?" Văn Tiểu nghi có chút kinh hoàng hỏi, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

Hôm qua còn cùng với nàng ta bắt nạt người, hiện tại sinh tử chưa biết, mặc cho ai trong lòng đều khó chịu.

"Nếu nàng muốn chết, người nhìn xem nàng và ba người các người, cuối cùng là ai chết? Chuyện hôm nay còn chưa đủ rõ ràng sao?" Diêu dung hoa có một cái miệng anh đào nhỏ, hồng nhuận lại xinh đẹp, giọng điệu lúc này không vui vẻ gì, nhưng hé ra đôi môi đỏ mọng, cũng sẽ cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

"Nàng có thể thông minh chỉ trong một đêm sao? Chắc là có cao nhân chỉ điểm?"

Diêu dung hoa xua tay: "Nếu nàng thông minh, cũng sẽ không tự mình ra mặt, loại thời điểm này mũi nhọn chĩa vào ai là người đó xui xẻo. Trong tay nàng thế nhưng là có một lá bài bảo hộ, chỉ là sẽ không lợi dụng thôi."

Nàng úp mở nói một câu, Văn Tiểu nghi không biết nàng ta đang có lá bài tốt gì.

Các nàng bắt nạt Viên thường tại lâu như thế lâu, đều không nhìn thấy chỗ dựa sau lưng nàng. Nhưng đây cũng không phải là chuyện gì quan trọng, Viên thường tại đã là tiểu ngọc ngê, chỉ hi vọng nàng liên tục ngọc như vậy.

"Nhưng cũng không thể bỏ qua chuyện này, nếu tiểu hồ ngọc đó tìm người khác, nói không chừng bọn họ nhìn thấy nàng dùng hoạt được như vậy, khó nói sẽ không chủ động giúp nàng. Vì tránh cho đêm dài lắm mộng, chúng ta phải mau chóng giết nàng thôi!" Diêu dung hoa nhẹ giọng nói thầm, ánh mắt lộ ra độc ác

"Dung hoa, tiểu ngọc ghéch đó đến."

Hai người đang nói chuyện, bất gặp Viên Diệu Diệu đang đưa mắt đi tới, trên mặt còn mang theo vài phần ý cười. Nhưng các nàng không phải là nam nhân, sẽ không thương hương tiếc ngọc, ngược lại còn cảm thấy vẻ mặt này của nàng như là đang khiêu khích.

Nhìn khuôn mặt trang điểm xinh đẹp đến cực điểm kia, trong lòng Diệu dung hoa dâng lên một cỗ lửa giận, âm thầm cắn chặt khớp hàm. Nghĩ rằng chỉ cần nàng đi đến trước mặt mình, liền lập tức cho người thường nàng hai bạt tai, sau đó kéo tới nơi không có người, đem khuôn mặt như hoa kia của nàng làm cho nát bươm, xem nàng như thế nào đi ra ngoài rêu rao

"Thường tại, vị kia chính là Diệu dung hoa. Do môi nàng hồng nhuận đẹp mắt, hoàng thượng thấy vui, thường xuyên —— "

Thúy Trúc sợ Viên Diệu Diệu lại hồ đồ không nhớ được người, nhìn thấy Diệu dung hoa ở đằng xa liền lập tức thấp giọng thì thầm giới thiệu. Bất quá lời nói của nàng còn chưa nói xong, đã bị Viên Diệu Diệu đánh gãy.

"Hoàng thượng vui lòng khi thấy đôi môi đỏ, miệng anh đào nhỏ, thật là sung hạnh một thời gian. Còn từng nói: Diệu dung hoa út cho hân ăn gì đó, dù tầm thường cũng thấy tuyệt vời hơn vài phần." Viên Diệu Diệu hừ lạnh một tiếng.

Đồ cầu hoàng đế Vệ Cảnh không biết xấu hổ, nước miếng mà cũng ăn ngon như vậy!

Vị Diệu dung hoa này nàng biết được là do chuyện này, làm cho Viên Diệu Diệu nàng đen mặt ở trước mặt ngôi cửu ngũ. Dám ở trước mặt nàng thói phóng nữ nhân khác, thật sự là muốn chết, vì thế hai người náo loạn một trận, cuối cùng làm cho ngôi cửu ngũ mất đi hứng thú đối với Diệu dung hoa mới thôi.

Trở xuống là tin tức phỏng vấn Viên thường tại:

[Hỏi]: Thường tại, mỗi ngày người việc người muốn làm nhất là gì?

[Đáp]: Ăn cơm, ngủ, đánh chó.

[Hỏi]: Đánh chó, chó là ai?

[Đáp]: Cầu vật Vệ cảnh mà người đây cũng không biết, ha ha!!!

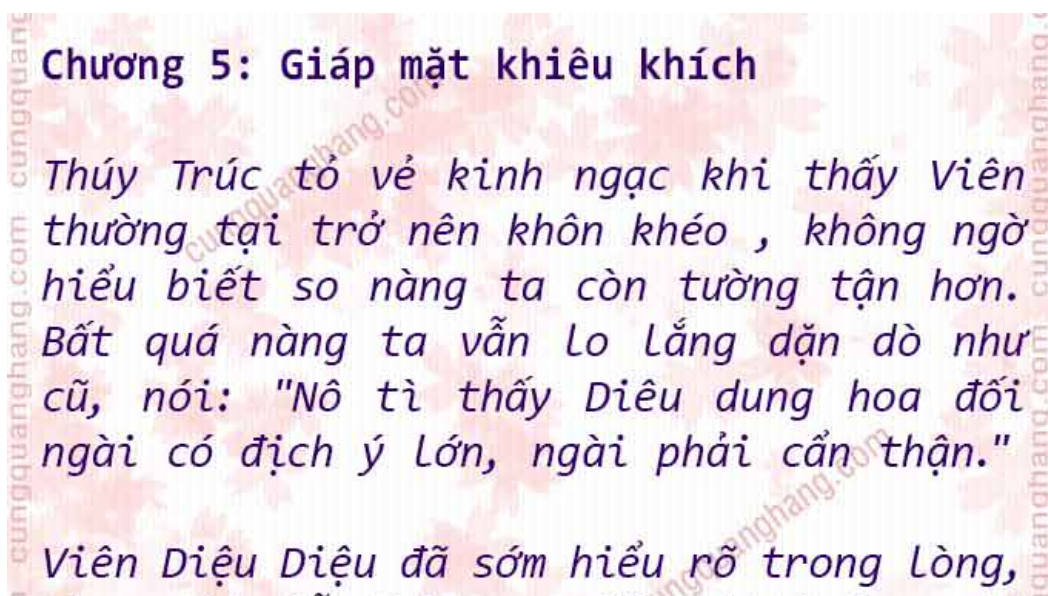
[Vệ] [cảnh]:...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Giáp mặt khiêu khích

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

nàng thì Lê thật xa đôi với hai người Diêu dung hoa. Còn không chờ cho Diêu dung hoa gọi nàng, Viên Diêu Diêu liền xoay người bước nhanh sang hướng khác.

"Tì thiếp gặp qua Hứa Tiệp dư."

Thúy Trúc đi theo bước chân của nàng, kết quả trong nháy mắt cũng thấy Viên Diêu Diêu hành lễ, nàng cũng lập tức đi theo cúi người. Trên trán không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh, Dung hoa là chính tứ phẩm, Tiệp dư chính là tòng tam phẩm, vị Hứa Tiệp dư này vừa khéo đề ép Diêu Dung hoa một đầu. Hơn nữa hai người các nàng vừa đứng đứng đối diện nhau, Viên Thường tại hiển nhiên là nhìn trúng thời cơ này, hành lễ trước mặt Diêu Dung hoa xong lại xoay hướng khác, hành vi này là cho nàng ta một cái khiêu khích.

Tư thế Viên Diêu Diêu hành lễ đúng tiêu chuẩn, không nhìn ra một chút sai lầm, nhưng trong nội tâm lại không được tự nhiên. Dù sao ngày xưa mấy vị này là người dưới phải hành lễ với mình, nay vị trí cao thấp đổi chỗ, tâm lý không dễ dàng điều chỉnh như vậy.

Hứa Tiệp dư là người của nàng, hoặc là nói chính là được cố hoàng hậu Gia Đắc một tay đề bạt đi lên. Ngày đó Ngôi cử ngũ ở trước mặt nàng khen ngợi Diêu dung hoa như vậy, vô luận là cố tình hay vô tâm, nàng đều là tức giận khó chịu.

Vì thế nàng liền chọn một vị mỹ nhân, giọng như chim hoàng oanh, xướng khúc cực

kỳ êm tai. Bỗng chốc liền đoạt đi sủng ái của Diêu Dung hoa, trên phân vị, nàng cũng cho lên đến Tiệp dư, so với Dung hoa chỉ cao hơn nửa cấp, nhưng chính nửa cấp này, cũng đủ đem Diêu Dung hoa hạ dưới chân.

Khi đó Viên Diêu Diêu cảm thấy còn chưa hết giận, liền đem hai người các nàng ở cùng một cung điện, chẳng qua Hứa Tiệp dư ở chủ điện, Diêu Dung hoa ở thiên điện. Cho nên nàng hai gặp nhau như nước với lửa, gặp mặt liền đấu.

Hứa Tiệp dư dùng hết tâm tư dựa vào Viên Diêu Diêu, biết bắt lấy cơ hội, đi thẳng lên mây xanh, hiển nhiên là có tâm cơ. Giờ phút này nàng nhìn thấy bộ dáng Viên Thường tại biết vâng lời, lại thấy Diêu dung hoa cách đó không xa tức sùi bọt mép, còn có cái gì không rõ.

Tục ngữ nói đúng, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu.

Có loại chuyện này đưa đến cửa, nàng sẽ không tùy ý đẩy ra ngoài, ít nhất lúc này cũng đang muốn tra tấn Diêu dung hoa một chút.

"Dậy đi, ta thấy người quen thuộc, cùng đích muội trong nhà ta có vài phần tương tự, không bằng đến trong cung bốn tần ngồi một chút." Hứa Tiệp dư trực tiếp cầm tay nàng, thái độ vô cùng thân thiết.

Viên Diêu Diêu nét mặt cười tươi như hoa

bày ra một bộ dáng ngốc nghếch. Người nói ta là muối muối, ta liền đem người thành thân tỷ tỷ.

Nhìn hai người thân như tỷ muội ruột rời khỏi, Diêu Dung hoa hận không thể phun lửa ra, hai người nàng ta ghét nhất lại ở cùng nhau, còn qua lại thân thiết như vậy, quả thật muốn làm nàng nôn ra một búng máu mà.

"Dung hoa — "

Lời nói Văn Tiểu nghi còn chưa nói dứt, đã bị Diêu dung hoa vung tay ngăn lại. Ánh mắt nàng lạnh như băng nhìn chằm chằm bóng lưng hai người vừa rời đi, cả người đều phát ra lửa giận, muốn lập tức giết người.

"Tiểu tiện nhân thật đúng là muốn cùng ta chống đối mà, thế nhưng lại còn đi tìm tiện nhân họ Hứa kia, nàng thật sự chán sống, đêm nay ta sẽ lấy mạng chó của nàng! Ta không tin Hứa tiện nhân kia có ba đầu sáu tay, trong đêm hôm còn có thể cứu nàng!" Diêu Dung hoa tức giận vung tay đánh lên hoa cỏ bên cạnh, vốn dĩ muốn đánh một chút, thế nhưng mặt trên cánh hoa lại bị đánh cho tươi tắn, có thể thấy được lực đạo của nàng rất lớn.

Bất quá Diêu Dung hoa cũng không có chỗ tốt, gai nhọn trên hoa kia đâm vào cổ tay nàng, taok ra vài vết máu.

"Người đâu, đem này bồn hoa này ném ra ngoài." Nàng chỉ có thể trút giận lên

người. Nàng chỉ có thể trút giận lên những hoa cỏ này.

Văn Tiểu nghi đứng một bên, vô cùng tự giác tránh sang bên cạnh, sợ Diêu dung hoa đem lửa giận phát tiết lên người của nàng.

"Hoàng thượng, ngài có muốn vào trong nghỉ ngơi một lát không?" Thời điểm Lý Đức đi vào nội điện, nhìn thấy ngôi cửa ngũ tay chống cằm, ánh mắt khép chặt, giống như là đang ngủ thiếp đi.

Vệ Cảnh mở mắt ra, không chút buồn ngủ, ngược lại còn bình tĩnh dị thường.

"Người bên ngoài đều đi rồi?" Giọng hần trầm thấp.

Lý Đức gật đầu: "Đi rồi, chỉ còn lại có Hiền phi nương nương không chịu đi, nói muốn cùng Hoàng hậu nương nương trò chuyện."

Vệ Cảnh khẽ khiêu khích: "Người đều đã chết, tỷ muội tình thâm cho ai xem? Cho trẫm xem sao? Trẫm đều cảm thấy ghê tởm."

"Ghê tởm, thực sự rất ghê tởm!" Hần giống như là bị cái gì làm tức giận, trực tiếp đứng lên, quét toàn bộ những thứ trên bàn rơi xuống.

Lý Đức không dám nói, nhìn mấy chục bốn tấu chương phân tán dưới chân, trong lòng không khỏi thầm than: Người Hoàng thượng

mạng này cuối cùng là ai? Nếu như tham tình, ai cũng không biểu hiện bằng hấn, đã liên tục vài ngày ở Diệu Tiên điện, thậm chí đem tấu chương chuyển đến nơi này. Nếu không phải sợ sử quan ghi lại Gia Đắc hoàng hậu là họa quốc yêu hậu, hấn đã đem bãi triều một ngày, đổi thành bãi triều bảy ngày rồi.

"Oa — oa —" tam hoàng tử ngủ ở trong buồng, tựa hồ là bị hấn dọa, trực tiếp oa oa khóc lớn lên.

Đông Sanh cùng Tây Dung vội vàng nhẹ giọng dỗ, tiếng khóc náo dần dần tiêu tán, thần sắc nổi giận trên mặt Hoàng thượng cũng hơi hòa dịu chút.

"Còn có chuyện gì?" Hấn ngồi xuống, đầu dựa ở trên lưng ghế, mặt mũi mệt mỏi.

Lý Đức vẫy vẫy tay, các tiểu cung nữ bên người lập tức nhanh chóng đem tấu chương nhặt lên.

"Lúc này Tiểu Khang Tử phát hiện ở ngoài điện có hai vị phi tần dùng bột tiêu giả khóc, tạm thời đang trông giữ, hỏi ngài nên xử trí như thế nào?"

"Còn xử trí thế nào, đánh chết. Diệu Diệu nàng thích nắm hậu cung trong tay, trẫm đang lo không có người đi xuống dưới hầu hạ nàng, vừa vặn đưa tới hai người. Về sau loại chuyện này càng nhiều càng tốt, nếu có ai không muốn khóc mà giả khóc, đều đi chôn cùng!" Vệ Cảnh nói xong nói xona lai có biểu hiện tức giận.

Lý Đức Lĩnh chỉ liên yên lặng lui xuống, hần không dám làm chướng mắt hoàng thượng.

Vệ Cảnh nhẹ nhàng rũ mắt, nhìn cung nhân quỳ gối trên đất dọn dẹp mớ hỗn độn, nghĩ đến một cảnh một vật nơi này đều là do Viên Diệu Diệu lúc còn sống bố trí, lại không lý do dâng lên một trận tâm phiền ý loạn.

Hần rất ghét thứ gì đó thoát khỏi tay hần, bất kể là người hay tình cảm.

Viên Diệu Diệu có tốt hay không? Đáp án đương nhiên là khẳng định, bằng không hần cũng không có khả năng sủng ái nàng lâu như thế, người đẹp giọng ngọt đáng người mềm. Hần có thích Viên Diệu Diệu hay không? Đáp án vẫn như cũ là khẳng định, nguyên nhân nàng đi theo hần rất tốt, hần muốn cưng chiều bao lâu liền bấy lâu, rất muốn đem nàng nâng lên vị trí hoàng hậu. Nhưng ý tưởng đó đều hóa thành bọt nước, cuộc sống sẽ không còn Viên Diệu Diệu, thật là có chút Luyến tiếc.

Ngôi cửu ngũ chính là rồng hóa thân, lại không thể khống chế sinh lão bệnh tử. Dừng cương trước bờ vực cũng tốt, để tránh đem tiểu nha đầu kia sủng thành họa quốc yêu phi.

*

Bên trong Hoa Nữ điện, khắp nơi phồn hoa rực rỡ, có thể thấy được các loại kỳ hoa di thảo

Viên Diệu Diệu hợp thời bày ra thần sắc kinh thán vạn phần, quả nhiên nhìn thấy trên mặt Hứa Tiệp dư tràn đầy sự đắc ý.

Cung nữ phía sau nàng ta biết xem sắc mặt người khác, lập tức đi ra nịnh nọt: "Hoa Nữ điện này là do Gia Đắc hoàng hậu lấy tên đề tự, bố cục trong điện cũng là Hoàng hậu nương nương tìm thợ thủ công thiết kế, phàm là trong cung có hoa gì, đều ở Hoa Nữ điện có một chậu, mỗi ngày đều có hơn mười cung nhân chăm sóc hoa cỏ. Hoàng hậu nương nương nói, cung điện này chính là vì Tiệp dư mà tạo ra ..."

Tiểu cung nữ thao thao bất tuyệt, mặt mày tươi cười. Đương nhiên nàng không thể đến trước mặt cung nhân mà nhắc nhở, là Hoàng hậu nương nương sủng, nếu so với được Hoàng thượng sủng, thì thật sự sẽ còn có thể được nhiều hơn.

Hoàng thượng sủng nhất thời, hoàng hậu nương nương mới có khả năng sủng nửa đời.

Trên mặt Viên Diệu Diệu thì kinh ngạc cùng bội phục, nhưng trong lòng thì không có chút sợ hãi. Những lời nịnh hót đem nàng thổi phồng lên trời, Lỗ tai nàng lúc trước đã nghe đến nhàm chán, hiện tại đương nhiên là chẳng nổi lên hứng thú gì.

Huống hồ hiện tại Gia Đắc hoàng hậu đã chết, nói cái gì đi nữa cũng vô dụng, nàng cũng không có khả năng từ trong quan tài bò ra, ngợi khen cho Hứa tiệp dư

chàng vị.

Hơn nữa lúc trước nàng kiến tạo Hoa Nữ điện cũng không phải sủng ái Hứa Tiệp dư, chẳng qua là tâm huyết dâng trào. Hoa Nữ điện, là cung điện dưỡng hoa. Trong hậu cung bất kể kỳ hoa dị thảo nào cũng đều có ở Hoa Nữ điện, chẳng phải vinh sủng Hoa Nữ điện gì, mà là Viên Diêu Diêu đem nơi này của nàng ta biến thành hậu hoa viên mà thôi.

Ở trong mắt nàng Hứa Tiệp dư cùng Diêu Dung hoa, cùng những cây cỏ này có gì khác nhau sao? Đều là mềm mại như hoa. Bón phân hơi chút chậm trễ là mất đi vài nhan sắc, nếu là mấy ngày không quan tâm, cũng rất có khả năng đã chết. Hơn nữa gặp một ít gió táp mưa sa, những đóa hoa này đều không địch lại thiên nhiên.

Trong lúc nàng miên man suy nghĩ, nhìn thấy một vài cung nhân cùng nhau bước đến, dè dặt cẩn trọng đem một gốc hoa cỏ héo rũ ố vàng đào ra. Vật còn sống thì đẹp, chết đi cũng chỉ có thể vứt bỏ vận mệnh, những người này cũng sẽ không quan tâm chúng trước kia xinh đẹp như thế nào.

Hai người chậm rãi thong thả bước đến bên trong nội điện, cuối cùng đến chỗ ngồi, ngồi xuống .

"Không biết Viên muội muội lần này ngăn ta lại là có chuyện gì?" Hứa Tiệp dư hiển nhiên đối với biểu hiện của Viên thường tại này vô cùng vừa lòng, xưng hô đều trở nên vô cùng thân thiết .

Viên Diệu Diệu ho nhẹ một tiếng, thăm
nghĩ cuối cùng cũng đã đi vào chính sự .

"Chuyện xảy ra lúc nãy ở ngoài điện Tiệp
dư có nghe thấy. Vu Quý nhân cùng Lô
nương tử dùng bột tiêu giả khóc bị mang
đi."

Hứa Tiệp dư nghe xong, thấp giọng nói:
"Là có nghe thấy, liệu có cái gì không
ổn? Bồn tần không dùng những thứ kia,
nhìn Hoa Nữ điện này người cũng hiểu, ta
cùng với Hoàng hậu nương nương tuy là
thân phận chênh lệch khá xa, nhưng nàng
đối đãi với ta như thân muội muội, ta
cũng xem nàng như thân tỷ tỷ. Biết nàng
hồng nhan bạc mệnh, nhưng lại không giúp
được gì, ta thật sự là..."

Nàng nói xong, trực tiếp lấy khăn gấm trong tay áo ra, cẩn thận lau nước mắt.

Viên Diệu Diệu nhẹ ho một tiếng, xấu hổ một lát, cũng lấy ra khăn gấm xoa bóp hai khóe mắt, tỏ vẻ đau đớn đối với sự mất đi của Gia Đắc hoàng hậu, và cảm động với tỷ muội tình thâm của các nàng.

"Là Khang công công phát hiện, nô tì ở gần đó nghe được hắc mớ nói một câu, bột tiêu này không phải lấy ra từ ngự thiện phòng, mà là trong tiểu phòng bếp vị nương nương nào đó. Nô tì không dám khẳng định, nhưng là nghe hắc hình như nhắc tới hoa cỏ nào đó..."

Nàng muốn nói lại thôi, hơn nữa liên tục nhìn Lén Hứa Tiệp dư.

Hứa Tiệp dư như bị sét đánh, hoa cái gì, Hoa Nữ điện sao?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Âm thầm trù tính

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 6: Âm thầm trù tính

"Cũng có thể là tì thiếp nghe lầm, Hứa tỷ tỷ không cần để ở trong lòng. Ta ngăn ngại lại, là vì tì thiếp sợ hãi Diêu Dung hoa, cảm thấy ngại quen thuộc dễ thân nên chạy đến. Tỷ tỷ sẽ không trách ta chứ?" Viên Diệu Diệu giả trang bộ dáng ngây ngốc ngày

thường, trong lòng rất là vừa lòng.

Nhưng nàng cũng sẽ không gấp gáp bức người, hết thấy vẫn là để Hứa Tiệp dư tự mình suy nghĩ, chính mình tra. Nàng cũng chỉ có thể giúp đến đây, Tiểu Khang Tử thuận miệng nói một câu nói, bị nàng lợi dụng, còn có điều chỉnh thêm mắm thêm muối một phen. Nói vậy với trí tuệ Hứa tiệp dư, sẽ tìm được chân tướng .

"Hứa tử tử, tì thiếp sớm nghe nói bách hoa trà bên trong Hoa Nữ điện thập phần trong veo ngon miệng, không biết ta có thể có vinh hạnh nếm thử không?" Viên Diệu Diệu đem đề tài này bỏ qua, trên mặt bày ra một bộ dáng cực kỳ chờ mong.

Vốn dĩ Hứa Tiệp dư còn đang tính toán trong lòng xem lời nói tiểu nha đầu này có mấy phần thật giả, lại nghĩ tới mẩu chốt mà nàng vừa nói ở trước mặt mình,, có phải muốn mượn tay nàng trả thù Diêu Dung hoa hay không

Nhưng ý tưởng này mới vừa dạo qua một vòng trong đầu của nàng, liền nghe thấy lời nói của Viên thường tại, không khỏi dờ khóc dờ cười.

Tất cả trà cụ được bưng đi lên, tay nghề cung nữ pha trà rất cao, nước ấm pha trà, qua đi đủ loại trình tự phức tạp, một cỗ hương thơm nồng đậm không ngấy người quanh quẩn ngay chớp mũi.

Hương thơm này là từ hương trà cùng mùi hoa hỗn hợp tạo thành. hít vào xoana mũi. Lân

tức lén vào thân thể, huyết đạo chung quanh giống như đều bị mở ra.

Trước khi Viên Diệu Diệu uống trà, nàng nhẹ nhàng vuốt miệng chén trà một chút, mới mang trà lên, mùi thơm nước trà vào cổ họng, cái loại tư vị ngọt lành này quả nhiên là trăm lần uống vẫn không chán.

Cung điện dưỡng hoa này, hoa dưỡng tốt hay không, nàng không biết. Nhưng bách hoa trà này điều chế không tệ, không có uống phí tâm tư nâng người của nàng lúc trước. Tuy rằng hiện tại nàng chỉ là một thất phẩm tiểu thường tại, không thể thường xuyên uống loại trà này, nhưng chung quy có một ngày, nàng sẽ lần nữa lại trèo lên vị trí cao cao tại thượng kia, một lần nữa quay về làm người thắng cuộc.

Thời điểm Viên Diệu Diệu đi về, Hứa Tiệp dư còn cho người ta đưa lên một bao trà cho nàng, hiển nhiên là đưa cho nàng uống .

"Bách hoa trà chế tác khó khăn, vốn dĩ làm ra đều đưa cho Hoàng hậu nương nương , bây giờ nàng... Trà không thể lãng phí, bọn tỷ muội khác một phần cũng không có, cũng còn lại chút này, người cầm về uống đi."

Viên Diệu Diệu cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy. Nói thật bao trà này chỉ lớn hơn bàn một chút, bình thường nàng thật sự sẽ không để vào mắt. Từ sau khi có bách hoa trà, Viên Diệu Diệu đã từng mời sư phụ chuyên môn chế trà tiến cung, đem tài nghệ chỉ cho bộ phận cung nữ, bách hoa trà năm nay đã dùng một hình thức lớn đưa đến Diêu

may dư dụng một bình chầu còn dư đến Diệu Tiên điện, chưa từng có khó khăn như Hứa Tiệp dư nói.

Viên Diệu Diệu vừa đi, Hứa Tiệp dư liền gọi tổng quản sự tiểu phòng bếp tới hỏi.

Hoa Nữ điện chỉ có một tiểu phòng bếp, nhưng có hai vị chủ tử muốn dùng, hơn nữa hai chủ tử này gặp nhau đều thấy chướng mắt, đấu đến thiên hôn địa ám. Vì phòng ngừa xuất hiện chuyện đầu độc, nên đem phòng bếp này phân thành hai nơi, không quấy rầy nhau.

Nhưng từng tổng quản tiểu phòng bếp của mỗi cung điện, cũng không để các nàng quản lý, mà là duy nhất mình Viên Diệu Diệu trông coi. Đây cũng là quy củ lúc trước Viên Diệu Diệu định ra, hơn nữa còn viết rõ ràng ở trong cung quy, chỉ sợ có một số người không nghe lời, đến lúc đó đấu đá, đem hậu cung biến thành chướng khí mù mịt.

Dân lấy cái ăn làm đầu, ai chủ quản cái ăn, người đó liền phi thường có quyền lợi.

Không thể không nói, hành động này của Viên Diệu Diệu cực kỳ hữu hiệu. Nhiều phi tần chứ nhiều tâm tư cũng đều rất kiêng kị, tổng quản sự của tiểu phòng bếp bị nàng chặt chẽ quản lý, vạn nhất kia một ngày Viên Diệu Diệu xem ai không vừa mắt, liền đầu độc ám toán, ai còn có thể ngăn cản?

Đương nhiên giờ phút này Viên Diệu Diệu đã trở thành tiểu thường tại, căn bản không nghĩ để ý chuyện này, ngày xưa có chút tự

đắc, cho rằng hành động không chế hậu cung như vậy rất tốt, hiện tại nàng chỉ cảm thấy mất mặt. Bởi vì người khác không chết vì trúng độc thức ăn, thế nhưng chính nàng lại là người đầu tiên trúng chiêu, quả nhiên là châm chọc rất lớn.

"Diêu Dung hoa bên kia gần đây có bảo trù nướng làm bột tiêu cho nàng không?" Nàng hỏi thẳng vấn đề.

Tổng quản sự do dự một chút, thấy Hứa Tiệp dư gấp gáp nhìn chăm chăm, vẫn là gật đầu.

"Nô tì không có chính mắt nhìn thấy, nhưng là buổi tối mấy ngày trước đây nô tì thấy tiểu phòng bếp tựa hồ có tiếng nói chuyện, nên đi nhìn một cái. Đích xác nghe thấy có một cỗ mùi vị hạt tiêu sặc mũi, nhưng là đại cung nữ bên người Diêu Dung hoa nói là Dung hoa muốn ăn cái trắng cay, nên bảo tiểu phòng bếp làm suốt đêm. Nô tì không có đi vào, đến lúc hôm sau đi qua, không có thấy một chút mùi vị hạt tiêu nào, vài vị trù nướng bên này của ngài cùng cung nhân cũng đều không có phát hiện gì khác thường. Nô tì liền không có để ở trong lòng."

Hứa Tiệp dư nhăn lông mày, chuyện này không dễ làm. Sao bột tiêu mùi vị nhất định lớn, cho dù mở cửa sổ thông gió, cũng sẽ còn mùi vị sót lại. Nhưng là ngày thứ hai đi qua, lại không một người biết, khẳng định là Diêu dung hoa bên kia xử lý suốt đêm.

"Không nghĩ tới thế nhưng nàng trở nên cẩn

thận như thế, còn muốn sao bột tiêu lên lút." Hứa Tiệp dư hừ lạnh một tiếng.

Nhóm cung nhân một bên không có một dám nói nói, nhưng thấy đối với lời của Hứa tiệp dư, các nàng đều lòng có chút không yên.

Có thể không cẩn thận sao? Hai vị chủ tử này đều đầu thiên hôn địa ám, nằm mơ phỏng chừng đều muốn đối phương đi vào chỗ chết. Nếu còn không cẩn thận chút, chỉ sợ mới ra cửa liền chết không có chỗ chôn .

"Có biện pháp gì chứng minh mấy ngày trước Diêu dung hoa ở trong phòng bếp làm bột tiêu không?"

Tổng quản sự lắc đầu, lại lắc đầu, không dám giương mắt nhìn nàng.

Hứa Tiệp dư trong lòng ghen không thể phát hỏa, không phải người một nhà chính là điểm không tốt, làm chuyện gì cũng đều không tận tâm. Nếu là người của nàng thấy được tiểu phòng bếp nửa đêm có hành động khác lạ, lại có đại cung nữ của Diêu Dung hoa canh ở ngoài cửa, nhất định sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp trà trộn đi vào, ít nhất phải biết được bọn họ cuối cùng là muốn làm gì, mà không giống như tổng quản sự này, chỉ nghĩ đến không đắc tội hai bên, an ổn qua ngày.

"Người đã nghĩ xong chưa, người là người của Hoàng hậu nương nương, bốn tần cũng là người của Hoàng hậu nương nương. Diêu tiện nhân kia thì là kẻ thù của hoàng hậu cùng bốn tần, bây giờ nàng dùng bột tiêu không

tôn trọng Hoàng hậu nương nương, có phải hay không nên nhận trừng phạt? Nếu người còn có nửa điểm lương tri, liền lập tức đem chuyện người biết toàn bộ đều nói với ta, để tránh xuất hiện sai lầm, gây ra chuyện không may!" Hứa Tiệp dư lớn tiếng ép hỏi.

Cuối cùng tổng quản sự này mở miệng, Hoàng hậu nương nương đã đi, không có người có thể chống lưng cho bọn hắn. Vị trí tổng quản sự phòng bếp luôn muốn chọn lựa ra người nguyện trung thành, so với Diêu Dung hoa, đương nhiên là Hứa Tiệp dư ở phân vị cao hơn kia ổn thỏa hơn.

"Hoàng thượng, Hứa Tiệp dư đến thỉnh tội, hôm nay bột tiêu hai vị chủ tử bị trượng tử dùng chính là xuất ra từ tiểu phòng bếp Hoa Nữ điện. Chính là người bên cạnh Diêu Dung hoa làm ra, nàng lúc trước vẫn không phát hiện, bỗng nhiên phát hiện Diêu dung hoa muốn ăn cay, phải một người tra, quả nhiên liền tra ra còn một bao bột tiêu chưa dùng đến." Lý Đức thấp giọng bẩm báo một câu.

Gần đến chạng vạng, ánh nắng chiều bên ngoài thật là tươi đẹp, nhưng Hoàng thượng không có ý muốn đi thưởng thức, ngược lại không khí vẫn như cũ đè nén trầm thấp, giống như muốn đem toàn bộ bên trong Diệu Tiên điện nhập vào trời đông giá rét.

"Phải vậy không? Lại dậy rồi à."

Nam nhân một thân long bào màu đen, phía trên thêu kim long ngũ thảo, giờ phút này đang ôm trong lòng một tiểu oa nhi, tiểu oa nhi kia hai mắt nhắm lê mông lung, bô dáng

mếu máo thật là đáng thương.

"Người nói có nên giết chết hay không?" Hắc dùng ngón trỏ chọc chọc trên mặt tiểu oa nhi a, động tác không một chút dịu dàng.

Quả nhiên, tam hoàng tử lập tức bắt đầu oa oa khóc lớn lên.

Nghe thanh âm sắc nhọn kêu khóc này, Lý Đức không khỏi run lấy bầy. Hoàng thượng gần đây thật sự là hỉ nộ vô thường, ngay cả hắc là người thường xuyên hầu hạ ngài, nhìn thấy cũng nhịn không được mềm chân hoảng hốt.

Ngôi cửu ngũ rõ ràng là không thích mang theo hài tử, nhưng cố tình hắc lại muốn đem tam hoàng tử mang theo bên người. Có đôi khi còn ôm một cái, đương nhiên cả người hắc cứng rắn, đâu có như nữ nhi một thân mềm dẻo, cho nên mỗi lần đều chọc tam hoàng tử oa oa khóc lớn.

Hiện tại lại bắt đầu, hơn nữa trong miệng hắc, giết một chính tứ phẩm dung hoa tựa hồ dễ như trở bàn tay. Cũng không ngần ngại Diêu gia phía sau Diêu dung hoa, vị này leo đến vị trí chính tứ phẩm trên, xác thực là không dễ dàng.

"Thôi, mẫu hậu người chán ghét nàng, nhất định không muốn nàng đi theo hầu hạ. Miễn cho nhìn thấy nàng bị tức còn muốn từ trong quan tài nhảy ra." Vệ Cảnh rút tay về, dùng cái ánh mắt hướng về phía Đông Sanh đứng hầu một bên, lập tức có người

tiến lên ôm tam hoàng tử đem nội phòng đồ

"Tiểu Đức tử, người nói Diệu Diệu nàng là nữ tử thông minh như vậy, ở trong địa phủ vì đạt được quyền lợi, có phải hay không đi làm sủng phi của diêm vương? Nói không chừng diêm vương gia coi trọng nàng, phong nàng thành diêm hậu. Trẫm thật sự muốn đem quan tài của nàng thiêu đốt, để nàng hủy dung, để diêm vương gia không xem nàng vào mắt. Cùng lắm thì trẫm đốt thêm nhiều vàng bạc cho nàng, đến lúc đó nàng cũng sẽ không thiếu ăn thiếu uống, coi như là người quý người vô lo..." Vệ Cảnh tay chống cằm, nhàm chán vô nghĩa nói vấn đề xong trong lòng.

Lý Đức cả người run run, hẩn vụng trộm giương mắt một chút xem ngôi cửa ngũ. Chỉ thấy Hoàng thượng trong bộ long bào đen, cùng sắc mặt tái nhợt, cộng thêm nhếch đôi môi mỏng, rõ ràng hẩn chính là một diêm vương gia chuyển thế.

"Nương nương đối ngài luôn luôn là một lòng hết sức chân thành." Hẩn chỉ dám ba phải thay Viên Diệu Diệu nói một câu.

Chết cũng không làm cho người ta an tâm, hoàng thượng muốn dùng hỏa thiêu, thật đúng là độc nhất

Tính tình Gia Đắc hoàng hậu các phi tần tỷ muội đều không nhìn thấu, nhưng Hoàng thượng cũng hiểu đôi chút. Viên Diệu Diệu tự cho là được thánh tâm, hoàng thượng nghĩ cái gì, nàng trên cơ bản có thể đoán

nghe cái gì, hàng trên cơ bản có thể đoán tám chín phần mười, ngược lại cũng thế.

"Hoàng thượng, Hứa Tiệp dư nơi đó — "

"Cho nàng lui đi, trẫm không muốn gặp nàng. Tra rõ ràng chuyện bột phấn bên Diêu dung hoa kia, nếu là thật, trực tiếp hàng vị." Vệ Cảnh sờ sờ cằm, nheo mắt lại nhẹ nhàng nói: "Khi nàng mới vào cung là phong vị trí gì?"

Lý Đức cung kính trả lời: "Hồi hoàng thượng, là tòng thất phẩm tuyển thị."

"Vậy thì chọn cái này đi." Bàn tay hắc vân lên liền quyết định vận mệnh một người.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hàng vị tuyển thị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 7: Hàng vị tuyển thị

Không khí bên trong Hoa Nữ điện giương cung bạt kiếm, khi này Hứa Tiệp dư bị đuổi trở về, nàng ta không có cơ hội nhìn thấy hoàng thượng. Nàng ta muốn phái người qua lục soát khổ phòng cùng phòng bếp, nếu không phải Diêu Dung hoa xé rách mặt ngăn cản, phỏng chừng lúc này tấm điện của nàng ta đều bị lục soát hết.

"Hứa Tiệp dư, người muốn làm cái gì? Muốn đem ta làm cái hề để đi gần hoàng

thượng có phải kết quả hoàng thượng không muốn thấy người hay không. Người thật đúng là tìm lầm người !" Diêu Dung hoa không kịp thở, hiện tại nàng ta thật sự là hận không thể tiến lên tát Hứa Tiệp dư, nhưng là nàng ta không dám.

Hứa Tiệp dư vốn là muốn xem nàng ta bị bêu xấu, giống như khi làm trò. Nhưng nàng ta lại còn cố tình nhắc tới chuyện nàng không nhìn thấy hoàng thượng, không tránh khỏi trên mặt có chút không nhịn được.

"Người thừa dịp lúc này mà tận lực đắc ý đi, lát sau có người đến, ta muốn nhìn thấy người bị giam cầm một năm hoặc là ba năm, ngày đêm niệm kinh tụng phật vì Hoàng hậu nương nương." Nàng nâng tay kéo tóc mái một chút, mặt mũi đều là thần sắc đắc ý.

Nhắc tới Hoàng hậu nương nương, trực giác Diêu Dung hoa cảm thấy có chuyện, nhưng là nàng cẩn thận nghĩ một chút, chính mình cũng không làm chuyện gì có lỗi với Hoàng hậu, cho nên nàng bình tĩnh lại.

"Chuyện liên quan đến Hoàng hậu nương nương chính là đại sự, người không bằng không chứng còn muốn vu hãm ta. Ta sẽ ở đây chờ, nếu đến lúc đó không tra ra cái gì, ta nhất định phải đến trước mặt hoàng thượng kêu oan, nói người ngậm máu phun người, dù sao người vu khống hãm hại ta cũng không phải một hai lần. Nếu

không có người che cho người, người sớm nên bị giam cầm !"

Hai người đối diện mắng nhau, cũng không dám tiến lên phía trước một bước, cách nhau một đoạn, hơn nữa trước sau đều có hơn mười cung nhân thủ hộ. Chỉ sợ đi về phía trước vài bước, rơi vào bên trong thế lực đối phương, đến lúc bị đẩy ngã sấp xuống dọa người cũng không sao, nếu có ai thừa dịp loạn, cho một đao trên mặt hủy dung, thật sự là mất nhiều hơn được.

Thân là người trong hậu cung, cảm giác nguy cơ đó là cực kỳ khắc sâu. Rất nhiều phi tần gặp chuyện không may, đều là ở thời khắc xem như an toàn hòa bình kia, nhưng biến cố thường trong tay nháy mắt.

Thời điểm Khang công công cầm thánh chỉ đến, liền nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi thở dài một tiếng. Khó trách sự phụ không đồng ý đến địa phương không hay ho này, hẳn cũng không hiếm lạ một đồng bướm bướm ong mật, hai chủ tử còn đang tranh đấu.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Diêu Dung hoa có ý lừa gạt, coi rẻ hoàng quyền, vũ nhục Gia Đặc hoàng hậu, đó là đại bất kính. Diêu Dung hoa nay chuyển khỏi Hoa Nữ điện, hàng vị xuống tòng thất phẩm Tuyên thị. Khâm thử."

"Diêu Tuyên thị, hoàng thượng nhân từ, cho người hai ngày. Từ nay trở đi, không được Hứa Tiệp dư cho phép, cửa lớn Hoa

Nữ điện này, ngài không được đi vào." Khang công công bước ra phía trước, đem thánh chỉ giao đến trong tay Diêu Cẩm.

"Không, Hoàng thượng, ta muốn gặp Hoàng thượng. Ta không có coi rẻ hoàng quyền, không có vũ nhục Gia Đắc hoàng hậu. Tần thiếp đối với Hoàng hậu cung kính có thừa, Khang công công, có phải hay không nghĩ sai rồi? Ta khi nào ——" Diêu Cẩm sợ ngây người, thời điểm thánh chỉ đưa đến tay, lập tức lui về sau một bước như là bị phỏng.

Nàng giữ chặt góc áo Khang công công, thấp giọng khóc lóc cầu xin tha thứ.

Tiểu Khang Tử nhìn bộ dáng hoa lê đái vũ của nàng, đôi môi đỏ mọng kia dùng nhiều son nên càng thêm kiều diễm ướt át, giống như bị cắn đến xuất huyết. Nhưng Tiểu Khang Tử không phải là nam nhân, khóc xinh đẹp như thế nào, cũng không thể khiến cho hắn có một chút gợn sóng.

Đáng tiếc vị chủ tử này bị người hạ vị đều không biết vì sao.

"Diêu Tuyển thị, Hoàng thượng đã cho người điều tra ma ma bên người ngài. Bột tiêu hôm qua Vu Quý nhân cùng Lô Nương tử sử dụng chính là từ người cho. Hoàng thượng đối ngài đã xem như là nhân từ."

Cả người Diêu Cẩm xụi lơ trên mặt đất, nàng rốt cục thì nhận mệnh. Bất quá chính là một chút bột tiêu mà thôi, liền khiến giấc mộng sủng phi của nàng rách nát.

Nàng buông tay ra, Tiểu Khang Tử liền lập tức dẫn người rời khỏi đây.

Trừ bỏ bản nhân Điều Cẩm kinh ngạc, Hứa Tiệp dư cũng kinh hách. Nàng cho rằng Hoàng thượng nhiều nhất cũng là giam cầm, nhưng lại hàng vị, cũng không thể từ chính tứ phẩm Dung hoa, trực tiếp hàng đến Tông thất phẩm, cách nhau bao nhiêu cấp nha. Từng bước từng bước đi lên phân vị này, lại hàng phân vị xuống giống như lúc trước, xoay một cái liền từ một phi tần địa vị cao cao lại biến thành Tuyền thị người người nghiền áp, ngày ngày trôi qua e là không có cái gì tốt.

"Người, đều là người! Hứa Tiệp dư, ta cuối cùng cùng người có thù hận gì, người luôn muốn dồn ta vào chỗ chết. Tông thất phẩm, còn không phải do người làm hại? Rõ ràng là người đoạt đi sủng ái của ta, sau lưng người có Hoàng hậu nương nương bảo hộ, người còn muốn cái gì, vì sao còn không buông tha ta!" Nàng nức nở từ trên đất đứng lên, ra sức hướng về phía trước va chạm trên người Hứa Tiệp dư.

Chung quanh Hứa Tiệp dư nhiều cung nhân đứng như vậy, tự nhiên sẽ không để nàng đạt được mục đích. Ngược lại với nhóm cung nhân bên cạnh nàng ta, chân tay đều co cống đứng một bên, hận không thể đem chính mình biến mất. Dù sao giờ phút này nàng ta là Điều tuyền thị, không có quyền lợi được nhiều người hầu hạ như vậy.

Đau lòng cũng có Hứa Tiệp dư chỉ hận đến

Bọn họ cũng sợ Hứa Tiệp dư ghê nản, đến lúc đó muốn tìm bọn họ tính sổ.

Hứa Tiệp dư không nói gì, chính là dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn nàng. Giờ phút này trên người Diêu Cẩm còn mặc cung trang cấp bậc dung hoa, nàng ta trời sinh yêu kiều, tất cả chi tiết nhỏ trên cung trang đều phí rất nhiều tâm tư, xiêm y luôn sáng long lanh, làm cho trong mắt người ta đều nhìn thấy nàng. Nhưng giờ phút này bị nàng quỳ, bò, giày xéo trên mặt đất, không còn nhìn ra được vẻ tươi đẹp lúc đầu.

Khuôn mặt kia của nàng được trang điểm tỉ mỉ, cũng lệ rơi đầy mặt, thậm chí còn dính không ít tro bụi.

Một chính tử phẩm Dung hoa khắp nơi được người đi theo nịnh nọt, nháy mắt một cái biến thành tông thất phẩm Tuyền thị, bất quá chỉ là một câu nói của hoàng thượng.

Bị bi thương chiếm cứ, Diêu Cẩm không có chú ý tới cái này, nàng chỉ biết là chính mình đã xong rồi, giống như tai ương ngập đầu, cả người đều điên dại. Nhưng Hứa Tiệp dư đã nhìn và hiểu rõ một hai, tuy rằng thời điểm vào cung nàng cũng hiểu rõ đạo lý này, nơi này chính là do Hoàng đế định đoạt, hoàn toàn dựa vào tâm tình vui buồn của ngôi cửu ngũ, làm sai thì hỏng hết, từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Nhưng khi đó nàng chỉ biết là phải hướng lên trên, chỉ nghĩ đến lên đến địa vị cao

như thế nào, như thế nào. Hiện tại nhìn đến Diêu Cẩm rơi thảm như vậy, nàng không khỏi để tay lên ngực tự hỏi. Nếu là hôm nay người bị hàng vị là nàng, nàng nên đi nơi nào?

Nàng cùng Diêu Cẩm vốn không có giống nhau, nhưng tuyệt không có khả năng có được sủng ái giống Gia Đặc hoàng hậu.

*

Chuyện Diêu Dung hoa bị biếm thành Diêu Tuyền thị, đã nhanh chóng truyền khắp hậu cung.

"Thường tại, lúc này thật tốt. Văn Tiểu nghi muốn đi cáo trạng, giờ cũng không có người nghe. Phân vị Diêu Tuyền thị so với ngài còn thấp hơn, ngài nếu trong lòng không thoả mái, đều có thể đi nơi đó tìm nàng giẫm lên vài cước, chế nhạo vài câu. Cái này kêu là báo ứng, ai kêu các nàng lúc trước bắt nạt ngài!" Thúy Trúc liên tục vỗ tay, trên mặt vô cùng vui vẻ.

Viên Diêu Diêu thường thức bao trà kia, biểu cảm trên mặt mang theo vài phần trào phúng.

Hứa Tiệp dư thật đúng là không để cho nàng thất vọng, một cáo trạng như vậy liền đem Diêu Cẩm hàng nhiều cấp như vậy. Không uổng Viên Diêu Diêu nàng hết lòng quan tâm giúp đỡ.

"Đi thêm mấy cước làm cái gì, bụng dạ tiểu nhân như vậy sớm muộn cũng sẽ bị hoàn

trả thôi."

"Vâng vâng, Thường tại chúng ta giống như thiên tiên hạ phàm, bỏ tất tâm địa, trọng yếu nhất là thỏa mãn vui vẻ." Thúy Trúc vội vàng khích lệ nàng.

Viên Diệu Diệu nghe vài câu trước vẫn là vui vẻ ra mặt, nàng đúng là thích những câu khen ngợi nịnh hót thế này, nghe qua thấy thoải mái. Về phần thỏa mãn vui vẻ kia, nàng trực tiếp xem nhẹ, Viên Diệu Diệu nàng luôn luôn tin tưởng loại liều mạng mới có thể thắng.

Nếu thật sự ngậy ngốc giống tiểu thường tại này, có lẽ nàng đã sớm thành một khối tử thi. Không bị ba người Văn Tiểu nghi hành hạ đến chết, thì chính là bị Diệu Dung hoa âm thầm phái người bóp chết.

Muốn thỏa mãn vui vẻ, đầu tiên phải có được phân vị đủ cao, từng bước ép buộc các nàng chùn bước.

Viên Diệu Diệu cầm bút lông trong tay, nghiêm cẩn lật xem từng trang danh sách phân vị phi tần trong hậu cung, tên của Vu Quý nhân cùng Lô Nương tử đều bị nàng dùng bút chu sa gạch màu hồng. Người còn lại thì cũng vẽ lên dấu hiệu khác.

Bất quá nàng chỉ có ấn tượng với phần lớn phi tần từ ngũ phẩm trở lên, đối với những người thấp hơn này, nàng thật sự là một cái đầu không thể nhớ.

"Thường tại, thời điểm nô tì vào cung, ma

ma giáo huấn có nói, muốn nhìn xa trông rộng, phải biết kiên nhẫn. Nay ngài không dễ dàng vượt qua bọn họ, không bằng trước mắt tạm thời án binh bất động, sau đó lại tìm thời cơ mà hành động?" Thúy Trúc nhìn lướt qua, tuy rằng không rõ nàng đang muốn làm gì, thấy nàng đang vẽ phác thảo đại đa số đều là phi tần phân vị cao, không khỏi nhẹ giọng nói vài câu.

"Tiểu nha đầu còn hiểu không ít thành ngữ nha!" Nàng cười nhạt.

*

"Thường tại, dùng bữa thôi." Đến bữa tối, Thúy Trúc đi ngự thiện phòng lãnh thức ăn, dọn lên bàn.

"Hôm nay là ngày mấy? Cơm canh sao như vậy nhiều?" Viên Diệu Diệu nhìn một bàn tám món ăn, không khỏi có chút kinh ngạc.

Thúy Trúc mặt mũi khuôn mặt u sầu, "Nô tì không biết, căn bản cũng chỉ có hai món ăn. Nhưng lúc sau có cung nữ đuổi theo nô tì, nàng cầm thực hộp trong tay, nói là có người thay thường tại mua đồ ăn. Hôm nay là ngày đáng ăn mừng, sau đó bước đi đem thực hộp đến trong điện."

Viên Diệu Diệu nhăn lông mày, thiên hạ cũng không có cơm trưa miễn phí đâu

"Trong cung hỗn loạn, thời điểm này hoàn toàn có thể đưa tới tai họa. Nếu có cung nhân điện khác tìm tra, kết quả người đó nói là chúng ta trộm thức ăn của nàng thì

nên làm cái gì bây giờ? Hơn sáu món đồ ăn này theo quy chế thì phải dành cho người cao hơn ta ít nhất hai cái phân vị, đến lúc đó một cái mạng nhỏ của ta chỉ sợ là không đủ nha." Nàng nhẹ giọng nói vài câu.

Thúy Trúc vừa nghe lời này, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, nàng biết lần này nàng sai rồi.

Viên Diệu Diệu lập tức kêu nàng đứng lên, thấp giọng nói: "Ta không phải răn dạy người, chính là nhắc nhở người. Trong cung lòng người hiểm ác, không có ý tốt bất thành linh xảy ra như vậy. Người khác muốn làm chuyện ác ý gì cũng đều không ngại dùng toàn lực nghiền ngẫm tính toán, giữ mệnh quan trọng hơn. Trước kia là ta muốn trốn tránh, mỗi ngày hồ đồ ngốc nghếch không mục tiêu, nhưng đến cuối cùng, suýt nữa là mất mạng. Nhưng hiện tại chúng ta lại là người còn sống."

Thúy Trúc lập tức gạt đầu giáo huấn, vốn ở khắp nơi lo lắng cho tiểu thường tại, bất tri bất giác đã chân chính trở thành chủ tử trong lòng Thúy Trúc.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 8: Cầu hoeren quan đến

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 8: Cầu hoeren quan đến.

"Về sau gặp loại sự tình này, người phải hỏi nàng ta vì sao đi theo người. Nếu nàng ta không trả lời, người liền quay trở lại hỏi người thiện phòng, nhớ kỹ bất luận là ai cho, chỉ cần cung nữ này người không biết, người đều không tiếp nhận, trả lại cho nàng."

Viên Diệu Diệu dạy dỗ một chút, nhìn bộ dáng Thúy Trúc nghiêm cẩn gật đầu, nàng không khỏi thở dài.

Từng cung nữ vào cung đều sẽ có ma ma giáo huấn, nhưng không phải mỗi vị ma ma đều sẽ nguyên ý nói rõ ràng từng chuyện từng chuyện ở trong cung này. Tất cả người vào cung, đều biết rõ nơi này là nơi ăn tươi nuốt sống, lúc nào cũng muốn kẹp chặt đuôi người ta, hàng tháng ở bãi tha ma đều không thiếu những thi thể cung nhân.

Cung nữ cũng chia nhiều loại, loại cơ cơ trí , phần lớn đều đi hầu hạ chủ tử sủng ái. Còn nhiều người giống như Thúy Trúc không biết luân cú, lại là cung nữ không có tài hoa, bị phân đến góc xó, nếu là vận khí tốt, đợi đến hai mươi lăm tuổi là có thể được thả ra cung. Nếu là vận khí không tốt, cũng không chừng chết ở dưới tay người muốn gây sự với chủ tử cung nên.

"Tốt, hiện tại đi nhìn cái thực hộp kia có phải là loại cố ngăn ẩn hay không." Nàng vung tay chỉ huy, đưa tay nhẹ nhàng lấy cái bánh bao trong đó đẩy ra..

Nàng không tin trong cung này thật sự có người hảo tâm.

Kết quả tìm một vòng, vẫn không có phát hiện cái gì khả nghi.

Viên Diệu Diệu tự nhiên sẽ không ăn đồ ăn không rõ lai lịch, nàng kêu Thúy Trúc cẩn thận dọn dẹp, chiếc đĩa chỉ gấp hai món thức ăn theo phân lệ của nàng.

"Viên Thường tại, không thích đồ ăn ta tặng cho người sao?" Một thanh âm sắc nhọn khó nghe truyền đến.

Viên Diệu Diệu đã nghe qua giọng điệu cùng loại như vậy, tất cả thái giám trong cung đều sẽ nói chuyện như thế.

Cả người Thúy Trúc run lên, mặt mũi tái nhợt, lập tức bỏ lại thức hộp chạy đến trước mặt Viên Diệu Diệu, dùng tay kéo nàng đứng dậy đẩy nàng vào bên trong phòng.

"Thường tại, ngài mau nằm ở trên giường giả bệnh. Từ tổng quản đến, ngài ngàn vạn đừng làm cho hắn tới gần, một khi hắn áp sát vào ngài, hắn sẽ hơ khăn phun nước miếng..."

Thúy Trúc run rẩy thay nàng đem chăn gấm đắp lên, liền xoay người rời đi. Chỉ để lại Viên Diệu Diệu còn đang lơ mơ, vị Từ tổng quản này là từ chỗ nào đến? Đem Thúy Trúc dọa thành như vậy.

"Từ tổng quản, thân thể thường tại không

khỏe, không thể gặp người..."

"Đây là lý do thoái thác đối với người khác, chúng ta cũng không phải là người ngoài nhà." Tiếng nói sắc nhọn lại truyền đến lần nữa, mang theo một chút cảm giác hèn mọn.

Viên Diệu Diệu như một cơn gió, bỗng nhiên nàng cảm thấy thanh âm này có chút quen tai, thời điểm nàng vẫn là Hoàng quý phi, khẳng định có cùng người này tiếp xúc qua.

"Từ tổng quản, Từ tổng quản..." Thúy Trúc vội vàng kêu gọi, nhưng là vẫn như cũ không thể ngăn cản người đang xông vào.

Viên Diệu Diệu vội nhấc đầu, liền gặp một thái giám trắng niên tròn trịa đến, mặt mũi mang ý cười, diện mạo giống như bánh bao, xem ra hẳn đặc biệt có vẻ hiền hòa dễ thân. Nhưng là Thúy Trúc một bên bị dọa tái nhợt, hiển nhiên vị Từ tổng quản này cũng không giống biểu hiện hiền lành bên ngoài.

"Từ tổng quản, có chuyện gì?"

Nàng nhẹ nhàng nheo lại mắt, khó trách cảm thấy thanh âm có chút quen tai. Nàng cùng vị Từ tổng quản này quả thật có gặp qua vài lần,, nhưng lúc đó hẳn quỳ đầu đứng trên mặt đất, tư cách nhìn thẳng dung nhan nàng đều không có.

Vị Từ tổng quản này là phụ trách công việc thống kê tú nữ tiến cung, bị Viên Diệu Diệu

kêu lên hai vài lần, còn lại không có giao thiệp. Dù sao phụ trách huấn luyện tú nữ, đều có ma ma chuyên môn cùng cô cô, lần trước tuyển tú vẫn là Tiểu Khang Tử quản chuyện này, vì Tì tổng quản này cơ hồ là bị mất quyền lợi.

"Chúng ta đến ăn mừng chủ tử tâm tưởng sự thành, người bất nạt ngài lúc trước đều đã thất bại thảm hại, Diêu Dung hoa đứng sau lưng cũng đã ngã xuống, rốt cuộc cũng không còn ai đến quấy rầy cuộc sống của ngài." Tì tổng quản nghe tiếng nói của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng run lên, nhắc chân liền đi đến giường của nàng.

Thúy Trúc kéo hẳn lại, sợ hãi kêu: "Tì tổng quản! Viên Thường tại thân thể không khỏe, ngẫu nhiên nhiễm phong hàn, ngài tốt nhất vẫn là đứng được xa chút."

"Ta cùng Viên Thường tại có chuyện muốn nói, người còn không mau lui ra!" Tì tổng quản căn bản không cho nàng cơ hội nói nữa.

"Nô tì, nô tì..." Thúy Trúc gấp đến độ giậm chân, nàng hiển nhiên không nghĩ sẽ rời khỏi, sợ Viên Thường tại chịu thiệt.

Giờ phút này Viên Diệu Diệu cũng không sợ hẳn, trên thực tế nàng còn rất muốn biết, lão hoạn quan này cuối cùng là đối đãi với tiểu thường tại như thế nào, tại sao làm Thúy Trúc cơ hồ nghe tin đã sợ mất mật, sợ nhìn thấy Diêu Dung hoa các nàng còn sợ hãi hơn gấp trăm lần.

Nàng nhất nhất tại Viên Diệu Diệu nắm trán

định biểu cảm, Thúy Trúc vẫn là lặng lẽ lui xuống.

Đợi đến trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, vị Tì tổng quản này liền khẩn trương đi đến bên giường, đặt móng ngồi xuống, thậm chí còn vươn tay đến gần chân gấm mò lên chân Viên Diệu Diệu.

Động tác này liền mạch lưu loát, giống như đã làm qua ngàn vạn lần. Đầu tiên Viên Diệu Diệu sùng sốt, ngay sau đó trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận, chưa từng có một thái giám nào dám đối với nàng như vậy.

Nàng muốn hiểu rõ vị Tì tổng quản này, cuối cùng là hàm hại tiểu thường tại ra sao.

Bên trong thâm cung, trừ bỏ hoàng đế, nam nhân khác hầu như không thể có. Hậu cung mấy ngàn giai lệ, có mấy người có thể nhận được sủng ái, đa số đều là độc thủ khuê phòng. Nếu nhà mẹ đẻ cường ngạnh, ở trong cung cũng xem như không quá kém, nhưng nếu là bộ dạng xinh đẹp, lại là tiểu phi tần không có căn cơ, rất dễ dàng bị người khác nhìn chằm chằm.

Bất quá giống như thái giám cũng chỉ dám đối với cung nữ ra tay, không nghĩ tới vị Tì tổng quản này quả thực một tay che trời, đem chủ ý đánh tới trên người chủ tử. Xem Thúy Trúc như vậy, tiểu thường tại lúc trước hẳn là không có phản kháng.

"Nương nương, nô tài biết ngài luyện tiếc ta, người người đều nói hồn ngài đã về Tây thiên. Kỳ thực có lẽ ngài khẳng định là phiến chán hoàng thượng, muốn đến cùng nô tài, cho nên mới dẫn thân vào trên người Viên thường tại, để được gặp ta có phải không?"

Tay Từ tổng quản theo chân gắm hương lên trên sờ, trên mặt là bộ dáng thèm nhỏ dãi, cũng có ý không che giấu.

Hắn vừa dứt lời, Viên Diệu Diệu đầu tiên là cá kinh, ngay sau đó kinh ngạc vạn phần nhìn hắn. Này câu nô tài này biết thân phận của nàng? Không có khả năng a.

"Nương nương, tên Viên Miêu Miêu này là nô tài tự tay viết lên danh sách, ngài thích không? Có phải so với tên thật dễ nghe hơn nhiều không..." Về mặt Từ tổng quản si mê nhìn nàng, miệng nói mấy câu.

Hơn nữa mỗi lần xưng hô đối với nàng đều là "Nương nương", xưng hô này chỉ có Tông nhị phẩm trở lên mới có thể dùng.

Trong lòng Viên Diệu Diệu mờ hồ hiện lên ý tưởng, không lẽ câu nô tài này liên tục cho rằng tiểu thường tại chính là hoàng hậu đã chết? Bởi vì trùng tên trùng họ, tuy rằng diện mạo hai người không có chút tương tự, nhưng mà tên họ thì lại giống nhau, cũng đủ để trong tâm lý Từ tổng quản cảm thấy thỏa mãn.

"Người thật đúng to gan, Hoàng hậu nương nương sao lại không hỏi hoàng thượng đến

nhưng sao lại không coi hoàng thượng, đến chỗ này tìm người làm gì?" Viên Diệu Diệu nhắc mạnh chân, một cước đá hấn xuống giường, trên mặt cười phần là ý tứ châm chọc.

Từ tổng quản đầu tiên là dữ tợn một lát, trong nháy mắt lại trở nên khúm núm, thậm chí quỳ trên mặt đất nói: "Nương nương, ngài đã nô tài một cước, nô tài liền vui mừng vì ngài như vậy. Bất quá ngài đối nô tài nên ôn nhu chút! Những lần trước ngài đều khóc suốt một đêm, lấy chết uy hiếp, cuối cùng lúc này ngài cũng nghĩ thông suốt, không bằng nô tài hầu hạ ngài dùng bữa trước? Cơm canh này đều là nô tài an bài, vốn nghĩ lấy phân lệ giống Hoàng hậu nương nương cho ngài, nhưng sợ quá chói mắt, thỉnh ngài trách phạt nô tài..."

Trong lòng Viên Diệu Diệu, cái cảm giác tức giận này càng mãnh liệt, tên nô tài này có phải đầu óc có vấn đề hay không? Đã biến thái đến mức này, nói cái gì cũng đều dám nói, nghĩ cái ý tưởng gì cũng đều dám nghĩ.

Động tác Từ tổng quản nhanh nhẹn thay nàng lấy một ly trà, cùng hấn chung một gian phòng Viên Diệu Diệu thật sự là một khắc cũng không chịu được. Nghĩ đến câu nô tài này trước kia tiến vào Diệu Tiên điện, ở mặt ngoài cung kính, trong lòng lại luôn ảo tưởng hình ảnh cùng nhau ở chung với nàng, nàng chưa ăn cơm đều phải nhớ ra.

"Người quả thực lật trời, bằng một cái hoạn quan nhà người cũng dám nói ra lời này! Thật chán sống sao, cắt!" Viên Diệu Diệu tiếp nhận

chén trà, trực tiếp giương tay hất qua.

Chén trà bỗng liền đổ ập xuống người hắn, vốn dĩ Từ tổng quản còn cười đến mặt đầy nếp nhăn, bộ dáng hèn mọn, bây giờ bị phồng nên như răng trợn mắt, hai tay che hai gò má. Vươn tay đã muốn đánh nàng, tiếng nói càng thêm sắc nhọn: "Tiểu tiện nhân, ý có ba phần nhân sắc người liền không xem ai ra gì, dám hếch mũi lên mặt với ta như vậy!"

Viên Diệu Diệu đã sớm đề phòng hắn, lập tức nhanh chóng nghiêng người tránh thoát, cầm lấy ấm trà nóng trong tay, liền xem xét ngay hương đung quần mà hắn ném đến.

"A ——" không thể không nói nàng quả thật không tệ, một phát trúng ngay, không uống công năm đó luyện trò ném thế vào bình rượu.

Từ tổng quản nhón chân, hai tay muốn ôm người, nhưng chung quanh đều là nước sôi, hắn căn bản không dám đụng vào. Nhảy lên nhảy xuống không biết như thế nào cho phải, cũng không có sức lực đi bắt Viên Diệu Diệu, một lát liền không còn hơi sức, cuộn mình trên mặt đất run run, hiển nhiên là đau đớn.

"Vật bên dưới người cũng không có, ô cái gì a? Làm như ta có thể làm nóng đến bảo bối của người, buồn cười!" Viên Diệu Diệu nhìn bộ dáng này của hắn, lạnh lùng bật cười, trên mặt mang theo vài phần đắc ý.

"Như thế nào, thường tại ngài không có chuyện gì chứ?" Thính Trúc nghe được đáp

Chuyện gì xảy ra? Thấy như thế, người được dùng
tĩnh bên trong, lập tức chạy nhanh vào. Cả
người thất kinh, vọt chạy tới bên người của
nàng.

Viên Diệu Diệu hơ nhẹ một tiếng, vẻ mặt lập
tức thay đổi. Nàng lấy khăn gắm ra che mặt,
ừy khua nói: "Thúy Trúc, Tì tổng quản mắng
ta, ta mới lỡ tay làm hấn bị phỏng, không sao
chứ?"

"Không sao không sao, dù sao Tì tổng quản
cũng không dám lộ ra."

Trên thực tế vẻ mặt Viên Diệu Diệu đang tươi
cười như hoa tránh ở dưới khăn gắm. Lão hoạn
quan này còn dám mắng nàng là tiện nhân,
khi đó hấn không biết thủ đoạn của mình, giờ
xem tốt lắm.

"Vậy đem hấn mang ra ngoài đi, tay chân
không cẩn thận như vậy, may mắn là hấn làm
phỏng chính mình, nếu là làm ta phỏng, phải
nói như thế nào với hoàng thượng đây!" Viên
Diệu Diệu kéo khăn gắm xuống, nhìn ngón
tay Tì tổng quản đang bám chặt lưng, lạnh
lùng nói.

Thúy Trúc nhất thời không phản ứng kịp:
"A?"

Địa vị Tì tổng quản so với nàng cao hơn rất
nhiều, huống hồ bình thường tiểu thường tại
nhìn thấy hấn liền sợ tới mức mềm nhũn, anh
anh kêu khóc thảm thiết, thậm chí còn muốn
tránh ở phía sau cung nữ. Vừa rồi nàng dùng

khăn che mặt úy khuất lên án, mới giống như là tiểu thường tại, hiện tại nhìn nàng muốn đuổi người, xác thực có rất nhiều khí thế.

"Nếu người không nhanh đuổi hắn đi, ta sẽ bị tức chết. Còn không mau đi, càng lớn tiếng chửi bậy càng tốt!" Viên Diệu Diệu vung tay lên, dùng ánh mắt hướng về phía Thúy Trúc.

Thúy Trúc lập tức gật đầu, không nói nhiều, dựa theo Viên Diệu Diệu phân phó, cầm mộc côn trong tay, làm bộ hù dọa Từ tổng quản.

Nàng đem cổ họng nói lớn, quả nhiên là làm cho vài tiểu viện khác đều nghe được rành mạch.

Nhóm tiểu phi tần phân vị thấp, không chỉ ở nơi hẻo lánh, hơn nữa còn rất gần nhau. Các nàng lại không có tài vật gì, cho nên cũng không có chỗ phòng.

Từ tổng quản là loại gì, không ít tiểu phi tần đều rõ ràng, thậm chí còn có người ở thời điểm tuyển tú gặp hắn, còn bị hắn động chân động tay, bắt quả trên cơ bản đều nhìn xuống giống

Viên thường tại. Từ tổng là thái giám ở hậu cung hai mươi mấy năm, các nàng đều là không có căn cơ, nên cũng không phải đối thủ của hắn.

Nghe Thúy Trúc quát to, có mấy tiểu phi tần giật giật khoe miệng châm chọc, thật đúng là dám thiếp vàng lên mặt mình. Nếu hoàng thượng biết một cái thái giám thôi mà dám khi dễ phi tần hắn, phỏng chừng đã sớm xử lý.

Chẳng qua cũng sẽ xử lý luôn các nàng, ngôi cửu ngũ sẽ không có khả năng muốn một nữ nhân từng bị thái giám nhục nhã qua.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Diệu Tiên điện chân chính

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 9: Diệu Tiên điện chân chính

Đuổi Từ tổng quản đi rồi, Thúy Trúc vội vàng trở về dọn dẹp mọi thứ, Viên Diệu Diệu cảm thấy không có khẩu vị gì, nàng nhúu chặt mày, cấu hoạn quan này không thể không trừ, hơn nữa phải trừ mau chóng.

Nay vẫn là tang kỳ hoàng hậu, hắn

còn dám làm như thế, hôm nay Viên Diệu Diệu cùng hắn xé rách mặt, ngày sau tất nhiên không thể không có oán hận.

"Thúy Trúc, người đi theo ta đã bao lâu?" Nàng quyết định bắt đầu khách sáo với Thúy Trúc.

Tiểu thường tại tiến cung như thế nào, người trong nhà còn có ai, cái này dù sao nàng cũng phải biết.

"Nô tì đi theo ngài gần nửa năm, vị tỷ tỷ theo ngài lúc trước phạm sai nên bị trượng tể (đánh chết). Lúc nô tì vừa tới, ngài còn khóc rất lâu, nói là có người muốn hại ngài. Thường tại, có phải ngài lại đã quên? Nô tì đã nói người mua được này không tin được, uống nhiều sẽ mất trí nhớ, ngài cứ không tin." Thúy Trúc đối với trí nhớ quay đầu liền quên của nàng tập mãi đã thành thói quen.

Viên Diệu Diệu không dám hỏi nhiều, thuốc tiểu thường tại này uống không lẽ còn có thêm một hai thứ, nàna lạnh cả người. thực sự có người

muốn hại nàng.

"Là ai mua?"

"Một tiểu thái giám ở thái y viện, chuyện này là do ngài nhờ vả, nô tì cũng không rõ lắm."

Viên Diệu Diệu thở dài một hơi, trên người tiểu thường tại này toàn là bí ẩn, thật đúng là một lòng muốn chết. May mắn nàng biến thành tiểu thường tại, bằng không tiểu ngu ngốc này đã sớm chết không thấy thi thể.

Đương nhiên tiểu thường tại trước kia, gọi là tiểu ngu ngốc cũng không có gì là không đúng. Người ta nói một tiểu ngu ngốc đều là thiên sứ, bên người đều có một người đẹp trai giàu có bảo hộ, nhưng bên người tiểu thường tại này trừ những nữ nhân ác độc muốn đưa nàng vào chỗ chết, thì chính là tên cầu hoan quan ghê tởm kia, bên người lại còn có thêm một tiểu cung nữ hồn nhiên, nàng không chết, ai chết?

"Hầu hạ bút mực."

Thúy Trúc dâng giấy và bút mực,
Viên Diệu Diệu muốn vẽ tranh, nàng
ta làm ra rất nhiều bột nước.

Viên Diệu Diệu hướng về giấy Tuyên
Thành, hơi chuẩn bị, nhấc bút liền bắt
đầu vẽ

Thẳng đến nửa đêm, Viên Diệu Diệu
mới vẽ ra đại khái, Thúy Trúc liên tục
bên cạnh nàng, cũng không hỏi vì sao
nàng liều mạng như vậy, nàng hoàn
toàn vui lấp bên trong bút pháp hội
họa tinh diệu (tinh xảo kì diệu) của
Viên Diệu Diệu, cảm thấy vô cùng
thần kỳ.

"Thường tại, nô tì hôm nay mới biết
tài nghệ của người. Tranh này đẹp
quá, giống như tiên cảnh nhân gian,
không biết so với Diệu Tiên điện của
tiên Hoàng hậu, nơi nào đẹp hơn?"
Thúy Trúc chắc chắc ngợi khen.

Viên Diệu Diệu nhẹ giọng cười lạnh,
đừng nhìn Vệ Cảnh là vua, tài vật
khắp thiên hạ đều là của hắn, nhưng
là đồ keo kiệt. Thời điểm xây dựng

cung điện cho nàng, Vệ Cảnh muốn nàng miêu tả chi tiết, cho thợ thủ công vẽ bản vẽ, kết quả cuối cùng sau khi cung điện được tạo thành chỉ đạt tới một nửa yêu cầu của nàng

Xem như chỉ hoàn thành một nửa, mà còn có triệu thần tham tấu, nói nàng là họa quốc yêu phi. Nhớ tới nàng còn thấy tức giận, đại nam nhân là phải đối với nữ nhân tiêu tiền như nước, mà một đám nam nhân đó lại vì một cái Diệu Tiên điện hoàn thành một nửa kia hủy thanh danh nàng. Hừ, nếu quả thật lúc trước hoàn thành toàn phẩm, có phải nàng đã trực tiếp bị thiêu chết hay không? Thật vô liêm sỉ!

Nam nhân mà lại tiếc tiền đối với nữ nhân, thì thật là đồ keo kiệt. Vệ Cảnh thật sự là đồ cầu hoàng đế! Đừng hỏi nàng đang êm đang đẹp sao lại mắng ngòi cứu ngũ làm gì, chính là quá tức giận mà!

“Cái này mới chính là Diệu Tiên điện chân chính, nơi Hoàng hậu nương nương ở lúc sinh tiền kia chỉ là đồ

nuông ở lúc sinh viên kia, chứ là để
dorm thôi. "

Thúy Trúc im lặng, trong lòng nghĩ:
Viên thường tại có phải lại phát bệnh
hay không? Rất khó khăn mới có chút
thời gian tĩnh táo, thế nào lại nói năng
bậy bạ như vậy?

"Ai ai ai, Thường tại, một bức họa đẹp
như vậy sao ngài lại hủy nó? "

Còn không chờ Thúy Trúc nói thêm
xong, đã nhìn thấy Viên Diệu Diệu
cầm ấm trà trực tiếp đổ thẳng xuống
lên mặt trên bức tranh.

*

Diêu Dung hoa chuyển đi, toàn bộ
Hoa Nữ điện chỉ còn lại một chủ tử là
Hứa Tiếp dư. Trong ngày thường,
năm mơ nàng ta cũng đều muốn một
mình một cung điện, như vậy nàng ta
chính là bách hoa tiên tử duy nhất ở
nơi này.

Nghĩ đến bộ dáng thê thảm của Diêu
dung hoa lúc trước, sự sợ hãi trong

lòng nàng ta trong nháy mắt liền tiêu tán. .

Hứa Tiếp dư không phải là đồ ngốc, nàng không có thời gian lãng phí bi thương, nàng muốn tìm thời cơ để đi lên trên. Hoàng quý phi ngã, hậu cung rơi vào trạng thái vô chủ, nửa tháng đi qua , Hoàng thượng cũng chưa có ý đem phương ấn tạm thời giao cho ai, hiện tại đúng là thời điểm cần nỗ lực giao tranh.

Nàng ta thuộc phe phái của Hoàng quý phi, vốn dĩ được hoàng thượng nhìn nhận chính thống. Hiện tại Hoàng quý phi không còn, các nàng đương nhiên sẽ do người dưới phân vị Hoàng quý phi — Hiền phi nắm giữ .

Hiền lương thực đức, tứ phi chính là tông nhất phẩm, Hiền phi nếu có thể tiến thêm một bước biến thành Quý phi thậm chí là Hoàng quý phi, Hứa Tiếp dư không thể không có khả năng bước thêm một bước, đứng hàng phi vị.

"Tiếp dư, Viên Thường tại cầu kiến. "

Hứa Tiệp dư còn đang miên man mơ mộng, liền nghe được có người đến thông truyền. Nàng nao nao, sau một lúc lâu mới nhớ tới vị Viên thường tại đây là người phương nào. Trong khoảng thời gian ngắn trong lòng nói thầm, lần trước nàng giúp đỡ mình đánh ngã Diêu Dung hoa, coi như là có công lớn, nhưng đã cho bách hoa trà xem như đáp lễ. Lúc này lại tới làm gì, không lẽ thực sự đem câu nói "thường đến ngồi chơi" mình đã nói ngẫm là thật ư?

"Cho nàng đi vào đi." Tuy rằng trong lòng nàng ta không kiên nhẫn vì có người đánh vỡ mộng đẹp của mình, nhưng vẫn vung tay cho cung nữ mời nàng tiến vào.

"Tì thiếp gặp qua Hứa Tiệp dư."

"Mau đứng lên, chúng ta đều là tỷ muội, lúc trước lại có việc vui như vậy, không cần đa lễ như thế." Hứa Tiệp dư vội vàng cho người đỡ nàng đứng lên.

Tren mặt Viên Diệu Diệu mang theo ý cười hồn nhiên, Hứa Tiếp dư này trước sau như một, mặt mũi đều cho đầy đủ. Dem bộ dáng kia của Hiền phi thật sự học có khuôn có dạng, nói thật lúc trước thời điểm Viên Diệu Diệu chọn người thành lập phe phái cho mình, chính là nhìn trúng cái điểm trong ngoài không đồng nhất của nàng ta, có thể cùng phi tần phân vị thấp hơn mình hòa hoãn. Co được dân được, không đến mức bị người chèn ép.

"Hứa tỷ tỷ thật sự là người hiền hòa nhất mà ta từng gặp." Viên Diệu Diệu mỉm môi cười, nàng cầm tranh trong tay mở ra, như vật quý giá đưa cho nàng xem: "Thời gian hôm qua ta nghỉ trưa đã mơ thấy một cảnh rất đẹp, rường cột chạm trổ, cực kỳ rộng lớn, từ thiếp lúc trước đối với hội họa có chút nghiên cứu, nhất thời cao hứng liền vẽ lại."

Vốn dĩ Hứa Tiếp dư cho rằng tiểu cô nương này tiện tay mà làm, kết quả tầm mắt nhẹ nhàng liếc qua xem, lại không thể rời đi.

Quả nhiên là năm bước một cảnh, đẹp không sao tả xiết. Người người trong hậu cung đều biết, cung điện đẹp nhất trong hoàng cung, chính là Diệu Tiên điện mà Hoàng thượng tự mình tìm người vì Hoàng quý phi mà xây nên. Bây giờ cung điện cùng tranh này so sánh, cũng chỉ có thể thôi, mà Hoa Nữ điện này của nàng lại càng không đáng nhắc đến.

"Cung điện này thật là đẹp, giống như bông lai tiên cảnh, đáng tiếc không phải là nơi phạm nhân chúng ta đi lại."

Một lúc lâu sau Hứa Tiệp dư mới hồi phục tinh thần, nữ nhân đối với một thứ gì đó xinh đẹp thật sự là không thể ngăn cản. Nếu không phải cung điện này thật sự quá mức tinh xảo, Hứa Tiệp dư biết mình không khả năng có được, bằng không nàng ta cũng muốn sở hữu một tòa như vậy, để cho chính bản thân mình ở đó.

Không phải nàng ta sợ có lỗi với tiên

hoàng hậu, nhưng nếu ở tại trong cung điện này, liền dễ dàng sinh ra một tia ảo giác, Hoàng hậu là người như thế nào, chính mình cũng không xứng để xách giày.

"Tì thiếp cũng là nghĩ như vậy. Tì thiếp chưa từng thấy qua cái gì lớn như vậy, chỉ ở bên ngoài Diệu Tiên điện đứng xa xa nhìn, cấu tạo bên trong càng không biết là đẹp ra sao, cho nên không có khả năng bỗng nhiên mơ thấy địa phương đẹp như vậy. Bằng không lúc trước học tập, tiên sinh cũng sẽ không nói ta đầu óc trống trơn, thô鄙 nông cạn. Sau này tì thiếp suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng không biết là cái gì cho tì thiếp linh cảm, lại nghĩ tới như vậy."

Hứa Tiếp dư có chút mất hứng, bức họa này đẹp thì đẹp thật, nhưng không có tác dụng. Hiện tại nàng giống như một lão thái bà, ngồi nghe tiểu bạch ngọc này sáng tác chuyện, thật là đau khổ vạn phần.

Viên Diệu Diệu nhìn thấy ánh mắt nàng có chút không kiên nhẫn, đáy

lòng không khởi tức giận.

Nàng lúc trước thế nào lại tuyển ra một cái thiếu kiên nhẫn như vậy, đã lãng phí thời gian cho mặt mũi, hiện tại lại không biết nguy trang cho đúng. Chờ nàng trở về vị trí cao cao kia, nhất định phải hảo hảo giáo huấn nàng ta đạo lý làm người.

"Tỷ tỷ mau nhìn, tòa tiên cung này trên cửa phải có chín chín tám mươi một cái trang sức đính sắt màu vàng kim, đại biểu thân phận. Trong viện hai bên đủ loại nhỏ, đến mùa hè là có thể ở dưới hóng mát, dưới cửa sổ treo một cái lồng chim, bên trong nuôi chim hoàng yến đẹp nhất. Nền gạch dùng vàng ròng tạo ra, đồ án điêu khắc hoa sen, có mỹ nhân mặc váy dài đi qua, từng bước từng dấu chân, phảng phất giống như từng bước đi nở ra hoa sen. Dâng hương trong điện, bốn mùa không đồng nhất, trên màn treo quả cầu ngân hương, đụng chạm một chút, mùi thơm bốn phía..."

Giọng Viên Diệu Diệu càng lúc càng thán như là mana theo cảm giác mà

hoặc, như là những chiếc cảm giác mơ hoặc. Nếu đúng là giọng của Viên Diêu Diêu, khẳng định là trầm thấp mang theo ý tứ mê hoặc, đáng tiếc lại là thanh âm tiểu nữ tử, không thoát khỏi mùi vị hồn nhiên.

Bất quá như vậy cũng đủ làm Hứa Tiếp dư động tâm, hơn nữa còn cảm thấy những lời này vô cùng quen tai.

Cho đến khi có điều gì đó thoáng hiện trong đầu nàng, nhớ tới là ở nơi nào đã nghe qua, thậm chí còn trăm miệng một lời cùng Viên Diêu Diêu nói một câu nói: "Một bàn một ghế, một gạch một ngói, đều là tỉ mỉ điêu khắc, trăm bước mới tìm được một."

"Đây là, đây là ——" cùng với sự không quan tâm vừa rồi hoàn toàn tương phản, giờ phút này Hứa Tiếp dư giống như là hai tay run run đem tranh nâng lên, cả người kích động vạn phần, động tác vô cùng cẩn thận, như lấy được vật chi bảo.

"Đây là cung điện Hoàng hậu nương nương mong muốn, Diêu Tiên điện

chân chính, thế nhưng được người vẽ ra toàn bộ. Đẹp quá, đẹp quá..."

Viên Diệu Diệu nhìn bộ dáng nàng kích động như thế, không khỏi cười lạnh: Đương nhiên phải đẹp rồi, vốn dĩ là do mình ra tay miêu tả mà.

"Đợi chút, đây là có chuyện gì nhỉ?"
Hứa Tiếp dư còn chưa biểu đạt tỷ muội tình thâm cùng Hoàng hậu nương nương xong, kết quả liền thấy tranh mở ra hoàn toàn, nửa phần bên phải bị nhuộm vàng, giống như là bị bột nước vấy qua, cùng bên trái không tổn hao gì, quả thực khác nhau một trời một vực.

Tranh cuộn tương đối dài, cũng không uống công Viên Diệu Diệu thức đêm thắp đèn vẽ tranh, cuối cùng là phát hiện một bước quan trọng này.

Hứa Tiếp dư tiếc hận, một bức vẽ xinh đẹp như vậy, cho dù đã bị nhuộm vàng nửa phần bên phải, mơ hồ vẫn có thể thấy được chỗ tinh tế hoa mỹ của cung điện, đủ thấy nàng

có tài hội họa rất cao.

Viên Diệu Diệu ho nhẹ một tiếng, trên mặt lộ ra vài phần biểu cảm mất mát, "Ta vốn nghĩ sẽ đem bỏ một nửa này, nhưng là vẽ như vậy cũng rất khó khăn, chung quy không bỏ được. Trên thực tế bức họa này còn có thể trở nên diễm lệ một chút, chuẩn bị sửa sang hoàn thiện đưa cho tỷ tỷ. Nhưng hôm qua có một vị khách không mời mà đến, nói là mua cơm canh ở ngự thiện phòng đưa ta, người hầu hạ của ta ngu ngốc, không hỏi một tiếng về người đem cơm canh tặng cho ta, làm cho ta lo sợ. Lúc sau người nọ còn nói là muốn đến hầu hạ ta dùng bữa, kết quả không có bưng trà rót nước, còn hắt nước lên bức họa này, làm bức họa thay đổi hoàn toàn, ta thật sự không còn mặt mũi đưa tỷ tỷ, chỉ có thể đưa cho ngài xem một chút!"

Nàng bặm môi, rõ ràng là cực kỳ oan ức, nhưng cuối cùng nàng cũng không có nhắc tới là ai, giống như là muối muối đi theo thân tỷ tỷ cáo

trạng.

Hứa Tiệp dư vừa nghe, lập tức liền nổi trận lôi đình.

Thực tế nàng ta vừa được nghe Viên Diệu Diệu nhắc nhở, nhớ tới bức họa này chính là cung điện Diệu Tiên trong lòng của Hoàng hậu nương nương, đầu nàng liền dâng lên một cái ý nghĩ. Bây giờ lại bị vị khách không mời kia đến phá hủy, làm sao có thể không buồn bực!

"Cuối cùng là ai đáng giận như vậy, người nói với ta, tỷ tỷ thay người ra mặt, sao lại dám lật trời như vậy!"

Hứa Tiệp dư dám nói ra lời nói này, cũng đã nghĩ sâu tính kỹ. Trong lời ngoài lời Viên Diệu Diệu đều nói người nọ muốn hắt hủi nàng, chứng minh rằng đầu số gây nên chuyện này bất quá cũng chỉ là cái hạ nhân.

Đừng nói là hạ nhân, cho dù là phi tần, chỉ cần phân vị thấp hơn nàng ta, nàng ta cũng đều có thể thay Viên Diệu Diệu ra mặt!

Chương 10: Lấy phần thưởng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 10: Lấy phần thưởng

Nghe được lời nói như chém đinh chặt sắt của Hứa tiếp dư, khóe môi Viên Diệu Diệu không khỏi giật giật, mục đích của nàng cuối cùng cũng đạt được.

Từ tổng quản này tuy chỉ là nô tài, nhưng dù sao căn cơ đã quá sâu, hơn nữa còn ở vị trí chương quản tú nữ kia, hẳn không thể chưa từng lợi dụng thân phận trợ giúp vài vị tú nữ. Nếu có tú nữ nhận được trợ giúp của hắn mà một bước lên trời, như vậy nếu muốn động vào hắn, nhất định phải tìm người có phân vị không thấp, hơn nữa còn thuộc phe phái trước kia của tiên hoàng hậu.

Dù sao thử nhìn thái độ của Vệ Cảnh xem, biểu hiện bên ngoài của hắn đối với tiên hoàng hậu vẫn là tình thâm ái

với uen hoàng hậu vẫn là như nam y trọng, cho nên tạm thời sẽ xử phạt một chút.

Viên Diệu Diệu nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Hứa Tiệp dư có khả năng này.

"Là Từ tổng quản phụ trách công việc tuyển tú, hắn còn uy hiếp ta, nói rằng hắn chính là quản lý việc tuyển tú, loại người có phân vị thấp mà còn chưa từng được thị tẩm giống như ta, đều phải nghe hắn, bằng không..."

Nàng cúi đầu, cả người co lại, biểu cảm hoảng sợ trên mặt thể hiện rõ ràng.

"Buồn cười, sao hắn dám nói hươu nói vượn như thế, một cái tiện nô cũng dám tính toán trên đầu chủ tử!" Hứa Tiệp dư vừa nghe nàng nói xong, liền vỗ mạnh cái bàn, hiển nhiên tức giận không nhẹ.

Viên Diệu Diệu lập tức run rẩy, giả bộ bộ dáng giống như bị nàng dọa.

Thanh âm Hứa Tiệp dư lập tức hòa

điều trấn an nàng: "Muội muội người chính là lá gan quá nhỏ, xem đây, không quá ba ngày, tỷ tỷ sẽ cho hẳn trả giá thê thảm. Về sau nếu như người gặp gỡ loại chuyện này, không cần thiết phải sợ, cứ đến nơi này tìm ta, tỷ tỷ sẽ thay người làm chủ."

"Thật vậy sao? Hứa tỷ tỷ thật sự là người tốt, nếu thực sự như vậy, ta, ta có ơn không thể không báo đáp, về sau người muốn ta làm cái gì thì ta sẽ làm cái đó..." Hai mắt Viên Diệu Diệu lập tức trở nên đăm lẹ, mồm miệng đều có chút không rõ ràng, thậm chí kích động một nắm chặt tay Hứa Tiếp dư.

Nhìn bộ dáng mếu máo đáng thương kia của nàng, cộng thêm Viên Diệu Diệu khẩn trương thể hiện sự trung thành, Hứa Tiếp dư cảm thấy thoải mái trong lòng, chủ động thay nàng lau nước mắt, còn nhẹ giọng dỗ nàng.

Trên mặt Viên Diệu Diệu nước mắt rơi như mưa, trong lòng lại muốn nháy nhót. Lời nói thể hiện lòng tận

trung này, căn bản nàng cũng chỉ nói qua với Hoàng thượng, hơn nữa đều là lời tâm tình khi ở trên giường, cho nên mấy câu nói đó nàng vẫn là bất chước Hứa Tiệp dư nói với mình khi trước.

Thực muốn cho Thúy Trúc đến nhìn một chút, tiểu thường tại được coi là trí nhớ không tốt này, ít nhất còn tốt hơn so với Hứa Tiệp dư, lời của chính mình đã nói qua cũng không nhớ rõ, thậm chí chút cảm giác quen tai cũng đều không có.

"Tỷ tỷ nếu là yêu thích bức họa này, hay là cho ta thêm mấy ngày, ta hoàn thiện lại bức tranh." Nàng vỗ bộ ngực cam đoan.

Hứa Tiệp dư âm thầm tính ngày, cảm thấy không kịp, trên mặt mang ý cười nói: "Ta nghĩ không cần đâu, cứ dựa theo lời người nói lúc này, đem bỏ đi phần bên phải bị nhuộm vàng này đi, cũng không ảnh hưởng đại cục. Sau đó trau chuốt một chút, tốt nhất là ngày mai mang lại cho ta, ta nghĩ mang đốt cho Hoàng hậu nương

nường, để nàng ở dưới kia có thể trông thấy một Diệu Tiên diện hoàn chỉnh."

Nàng thở dài một hơi, không thể không nói, Hứa Tiệp dư quả nhiên biết diễn kịch thật tốt. Mỗi khi nhắc tới tiên hoàng hậu, nàng có thể lập tức biến thành bộ dáng bi thương, giống như bộ dáng cha chết mẹ chết, quả thực là nghe thấy mà bi ai, như có thể lập tức rơi lệ

Mâu quang Viên Diệu Diệu chợt lóe, không chút do dự cười gật đầu: "Tỷ tỷ không ghét bỏ là tốt rồi. Chỉ là ta sợ Từ tổng quản lại đến quấy rầy ta, hôm qua hẳn bị ta mắng đuổi ra ngoài, khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, ta sợ!"

Nàng nói hai chữ "Ta sợ" cuối cùng này, thật là trăm chuyển ngàn xoay, đem thanh âm làm nũng giả vờ yếu ớt vận dụng đến cực hạn, không nói Hứa Tiệp dư không quen, ngay cả Viên Diệu Diệu cũng làm cho chính mình nổi hết da gà.

"Đừng sợ, người yên tâm, tỷ tỷ sẽ tìm chút chuyện làm cho Từ tổng quản không thể trốn thoát. Nhất định nói được làm được, không đến ba ngày sẽ làm hẳn không có cơ xuất hiện ở trước mặt người nữa." Ngữ khí Hứa Tiệp dư vô cùng kiên định, trong đôi mắt có vài phần âm ngoan.

Viên Diệu Diệu không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến Hứa Tiệp dư thật sự sẽ không bỏ qua cho Từ tổng quản, nàng cũng an tâm, không có uổng phí công sức vẽ tranh suốt đêm của nàng.

Ra khỏi Hoa Nữ điện, quả nhiên liền cảm thấy thoải mái, ý của nàng là muốn giải quyết Từ tổng quản. Tuy rằng Hứa Tiệp dư lúc đó nói chuyện mơ hồ không rõ ràng, thế nhưng Viên Diệu Diệu biết chắc, Hứa Tiệp dư không có khả năng sẽ âm thầm đem bức họa này đốt cho tiên hoàng hậu, khẳng định muốn đi tìm Hoàng thượng tranh công.

Nếu Hoàng thượng để ý tới bức họa này, nói không chừng sẽ hỏi ai là

người vẽ, đến lúc đó nếu thật chú ý tới nàng, bằng khuôn mặt này, dáng người này cùng giọng nói ngọt ngào này, tuyệt đối dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần có thể đem ngôi cửu ngũ tha lên giường, Viên Diệu Diệu vững tin rằng, với bản lĩnh của nàng, nhất định có thể làm chân long thiên tử biến thành côn trùng.

Nàng nghĩ đến tương lai tốt đẹp kia, không khỏi cười ra tiếng. Mị lực quá lớn, nàng thật là không thể có biện pháp với chính mình

"Thường tại, ngài cười cái gì vậy? Có phải nghĩ chỉ một bức họa mà có thể để Hứa Tiếp dư ra tay không, nếu thật sự có thể không còn nhìn thấy tên Từ tổng quản kia nữa thì thật là cảm ơn trời đất. Ngài nói xem Hứa Tiếp

dư muốn bức họa kia làm gì? Nói với người khác nàng ta vẽ sao, chắc sẽ không muốn đem ngài giới thiệu với người khác chứ?"

Thần Trúc nha giọng nói thản nhiên

như thế giới nói chung, câu cuối cùng này của nàng, lập tức đem Viên Diệu Diệu còn đang ở trong mộng tưởng hảo huyền thanh tĩnh.

Một bức họa đối Từ tổng quản, Hứa Tiếp dư hấn là không thể nào để cho người khác biết tác giả là Viên Diệu Diệu, ít nhất hiện tại sẽ không. Nàng đem Viên Diệu Diệu đẩy ra ngoài cũng không có lợi, còn phải từ từ đi, cho nên nói Vệ Cảnh đồ cầu vật kia vẫn là như cũ sẽ không chú ý đến nàng.

Hừ, một ngày Vệ Cảnh không thấy nàng, đó chính là tổn thất của hấn!

*

Sau khi dùng bữa tối, Viên Diệu Diệu liền bắt tay hoàn thiện bức tranh. Nàng không phải xuất thân từ đại gia chi nữ, lại càng không phải là danh môn quý nữ, chẳng qua là con gái của một tiểu quan mà thôi. Cảm kỳ thư họa, chỉ có khổ luyện từ nhỏ.

Lúc trước nàng yêu thích tranh, vẫn là do nhà tiên sinh nói các tác phẩm

lúc đó nghệ sĩ sinh thời các tác phẩm nổi tiếng, ngàn vàng cũng khó mua. Khi đó nàng còn sợ nhà mình trong một buổi bị giết sạch hết, về sau còn có thể bán mấy bức họa sống tạm. Nàng thật sự là trời sinh tính bi quan, cứ nghĩ đại họa lâm đầu.

Nhiều năm như vậy thuận buồm xuôi gió, cuối cùng còn tiến cung, một đường đi thẳng lên mây. Ở trong hậu cung, nàng so với quý nữ gì đó còn tốt hơn, tài vẽ tranh này từ sau khi thị tẩm nàng không vẽ qua nữa. Tất cả thời gian đều dùng đi đâu ngày đầu đêm, nào có thể nhàn hạ thoải mái mà vẽ tranh.

Thậm chí những lúc phi tần tụ hội trong cung, phần lớn cũng là một ít thi từ ca phú, cuồng dã một chút là cười đùa ném thẻ vào bình rượu. Nàng vì không muốn thành tích của mình quá mức khó coi, nên cũng một phen nỗ lực, vẽ tranh càng là gác lại. Hiện tại nghĩ đến, vẫn là biết vẽ tranh thì thuận lợi hơn.

"Nghĩ đến bản lĩnh vẽ tranh này,

thời điểm lúc trước ở vị trí cao không được trọng dụng lắm, hiện tại vì một tên cầu hoạn quan lại làm mình hao hết tâm tư. Vệ Cảnh a Vệ Cảnh, người còn không bằng một con chó a." Nàng chặc nhẹ một tiếng, trên mặt mang theo vài phần biểu cảm vui sướng khi người gặp họa.

"Thường tại, người nói cái gì?" Thúy Trúc bưng một mâm hoa quả tiến vào.

"Không có gì, ta nói ta nuôi một con chó."

"Trong cung chủ tử phân vị thấp không thể nuôi chó."

"Thúy Trúc, chuyện này người không cần nói đâu."

Ngày thứ hai Viên Diệu Diệu đem tranh cuốn lại, lần nữa đưa đến Hoa Nữ điện, Hứa Tiếp dư rất vui vẻ, nàng lật xem một lần, không có khuyết điểm gì, nhất thời vừa lòng vô cùng.

"Tốt lắm, muội muội quả nhiên lợi hại, Từ tổng quản sẽ không qua khỏi đêm nay. Bất quá tỷ tỷ có một yêu cầu, về sau bất luận kẻ nào hỏi người này bức họa là ai vẽ, người —— "

Hứa Tiếp dư quơ quơ tranh cuộn trong tay, Viên Diệu Diệu biết nghe lời nói tiếp: "Chuyện này ta đương nhiên hiểu rõ, bức họa là Hứa tỷ tỷ thiên tâm vạn khổ tìm được, chỉ vì muốn làm tròn tình cảm tỷ muội cùng tiên Hoàng hậu, vì thế nhớ được lúc đó người cũng gây đi không ít! "

"Không hổ là muội muội tốt của ta, về sau có chuyện tốt gì không thiếu phần người . "

Hai người, người tới ta đi một phen, dường như làm cho lẫn nhau trở thành thân tiên. Lúc Viên Diệu Diệu đi ra Hoa Nữ điện, trên mặt đỏ bừng, bước chân đều có chút choáng váng.

Nàng thừa nhận năng lực nghe người ta khích lệ của nàng thẳng tắp giảm xuống. từ khi biến thành tiểu thầ

tại, đã thật lâu chưa từng được nghe qua những lời khen ngợi, thật sự là thể xác và tinh thần, đều là luyến tiếc rồi khỏi.

Chân trước Viên Diệu Diệu mới vừa đi, sau lưng Hứa Tiếp dư liền nhanh chóng sửa soạn, mang theo tranh cuộn đi thẳng đến Long Càn cung.

Hiển nhiên nàng phải đi lãnh thưởng, tình cảm Hoàng thượng đối với tiên Hoàng hậu, ai cũng đều thấy ở trong mắt. Cho dù ngôi cửu ngũ thượng tôn, nhưng cũng không có khả năng bởi vì tiên Hoàng hậu mà đánh thủ thân như ngọc, khẳng định vẫn là phải thị tẩm phi tần, đừng nói chỉ có hần, những thần tử kia ở tiền triều đều rất là quan tâm chuyện liên quan đến đống quần hần nhà.

Tiên hoàng hậu đã qua đời gần một tháng, Hoàng thượng chậm chạp không có định ra phương ấn hậu cung giao cho ai, cũng không có sủng hạnh phi tần nào, thậm chí cả việc thăm kín gặp ai cũng đều không có.

Chẳng lẽ một tháng này, ngôi cầu ngũ thất sự một mình trong phòng? Tiên hoàng hậu tốt đến trình độ đó sao?

Hứa Tiếp dư mặc một thân cung trang màu lam, tục ngữ nói đúng, nghề chuyện vui cả người vui. Nàng ta không dám mặc xiêm y thuần trắng đến, nhưng hiện tại là trong bộ dáng nửa trắng trong thuần khiết, trang điểm cũng cực kỳ xinh đẹp. Đến lúc vừa khóc vừa đối với tình cảm của tiên hoàng hậu, bày ra tư thế cùng góc độ, để Hoàng thượng bất kỳ lúc nào nhìn đến nàng ta cũng đều thấy đẹp nhất, nói không chừng đến lúc đó chính là cười khô bén lửa.

May mắn tiên Hoàng hậu đã chết, bằng không thật đúng là không có ai có thể lướt qua nàng. Ngẫm lại từ lúc Hoàng thượng cầm quyền tới nay, bao nhiêu phi tần đã chết, đều không thấy hấn đối với ai như vậy. Hay bởi vì tiền triều rung chuyển bất an, muốn cho thế lực của mình giành lấy vị trí đứng đầu hậu cung hoàng thượng

đang đầu nhà cũng, hoàng thượng quyết định dùng cái chết của tiên Hoàng hậu để nguy trang?

"Hoàng thượng, Hứa Tiếp dư cầu kiến, nói là có vật quan trọng muốn trình lên."

Vệ Cảnh đang lật xem tấu chương, hần nhều mày, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Toàn bộ huân hương trong điện đều không dùng, mùi long tiên hương nồng đậm đã không còn nghe thấy, ngược lại là một mùi sữa ngay chớp mũi. Loại mùi vị này không biết đã bao lâu Vệ Cảnh đã không ngửi qua, quả thật mùi vị này có chút đau đầu. Đặc biệt tiểu oa nhi bên người hần còn thỉnh thoảng phát ra vài tiếng tạp âm, hần càng thêm phiền chán.

Rất khó khăn thừa dịp tiểu gia hỏa này ngủ mà phê duyệt tấu chương, lại có nữ nhân tới phiền hần, quả nhiên là kích thích lửa giận trong cơ thể hần, tùy thời điểm có thể phun trào.

Chương 11: Lần đầu gặp gỡ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 11: Lần đầu gặp gỡ

"Đem đồ vật kia trình lên, không cần cho người tiến vào."

Ngôi cửu ngũ hiển nhiên thập phần không nể mặt, hiện tại cơn tức của hắn rất sâu, ai trêu chọc vào cũng đều không hay ho.

Khi Tiểu Khang Tử đem lời này đến nói lại, trên mặt Hứa tiếp dư đều có chút mờ mịt, bất quá năng lực ta vẫn là rất nhanh điều chỉnh tâm tình, đem tranh cuộn trên tay dâng lên

"Khang công công, người xem như vậy được không. Ta tạm chờ bên ngoài này, nếu Hoàng thượng xem xong đồ vật muốn gọi ta cũng tiện hơn. Nếu không thì đến lúc đó ta tự mình rời đi, nhất định không gây thêm phiền toái cho người."

Tiểu Khang Tử nhú mày, khách sáo nói: "Tiếp dư ngài chờ ở đây sao lại nói là gây phiền toái."

Thời điểm hắn xoay người đi vào nhúc

mệnh, trong lòng không khỏi cảm thán: Không hổ là người thuộc phe tiên hoàng hậu, biết tiến biết lùi, so với những phi tần khác phái khác, thật là biết dùng lời nói làm cho bọn nô tài hần nghe đều cảm thấy thoải mái.

Hứa Tiếp dư ở bên ngoài đợi đúng một canh giờ, hai cái chân đứng muốn nhũn ra, rốt cuộc mới được hoàng thượng triệu kiến.

Vốn là Vệ Cảnh tiện tay đem tranh cuộn vút qua một bên, cho đến khi nhìn một xấp tấu chương rơi đi, mới nhớ tới, vừa mở thứ này ra, lập tức liền ngăn ngõ

"Bức họa này là ai họa?"

"Tần thiếp không biết, là người hầu hạ mang đến, cũng không biết người vẽ tranh." Hứa Tiếp dư cúi người cung kính trả lời.

Vệ Cảnh cười khẽ một tiếng, giống như là vô cùng cao hứng. Trong lòng Hứa tiếp dư căng thẳng, nghĩ tới có thể dựa vào bức họa này mà đêm nay nàng sẽ lại được hoàng thượng ân sủng, trong lòng liền dâng lên vài phần chờ mong cùng không yên, đành phải nuốt nuốt nước miếng.

Thấy hắn đứng lên, đi đến một bên lò
lửa, trực tiếp đem kia bức họa ném vào.
Ngọn lửa chuyen chú thiêu đốt bức tranh
cuộn kia .

"Người nghĩ lại địa vị của mình xem,
Đệ tử sinh tiền có thể làm Hoàng
quý phi, chết được trở thành Hoàng hậu,
mà người chỉ có thể là một Tiệp dư. Cũng
không phải chỉ có dung mạo, việc trả lời
như vậy, liền thấy người thua nàng thật
nhiều."

Cả người Hứa Tiệp dư cũng đỏ, mặt
đỏ rách nát, ngược lại trên trán còn lấm
tấm vài giọt mồ hôi.

"Nếu nàng muốn trả lời vấn đề này, nhất
định có thể thoả mái mang qua, không
giống như người, rõ ràng không muốn
trả lời lại còn mang qua nói dối lừa gạt
trẫm. Nét mực bức họa này rõ ràng là
còn mới, là trong hai ngày mà vẽ thành .
Tội khi quân này, người nghĩ người chịu
được không??"

"Tần thiếp cầu hoàng thượng tha mạng.
Tần thiếp sợ là gọi lên chuyện thương
tâm cho Hoàng thượng, tranh này chính
là một thất phẩm tiểu thường tại làm,
nàng chính là dựa theo Đệ tử điện
trong tưởng tượng của Hoàng hậu tỷ tỷ

mà vẽ, muốn tàn thiếp giúp nàng một phen." Hứa Tiếp dư lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, lại lấy ra khăn gấm bắt đầu anh anh khóc lên: "Tàn thiếp biết nàng có mưu đồ, nhưng là nhìn thấy bức họa này, tàn thiếp thật sự không bỏ xuống được, nghĩ sinh tiền Hoàng hậu tỷ tỷ yêu nhất cung điện, không bằng đốt cho nàng..."

Tiểu Khang Tử đứng ở một bên nghe, vụng trộm trợn trừng mắt.

Trong hậu cung chính là như vậy, ngay từ đầu cầm đồ vật đến tranh sủng, sẽ không đề cập tới người nọ là ai, chờ sự tình không tốt, không cần ép hỏi liền nhanh chóng khai ra, còn đem nước bẩn hắt lên người khác, làm cho mình trở nên thánh khiết như bạch liên hoa.

Chắc chắc, chỉ là tiểu phi tàn phải chịu khổ, bị người lợi dụng không biết, phỏng chừng còn vụng trộm mừng thầm, cho rằng Hứa tiếp dư này là đại thụ che trời, trên thực tế là gốc cây tùy thời có thể treo cổ nàng.

Vệ Cảnh không nói gì, thất thần nhìn bức tranh bị ngọn lửa đốt cháy. Cảnh vật trong bức họa này đẹp không thể tả, đích xác có chút ăn năn. Sớm biết nàng hồng nhan bạc mệnh, lúc trước cho nàng danh vọng họa quốc yêu phi, đem cung điện kiến tạo cho nàng thật tốt.

"Hoàng thượng   " Lý Đức kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy ngôi c u ng  giống như đang bị m  hoặc, không ch t do d  đưa tay v i vào trong b p, đem phần không bị thi u hủy kia nh t ra.

Thái giám cung nữ chung quanh ào ào quái rạp xuống đất, Lý Đức cùng Tiểu Khang Tử bước nhanh tới, phân phó người đi tuyên thái y.

"Không cần, không c  d ng tới l i, kinh động nhiều người, ngày mai vào triều không biết truyền ra lời n i g i nữa." H n nâng tay ngăn lại .

Đem phần tranh c n còn lại sau khi bị d t cẩn thận đặt   trong lòng bàn tay, cũng không d m d ng sức, sợ một điểm cuối cùng này s  biến mất.

M i ngày Lý Đức theo hoàng thượng vào triều, đương nhiên cũng bi t trên triều đ nh c  không  t triều thần ch a nhiều bất m n đ i v i tiên hoàng hậu. Cảm thấy hoàng thượng đau khổ qu  mức, ảnh hưởng nghiêm trọng triều c ng, nếu biết hoàng đế v  một bức họa mà đưa tay vào hỏa lò, truyền ra ngoài s  bị thêm mắm d m muối, không ch ng c n n i v  tiên hoàng hậu mà tự thi u cũng nên.

"Thường tại, thời điểm nó thì đi ngủ thiện phòng, nghe nói Từ tổng quản vì làm chuyện xấu, bị phạt ba mươi trượng, đang nằm ở trên giường hấp hối." Thúy Trúc kích động nói.

Viên Diệu Diệu ngồi trước bàn, trong đĩa bày có vài miếng khoai, nàng dùng chiếc đũa chấm một chút đường ăn.

Không còn cách nào khác, ở phân vị này nàng muốn ăn mấy thứ gạo nếp cao cấp cũng không thể, chỉ có dùng bạc mua vài cái khoai sọ làm điểm tâm.

Nhớ năm đó thức ăn thức uống của nàng đều là bảo vật thượng phẩm ngoại tộc tiến cống, phải mang cho nàng chọn trước, hiện tại những thứ thừa thãi người khác chọn xong cũng không nhất định đến phiên của nàng.

"Viên thường tại ở đâu?"

Tiểu Khang Tử đứng ngoài cửa, khom người hỏi một câu.

Viên Diệu Diệu vừa ăn một miếng đầy đường trắng, xém chút bị một câu này làm cho ghen.

"Ồ, Khang công công có chuyện gì vậy? Mời vào ẶẶ" Thúy Trúc nhận ra người này là tâm phúc trước mặt Hoàng thượng, lập tức chau ra đón

lúc chạy ra door.

"Viên thường tại, Hoàng thượng cho mời, mời ngài đi theo nô tài."

Một tay Viên Diệu Diệu cầm chiếc đĩa, trên đĩa thượng còn xuyên qua một cái khoai sọ, vẻ mặt ngu si nhìn hẩn.

Nàng muốn thừa dịp khoai sọ còn nóng, ăn xong rồi lại đi, dù sao cũng không kêu nàng đi thị tắm, loại chuyện chưa chuẩn bị gì mà đã bị kêu đi, chính xác không phải chuyện gì tốt đâu.

Viên Diệu Diệu bảo trì trầm mặc không nói, biểu cảm tự nhiên trấn định dừng ở trong mắt Tiểu Khang Tử, trong lòng không khỏi nói thầm: Tiểu thường tại này thực sự ngốc vậy sao, hỏi cũng không hỏi hẩn một câu, hay là không có bạc hơi lộ hẩn để thăm dò chút tin tức.

Hài tử này thật xui xẻo!

Cuối cùng hẩn thật sự không đành lòng, thời điểm đến Long Càn cung, nổi lên lòng tốt chỉ điểm một câu: "Thường tại họa rất khá, nô tài vừa mới nhìn thấy."

"Tạ công công khích lệ." Nàng mỉm cười.

Tiểu Khang Tử mắt nhìn nàng đi theo phía sau cung nữ đi vào, vẫn là không nhẫn tâm đi theo, nghĩ đến vị tiểu thường tại này sống không qua hôm nay, nếu còn sống, cũng chỉ

còn nữa cái mạng. Hứa Tiệp du còn không tránh khỏi, một chính thất phẩm ngày thơ góc nghếch như nàng có thể có bản lãnh gì đây.

Hắn đứng ở bên ngoài Long Càn cung, nhìn mặt trời bên ngoài đang ngả về tây, than thở.

Khi nào mới có thêm một người khéo léo giống như Hoàng quý phi đây? Lửa giận này của Hoàng thượng không thể dập được, ai thấy cũng đều không thoải mái, chính hắn là không thoải mái nhất! Cung nhân bọn họ đi theo đều liên lụy chịu khổ, lo lắng hãi hùng.

Viên Diệu Diệu tiến vào trong điện, cung kính quỳ xuống, hành đại lễ, lại cúi đầu thẳng lưng nghe giáo huấn, thuận tay đem làn váy sửa sang lại một chút.

Động tác này của nàng liền mạch lưu loát, không chút hoang mang, chút nao núng.

"Hứa Tiệp du, người đem những lời vừa nói lúc này nói lại một lần cho nàng nghe." Vệ Cảnh ngồi trước long án, một tay chống hai gò má, bộ dáng như đang ngồi xem kịch vui.

Hứa Tiệp du không quản được nhiều như vậy, không chút do dự đem những lời vừa nói sau lưng Viên Diệu Diệu nói lại một lần.

Viên Diệu Diệu chớp chớp mắt, ngáng đầu

kinh ngạc nhìn Hứa Tiếp du. Khoảng khắc này nàng vô cùng kinh ngạc, vô cùng hối hận, vô cùng căm ghét chính mình.

Mất mình lúc trước thật sự là bị mù mới giúp đỡ Hứa Tiếp du, còn cho rằng vì nàng có chút thông minh. Hiện tại cầm tranh cuộn trong tay, có cơ hội tốt đi vào Long Càn cung, cùng Hoàng thượng gặp gỡ thân mật, Hứa Tiếp du thế nhưng lại không có đem Vệ Cảnh mang lên giường, còn bị Vệ Cảnh chán ghét như vậy.

Quả thực, nàng thật sự xem thường Hứa Tiếp du!

Hiện tại nàng rất muốn hỏi Hứa tiếp du một câu: Người là bồng dung ngu ngốc, hay là nguyệt sự đến nên không thể thị tẩm? Ngay cả Vệ Cảnh cũng câu dẫn không xong, còn đem nàng khai ra, cho nàng cơ hội tự mình câu dẫn sao?

Vệ Cảnh ung dung nhìn nàng, hiển nhiên đang chờ nàng cho đáp án.

"Tì thiếp ẶẶ"

Nàng vừa mở miệng, đã bị Vệ Cảnh quát bảo ngưng lại, hấn ghét bỏ nói: "Ngậm miệng! Giọng người thật khó nghe!"

Vien Diệu Diệu: ...

Cầu Hoàng đế Vệ Cảnh kia, không cho ta mất mũi có phải không? Thanh âm tiêu ca

mặt mặt có phải không? Thanh âm tiêu oa nhi trời sinh như vậy, người khác muốn cũng không được, người thử đi hỏi tiên hoàng hậu chết thảm kia xem, hỏi nàng có muốn không, có ghen tị hay không!

Viên Diệu Diệu tuyệt đối sẽ không thừa nhận, bởi vì nàng thật sự không có nên ghét bỏ thanh âm tiêu oa nhi. Báo ứng đến quá nhanh, tựa như lốc xoáy!

Trong nháy mắt không khí trong điện thật vi diệu, ai cũng đều không dám nói chuyện, hơn nữa nhìn nhau ý tứ hàm xúc, cung nhân nhất gan cũng ngừng hô hấp.

Đối với loại cáo già như Lý Đức thường xuyên phụng dưỡng hoàng thượng, sớm thành thói quen nhìn tốc độ trở mặt này, tâm tư miên man suy nghĩ: Hoàng thượng đang nói cái gì vậy, rõ ràng là thanh âm rất êm tai, tinh tế ôn nhu. Nếu trầm thấp một chút nữa, nói không chừng lúc hấn dạy dỗ đồ đệ, nắn bóp cổ họng kêu vào triều, bãi triều, khẳng định vô cùng tốt.

"Viết." Vệ Cảnh vứt cho nàng giấy bút.

Viên Diệu Diệu lắc đầu, cúi đầu ngáp ngừng nói: "Chữ khó coi."

Vệ Cảnh chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, không kiên nhẫn nói: "Vậy Trẫm để cho người chết khó coi được không?"

Viên Diệu Diệu buồn rầu, Vệ Cảnh không đi

theo dự đoán của của nàng. Nàng vốn dĩ chậm rãi chuẩn bị thật tốt, bất ngờ gặp gỡ hoàng đế, để hắn tự nhiên phát hiện điểm tốt của mình, sau đó điên cuồng mà rơi vào trong bẫy tình. Nhưng hiện tại nàng vừa cất lời, cũng muốn bị chém đầu.

Nàng thật muốn lớn tiếng kêu một câu: Vệ Cảnh, nhìn cho rõ xem lão nương là ai!

Hứa Tiếp du một bên đầu tiên là bị hoàng thượng nổi giận dọa sợ, hiện tại lại có một cảm giác may mắn. Tiểu thường tại này càng chọc Hoàng đế, nàng ta lại càng có cơ hội thoát thân, hoàng thượng đem mối hận trong lòng toàn bộ phát tiết, cũng không đến trên đầu nàng ta.

Vien Diệu Diệu cầm lấy bút vẽ lên giấy. Nàng không dám viết chữ vì sợ hoàng thượng thấy được chữ viết của nàng, sẽ có điều hoài nghi.

Bất luận hoài nghi cái gì, cũng không sẽ cho rằng nàng chính là tiên hoàng hậu, cho nên nàng bây giờ không dám để lộ.

Lý Đức đem giấy Vien Diệu Diệu viết trình lên, Vệ Cảnh nhìn đến nội dung trên trang giấy, biểu cảm có chút vi diệu.

Trên giấy không có một chữ, toàn bộ đều là dùng họa mà thành .

Chương 12: Khó coi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 12: KHÓ COI

"Một con chó bắt nạt một con thỏ, còn cần hồng gì đó của con thỏ. Con thỏ đem thứ này đưa cho một con hồ ly, kết quả con hồ ly cầm đưa cho một con rồng, giờ phút này con thỏ quỳ gối trước mặt con rồng..." Vệ Cảnh nhìn mấy bức họa, cau mày, ngay từ đầu hẳn không rõ ý gì, kết quả nhìn những hình vẽ như vậy, cơ bản đã hiểu đôi chút.

Chó là Từ tổng quản, hồ ly là Hứa tiếp dư, rồng đương nhiên chính là Vệ Cảnh, còn con thỏ mập kia chính là Viên Diệu Diệu.

Viên Diệu Diệu nháy mắt mấy cái, mím môi hướng về phía ngôi cừu ngũ cười, nỗ lực giả bộ một bộ dáng con thỏ nhỏ thuần lương vô hại.

"Cúi đầu xuống, đừng nhìn trộm, mặt của người khó coi!" Đầu tiên Vệ Cảnh sừng sốt, sau bỗng thấy phiền lòng, lập tức không kịp thở, quát.

Lúc tiểu thường tại này cười, đuôi mắt xếch lên, có cảm giác thu hút người khác. Hơn nữa mấy bức họa này rất thú vị, làm hẳn mất tâm phòng bị, kém chút làm cho hẳn bật cười.

Lại là một tiểu hồ ly tinh muốn bò lên giường, giả trang thành con thỏ nhỏ đáng yêu!

Viên Diệu Diệu quả thực không giải thích được, năm đó nàng xác thực đã nói không thích thanh âm của con nít, nhưng cũng không có chê bai những dáng người xinh đẹp. Kiểu điểm như thế nào, có thưởng thức hay không!

"Hoàng thượng, Viên thường tại quả thực to gan lớn mật, dám lấy loại này miêu tả ngài, rõ ràng chính là coi rẻ hoàng quyền, đối ngài đại bất kính, nên —— "

Hứa Tiếp dư nghe được Viên Diệu Diệu dùng hồ ly đại biểu cho nàng, bị chọc cho tức giận.

Dám mắng mình là hồ ly tinh? Tiểu ngu ngốc này, thực không nhìn ra, trước mặt thì giả trang vẻ mặt thuần lương, bản chất lại là tâm địa đen tối như vậy, may mắn hoàng thượng không bị sự giả dối kia lừa gạt, nhất định không thể để cho nàng còn sống ra khỏi Long Càn cung.

Kết quả nàng còn chưa có mắng xong, đã bị một cái ánh mắt của Vệ Cảnh dọa sợ tới mức nghẹn, cũng không dám nhiều thêm một chữ.

"Diệu Diệu đã đi, các người là tùy tùng

của nàng, trộm xem mặt mũi của nàng nên
nhấn nại với các người vài phần. Nhưng
Hứa Tiếp dư, một mình người đã dùng hết
sạch sẽ chút tình cảm này, Diêu Tuyền thì
hàng vị còn không có cho người chút cảnh
báo nào hay sao? Người có muốn đi theo
cùng nàng ta không?"

Hứa Tiếp dư liên tục lắc đầu, nàng ta sợ
tới mức run run, hận không thể cầm kim
đem miệng mình khâu lại..

"Hứa Tiếp dư mượn danh vọng hoàng hậu,
có tâm tư bất chính, phạt bổng lộc một
năm, răn đe. Bên trong hậu cung, nếu như
lại có chuyện này phát sinh, trực tiếp hàng
vị, tuyệt không tha thứ!" Vệ Cảnh vuốt ve
ngọc ban chỉ trên ngón cái, lạnh giọng
tuyên bố.

Hứa Tiếp dư cơ hồ xui lơ trên mặt đất,
nàng ta biết hoàng thượng kỳ thực là muốn
hàng phân vị của mình, nhưng cuối cùng
vẫn là vì nể mặt của tiên hoàng hậu, lúc
này bỏ qua.

Viên Diệu Diệu cúi đầu cười lạnh một
chút, biểu diễn cái gì, vẫn là làm cho nàng
cảm thấy mất mặt. Ngay cả quyền rũ Vệ
Cảnh cũng làm không xong, nàng thực sự
hoài nghi vị trí tiếp dư của nàng có phải chỉ
là hư danh hay không?

Vệ Cảnh vẫy vẫy tay, lập tức có hai cung
nữ tiến lên, đem Hứa tiếp dư kéo ra ngoài.

"Hiện tại nói đến người" Hấn gõ cái bàn, mắt thấy Viên Diệu Diệu lại có ý muốn ngẩng đầu, lập tức thêm một câu: "Cúi đầu, không cho nói!"

Viên Diệu Diệu hoàn toàn bị hấn làm cho nàng muốn bật cười, tốt, đừng nói chuyện, hôn ta!

Hôn, hôn, có lẽ người sẽ có thể phát hiện được mùi vị lúc trước kia.

"Trầm thấy tranh này của người có chút bút pháp đặc thù, là ai dạy người?" Vệ Cảnh nhìn nhìn tàn tranh trong tay, lại nhìn Viên Diệu Diệu cúi đầu không dám hé răng, cuối cùng vẫn là cảm thấy nàng không vừa mắt, nhẫn tâm đem tàn tranh kia vơ lại, ném về phía nàng.

Không biết là cố ý hay vô tình, nắm giấy kia đập thẳng đến trong lòng của nàng.

Viên Diệu Diệu chớp mắt, ngẩng đầu nhìn hấn, tự cho là rất hiểu rõ, nhìn hấn mỉm cười.

Ta biết người không nhìn được, thì ra thích làm chuyện tình thú như vậy! Đập ngực? Cũng phải, dù sao hiện tại nàng cũng có đủ mười phần, mục tiêu quá lớn, dễ dàng một kích trúng ngay

"Lưng thẳng như vậy làm gì, quỳ sụp xuống!"

Viên Diệu Diệu hít sâu một hơi, lửa giận ở trong ngực thiêu đốt, cuối cùng vẫn là nghe lời quỳ rạp trên mặt đất, xem như hành cái đại lễ.

Cầu hoàng đế không biết xấu hổ, người cùng lúc không mặc quần áo thật sự rất khác biệt, dùng nắm giấy đùa giỡn ngực của nàng, sau đó bắt nàng đem ngực đi giấu, quả thực buồn cười, trên đời này nào có đạo lý như vậy.

Viên Diệu Diệu nhặt tờ giấy lên, duỗi tay qua cổ đem tàn tranh mở ra, tư thế này quá mức kỳ quái, nàng quỳ trên mặt đất, đầu duỗi dài, làm cho móng nâng lên cao, thật là bất nhã.

"Thấy không rõ sao?" Ngồi cừu ngũ giương mắt nhìn nàng một cái, nhất thời liền nhìn thấy tư thế này của, biểu cảm trên mặt có chút không được tự nhiên, không khỏi nhẹ ho một tiếng.

Viên Diệu Diệu cười lạnh một chút, thật sự là không trị hấn một chút, hấn không biết hoa vì sao lại hồng.

"Như thế nào?" Vệ Cảnh đợi nửa ngày đều không có tiếng đáp lại, hấn lắc đầu không nhìn nàng, giống như nam nữ thụ thụ bất thân.

Thời điểm hấn hỏi, đều là trực tiếp hỏi Lý Đức.

Lý Đức có chút không được tự nhiên, ngồi cừu ngũ biểu hiện giống như là liệt nữ trình tiết, giống như nhìn Viên thường tại một chút sẽ bị mù. Hắn đi đến gần thận nhìn Viên Diệu Diệu, thấp giọng nói: "Hồi hoàng thượng, Viên thường tại nàng ngất đi rồi."

Sắc mặt Vệ Cảnh đen như đáy nồi, nàng làm sao có thể yếu như vậy? Liền lấy loại trạng thái này trêu chọc hắn? Hồ ly tinh không phải là đều trải qua gió sương bất khuất sao?

"Ẩn huyết nhân trung." Hắn hoài nghi nàng giả bộ

Trong lòng Viên Diệu Diệu đã đem hơn mười vị hoàng đế trong hoàng lăng mắng một lần, xem cầu hoàng đế Vệ Cảnh con cháu các người xem, hiện tại đều học rất nhanh, còn biết thăm dò xem nàng có giả bộ bất tỉnh không nữa.

Không cho nàng mở miệng, không cho nàng ngẩng đầu, bất quỳ cũng không cho quỳ tốt.

Hiện tại tình thú đối với Vệ Cảnh, quả thực giống như con diều đứt dây, bay thẳng lên trời, không quay trở lại!

Lý Đức vừa bấm hai cái, Viên Diệu Diệu liền trợn mắt, bất quá tư thế có lẽ có vấn đề,

dung sức quá mạnh, trong mắt đều không nhìn thấy, một trợn trắng mắt làm cho Lý Đức phát hoảng.

"Bút pháp vẽ hành lang kia là ai dạy người?" Vệ Cảnh lại hỏi một lần nữa.

Viên Diệu Diệu ho nhẹ một tiếng, không còn bộ dáng nghẹn khuất quỳ trên mặt đất, ngược lại còn uốn thẳng thắt lưng, tựa hồ không chút nào lo sợ Vệ Cảnh trách phạt.

Nàng kinh ngạc một chút, họa pháp hành lang kia là cầu hoàng đế này dạy nhà, quả thực chính là biết rõ còn cố hỏi.

Lý Đức đem câu trả lời của Viên Diệu Diệu dâng lên cho Vệ Cảnh, Vệ Cảnh thấy rõ nội dung ghi phía trên, sắc mặt đột biến, vỗ mạnh cái bàn, cơ hồ là không kịp thở kêu lên: "Một con chó dạy một con thỏ vẽ tranh, con thỏ này, đáng đáp như vậy thật xấu!"

Trong lòng Viên Diệu Diệu xem thường, đáng đáp con chó mới xấu !

"Chó là ai?"

Chó là chó, là đồ vô liêm sỉ không biết nhìn ra bản tiên nữ!

"Lăn xuống đi! Đừng để cho trẫm lại thấy người!" Vệ Cảnh vung mạnh tay, trên mặt đều là ghét bỏ.

Viên Diệu Diệu đứng lên. hướng về phía

hắn thi lễ, phúi tay bước đi . Đi thì đi, ta cũng không muốn nhìn thấy người!

"Khàng công công, Hoàng thượng giống như không vui khi thấy ta về, lát nữa đi vào, phải cẩn thận hầu hạ một chút đó nha." Viên Diệu Diệu vừa bước ra nhìn thấy Tiểu Khang Tử đứng hút thở bên ngoài.

Nàng không khỏi cười khẽ, chạy đến đây lười nhác, nàng có lòng tốt nhắc nhở hắn một câu.

Nhìn bóng lưng thoát tha rời khỏi của Viên thường tại, Tiểu Khang Tử liền cảm thấy ngực của mình đau một trận. Hắn cho rằng tiểu Thường tại này là một người ngốc nghếch, ngay cả câu nhắc nhở kia đều nghe không hiểu, cho rằng hắn khen nàng, liền trở nên khách khí. Hiện tại nhìn đến kết quả này, xem ra hắn mới là kẻ ngốc nhất trên đời này, tiểu Thường tại đi ra nhắc nhở hắn một câu, cũng chính là hồi báo chuyện lúc này.

Nhưng không bằng không cần nói cho hắn, hắn thật sự không một chút nào có ý nghĩ sẽ đi vào, nhìn đến gương mặt tối tăm của Hoàng thượng, hắn cảm thấy chính mình hôm nay khẳng định sẽ bị tào bấn .

Tâm tình Viên Diệu Diệu hiện tại coi như không tệ, nàng hận không thể lên tiếng hát vang. Nhìn cầu hoàng đế kia tâm tình không tốt. nàna cànna vui vẻ. vừa nãy còn

làm cho hấn ghen, quả thực là mua bán có lời. Hơn nữa nàng cũng coi như là thắng lợi, dù sao nàng không bị trượng tử, cũng không bị hàng vị, càng không bị phạt bổng lộc.

Tuy rằng kiếp này của nàng bị Hoàng thượng xem không vào mắt, phân vị thấp đến mức muốn hàng cũng không hàng nổi, không đề cập tới phân lệ thường tại. Một bữa cơm chỉ hai món thức ăn, nếu cầu hoàng đế muốn mang đi cũng không được.

"Oa oa ——" thời điểm còn đang đắc ý, loáng thoáng nghe tiếng khóc của trẻ sơ sinh truyền đến, trong lòng Viên Diệu Diệu nhất thời đại loạn.

Cung nhân đứng hầu chung quanh đều không có phản ứng, gần đó cũng không có người ôm hài tử đi qua, nhưng trong lòng nàng khẳng định đây là tiếng khóc của tam hoàng tử. Viên Diệu Diệu không chút do dự xoay người, nhấc chân muốn quay lại, nàng muốn đi Long Càn cung, hài tử của nàng khẳng định đang ở nơi đó.

Nhưng nhìn đến Long Càn cung trước mắt kia, một cái bậc thềm thật dài, cùng với vẻ nguy nga tráng lệ, nàng biết chính mình dù đứng sát vào, có thể nghe được tiếng khóc rõ ràng của con trai, nhưng cũng không vào được.

Hoàng thượng vừa nói vĩnh viễn không

muốn thấy nàng, nàng làm sao có đánh mất mặc mũi. Tuy rằng rằng cầu hoàng đế chỉ là tức giận mà nói vậy, nhưng có lẽ hẳn thực sự làm vậy trong một khoảng thời gian.

"Khẳng định là cầu đồ vật bị ta chọc giận, không thể tìm ta tính sổ, chỉ có thể trút giận lên người con trai của ta. Bảo bảo, sao mẩu phi lại quên, người còn trên tay bọn họ, ta lại đắc ý vênh vác, khiến cho người chịu khổ! Chờ lần sau thấy hắn, mẩu phi nhất định đem hắn quăng lên giường, người an tâm chờ ta..."

Nàng nhẹ giọng nói thảm không ngừng, xa xa nhìn thấy giống như người đang bị thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Bí hóa hòa liễu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHƯƠNG 13: BÍ QUÁ HOÁ LIỄU

"Thường tại, ngài không có chuyện gì chứ?" Thúy Trúc nhìn thấy nàng, lập tức đi lên đón: "Vừa nãy nô tì nhìn thấy Hứa Tiếp dư mang theo cung nữ đi ra, còn tức giận chửi bậy, nói nhất định phải làm cho ngài ném chút mùi vị, khiến ngài giống như Từ tổng quản! Chẳng lẽ ngài đắc tội nàng ta? Lúc trước không phải là rất tốt sao?"

Trong lòng Viên Diệu Diệu dùng mắt nhìn Vệ Cảnh, cũng không nghĩ tiếp về tam hoàng tử, nhớ tới Hứa Tiếp dư, nàng lại đau đầu một trận.

Lúc này nhất thời vui vẻ, nàng liền về Hứa Tiếp dư thành hồ ly. Lúc đó nàng không nghĩ tới Hứa Tiếp dư sẽ tìm nàng tính sổ, nàng cho rằng Vệ Cảnh sẽ đem nữ nhân này hàng vị, nào biết ngược lại cầu hoàng đế này lại biểu hiện đối nàng tình sâu nghĩa nặng, còn dùng tình ý này tiện nghi Hứa Tiếp dư.

Bản nhân nàng lại đang đứng ở trước mặt hắn, mà Vệ Cảnh lại không nhận ra, quả thực mất hồn bị mù mà.

"Tốt gì mà tốt, nàng ta qua cầu rút ván còn nhanh hơn so với người khác, ta cũng không dám liên lụy nàng ta. Bất quá với cá tính của nàng ta sẽ không từ bỏ ý đồ, phải nhanh chóng tìm biện pháp giải quyết, bằng không đối với ta sẽ không có hại ho gì." Viên Diệu Diệu trợn trừng mắt, rõ ràng là lời nói oán giận, nhưng với giọng nói của nàng, nghe qua như có vẻ đang hờn dỗi.

Thúy Trúc vội vàng trấn an nàng: "Người tốt bị người ghét, ngựa tốt sẽ bị người ganh. Thường tại, ngài không thể nhân từ, bằng không những người khác được một tác lại muốn tiến một thước."

Viên Diệu Diệu gật đầu đồng ý, nàng cũng không phải là tiểu thường tại ngu ngốc kia, ngược lại còn chỉ dạy Thúy Trúc.

"Người cũng nên chú ý, sau này ta còn có thể được thăng thêm phân vị, vị trí thất phẩm tiểu thường tại này quá thấp, không đủ để bảo vệ tánh mệnh. Người là người thân cận bên người ta, nhất định phải luôn tỉnh táo, bất luận chuyện gì xảy ra, đầu óc phải linh hoạt xử lý, giữ mồm giữ miệng. Người có tâm không thể không phòng."

Thúy Trúc thấy nàng nói đạo lý rõ ràng, hai mắt phát sáng, nàng ta phát hiện gần đây Thường tại trở nên lợi hại nhiều, những lời chỉ dạy không thể không làm người ta tin phục.

"Thường tại, ý tứ ngài là vừa rồi Hoàng thượng coi trọng ngài sao? Cho ngài thăng phân vị? Thăng bao nhiêu cấp? Nô tì nhất định sẽ luôn tỉnh táo, đem ánh mắt tròng lớn, một khắc đều sẽ không lơ lửng ..." Nàng vừa nói trợn to mắt lên, có thể thấy tơ máu đỏ trong tròng trắng mắt nàng.

Đương nhiên nhắc tới chuyện này, Viên Diệu Diệu rất không vui. Thăng vị? Ha ha, cầu hoàng đế đó không đem nàng thả đi chặt đầu đã không tệ, nhìn thấy nàng thì trở nên phiền chán. Thật sự là kỳ quái, nàng vẫn là nàng, chỉ là thanh âm thay đổi một chút bùi tai, dáng người yếu điệu, khuôn mặt thêm xinh đẹp, Vệ Cảnh nhìn thấu nàna phải là aiừ chặt đem nàna mana

lên giường chửi, nhưng sao biểu hiện kia quả thực giống như là nhìn thấy cái gì cực kỳ chán ghét.

"Hiện tại không thăng vị, về sau cũng sẽ thăng, người tin tưởng ta! Dù sao ——" nàng tạm dừng một chút, dù sao nàng là một người sau khi chết lại leo lên được vị trí hoàng hậu, "Dù sao đáng đáp ta cũng nổi bật mà!"

Hai tay Viên Diệu Diệu để trước ngực, đem hai con thỏ nhỏ kéo lên, khí thể dâng trào rời khỏi.

*

Hậu cung vĩnh viễn không thiếu đề tài, một chút gió thổi cỏ lay, đều có thể nhanh chóng nhắc lên một trận sóng gió.

Vốn dĩ Hứa Tiếp dư cao hứng, phần chần cảm báo bối gì đó vào Long Càn cung, không ít phi tần đều đề phòng lo lắng, cho rằng nàng ta muốn là người đầu tiên được thị tẩm sau khi tiên hoàng hậu mất. Không nghĩ tới nàng ta không những không đạt được mục đích mà còn bị hai cung nhân mang ra ngoài, cộng thêm hoàng thượng phạt nàng ta một năm phân lệ, quả thực trở thành trò cười cho toàn hậu cung.

Hứa tiếp dư muốn phong quang vô hạn, thế nhưng lại bê tảng đá tự đập chân mình, không chỉ không có trở thành đối tượng bị người ganh ghét, ngược lại còn trở thành kẻ

bị người người nhạo báng. Dưới đáy lòng nàng ta cực kỳ hận Viên Diệu Diệu, nhưng cũng không dám lập tức động tay, chủ yếu là bởi vì không rõ thái độ của hoàng thượng.

Ban đầu ở Long Càn cung, hoàng đế ghét bỏ giọng nói, ghét bỏ khuôn mặt Viên Diệu Diệu. Nhưng lúc Viên Diệu Diệu trở về, lại vui vẻ ra mặt, cùng cung nữ thân cận còn nói gì đó liên quan đến việc thăng vị, không có dấu hiệu gì nhận trách phạt của hoàng thượng.

Không chỉ một mình Hứa Tiếp dự nghĩ như thế, mà rất nhiều người ngầm cảm thấy Viên Diệu Diệu sẽ là đối thủ cạnh tranh cực mạnh, sớm nên nhổ bỏ, nhưng đều là bị vây trong trạng thái án binh bất động.

Năm đó lúc tiên hoàng hậu được sủng ái, cũng không hề trong dự đoán của mọi người, sau khi Hoàng thượng sủng hạnh, nàng may mắn thăng thành tòng ngũ phẩm Tiểu Nghi. Từ khi Hoàng thượng kế vị tới nay, nàng được xem là phi tần thăng vị nhanh nhất sau khi thị tẩm. Lập tức khiến cho nhiều phi tần mang theo địch ý. Lúc đó bên trong hậu cung tranh thủ tình cảm, ngôi cửu ngũ luôn trong trạng thái thờ ơ lạnh nhạt, cho nên vài phi tần muốn phối hợp chuẩn bị diệt trừ nàng.

Nào biết lúc đó Hoàng thượng tức giận lôi đình, đem các phi tần này quát mắng một trận. Lúc trước, vị trí ngôi cửu ngũ cũng

chưa ổn định như bây giờ, ở tiên triều đều bị các đại thần kiềm chế, cho nên ở hậu cung hoàng thượng cũng không thể ra tay với các hậu phi có gia thế, nhưng vài người không thể lực chống lưng đều trở thành phi tần tiên phong, tất cả đều bị hàng vị.

Khi đó, tất cả phi tần thông minh, cũng đã đoán được, vị tông ngũ phẩm Tiểu Nghi Viên Diệu Diệu mới nhậm chức này, sẽ nhắc lên một phen sóng gió là ở trong hậu cung. Thời gian năm năm Viên Diệu Diệu đã có thể đi lên vị trí kia, đem vô số người giẫm dưới chân, nhưng những người nàng vừa đạp nàng đều hoàn toàn quên lãng, chỉ nhìn không vừa mắt liền tùy ý xử trí, căn bản nàng không thêm để ý.

Lúc trước phi tần bắt nạt nàng, không ít đều đã bị mất mạng, không biết là chết năm nào.

"Thường tại, nô tì đã trở lại." Thúy Trúc chạy trở về, sắc mặt trắng bệch, giống như là làm gì áy náy.

Viên Diệu Diệu thấy bộ dáng có tật giật mình của nàng, không khỏi trợn trừng mắt, chặc một tiếng.

"Thường tại, nô tì bị dọa chết mất. Nô tì chưa bao giờ dám lớn tiếng cùng người khác, bây giờ lại huênh hoang như vậy, kết quả lúc này xem như là đắc tội hết mọi người. Ngài muốn nô tì nói những lời này, cuối cùng là thất bại hay gì? Thất bại là muốn."

lấy mạng sống nô tỳ..." Thúy Trúc khẩn trương không ngừng nuốt nước miếng, nàng ta vổ vổ bộ ngực, bộ dáng như hồi quang phản chiếu.

"Hoàng thượng sẽ thăng vị cho ta, sẽ cho ta vinh hoa phú quý? Những lời này đương nhiên là thật." Viên Diệu Diệu nháy nháy mắt, trên mặt không có một chút thần sắc chột dạ.

Vệ Cảnh không biết đã nói bao nhiêu lời nói như vậy đối với nàng, lỗ tai đều nghe đến chai sạn. Chẳng qua đó là chuyện tình ở đời trước!

"Thường tại!"

Nhìn bộ dáng muốn khóc của Thúy Trúc, Viên Diệu Diệu phát phát tay, có chút lo lắng không yên nói: "Giả, lời Hoàng thượng nói ra đều là chán ghét, hửn nếu thật sự thêm thưởng mỹ mạo của ta, bây giờ ta còn một thân trong sạch sao? Đã sớm trở thành mối cho hổ đói rồi. Ta cũng là bị buộc bất đắc dĩ, Hứa Tiếp dư sẽ không bỏ qua ta, tạm thời không có người dám dùng ta, cho nên bí quá hoá liều, để nàng ta kiêng kị ta vài phần."

"Kiêng kị ngài cái gì? Sao lại để cho nô tì lạng lẽ nói với những cung nữ quen biết là thường tại, chúng ta ngày sau sẽ rất nhanh được thăng chức, bay lên đầu cảnh biến phượng hoàng? Nô tì còn phải bày ra sắc

mặt tin tưởng không thể nghi ngờ, nô tì như thế nào cũng không sao, nhưng ngài nổi lên tâm tư muốn được thăng vị, nếu có chuyện gì không hay xảy ra, không phải là chưa xuất sư đã chết trước sao..." Thúy Trúc càng nói càng lo lắng, nàng cũng không phải là kẻ ngốc, hoàng thượng cũng không có kêu người đến phong thưởng, điểm này thực khả nghi.

Viên Diệu Diệu vậy vậy tay: "Sao lại không tin ta, người nhìn xem, qua hai ngày sẽ biết. Nếu thật không có động tĩnh gì, người nhanh tìm cho ta ba thước vải trắng để ta tự vẫn, còn có thể chịu ít giày vò một chút."

Có lẽ là ứng với câu nói này của nàng, chủ tớ hai người còn chưa nói chuyện xong, có cung nữ bên ngoài kêu.

"Viên thường tại, nô tì ở Cảnh Nhân cung, chủ tử của nô tì mời ngài đi qua."

Viên Diệu Diệu quay đầu nhìn Thúy Trúc, hướng về phía nàng khẽ nhếch mép, trên mặt biểu cảm không cần nói thêm.

"Ta đi qua với người." Nàng đứng lên, vuốt lại tóc mái, nhỏ giọng trả lời.

Thời điểm Thúy Trúc phản ứng lại,, Viên Diệu Diệu đã bước qua cửa, nàng vội vã bước nhanh đuổi theo.

Cảnh Nhân cung chính là tám cung Hiển

phi nương nương. Lúc Hoàng quý phi chưa chết, Viên Diêu Diêu là người đứng đầu hậu cung. Phía dưới chính tông nhất phẩm hiền lương thực đức tứ phi, Hiền phi chính là người Viên Diêu Diêu một tay đề bạt đi lên, là cánh tay của nàng, nói khó nghe chính là chỗ trông giữ cửa của nàng.

Viên Diêu Diêu chiếm vị trí Hoàng quý phi, bên trong hậu cung lại không có một ai được phong làm Quý phi, nàng chính là độc nhất vô nhị. Không ít người đều mong chờ nàng có thể biến thành cực phẩm hoàng hậu, như vậy vị trí bên dưới của các nàng cũng có thể động đây.

Hiện tại Hoàng quý phi đã chết, Hiền phi tự nhiên trở thành người đứng đầu hậu cung.

Bất đồng với bộ dáng lạnh nhạt trấn định hoàn toàn của Viên Diêu Diêu thì cả người Thúc Trắc đều thấp phần khẩn trương. Có người mời Thường tại đi qua, nàng tất đều cho rằng tất cả đều do thường tại tính toán, nhưng loại tâm tình cao hứng này cũng không được lâu, bởi vì Hiền phi chính là người sau lưng của Hứa Tiếp dư, toàn bộ hậu cung này người người đều biết, Hiền phi nương nương tìm Viên thường tại khẳng định là vì xả giận cho Hứa tiếp dư.

"Vị tỷ tỷ này, dám hỏi một câu Hiền phi nương nương bảo Thường tại chúng ta đi qua là có việc gì vậy?" Thúc Trắc bước nhanh một bước, cũng không đợi một thời

nhưng một bước, cũng thêm vào một thời
bạc đi qua.

Trên mặt tiểu cung nữ kia mang theo ý cười,
liền nói không dám, nhưng cũng là nhận
bạc.

"Hiền phi nương nương nghe nói Viên
thường tại có tài hội họa, muốn tìm nàng
trò chuyện."

Lời này vừa nghe đã biết là lấy cớ, Thúy
Trúc gấp đến độ nước mắt đều đến rơi
xuống. Viên Diệu Diệu trước sau trấn định
tự nhiên, đều là người do một tay nàng đề
bạt, trong lòng Hiền phi nghĩ là cái gì, nàng
đều rõ hơn so với bất kì ai.

Tác giả có lời muốn nói: ngày hôm trước nam
nữ gặp nhau như vậy, các người vẫn là chịu
đựng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thêm cái đại bổn

Cảnh Nhân Cung vẫn thanh tịnh hào phóng như vậy, giống như tính cách của Hiền phi, không tranh không đoạt.

"Cảnh Nhân Cung là do Hoàng Hậu nương nương tự mình thiết kế, vào lúc Hiền phi nương nương tấn chức lên ngôi vị phi, tiên hoàng hậu đưa làm lễ vật. Chủ tử của chúng ta nhớ tình cảm cũ, chưa từng thay đổi. Chủ tử tính tình tốt, trên cơ bản không bao giờ tức giận, nhưng nếu ai làm hỏng đồ do tiên hoàng hậu ban tặng, ngài ấy nhất định sẽ nổi giận."

Cung nữ dẫn đường nhẹ giọng nói với Viên Diệu Diệu, nghe qua là muốn nói Hiền phi nương nương là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng thực tế là muốn nhắc nhở Viên Diệu Diệu, nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, chớ có lộn xộn động vào đồ vật.

Viên Diệu Diệu gật đầu đáp ứng, so với Hứa tiếp dư, người mà nàng nhất thời hứng khởi đề bạt, nàng cùng Hiền phi quả thật có vài phần tình cảm chân thành.

Thúy trúc bị bắt đứng bên ngoài điện, chỉ có nàng một mình tiến vào nội điện.

"Viên Thường tại mời đợi chút, nương nương đang ở bên trong phật đường cầu phúc."

Trong điện, cung nữ hầu hạ chỉ có ba người, đều yên tĩnh không nói mà chờ. Đối với tình huống này, Viên Diệu Diệu sớm đã tập thành thói quen, Hiền

phi có tiếng điềm tĩnh, hơn nữa, đối với việc thấp hương bái Phật cực kỳ thành kính.

“Tì thiếp gặp qua Hiền phi nương nương.” Rốt cuộc chờ đến lúc Hiền phi ra gặp, nàng lập tức cúi người hành lễ.

Hiền phi mới chỉ hai mươi tuổi, nhưng nhìn qua so tiên hoàng hậu còn già dặn hơn. Chủ yếu là do khuôn mặt nàng ta thành thực, cộng thêm suốt ngày đọc lòng tu Phật, hơi thở quanh thân cũng tương đối bình thản yên lặng.

“Bình thân, người cùng tiên hoàng hậu cùng họ, bốn cung nghe liền cảm thấy thân thiết. Nghe nói người còn vẽ ra hình ảnh Điều Tiên điện chân chính, người cùng tiên hoàng hậu thật là có duyên, nếu lúc nàng ấy còn sống mà phát hiện ra người, nhất định xem người như tỷ muội.” Hiền phi vậy vậy tay, trong giọng nói mang theo vài phần hoài niệm.

“Tì thiếp không dám, bức họa kia là do tì thiếp nhất thời hứng khởi vẽ ra, không nghĩ tới liên lụy tạo ra nhiều việc, còn làm hại hứa tiếp dư bị phạt, tì thiếp thấy thẹn trong lòng.”

Hiền phi tìm nàng tới nhất định là có quan hệ với bức họa kia, nhưng là đến cùng muốn gì, nàng vẫn chưa biết rõ.

Hiền phi cơ trí bình tĩnh, hơn nữa lại trọng nghĩa khí. Nàng cùng Viên Diệu Diệu là tú nữ vào cung cùng đợt, nhưng gia cảnh so với Viên Diệu Diệu lại không giống nhau, Hiền phi chính là con gái quan lớn, bản thân lại huệ chất lan tâm, lẽ ra nên được thánh sủng, nhưng Vệ Cảnh lại không quá thích nàng, sau đó phụ thân nàng trong triều đình thường xuyên làm trái lại ý của Vệ Cảnh, Hiền phi ở thế khó xử một thời gian.

Cũng may nàng có sự giúp đỡ của Viên Diệu Diệu, nhưng tình cảnh vẫn đi xuống. Vào những khi Viên Diệu Diệu cãi nhau với Vệ Cảnh, chỉ cần hấn đến cung của Hiền phi, ngày thứ hai nhất định sẽ cùng Viên Diệu Diệu tốt đẹp.

Dần dần, Hiền phi biến thành chất xúc tác tình cảm của hoàng đế cùng Hoàng Quý Phi. Tại hậu cung, hầu như hơn phân nửa người đều ngó nghiêng về Hoàng Thượng vắng vẻ Hoàng Quý Phi, nếu lúc bọn họ cãi nhau, may mắn được hầu hạ ngồi cứu nguy, nhất định sẽ dùng tất cả thủ đoạn tới độc chiếm hoàng đế, không hy vọng hấn cùng Viên Diệu Diệu tốt đẹp. Thậm chí có người, trong lòng suốt ngày cầu hoàng đế vắng vẻ thậm chí vứt bỏ Hoàng Quý Phi, nếu không phải sợ bị trách phạt, nói không chừng sẽ trực tiếp chửi bới Viên Diệu Diệu.

Chỉ có Hiền phi, luôn làm theo cách ngược lại, loại việc này không phải người bình thường có thể làm được. Cho dù lòng nàng suy tính cái gì, Viên Diệu Diệu đều cảm thấy cảm kích, vì thế khuyên Vệ Cảnh, cho nàng vị trí đứng đầu tứ phi.

“Người không thành thật, ở trước mặt hoàng thượng, đối với Hứa tiếp dư cũng không phải là bộ dáng hổ thẹn như vậy, như thế nào tới lượt trước mặt bốn cung lại thể hiện ra như thế? Bốn cung không thích đưa trẻ nói dối.” Hiền phi nhẹ nhấp một ngụm trà nóng, cũng không thèm nhìn nàng một cái.

Viên Diệu Diệu bị ghen một chút, lúc nàng quỳ lạy Hiền phi, rõ ràng so với hứa tiếp dư thấy thoải mái nhiều. Chỉ cho rằng là đã quen ở trên cao, không nghĩ tới Hiền phi lại dùng loại miệng lưỡi này nói chuyện với nàng, Viên Diệu Diệu không tự chủ được mà nhún mày.

“Nương nương bớt giận, tì thiếp biết sai, lúc vẽ tranh lại dùng hồ ly để chỉ hứa tiếp dư là sai lầm lớn. Ngài cùng Hứa tiếp dư tình cảm rất tốt, tì thiếp liền sợ ngài trách phạt.” Nàng điều chỉnh tốt tâm lý của bản thân, thực hiện đại lễ tiêu chuẩn với Hiền phi.

Hiền phi ánh mắt chợt lóe, trầm mặc một lát mới nói: “Hứa tiếp dư gần đây càng ngày càng kỳ lạ, tiên hoàng hậu đối với nàng ân trọng như núi, nàng lại nghĩ dùng cái đó làm đường tắt, thậm chí còn muốn lợi dụng một bức họa để tiếp cận Hoàng Thượng, giống như nghĩ mọi người không ai biết suy nghĩ nhàn hạ của nàng ta.”

Nàng cười nhạt một tiếng, thần thái gian xảo mang theo vài phần khinh thường.

“Tiên hoàng hậu đi rồi, tâm tư của nàng ta liền lớn. Ban đầu ta cũng không muốn quản nàng ta, con người luôn hướng chỗ cao mà đi, không thể chặt đứt ước mơ của người khác. Nhưng nàng năm lần bảy lượt lợi dụng tiên hoàng hậu để tới gần Hoàng Thượng, sớm đem tình cảm vứt bỏ, ta không thể tha thứ cho nàng.” Hiền phi duỗi tay gõ nhịp trên bàn, trong mắt toả ra mười phần khinh thường cùng âm ngoan.

Hiển nhiên nàng đối với cách làm của Hứa tiếp dư không vừa mắt, Viên Diệu Diệu trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trước mắt thấy hứa tiếp dư không đáng tin cậy, bản thân nàng cảm thấy tuyệt vọng, lúc trước chọn ra người tâm cơ như vậy, thế nào khi tới trước mặt Vệ Cảnh liền phạm lỗi, việc đơn giản như câu dẫn hoàng thượng cũng không thành công, ngược lại chọc tới phiền toái. Hiện giờ, thấy Hiền phi bình tĩnh cùng sát phạt quyết đoán, Viên Diệu Diệu mới có chút yên lòng.

Đây mới là người mà nàng lựa chọn, luôn luôn thanh tĩnh, luôn có giới hạn cuối, không chế toàn cục.

“Ý của Hiền phi nương nương là?” Viên Diệu Diệu trên mặt giả vờ không rõ.

“Nếu như Hứa tiếp dư làm gì người, bốn cung tất sẽ bảo vệ người. Hướng hồ trong cung là tình trạng âm trầm u ám, nên có không khí tươi mới. Tiên hoàng hậu qua đời, kết cục hậu cung bị đánh tan, tuy nói bốn cung thuộc về phe tiên hoàng hậu, nhưng nếu không lấy được tâm Hoàng Thượng, sớm hay muộn cũng bị ghét bỏ.” Hiền phi ngẩng đầu, hướng về phía nàng nhếch môi cười khê, trên mặt mang theo mười phần tự tin.

“Hậu cung cần có một vị thanh vân thẳng thượng sủng phi.” Đôi môi đỏ của nàng khẽ mở, ánh mắt sáng quắc mà nhìn Viên Diệu Diệu ám chỉ.

một câu ám chỉ cực mạnh, đủ để cho Viên Diệu Diệu nhiệt huyết sôi trào. Vì nàng cũng cảm thấy như vậy! Hậu cung cần một người có sắc đẹp có đáng người có ánh mắt sủng phi như nàng! Nhanh tới sủng ái nàng, nàng đã chuẩn bị rất tốt rồi.

Viên Diệu Diệu ở Cảnh Nhân Cung dùng bữa rồi mới trở về, hậu cung tin tức linh thông, đều biết việc này.

Lúc Hứa tiếp dư nghe được, tức giận đập vỡ chén: “Vốn tưởng rằng nàng muốn thay ta xả giận, không nghĩ tới là muốn làm ta xấu mặt. Gọi tiểu tiện nhân đó đến, không những không trách phạt một câu, ngược lại giữ nàng dùng bữa, là có ý gì? Tiên hoàng hậu đều đối với ta về mặt ôn hoà, lấy tỷ muội tương xứng, Hiền phi lại muốn giúp đỡ một tiện nhân.”

Nàng hùng hùng hổ hổ cả người không thoải mái, người xung quanh thờ nhếch cũng không dám, chỉ dám làm rùa đen rụt đầu.

Ngày thứ hai, Hiền phi liền mang theo Viên Diệu Diệu bên người, quang minh chính đại mà đi Hoa Nữ điện. Hứa tiếp dư một bên bị tức giận đến gan đau, một bên còn phải tươi cười cùng Viên Diệu Diệu chào hỏi, dưới tầm mắt Hiền phi, Hứa tiếp dư cầm tay Viên Diệu Diệu hận không thể khen nàng đến tận trời, hoàn toàn quên mất những câu mắng chửi của chính mình.

Bên này ba người các nàng trao đổi cảm tình, bên kia Vệ Cảnh cũng đã thu được tin tức từ thái giám mang tới, không khỏi cười lạnh.

“Tiểu thường tại kia cũng thiếp vàng lên mặt chính mình, có tiểu bạch thỏ nào đầu óc linh hoạt như vậy, chỉ mấy ngày công phu, thể mà không cần tốn nhiều sức đã ôm đùi Hiền phi. Hiền phi là ai? Là người hận không thể lỗ mũi hướng lên trời mà nhìn người, nàng là một tiểu nha đầu không tài không đức, thể nhưng có thể khiến Hiền phi che chở, làm Hứa tiếp dư chịu tội. Nếu không phải giọng nói của nàng quá khó nghe, không chừng trầm thật đúng là đem nàng tới trước mặt, nghe một chút xem nàng có phép thần thông gì!” Vệ mặt Vệ Cảnh không tốt, tương phản với ý trào phúng nơi ánh mắt.

“Nàng còn cố tình giả nhập phe Hiền phi, cho rằng trầm thật sự sẽ nể mặt Diệu Diệu mà buông tha các nàng? Ngươi không ai bằng!”

hắn nắm trong tay một cây bút, trước mặt trải tờ giấy, đúng là bức tranh Viên Diệu Diệu vẽ lúc trước. hắn thỉnh thoảng ở trên tranh xóa sửa, vẽ mặt cảm giận, hiển nhiên đối với việc Hiền phi ba người gặp mặt không có hảo cảm.

Chờ ngói cửu ngũ rốt cục xả giận xong, hắn đi thẳng vào nội điện. Tiểu Khang Tử lập tức nhanh nhẹn đi thu thập đồ vật, mấy bức tranh ngậy thơ chất phác về các con vật đã bị bôi đến hoàn toàn thay đổi, cái đuôi thỏ con lông xù xù biến thành đuôi rắn thon dài, hai lỗ tai trên đầu cũng bị vẽ thành hình rắn, ngụ ý nàng là mỹ nhân rắn rết.

Còn hồ ly hứa tiếp dư không bị thay đổi gì nhiều, chỉ là trên mặt hồ ly bị viết một chữ “ngu”. thật không biết Hoàng Thượng đến cùng là ghét bỏ nàng tới trình độ nào. Còn con rồng lại là tăng thêm một chút góc cạnh trở nên càng thêm uy phong凛冽, quý không thể nói.

Chờ Tiểu Khang Tử xem đến cuối cùng thấy phần con chó dây thỏ con vẽ tranh, hắn hận không thể tự chọc mù hai mắt.

Ban đầu hình ảnh hài hoà, chó đoan đoan chính chính ngồi ở sau lưng thỏ con, dùng tay cầm tay thỏ vẽ tranh, đã hoàn toàn biến mất. Bởi vì Hoàng Thượng ở trên người con chó vẽ thêm một cái gậy, nhìn ra chính là một đoạn nho nhỏ thỏ thỏ, dùng bút tùy tiện vẽ, nhưng lại thêm ở giữa hai chân chó, quả thực làm hắn không nở nhìn thẳng.

Cho dù lúc hắn mới vào cung, liền bị cắt đi gốc rễ, nhưng hắn cũng rõ ràng cái gậy kia là thứ gì.

Ngôi cửu ngũ quả nhiên là một người khó đoán. Trong đầu cả ngày đều nghĩ đến chuyện dơ bẩn, hắn thật sự một chút cũng không hiểu!

“Khụ khụ ——” Lý Đức thấy hắn thất thần, không khỏi nhỏ giọng nhắc nhở ái đồ của mình. Tiểu Khang Tử lập tức đem tranh giấy cất tốt, như bị phải bồng mà đặt ở long án.

Quả thật, hiện giờ hắn ngượng ngùng vô cùng, cũng không rõ ngôi cửu ngũ đến tột cùng là nghĩ điều gì. Chân long thiên tử muốn con chó khi dễ thỏ con.

Tiến vào nội điện nghỉ ngơi, Vệ Cảnh lại mở to hai mắt nhìn đỉnh màn, hắn cũng là không rõ chính mình bị làm sao.

Có lẽ do bức tranh tiểu thường tại kia mang đến, làm cho hắn có phản xúc động, thật sự bút pháp vẽ tranh giống hệt năm đó hắn dạy cho Diệu Diệu. Hơn nữa đó là phương pháp vẽ độc đáo do chính hắnsáng tạo ra, cho nên hắn mới có thể từ lửa giận nguội trời trở nên bình tĩnh.

Đợi lúc tiểu thường tại kia vẽ phần chó dây thỏ vẽ tranh, hắn liền không tự chủ được mà thêm một bút. Chủ yếu là do lúc hắn dạy Viên Diệu Diệu, chính là dạy ở trên giường, thấy hứng thú, ở trên giường truyền thụ bút pháp kia cho nàng, từ thân đến tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ban đêm câu dẫn

Editor: Chôm chôm

Từ ngày đó trở đi, Vệ Cảnh liền thật sự rơi vào vòng lẩn quẩn, thỉnh thoảng lại gọi người tìm hiểu hành tung của phe Hiền phi, hơn nữa đặc biệt chú ý đến Viên Thường tại. Khi nghe được các nàng vẫn tụ tập với nhau, hắn liền tức giận đến chửi bậy vài câu, sau đó cầm bút vẽ, làm người chung

quanh không hiểu ra sao.

Hoàn toàn không rõ hẳn đã khó chịu thành như vậy, vài lần thể đem Viên Thường tại kéo đến cho một đòn hiểm, hoặc là trực tiếp giết chết gì đó, nhưng vẫn không hề thực hiện, lại vẫn như cũ chú ý chuyện của nàng.

Làm cho mấy cung nhân đi tìm hiểu chuyện kia (chuyện 3 người Hiền phi), không hiểu ra sao, lại thấy run sợ trong lòng.

Tiểu Khang Tử cảm thấy gần đây cuộc sống của mình thật là lung tung rối loạn, thay Hoàng Thượng thu thập án thư trở thành việc hấn sợ nhất. Ngồi cừu ngũ gần đây say mê vẽ biếm họa, Hoàng Thượng mọi thứ tinh thông, cho dù là tiện tay làm, trên cơ bản cũng là son thủy hữu tình, khí thế ngút trời, nhưng ngài bỗng nhiên chuyển đổi phong cách.

Vẽ trên giấy toàn bộ đều là động vật nhỏ, nhưng lại không phải hình dáng bình thường, mà đều là động vật hoá yêu ma giương nanh múa vuốt.

Vẽ thô nhưng lại giống như sói, lông quanh người cuồng dã, đôi mắt cô độc vẫn tơ máu.

Rồng vượn móng vuốt vờn mây cười gió, cả người lấp lánh ánh vàng, chiến đấu với con thỏ cuồng dã.

Sau đó con thỏ trải qua nhiều kết cục chết, hoặc là trực tiếp bị đuôi rồng quấn cổ chết ngạt, hoặc ngã chết, càng quá hơn là bị lửa nướng chín, sau đó bị con rồng ăn vào bụng.

thật sự, hẳn không hiểu Hoàng Thượng vẽ mấy thứ này có lợi ích gì. Là tưởng tượng trước các cách giết chết Viên thường tại sao?

Thông qua chuyện nhỏ này, hẳn thật sự cảm thấy hoá ra nội tâm của ngôi cừu ngũ lại nhỏ nhen châm chọc đến vậy.

Viên Diệu Diệu ở bên Hiền phi đã nhiều ngày, có thể nói là trải qua ngày lành, ăn mặc đều là tốt nhất, lại nhìn đến Hứa tiếp dư, nàng cũng không dám làm ra chuyện nhỏ gì. Nhiều nhất không cam lòng trừng nàng vài lần, nhưng trên mặt kiên quyết không dám biểu hiện ra bất cứ sai lầm gì.

Cộng thêm Hiền phi thận trọng, vẫn luôn giúp nàng nghĩ cách đạt được thánh sủng. Các nàng thảo luận rất nhiều biện pháp, Hiền phi có thể giúp nàng hoàn thiện hoặc sửa bỏ, loại phương thức hỗ trợ này, thường xuyên làm cho Viên Diệu Diệu có ảo giác, giống như các nàng trở về như lúc trước, nàng vẫn là Hoàng quý phi ở trên cao, Hiền phi vẫn như cũ là trợ thủ đắc lực của nàng, thỉnh thoảng đưa ra ý kiến.

“Trong hậu cung, hậu hạ để vương là bốn phận, không cần bốn cung dạy người, người nên tự rõ ràng. Có phi tần địa vị cao chống lưng cũng chỉ là phương tiện, khi cần thiết có thể mượn sức lực giúp mình. Nhưng nếu không có sự sủng hạnh của hoàng đế, tất cả đều vô nghĩa.” Hiền phi thấy nàng luôn có bộ dạng ngây thơ mờ mịt, không khỏi nói thêm vài câu.

Liên kết là bản năng của con người, không ai muốn là người cô đơn, đặc biệt là ở nơi ăn thịt người không nhà xương như hậu cung, nếu có thể liên minh cùng người có chung kẻ thù, sẽ không sợ một mình bị bắt nạt. Nhưng lại nói, tất cả chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, nếu một phi tần bị để vương vứt đi như giấy rách, chẳng sợ trong hậu cung nàng chỉ là Hoa Hồ Điệp, các phi tần đều thích, cũng vô dụng, sẽ phải chịu đựng sự coi thường của cung nhân

Nếu một phi tần khiến cho hậu cung cùng hận, cố tình độc chiếm ân sủng của hoàng đế, như vậy khi nàng ta vẫn còn thánh sủng, có thể thưởng thức mọi hoa thơm cỏ lạ, muốn trời đều được. Nhưng một khi thất sủng, thật sự “Bệ” một tiếng rơi xuống mặt đất ngã chết. Viên Diệu Diệu trước kia có thể bỏ lên vị trí cao nhất hậu cung, đương nhiên càng am hiểu sâu sắc điều này.

Lại nói tiếp nàng vẫn luôn người đứng đầu hậu cung, đặc biệt là Hoàng Thượng dần dần ở trên triều thẳng thắn, không dễ dàng bị triều thần chế trụ, nàng càng thêm không cần cố kỵ. Ngay cả thế lực do chính mình bồi đắp cũng là do nàng nhất thời hứng khởi tạo ra.

Hai người các nàng bàn bạc, cũng không nói cho Hứa tiếp dư. Làm Hứa tiếp dư lo lắng, nàng ta biết Hiền phi không có khả năng vô duyên cớ mà cất nhắc một người, Viên Thường tại này khẳng định là có tác dụng lớn.

“hiện tại cho dù là hậu cung hay là trên triều, trên cơ bản tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Hoàng Thượng, đoán xem ai là người đầu tiên sau khi tiên hoàng hậu qua đời, có thể bỏ lên long sàng, cho nên thành bại chính là tại thời điểm này. Người tuổi trẻ xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, hơn nữa Hoàng Thượng đối với người cũng có ấn tượng, chẳng qua lần trước bị Hứa tiếp dư làm hỏng cơ hội tốt, lần này nhất định phải nắm chắc cơ hội.

Hiền phi cẩn thận phân tích sự tình lợi và hại cho nàng, Viên Diệu Diệu không ngừng gật đầu, nàng cũng cho là như vậy, lần trước không thể thành công câu dẫn Vệ Cảnh, hoàn toàn là do Hứa tiếp dư. Nàng là người hoàn mỹ như vậy, sao có thể không câu dẫn nổi tên đó?

Lúc hai người tình tứ thảo luận, trên cơ bản đều là ở Cảnh Nhân Cung, nhưng Hứa tiếp dư không hề muốn buông tay, chẳng ngại Hiền phi thể hiện sự không chào đón, nàng vẫn như cũ bám riết không tha mà đến.

Hoàng Thượng thực sự không dễ dàng lấy lòng, nhưng Hiền phi gây người ở hậu cung lâu như vậy, lại cực kì có nhãn lực, sao có thể không tìm thấy chút manh mối nào. Huống hồ kế hoạch này là Viên Diệu Diệu tự mình nghĩ ra, trên cơ bản chính là một phát tất trúng.

“Thường tại, ngài mặc xiêm y này thật đẹp. Nếu như nhảy một khúc, chắc chắn làm mọi người ngỡ rằng người là tiên tử hạ phàm, ai cũng không thể chạm tới!” Thút thút thay nàng chinh lại lần vẩy rộng, trên mặt mang theo thần sắc vui mừng.

Váy áo này là Hiền phi cho người của thượng phục cục suốt đêm gấp rút làm ra, nguyên bản là màu trắng thuần, nhưng do Viên Diệu Diệu mãi mê yêu cầu, đổi thành màu xanh biếc. Viên Diệu Diệu mặt mũi non nặn, màu da trắng sứ, đứng ở dưới ánh mặt trời dường như trong suốt, hiện giờ mặc

vào váy sam phiêu dật, nhìn thế nào cũng đẹp.

“Nếu là màu trắng vậy càng đẹp mắt, nô tỳ lúc trước nghe người ta nói, khi cô nương xinh đẹp gặp mặt tình lang, đều phải mặc vào một thân thuần trắng. Lãng lãng như tiên, khi động càng làm đáng người thêm ảo diệu. Ngài tại sao lại muốn màu xanh biếc, nếu buổi tối đi gặp mặt mà tại nơi không có ánh đèn, cái gì cũng không thấy a! Thêu thùa tình xảo trên quần áo cũng không được phô bày!”

Thúy trúc không ngừng cùng nàng tiếu nạo, biểu cảm trên mặt Viên Diệu Diệu lại không có gì. Nếu không phải sợ Hiền phi nhìn ra cái gì đó, nàng thật ước gì mặc trên người là thuần màu đen, cùng ban đêm hòa hợp một thể, ai cũng không thấy nàng.

“Chuyện ta dặn người đã làm tốt chưa?”

“Tốt ạ.” Thúy trúc nhỏ giọng trả lời, lặng lẽ nhìn bốn phía không người mới tiến đến trước mặt nàng: “Thường tại, ngài nói ngài làm vậy là tại sao? Có ý để nô tỳ đem chuyện Hiền phi giúp đỡ ngài nói ra bên ngoài, còn là có ý để người của Hứa tiếp dư nghe. Ngài như vậy là làm trái ý Hiền phi nương nương, hay là có ý chọc giận Hứa tiếp dư?”

“Ta đều có suy tính, buổi tối hôm nay mỗi điểm nhỏ đều phải báo cho ta, tất cả dựa theo lời ta nói mà làm. Điều Hiền phi nói không cần nghe, ta không nắm chắc mười phần”.

Xung quanh còn có người ngoài, nàng không tiện nói rõ.

Màn đêm buông xuống, chỗ ở của phi tần cấp thấp tại hậu cung phải đóng cửa, trừ phi là hoàng đế chọn thê bài của các nàng, muốn các nàng hầu hạ. Nếu không, nhất quyết không cho các nàng có cơ hội. Cố tình hôm nay Viên Diệu Diệu trang điểm cực kì xinh đẹp, bên ngoài mặc áo choàng đen, đi theo hai cung nữ dẫn đường, im lặng mà đi tới.

“Hoàng Thượng đêm nay phê duyệt tấu chương tương đối muộn, lúc trở về tẩm cung, nhất định phải đi qua con đường bên hồ kia. Bọn nô tỳ đưa ngài qua đó, ngài phải nắm chắc cơ hội, Hiền phi nương nương chuẩn bị tốt tất cả rồi. Ngài chỉ cần múa tốt vũ khúc đó, bọn nô tỳ chúc ngài được như ước nguyện.”

Mấy người lên một cái thuyền nhỏ, chung quanh đều tối đen như mực, các nàng cho dù muốn đi tìm Vệ Cảnh, cũng không dám đi đường lớn, dường như phải đi qua mười tám dặm đường.

Đối với sự nịnh hót của cung nữ, Viên Diệu Diệu một tiếng cũng không đáp, biểu tình trên mặt nàng không hề có ý chờ mong. Ngược lại còn mang theo vài phần khản trương, nàng hôm nay không phải vì câu dẫn Vệ Cảnh tới, mà là có ý đồ khác.

Hai cung nữ chèo thuyền hoa sang bên kia bờ, để một mình Viên Diệu Diệu ở lại, lại lần nữa chèo thuyền đi. Chỉ còn lại một mình Viên Diệu Diệu hăng hái chiến đấu.

Nàng cầm theo đèn lồng, chèo thuyền nhỏ vừa đi xa, liền đem đèn lồng đưa tới bờ hồ để nhìn xung quanh, chọn một chỗ để ẩn nấp.

“Ào ào ——” trong đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh gạt nước rất nhỏ. Nàng không khỏi chậm lại nhịp thở, tinh thần toàn thân tập trung cao độ, lặng lẽ chờ đợi.

“Nàng ta đâu?” (ý chỉ Viên thường tại)

“Tiếp dư, nô tỳ không nhìn thấy, chỉ có một chiếc đèn lồng.”

“Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã tới, đem nàng ta mang đi? Ta sai hai người động tác phải nhanh nhẹn, làm chậm trễ việc lớn của ta, ta sẽ lấy mạng chó của các người!”

âm thanh tức muốn học máu quen thuộc mơ hồ truyền đến, Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng thở một hơi, biểu cảm cứng đờ cũng dần ra, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Hứa tiếp dư cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người mà tới.

“Hoàng Thượng khẳng định chưa lại đây, nô tỳ đã mua chuộc người, nếu Hoàng Thượng đi qua nơi này, sẽ ném một chiếc khăn vàng xuống đây. Ngài xem nơi này không có gì, chỉ rơi lại đèn lồng, chẳng lẽ là Viên Thường tại sợ hãi nên đã chạy trốn? hoặc là khản trương đến đau bụng, tìm chỗ giải quyết?”

Thấy cung nữ suy đoán lung tung, Hứa tiếp dư không kiên nhẫn: “Người nhìn khắp nơi một chút, xem có gì tốt cảm lấy, thấy nàng liền đánh ngất nàng, không để cho nàng làm hỏng chuyện tốt của ta. Hiền phi cũng không biết nghĩ như thế nào, đầu óc bị lừa dối, biện pháp tốt như vậy lại để cho nàng ta (viên thường tại) làm, lại hoàn toàn không để ý nàng (Hứa tiếp dư). Nếu tìm không thấy thì thôi, tóm lại vũ khúc xinh đẹp đó ta đều học tốt, đến lúc hoàng thượng tới, ta sẽ múa. Lúc này không có liên quan đến ma quỷ kia, Hoàng Thượng sẽ không giận chó đánh mèo với ta đi.”

Hứa tiếp dư không ngừng tự nhủ, ngữ khí chậm rãi, thậm chí còn nhắc tới tiên hoàng hậu đã chết, hiển nhiên oán hận sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Treo lên cây

Edit: Chôm chôm

Viên Diệu Diệu vốn dĩ chỉ chuẩn bị ở bên cạnh xem kịch vui, không hề nghĩ đến hứa tiếp dư sẽ cuồng ngôn như vậy, trước mặt nàng tiến hành chửi bới. Tức khắc trong lòng liền không vui, không khỏi cười lạnh.

Hứa tiếp dư thật đúng là chưa từ bỏ ý định, cũng không uống công năng hao hết tâm cơ, diễn vở tuồng này.

Lại nói, câu dẫn Hoàng thượng có muôn vàn biện pháp, Vệ Cảnh không phải thánh nhân, cũng không phải Liễu Hạ Huệ, không có bản lĩnh nữ nhân ngồi trong lòng mà không loạn. Hơn nữa, hắn là loại Hoàng Đế sùng qua vô số giai nhân, làm hắn động tình không hề khó. Nhưng Viên Diệu Diệu chọn đi chọn lại, cuối cùng dùng biện pháp đó, không tính rất cao minh, mà thật ra ở trong mắt nàng còn có chút vụng về.

Nhưng để đánh hạ hứa tiếp dư, nàng cũng coi như cùng Hiền phi đào hố.

“Tiếp dư, Hoàng Thượng hình như đang tới đây.” một bên cung nữ nhắc nhở một tiếng.

Viên Diệu Diệu đem thân thể của mình giấu kín, sợ bị phát hiện. Nhưng hứa tiếp dư lại có vẻ cực kỳ kích động, nàng ra lệnh cho cung nữ thấp sáng bốn cái đèn lồng đặt ở bên người, hơn nữa lại cởi ra áo choàng bên ngoài, lộ ra áo lụa trắng tinh bên trong, đôi tay du dương nâng lên, chân ngọc nhẹ điểm, liền bày ra một tư thế cực kỳ ưu nhã, hiển nhiên là muốn khiêu vũ.

Ánh đèn chiếu vào người nàng, áo lụa trắng xinh đẹp như ẩn như hiện. Viên Diệu Diệu ở một bên nhìn lên thật vui, a, nàng không dám dùng vài quyền sa trắng may áo, hứa tiếp dư thế mà thật to gan lớn mật mà dùng, hơn nữa tư thế múa nhẹ nhàng so với nàng múa còn dục hoặc hơn nhiều.

Tắm tặc, quả thật, Vệ Cảnh nếu không bị hứa tiếp dư câu dẫn thành công, nàng thật phải hoài nghi hắn không được.

Cảnh Nhân Cung, Hiền phi đang ngồi ở ghế mềm chợp mắt, trong điện đốt hương, hương vị hoa quả ngọt ngào thấm vào ruột gan, nhưng lại không có cảm giác khó bay mùi mật. Tiểu cung nữ quý bên chân nàng giờ phút này đang nhẹ nhàng xoa bóp.

“Giờ này hắn là Hoàng Thượng đã gặp được Viên Thường tại, không biết nàng có thể thành công câu dẫn hoàng thượng không?” Nàng khẽ thở dài một hơi, giống như thay Viên Diệu Diệu mà lo lắng.

Cung nữ bóp chân là người biết nhìn ánh mắt, lập tức nói tiếp: “Chuyện này phải xem ý muốn của nương nương ngài, nếu ngài muốn cho thường tại thành công, thì việc sẽ thành. Nếu như ngài không muốn, nàng ta dù mất nửa cái mạng cũng không thể thành”.

Hiền phi được lời nói này làm cho vui vẻ, không khỏi thấp giọng nói: “Nghe người nói như vậy, dường như bản cung có thể điều khiển vận mệnh của nàng.”

“Đương nhiên là vậy, Viên Thường tại đêm nay có được cơ hội này, vẫn là ít nhiều là do ngài thiện tâm ban cho. Nếu không, nàng ta chỉ là một tiểu thường tại phân vị nhỏ, có muốn cũng không làm được.”

Hiền phi nhếch môi cười khẽ, không biết là trào phúng nhiều hay là đắc ý càng sâu.

“Loại việc nhỏ này, ba phần do trời định. Nàng thoát nhìn không tính đặc biệt thông minh, nội tâm cũng không sâu, như sùng vật nuôi bên cạnh nhưng lại thú vị, chủ yếu là sẽ không biến thành sói mất trắng cắn lại người. Nhưng vẫn phải xem ý trời, biện pháp của Viên Thường tại không phải quá tốt, nhưng ta cũng không cần thiết nhắc nhở nàng, không chừng nàng có vận khí tốt, làm Hoàng Thượng vừa mắt. Nếu nàng không có phúc khí mà bị ghét bỏ, coi như là làm gương cho những người khác trong cung biết đường.”

“Nương nương, nương nương ——” bên ngoài truyền đến thanh âm vội vàng của cung nữ, đến khi nàng ta hoang mang rối loạn mà chạy vào, đối mặt với ánh mắt không vui của Hiền phi, lập tức thu lại sự kinh hoảng thất thố, cúi đầu không dám hé răng.

“Bên ngoài phát sinh chuyện gì?”

“Mới vừa rồi bên ngoài truyền lời nói, hứa tiếp dư bị Hoàng Thượng sai người lột xiêm y ở trong hoa viên, bắt khiêu vũ, không có ý chỉ của ngài không được dừng.”

Hiền phi đang nhắm mắt hưởng thụ, kết quả nghe thấy vậy, lập tức mở mắt, trên mặt hiện ra vài phần khó có thể tin.

“Như thế nào lại như vậy? Sao lại liên quan đến Hứa tiếp dư? Nàng ta không phải nên ở hoa nữ điện chờ đợi sao, chạy tới hoa viên làm chi? rõ ràng là Viên Thường tại phải ở đó, tại sao lại đòi thành Hứa tiếp dư?”

Nàng lập tức đứng dậy, trên mặt lộ ra vài phần không vui, sự việc vượt qua phạm vi khống chế của nàng.

“Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, người truyền tin chỉ nói trên đường Hoàng Thượng về tắm cung, gặp phải nữ quý, còn bị hoảng sợ. Kết quả lại phát hiện là hứa tiếp dư, nếu không phải khang công công nhân lực tốt, hứa tiếp dư liền bị coi như nữ quý mà bị đánh chết. Hoàng Thượng lập tức phát giận, nói nàng mặc hở hang như vậy không bằng không mặc, sai người đem quần áo của nàng lột sạch, bắt nàng nhảy.”

“Này, lột sạch quần áo, còn thể thống gì. Hứa tiếp dư còn muốn sống hay không.” Hiền phi tức khắc không còn lời gì để nói, đối với cách trừng phạt này của Hoàng Thượng thật không thể nói được gì.

Tốt xấu gì hứa tiếp dư cũng là người của hoàng đế, đem nàng lột sạch cho người khác xem, thể diện của ngôi cửu ngũ cũng bị tổn hại.

“Viên Thường tại đâu?”

“không có tin tức của nàng, giống như hoàn toàn biến mất.”

“Như vậy là sao? Giám sát chặt chẽ cửa vào, ai cũng không được phép ra ngoài, càng không được ăn nói lung tung.” Hiền phi lạnh giọng phản phó.

Đối với sự việc bất ngờ này, đáy lòng nàng cảm thấy tràn ngập nguy cơ.

“Nurong nurong, nô tỳ hầu hạ ngài nghỉ ngơi, đây đều là việc nhỏ. Ngài hiện tại là người đứng đầu hậu cung, không ai có thể lay động vị trí của ngài.” đại cung nữ hầu hạ bên cạnh nhẹ giọng trấn an nàng.

Hiền phi vẫn nhũn chặt lông mày xinh đẹp, nàng không những không thả lỏng, ngược lại còn vẩy vẩy tay.

“Đây không phải là việc nhỏ, ta tính toán từ đầu cũng không dự đoán được hứa tiếp dư sẽ đến nơi đó, còn Viên thường tại, người mà phải ở đó lại không thấy đâu. Chuyện biến đổi hoàn toàn như vậy, bốn cung còn chưa gặp phải bao giờ, người biết việc này làm cho ta nhớ tới ai không?” Hiền phi sắc mặt có chút trắng bệch, nàng nâng tay che ngực.

Cung nữ kia im lặng lắng đầu, Hiền phi hỏi vậy cũng không phải muốn nàng trả lời, chỉ là hiện cảm thấy quá hoảng hốt mà muốn tìm người nói chuyện mà thôi.

“Tiên hoàng hậu cũng là dạng người này, người vĩnh viễn đều không đoán được nàng muốn làm cái gì, rõ ràng ngay từ đầu thương lượng sự việc thật tốt, nàng lại có thể trong nháy mắt ra lệnh thay đổi.” Hiền phi ảo não nâng tay lên ôm trán, thật lâu không thể tiêu tan.

“Hoàng Thượng, tâu thiếp sai rồi, xin ngài cho tâu thiếp mặc quần áo, nếu không tâu thiếp chỉ có thể lấy cái chết tạ tội.” Thanh âm Hứa tiếp dư kêu khóc xin tha truyền đến, muốn bao nhiêu đau khổ có bấy nhiêu đau khổ.

Viên Diệu Diệu tránh ở chỗ tối, tâm tình rất tốt.

Tính cách của Vệ Cảnh có đôi khi như chó, mọi việc đều thuận theo tâm tình, một khi hắn thấy không vui, tất cả mọi người xung quanh đều phải không thoải mái.

Nhớ tới hình ảnh hắn bị hứa tiếp dư dọa đến thảm hại, Viên Diệu Diệu liền hận không thể điên cuồng cười sượng. Gì mà chân long thiên tử, phi, lá gan so với con kiến còn nhỏ hơn.

Vệ Cảnh đứng cách hứa tiếp dư không xa, sắc mặt của hắn âm trầm khó coi, cho dù có ánh đèn nhu hòa chiếu xuống, cũng vẫn như cũ không có dấu hiệu hoà hoãn. Hắn cau mày, ánh mắt cực kỳ bất mãn mà nhìn chằm chằm hứa tiếp dư, dường như suy nghĩ xem đến cùng có nên cho nàng được mặc quần áo không.

trên thực tế hứa tiếp dư giờ phút này quần áo cũng mỏng manh như ở trần*, mấy tên thái giám đều là người Vệ Cảnh quen dùng, động tác nhanh nhẹn, hai ba cái đã đem quần áo của nàng cởi ra hết. Đối với việc hứa tiếp dư trần truồng, mấy tên thái giám cũng không có phản ứng gì quá lớn, nữ nhân bị Hoàng Thượng ghét bỏ, sẽ không còn cơ hội xoay người. Người có thể làm cho Hoàng thượng ghét bỏ đến trình độ này như hứa tiếp dư cũng thật là người đầu tiên.

“Người đêm hôm khuya khoắt không ngủ, lại cãi trâng làm nữ quý hù dọa trẫm, trẫm thật cho rằng người có ba đầu sáu tay, có thể tìm đại thần chống lưng. không nghĩ tới người một chút chuyện này đã không chịu nổi, còn dám cản đường của trẫm, thật sự là chán sống!”

“Hoàng Thượng, tâu thiếp bị mờ lộn che mắt. Tất cả đều do Viên thường tại giờ trò quý, nô tỳ chính là đi theo nàng tới đây.”

Vệ Cảnh nhũn mày càng chặt: “Người cho rằng trẫm sẽ tin tưởng? Chuyện xấu xa gì người cũng đổ lên đầu nàng, như thế nào, thấy nàng ngốc chiều gì cũng dùng đến. Nàng ngốc nhưng trẫm lại không ngốc, người nói cho trẫm, nàng ở nơi nào?”

Hoa viên ban ngày nhìn cực kì xinh đẹp kiều diễm, nhưng buổi tối lại làm cho người ta thấy không thoải mái, cộng thêm hứa tiếp dư mặc đồ trắng như nữ quý, càng làm người ta khiếp đảm.

“Tâu thiếp tận mắt nhìn thấy nàng tới, nàng khẳng định chưa chạy xa. Hoàng Thượng, ngài tạm tha tâu thiếp đi.” Hứa tiếp dư còn ô ô khóc mà xin tha.

Vệ Cảnh cũng đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, duỗi một cánh tay: “Bịt miệng nàng lại, cho nàng mặc áo choàng rồi dùng dây thừng treo lên. Nàng không phải thích múa sao? Trẫm cho nàng ở dưới tầng cây múa đủ!”

Ngôi cửu ngũ hạ lệnh, ai dám không nghe. Lập tức có thái giám nhét khăn vào miệng nàng, lại tìm dây thừng trói chặt, trực tiếp buộc vào thân cây.

Viên Diệu Diệu chỉ ở bên nhìn mà toàn thân nàng cũng cảm thấy đau.

Thái giám làm việc thật không phải bình thường, chỉ lúc hầu hạ phi tần thị tẩm, dùng chăn gấm bọc mới có chút nhẹ nhàng, còn ở trường hợp này, làm mạnh như trói lợn.

Nàng nghĩ nếu không phải nàng sớm có tính toán trước, cố ý dẫn Hứa tiếp dư ngu ngốc này vào tròng, thì giờ phút này, người bị trói lên cây chính là nàng.

Vì sự ghen ghét đố kỵ, thêm vào đó Viên Diệu Diệu ở trước mặt Hiền Phi thì giữ kín, nhưng lại cố ý cho người lộ ra cho Hứa tiếp dư biết, nữ nhân ngu ngốc này liền không can tâm đem cơ hội này nhường cho Viên Diệu Diệu, cho nên mới lên đi theo.

Vệ Cảnh phát hoạ xong liền dẫn người rời đi, hứa tiếp dư một mình bị bỏ lại hoa viên, hai cung nữ của nàng trốn tại nơi khác, có lẽ một lát sẽ trở lại. Bây giờ là thời điểm tốt nhất để Viên Diệu Diệu quay về nơi ở, nhưng cũng phải tốn chút tâm tư mới có thể tránh khỏi lính tuần tra ban đêm.

Nhưng so với việc bị Vệ Cảnh sai người lột quần áo trói lên cây, thì việc này không tính là khó khăn gì.

Nàng dùng cả tay chân, nhờ cây cỏ xung quanh che chắn bò đến phía trước, đến khi bò đến mép hoa viên, nàng mới dám thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, thông thả ung dung đứng dậy, đem tay phất tro bụi trên đùi.

“Đây là vị nào?” âm thanh sắc nhọn vang lên, tức khắc có một chiếc đèn lồng chiếu lên mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Viên lão nương

Edit: Chôm chôm

Viên Diệu Diệu chợt thấy một trận chói mắt, lập tức giơ tay che, nhưng nàng cảm thấy lòng lạnh một mảng.

Giọng nói quen thuộc như vậy, nàng sẽ không nghe nhầm, ngoài Tiểu Khang Tử hầu hạ bên người Hoàng Thượng thì không còn ai khác.

“Ôi, đây không phải Viên Thường tại sao? Ngài thật sự trốn ở chỗ này sao.” Tiểu Khang Tử đem đèn lồng vươn ra xa.

Viên Diệu Diệu vẫn lấy tay che mặt, kiên quyết không thừa nhận nói: “Công công, ngài nhận nhầm người. Ta chỉ là một cung nữ lạc đường, ta đang chờ chủ tử tới đón!”

Tiểu Khang Tử nghe giọng nói của nàng, không khỏi cười nhạo ra tiếng, duỗi tay che miệng lại nhẹ giọng nói: “Viên Thường tại, ngài đừng nghĩ lừa gạt nô tài. Nô tài xin mạnh miệng nói một câu, đời trước nô tài khẳng định là con cháu của Tôn Ngộ không, có một đôi hoa nhãn kim tinh. Từ lúc ngài bỏ ra từ bụi hoa bên kia, nô tài liền nhận ra ngài đã tới.”

Về mặt Viên Diệu Diệu không muốn sống, không biết sao xui xẻo như thế, bị Tiểu Khang Tử chờ ở nơi này, nàng một chút đều không nghĩ tới sẽ nhìn thấy vị đại nhân bên cạnh Hoàng Thượng này.

“Ngài muốn đợi chủ tử, nô tài mang ngài đi, Hoàng Thượng đang ở Long Càn Cung chờ ngài!” Tiểu Khang Tử hiển nhiên không muốn buông tha nàng.

Viên Diệu Diệu không khỏi rên rỉ ra tiếng, nàng hiện giờ không muốn nghe một chút nào về ngôi cửu ngũ.

“Khang công công, ngài coi như không thấy ta có được không, trở về báo với Hoàng Thượng rằng trong hoa viên ngoài hứa tiếp dư đang bị phạt, không có ai khác.” Nàng cố gắng giụa lần cuối.

“Ôi, trăm lần không được. Tội khi quân là muốn chém đầu, Viên Thường tại ngài nhất định là hiểu rõ nỗi khổ của nô tài. Hơn nữa Hoàng Thượng nói, ngài ấy đã nhìn thấy ngài nên mới sai nô tài ở đây đợi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Tiểu Khang Tử liên tục xua tay.

Viên Diệu Diệu không có cách nào, chỉ có thể ngoan ngoãn mà đi theo hắn, trong lòng nói thầm: Vệ Cảnh không hổ là chó, một đôi mắt trong bóng tối nhìn thật tốt, sao lại không hiện ánh xanh! (ý là mắt anh tinh như chó nhưng lại không phát ánh sáng xanh như chó)

“Hoàng Thượng lúc trở về liền uống nước hay là mắng chửi người?” Nàng tiến lại gần nhẹ giọng hỏi một câu.

Tiểu Khang Tử nhẹ nhàng nhướn mày, tiểu thường tại này thật có con mắt, biết nên tìm hiểu tin tức từ hắn. Nhưng câu hỏi thật đúng là rất có kỹ xảo

vừa đủ vừa đúng, cứ như là đã có nhiều năm ở bên Hoàng thượng.

Hoàng Thượng nếu là trở về uống trước trà, vậy chứng minh hỏa khí của ngài còn có thể nhẫn nại, nếu là trực tiếp mắng chửi người, như vậy Viên Diệu Diệu hiện tại xuất hiện chính là phải chịu mắng.

Tiểu Khang Từ ý cười đầy mặt: “Xin lỗi ngài, nô tài vẫn luôn ở hoa viên đợi ngài bỏ từ bên kia sang, không đi theo Hoàng Thượng hồi cung, cho nên Hoàng thượng đến cùng biểu hiện như thế nào nô tài thật sự khó mà nói. Nhưng lúc trước nô tài thấy con giận của Hoàng Thượng rất lớn, chắc rằng bị ăn mắng là chuyện khó tránh khỏi.”

Viên Diệu Diệu bĩu môi, như vậy thà không hỏi còn hơn! Nghe một chút không có thông tin hữu ích gì, chỉ làm nàng càng thêm ngọt ngào.

Hai người một trước một sau hướng Long Càn Cung đi tới, Viên Diệu Diệu ước gì con đường này dài vạn dặm, tốt nhất nếu có thể tìm một đồ đệ như Tôn Ngộ không, sai hẳn đánh Cầu Vệ Cảnh một trận, rồi thiến. cầu đồ vật làm nàng chóng mặt, quả thực khó chịu.

“Ồi, khang công công, chân ta đau.” Viên Diệu Diệu xoa chân.

Nàng không dám đi gặp Vệ Cảnh, liền hận không thể gãy chân mà ngã ở trên đường.

Tiểu Khang Từ ban đầu còn cho rằng vị chủ nhân này thiết sự nhu nhược đến bỏ đi, biểu hiện đau đớn trên mặt mười phần chân thật, nhưng nhớ tới mới vừa rồi nàng còn bỏ cực kì nhanh trên mặt đất, hẳn liền không tin nữa.

“Viên Thường tại, nô tài thì không sao, có thể đợi ngài đến nhật nguyệt thay đổi, núi cao thành bình địa, cũng sẽ không nói gì. Nhưng Hoàng Thượng chờ không được lâu như vậy a, đến lúc ngài ấy phải người tới, nói không chừng không cả nhìn mặt ngài, trực tiếp tìm hai thái giám Hình sự Đường, bắt ngài chịu các loại khổ hình. Ngài nói xem ngài da thịt non mịn, có thể chịu được mấy hình phạt, đến lúc đó nô tài cũng chỉ có thể thay người đốt một chút vàng mã”.

Thần sắc Viên Diệu Diệu có chút vặn vẹo, sau đó liền khôi phục bình thường, nàng vỗ vỗ đùi, vạn phần vui vẻ nói: “Ai, khang công công, người thật đúng là phúc tinh. Chân ta nháy mắt đã khỏi rồi, không còn đau nữa.”

Nàng cười ngây ngô, Tiểu Khang Từ liếc mắt nhìn nàng một cái.

Vị viên thường tại này cũng không biết là ngốc thật hay giả ngốc, không thể đoán được, nhưng tâm tình thật ra không xấu.

Thăng đến khi nhìn thấy cổng lớn của Long Càn Cung, Tiểu Khang Từ lập tức liền ngừng bước chân, đứng ở dưới mấy chục bậc thang, thấp giọng nói: “Nô tài chỉ đưa ngài đến đây, hy vọng phúc khí không rời khỏi ngài.”

Viên Diệu Diệu ho nhẹ một tiếng, âm thầm cổ vũ trong lòng, thật cẩn thận bước lên bậc thang.

“Tiếp tiếp qua Hoàng Thượng.” Nàng im lặng không một tiếng động đi vào, trong điện là một mảnh yên tĩnh.

Viên Diệu Diệu còn nhớ rõ Hoàng Thượng không thích tiếng nói của nàng, nên nói xong câu đó, nàng không dám mở miệng nói thêm.

Trong điện mọi thứ đều vô cùng chỉnh tề, thảm khô ráo sạch sẽ, không có dấu hiệu đồ vật bị đập phá, nói vậy con giận của Hoàng Thượng vẫn trong phạm vi khống chế.

Nghĩ đến đây, nàng thở dài nhẹ nhõm.

“Cởi quần áo.” Nam nhân Ngồi ở sau long án mở miệng, ngữ điệu trầm thấp, thanh âm u lãnh.

Chỉ có ba chữ, lại làm Viên Diệu Diệu hoảng sợ.

Đây là muốn sủng hạnh nàng? là muốn sủng hạnh nàng sao? Quả thật, nếu nàng cởi quần áo, mà Vệ Cảnh không như sói đói vồ tới, nàng thật sự sẽ trở mặt!

Viên Diệu Diệu không nói chuyện, trực tiếp đem đai lưng cởi bỏ, dùng sức cởi ra, áo choàng trên người cũng bị ném tới một bên. Lộ ra váy lụa xanh biếc bên trong, váy thủ công tinh xảo, nhưng lại không thái quá, vẫn là loại mà phân vị Thường tại có thể mặc, chủ yếu là xiêm y không hở, lại còn kín đáo, đem thân mình che kín.

Người làm quần áo này tốn không ít công sức, cấp thỏ con trước ngực Viên Diệu Diệu vô cùng mê người. Quần áo mười phần bố sát, đem hai luồng dây da dăng lên tạo ra độ cong xinh đẹp, bên dưới eo nhỏ một tay có thể ôm hết càng được siết tới vừa đủ, thêm một chút thì nhiều, thiếu một chút lại ít.

Vệ Cảnh chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt liền nhìn không được dừng lại một chút. Tiểu thường tại này có dáng người thật đẹp, so với bất cứ nữ nhân nào hắn đã gặp qua đều đẹp hơn, hơn nữa còn thật sự mặc quần áo.

Hắn vẫn chưa kịp thưởng thức xong, liền thấy Viên Diệu Diệu tay ngọc không có dừng lại, đến chỗ cặp thỏ cực khiêu khích dừng lại đôi chút, sau đó thông thả ung dung mà cởi đai lưng váy áo.

Chỗ thắt nơi ngực vừa cởi bỏ, hai luồng thỏ con thoát khỏi chói buộc mà mãnh liệt lắc lư, càng làm huyết mạch người xem phun trào.

Lý Đức đứng cách đó không xa, bởi vì không khí trong điện quá mức quý dị, hần nhĩ không được ngẩng đầu liếc mắt một cái, vừa đứng lúc thấy một màn này, lập tức cúi đầu.

Tuy nói quần áo trên người Viên Thường tại còn đủ, nhưng động tác kia so với cỡi hết còn muốn chọc người hơn. Lý Đức không khỏi nói thầm trong lòng: Viên Thường tại này thật đúng là cao thủ, dù im lặng vẫn câu hồn đoạt phách.

Lại nhìn ngôi cửu ngũ, an tĩnh ngồi trên ghế rồng, như bị đóng đinh không thể động đậy.

Viên Diệu Diệu cố ý dừng tay, nằng ngẩng đầu nhẹ giọng hỏi một câu: “Hoàng Thượng, còn muốn cỡi sao?”

Vệ Cảnh lập tức hoàn hồn, hần nuốt một chút nước miếng. Sắc mặt có chút phức tạp khó coi, mấy năm nay hần đã chịu đựng nhiều việc bị nữ nhân dụ hoặc, nhưng giống như cô gái nhỏ này, động tác thì vô cùng dâm mĩ, nhưng trên mặt vẫn là biểu tình thiên chân vô tà, hần thấy cũng là cuộc đời hiếm có.

Đương nhiên trước đây cũng không phải không có ai đối với hần làm loại hành động này, chẳng qua luôn đến lúc cỡi xong quần liền chạy đến chỗ hoàng đế, chỉ sợ không kịp. Chỉ có tiên hoàng hậu đã qua đời là luôn làm loại hành động này.

Viên Diệu Diệu thập phần rõ ràng, nếu muốn câu dẫn Hoàng Thượng, ngoài khuôn mặt cùng thân thể còn cần tinh thú.

“Người cỡi hết là muốn làm cái gì? Còn không phải là vì câu dẫn trẫm, liền một chút tâm tư.....” Vệ Cảnh ra vẻ bình tĩnh, trào phúng mà cười ra tiếng.

Viên Diệu Diệu chớp chớp mắt, trên mặt vẫn là biểu tình vô tội, trên thực tế trong lòng đã sớm thăm hỏi cha mẹ hần.

Câu vật lại bắt đầu không phân đúng sai mà sửa như điên, không phải là hần bắt nàng cỡi sao? hiện tại lại đem sai lầm đổ lên đầu nàng, thật là buồn cười.

Vệ Cảnh ho nhẹ một tiếng, hình như cũng rõ ràng là chính mình khơi mào trước, cho nên lúc này ghen một bụng lời mắng chửi nàng, phải nuốt trở vào.

“Người đêm hôm khuya khoắt lén lút đi đến đó làm gì? Còn vi phạm luật cấm, phi tần cấp thấp không được ra ngoài vào đêm, người tưởng rằng không ai dám phạt phải không?”

Viên Diệu Diệu cụp mi rũ mắt mà quỳ gối, đem lý do thoái thác đã chuẩn bị nói ra: “Tì thiếp cũng là bất đắc dĩ, hứa tiếp dư nói lần trước tì thiếp làm hỏng chuyện tốt của nàng, lúc này nhất định phải đi theo. Nếu là ngài thích liền không cần tì thiếp xuất hiện, nếu là không thích, liền đổ lỗi lên đầu tì thiếp.....”

Giọng nói của nàng càng ngày càng nhỏ, nhưng vẫn đủ để nam nhân nghe rõ.

“nói chuyện rõ ràng, trẫm nghe giọng nói nhỏ nhí của người mà thấy phiền, còn nói chuyện như mất nửa hơi như vậy, trẫm liền giúp người thật sự chỉ còn nửa hơi sức lực!” Vệ Cảnh đột nhiên đập bàn một cái.

Khiến trách không phải hứa tiếp dư, cũng không phải hành vi của các nàng, mà là giọng nói của nàng.

Viên Diệu Diệu vờ như hoảng sợ mà cúi đầu, trên thực tế trong mắt nàng toàn là xem thường mà cúi xuống.

Câm miệng! Lão nương thấy người thật phiền, nhưng vẫn phải tiến tới! Nếu không thích nghe giọng nói của nàng, vậy trực tiếp tai điếc ù tai là được, tự nhiên khác có người yêu thích thanh âm của nàng!

“Hoàng Thượng bớt giận, tì thiếp cũng là bất đắc dĩ!”

Viên Diệu Diệu ở trong lòng là mẹ của Vệ Cảnh, nhưng là hiện thực nàng vẫn là con của Vệ Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ba hoa chính chèo

Edit: Chôm chôm

“Bất đắc dĩ? Người nói cho trẫm, hứa tiếp dư to gan lớn mật, hoang đường đến cực điểm, loại sự tình này mà nàng cũng dám nghĩ ra, ai đưa ra chủ ý này! Để trẫm biết, nhất định phải lột một tầng da của nàng!” Vệ Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi mà quát.

Sắc mặt hần có chút trắng bệch, hiển nhiên là với việc vừa rồi canh cánh trong lòng, hần lúc ấy thật sự bị hứa tiếp dư dọa sợ, chuyện mà quý làm thần kinh ngôi cửu ngũ suy nhược, quý quái là thứ hần không muốn đụng vào.

Nhìn Vệ Cảnh như vậy, Viên Diệu Diệu liền có vài phần đắc ý, nàng thậm chí không kiềm nén được mà nhếch miệng cười.

Trước kia nàng với Vệ Cảnh thường xuyên đố nhau, khi đó nàng rất được sủng ái. Mỗi lần nàng thắng cuộc, liền có thể đưa ra một yêu cầu. Nhưng nàng không bao giờ yêu cầu thứ tầm thường như một ít son phấn, hay tục vật như vàng bạc châu báu giống các phi tần khác, nàng chỉ muốn kể chuyện xưa cho Hoàng Thượng.

Hơn nữa Hoàng thượng luôn nghe thật nghiêm túc, vì nếu đến lần đánh cuộc sau mà Hoàng thượng lại tiếp tục thua thì hẳn sẽ phải kể lại câu chuyện mà nàng kể cho hắn nghe trước đó.

thật ra Vệ Cảnh cảm thấy loại trừng phạt này thật sự là không đau không ngứa, sẽ không ảnh hưởng chút gì tới hắn, nhưng Viên Diệu Diệu lại kể câu chuyện về ma nữ không đầu, trong không gian trống trải chỉ có hai người bọn họ, ngọn nến lúc sáng lúc tối, nàng còn cố tình dùng phương pháp miêu tả cực kỳ khoa trương, làm hắn sợ không nhẹ.

Viên Diệu Diệu thấy thật vừa lòng, Vệ Cảnh là cầu hoàng đế, thì cũng là chó do nàng nuôi, thật không nên ghét bỏ hắn.

“Ngài nói không muốn thấy ti thiếp, ti thiếp sợ ngài trách phạt.”

không nghĩ tới Vệ Cảnh càng thêm bức bối, “Sợ trăm trách phạt, trăm hôm nay liền trách phạt cho ngươi biết. Người đâu ——”

Viên Diệu Diệu trong lòng kinh hãi, cầu hoàng đế này thật đúng là không thể khen, còn muốn cắn ngược lại nàng.

“Hoàng Thượng, thần thiếp gầy yếu, không chịu nổi a!” Nàng vội vàng hô to một câu.

Nàng vừa dứt lời, trong điện lâm vào một mảnh quỷ dị, Lý Đức lấy một tay che mặt, loại lời nói này sao có thể nói ra. hậu cung phi tần nào có ai thô khỏe, còn không phải đều là một đám nữ tử gầy yếu, hơn nữa Hoàng Thượng còn chưa nói muốn phạt cái gì, đã kêu to như vậy, cứ như là bắt nàng đi Tây Thiên lấy kinh.

Vệ Cảnh bị giọng gào của nàng làm cho có chút sững sờ, còn chưa nói cái gì, nội điện bỗng truyền đến tiếng khóc nỉ non của trẻ con.

Tìm Viên Diệu Diệu lập tức nảy lên, trong cung giờ chỉ có Tam hoàng tử là trẻ nhỏ, huống hồ nàng là mẹ đẻ của Tam hoàng tử, đối với tiếng khóc của con tự nhiên là càng thêm quen thuộc.

“Tam hoàng tử ——” nàng kinh hô một tiếng.

Vệ Cảnh không nói gì, chỉ là bước nhanh vào nội điện, hắn hình như ôm để dỗ dành.

Viên Diệu Diệu giờ phút này cũng bất chấp thất thố, duỗi dài cổ muốn thấy rõ ràng tình cảnh bên trong, nhưng đều là phí công. Có rèm châu che chắn, chỉ có thể mơ hồ mà nhìn thấy bóng dáng.

Tiểu hài tử khi khó chịu thì phi thường khó dỗ, đặc biệt là cách ôm của hắn, nhìn thật không biết hắn đang làm cái gì, khiến cho bé con càng khóc đến thâm.

Trái tim Viên Diệu Diệu bị bóp nghẹn, nàng trở thành tiểu thường tại góc nghếch này đã một thời gian, ngày thường sẽ thương nhớ tiểu bảo bảo một chút, nhưng bởi vì nàng có quá nhiều việc cần lo, chỉ có thể đem chuyện tiểu bảo bảo bỏ sau đầu. Nhưng giờ cốt nhục của nàng đang sau màn che, nỗi nhớ thương trong lòng liền như cỏ dại mọc lan tràn, căn bản không thể khống chế.

Nàng ba bước làm hai, nhanh chóng đi đến rèm châu phía trước, tay nâng lên mắt thấy có thể đi vào, nhưng ổng tay áo bỗng nhiên bị người kéo lấy.

“Viên Thường tại, thời điểm Tam hoàng tử khóc, tâm tình của Hoàng thượng không tốt. hắn thấy ngài chỉ sợ ——” Lý Đức không nói hết câu, nhưng ý khuyên bảo không cần nói cũng biết.

Viên Diệu Diệu hiện tại đi vào, chính là tìm chết, thời điểm Hoàng Thượng đang nén giận, nàng đi vào không phải là chọc nỏ bóng sao? Huống hồ dù không sợ trách phạt, nếu không có ý chỉ của Hoàng thượng, nàng cũng không thể tiến vào nội điện.

Giọng vú nuôi dỗ dành hài tử truyền đến, nhưng Tam hoàng tử vẫn như cũ không chịu nín, giống như càng thêm khó chịu, tiếng khóc càng trở lên sắc nhọn.

Vệ Cảnh ở bên cạnh chỉ có thể lo lắng suông, hắn liền ôm lấy hài tử lại chậm rì rì tính toán, sau đó trực tiếp ôm ra ngoài điện, giống như tản bộ. Từng bước dỗ dành, hy vọng tiểu bảo có thể ngừng khóc náo loạn.

Thời điểm nhìn thấy tiểu bảo quần tã lót vàng được ôm ra, tìm Viên Diệu Diệu suýt nữa muốn nhảy ra. Xa cách lâu như vậy, nàng rốt cuộc lại lần nữa nhìn thấy bé con của mình.

Tam hoàng tử so với trước kia hình như lớn hơn, tiểu bảo bảo mỗi ngày một hình dáng, Viên Diệu Diệu ít nhất hai ba tháng không nhìn thấy hắn, tự nhiên cảm thấy hắn thay đổi rất lớn.

“Oa oa ——” Tam hoàng tử tiếng khóc nhỏ lại, nhưng vẫn như cũ liên tục không ngừng, không có ý dừng lại.

hắn không biết bị uy khuất gì, khóc đến gần giữa thật là đáng thương, Vệ Cảnh cũng là bó tay không biện pháp.

Nghe Tam hoàng tử khóc, Viên Diệu Diệu chịu không nổi, nàng thấy máu toàn thân dồn đến trái tim, làm nàng không thở nổi. Vô thức mà bước tới gần tiểu bảo một chút, lại càng gần một chút.

Lý Đức thấy bước chân Viên Thường tại dường như không thể khống chế, một chút một chút tiến tới bên người Hoàng thượng, hình như cả người đều dán lên. Hắn đứng đó há miệng nhìn, trong lòng không khỏi bội phục nàng.

Ai nói Viên Thường tại nhu nhược, quả thực bị mù mắt. Tại thời điểm đặc thù thời điểm này, Viên Thường tại vẫn còn nghĩ cách câu dẫn Hoàng Thượng, ai có lá gan như nàng!

Thực hiện nhiên Vệ Cảnh cũng phát hiện dị thường của nàng, gân xanh trên trán hần nổi lên, ở trước mặt trẻ con mà còn muốn câu dẫn hắn, quả thực là không biết xấu hổ, không cần mặt mũi, làm hắn tức giận đến sắp bốc khói.

“Người thật là to gan lớn mật, là cảm thấy đầu trên cổ quá nặng sao?” hắn nhẹ nhàng híp mắt, thanh âm ép tới cực thấp, hiển nhiên là sợ dọa đến hài tử trong lòng ngực.

Nhưng không khí quanh người Vệ Cảnh lạnh băng, cùng với âm điệu cảnh cáo, vẫn cực kỳ rõ ràng mà nói cho người chung quanh, hắn hiện tại rất không cao hứng, không cao hứng đến mức muốn giết người.

Bàn tay Viên Diệu Diệu đã nâng lên, không khống chế được mà muốn chạm vào mặt hài tử, nhưng giờ phút này bị hắn hù dọa như vậy, trực tiếp dừng lại ở giữa không trung, ánh mắt có chút kinh hoàng nhìn hắn.

Thời điểm Vệ Cảnh trở mặt, Viên Diệu Diệu vẫn là có chút sợ hãi, đặc biệt là hiện tại nàng đã không còn là Hoàng Quý Phi được sủng ái, mà là tiểu thường tại bị Hoàng thượng ghét bỏ.

Nàng ý thức được lúc này khả năng lành ít dữ nhiều, không nghĩ tới ở trước mặt con trai mình, nàng bị hạ lệnh chém đầu. Sự thật chứng minh, từ đầu cố gắng cũng không nhất định có thể bỏ đến địa vị cao, có khả năng còn chưa có bắt đầu, đã bị đánh đến địa ngục.

Mắt thấy sắc mặt Vệ Cảnh càng trầm xuống, há mồm hình như muốn gọi người tiến vào chém chết nàng.

Viên Diệu Diệu tham lam mà nhìn thoáng qua hài tử, lại ngẩng đầu liếc xéo cầu hoàng đế Vệ Cảnh. Khuôn mặt hắn vẫn anh tuấn như vậy, nhưng Viên Diệu Diệu chỉ muốn nhỏ nước miếng vào hắn.

Nàng trong nháy mắt liền nghĩ thông suốt, nếu lần này không thương vị thành công, nàng sẽ không bao giờ có cơ hội thị tẩm. Đáng thương nàng lớn lên xinh đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn, chìm sa cá lặn, tiếng nói trong trẻo như em bé, ngực lớn mông nở, gọi cảm cực kỳ, cổ tình Vệ Cảnh mắt chó bị mù, ông trời bạc đãi nàng, nàng hôm nay thế nhưng thật sự là hồng nhan bạc mệnh.

Viên Diệu Diệu tận dụng cơ hội cuối cùng đưa tay sờ sờ khuôn mặt con trai, Vệ Cảnh khoé mắt muốn nứt ra, giờ tay muốn đẩy nàng.

không nghĩ tới Tam hoàng tử còn đang khóc lại nâng lên tay bắt được ngón tay của Viên Diệu Diệu. Càng làm người bất ngờ là, tiếng khóc cũng theo đó dừng lại.

Lông mi hài tử còn dính nước mắt, giờ phút này lại mở to mắt thẳng tắp mà nhìn bọn họ. Con người như nhò đen, bởi vì nhiễm một tầng nước mắt, nhìn như thủy tinh đen, lộ ra một chút ánh sáng.

Lòng bàn tay hắn mềm mại mà cực nóng, cứ như vậy gắt gao mà cảm ngón tay Viên Diệu Diệu, cảm xúc này thập phần kỳ diệu, đem tim nàng hòa tan.

“Bé ngoan.” Viên Diệu Diệu không khỏi nói ra câu khích lệ, giọng nói nàng run rẩy, hốc mắt đỏ lên.

Vệ Cảnh tự nhiên không dám hắt tay nàng ra, sợ vô tình làm đau Tam hoàng tử, vừa ngẩng đầu liền thấy Viên Diệu Diệu đã roi lệ đầy mặt. Nàng chớp đôi hàng mi dài, cũng dính đầy nước mắt, không biết vì sao động tác này cùng với hài tử trong ngực cực kỳ giống nhau.

Trong điện không khí hoàn toàn an tĩnh lại, Lý Đức nhìn thấy một màn thần kỳ này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, phảng phất cũng bị cảm động.

“Người ——” Vệ Cảnh mở miệng, hắn có chút không hiểu tình cảnh này, chỉ là trong lòng mềm nhũn, muốn mở miệng dỗ dành nữ nhân đang yên lặng roi lệ này.

“Ta có thể ôm hắn một cái không?” Viên Diệu Diệu rên sát khi còn nóng.

Nàng ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, Vệ Cảnh không khỏi run run, không hề nghĩ ngợi liền đem hài tử trong lòng đưa cho nàng.

Thẳng đến khi trong lòng ngực trở nên trống rỗng, ánh mắt hắn vẫn không dời khỏi nàng. Trong lòng chỉ toát ra một ý niệm: tiểu thường tại này thật sự dễ khóc.

Hắn nghĩ mình đường đường là ngôi cửu ngũ, đã duyệt qua vô số nữ nhân, dạng người gì mà hắn chưa thấy qua. Vui buồn hờn giận, trần trọc thừa hoan, các nàng trong lòng nghĩ cái gì, hắn đều biết.

Nhưng là giờ phút này, hẳn thật sự có chút không hiểu tâm tư của tiểu thường tại này.

Viên Diệu Diệu không có ra vẻ thống khổ, cũng không có ảm nẫn, càng không có biểu hiện khóc như hoa lê rơi, nói là khóc không bằng nói là cố tình phô bày nhan sắc.

Biểu tình vừa rồi của nàng thật phức tạp, nhưng Vệ Cảnh vẫn có thể hiểu một chút, vừa ỷ khuất, vừa hỗn loạn chờ đợi.

Được ôm bé con vào lòng, Viên Diệu Diệu có một loại cảm giác mất mà tìm lại được, nàng vốn nghĩ rằng nếu một lần nữa được ôm Tam hoàng tử, nàng nhất định sẽ ghi chặt con vào lòng, hẳn không thể dung nhập vào thân thể mình. Nhưng đến khi chân chính chạm vào cơ thể nhỏ nhỏ mềm mại, nàng cũng không dám dùng sức, chỉ như vậy mềm nhẹ mà ôm, cả trái tim như được lấp đầy.

“Khụ khụ ——” Vệ Cảnh thấy nàng ôm đến không thể đứng yên, không khỏi ho khan hai tiếng nhắc nhở.

Viên Diệu Diệu ngẩng đầu, trên mặt vẫn là biểu cảm như khóc như trách, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt trượt xuống, theo khuôn mặt rơi xuống cằm, mắt thấy liền phải nhỏ giọt, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

“Hoàng Thượng, thay ta lau nước mắt, đừng để rơi lên người Tam hoàng tử.”

Vệ Cảnh cho rằng nàng sắp nói câu gì đó cảm động lòng người, Viên Diệu Diệu rút cuộc mở miệng, lại là chỉ huy ngời cừ ngu làm việc

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tuyệt vô cận hữu

Edit: Chôm chôm

Vệ Cảnh vốn dĩ đã chuẩn bị để nghe nàng kể về chuyện xưa đau buồn của nàng khi nàng còn nhỏ, cái gì mà mẹ mất sớm, cha bắt tài, để lại đệ đệ cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau. Kết quả tiểu thường tại này lại không theo đúng kịch bản mà kể ra.

Viên Diệu Diệu còn ngẩng dài cổ chờ hẳn giúp mình lau nước mắt, liền thấy Vệ Cảnh thật sự lấy ra một chiếc khăn gấm, trực tiếp ấn ở trên mặt nàng. Nhân lúc nàng còn hoa mắt, cảm giác ấm áp trong ngực không còn, nàng vội vàng cúi đầu, liền thấy Tam hoàng tử đã bị ôm đi.

Tiểu oa nhi hình như ngủ rồi, ngay cả bàn tay nắm lấy tay nàng đều buông lỏng. Hẳn ngủ thật phần yên ổn, da mềm mịn, hơn nữa trên người còn tỏa ra hương sữa nhàn nhạt, đáng yêu vô cùng.

Vệ Cảnh ôm hẳn có chút thô lỗ, làm cho hẳn không thoải mái mà nhú nhú mảy, phớt miệng chuẩn bị khóc. Viên Diệu Diệu lập tức duỗi tay vỗ nhẹ hai cái, lòng may hẳn lập tức dần ra, cũng không khóc không náo loạn.

Bà vú rất có mắt nhìn mà đi tới, đem hài tử ôm đi. Viên Diệu Diệu vừa quay đầu lại, thấy Đông Sanh đứng cách nàng hai bước, đôi mắt lẳng lặng mà nhìn nàng, hình như đang đánh giá nàng.

Đông Sanh dù sao cũng là người hầu hạ bên nàng, nhìn cũng cảm thấy thân thiết, Viên Diệu Diệu liền theo bản năng hướng về phía nàng ấy lộ ra tươi cười. Không nghĩ tới tiểu nha đầu lại nghiêm mặt, trực tiếp lắc ống tay áo bỏ đi, theo bà vú vào nội điện. Thậm chí hình như còn sợ Viên Diệu Diệu sẽ lại đụng vào Tam hoàng tử, trực tiếp chặn thân ảnh bà vú, không cho nàng nhìn Tam hoàng tử dù chỉ một chút.

Viên Diệu Diệu nhú mảy, một đám người này đều có tật xấu. Lòng tốt của nàng bị xem như lòng dạ lang sói, cậu Hoàng đế mỗi ngày ngủ cùng nàng không hiểu nàng, nàng coi như không tính vì hẳn có mắt như mù, hơn nữa hẳn chỉ quen nhìn lúc nàng không mặc quần áo, nhưng Đông Sanh mỗi ngày đều ở bên người nàng hầu hạ, thế nhưng cũng không nhận ra nàng! Chẳng lẽ mắt cũng bị mù sao?

Nghe nói từ khi nàng chết, Tam hoàng tử cùng với đại cung nữ bên cạnh nàng đều bị Hoàng Thượng mang đến Long Càn Cung, nha đầu kia không nhận ra nàng, khẳng định là bởi vì đến nơi này bị Vệ Cảnh lấy thói hư tật xấu.

Tam hoàng tử ngủ, Vệ Cảnh cũng một thân nhẹ nhàng. Hắn đi đến long án ngồi xuống, ánh mắt đánh giá khắp người Viên Diệu Diệu, như là thợ săn thấy được con mồi, tâm tư cẩn thận mà tìm kiếm điểm yếu trên người nàng, chờ lúc có thể tung một quyền.

Đối với loại ánh mắt không chút nào che giấu này, Viên Diệu Diệu cảm thấy thực không thoải mái, hơn nữa cảm giác chờ bị trị tội này làm người thấy không vui.

“Hiện tại nói đến chuyện của ngươi đi? Hơn nửa đêm không ngủ được chuẩn êm ra ngoài, dung nhan xinh đẹp muốn câu dẫn trẫm, bị trẫm bắt được, lại nghĩ tiến về phía Tam hoàng tử, còn cứ như vậy mà ôm hẳn. Kêu trẫm giúp ngươi lau nước mắt, cùng trẫm xưng hô ta ngươi. Viên Thường tại, gan chó của ngươi cũng thật lớn?” Hẳn cúi người xuống, trên mặt mang theo vài phần cười lạnh, trào phúng mười phần.

Viên Diệu Diệu mở to hai mắt nhìn, nàng lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện chính mình vừa mới thất thố nhiều. không có biện pháp, ôm Tam hoàng tử, cộng thêm Vệ Cảnh ở gần bên, làm nàng có ảo giác trở về như trước kia, giống như nàng vẫn là Hoàng Quý Phi được sủng ái, có thể không hề cố kỵ mà nói chuyện với hắn.

“Tì thiếp là gan rất nhỏ, nhỏ như con thỏ con mèo linh tinh, không to như chó. Mới vừa rồi tì thiếp thấy Tam hoàng tử khóc thút thít quá mức đau lòng, nhất thời tình thế cấp bách đã quên xưng hô, mong Hoàng Thượng bớt giận.” Nàng bịch một tiếng quỳ xuống, trực tiếp làm đại lễ quỳ lạy.

trên thực tế nàng muốn tròn trắn mắt, gan chó chính là Vệ Cảnh, nàng không dám tranh với hắn.

Vệ Cảnh cười một tiếng, tiểu thường tại này thích cùng hắn chơi trò động vật, nói chuyện cùng nàng vĩnh viễn không nói vào trọng tâm.

“Ngươi có phải không sợ trẫm? Cảm thấy trẫm sẽ không làm gì ngươi? Ngươi từ đâu mà tự tin như vậy?”

Viên Diệu Diệu đang định tiếp tục lừa gạt Vệ Cảnh, nhưng vừa nghe Vệ Cảnh hỏi, cảm giác da đầu trên người đều nổi tung. Cái này nàng biết trả lời như thế nào, nàng thật muốn hỏi: Vệ Cảnh Từ ngươi năm đó lúc ngủ cùng ta, có phải hay không rất đặc ý? Cảm thấy làm ta rất thoải mái? Ngươi từ đâu mà tự tin như vậy?

Bất quá trong lòng tuy rằng nghĩ như thế, trên mặt nàng thật không dám nói như vậy. Thực hiển nhiên hiện tại Vệ Cảnh lại tiếp tục tức giận, nàng thật sự không dám chọc tức hắn.

“Hoàng Thượng, tì thiếp nhìn thấy ngài liền run bần bật, hai đùi run rẩy, như muốn ngã xuống, nhưng tì thiếp không dám thất lễ, huống hồ có thể thấy ngài, là phúc khí mà nô tỳ tu luyện ba kiếp mới có được. Lần trước chọc giận ngài, ngài nói không bao giờ muốn nhìn thấy tì thiếp, tì thiếp trở về liền không buồn ăn uống, cảm thấy cuộc sống không hề có ý nghĩa, thậm chí có ý tưởng vứt bỏ bản thân. Nhưng là tì thiếp lại nghĩ, ngài chính là chân long thiên tử, vẫn chưa cho tì thiếp chết, tì thiếp sẽ phải sống. Nghĩ đến vẫn có thể gặp lại ngài một lần, tì thiếp liền có chút nói năng lộn xộn, không biết như thế nào cho phải. Lại nhìn thấy Tam hoàng tử, thấy hắn lớn lên chính là con cháu rồng phượng, tì thiếp liền càng kích động vạn phần, không hổ là con nối dõi của ngài.....”

Viên Diệu Diệu đang quỳ rạp xuống đất, vì biểu hiện sự sùng bái với Vệ Cảnh, nàng trực tiếp ngã xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn hắn cũng là khuôn mặt quần quýt si mê.

Trong điện một mảnh yên tĩnh, ngoài âm thanh lải nhải của nàng, thật sự là không có bất cứ tạp âm gì.

Các cung nhân hoàn toàn bị dọa sợ ngây người, ngây ngốc mà đứng ở nơi đó, không biết phải làm gì. Ngay cả người luôn tự cho là đã trải hết việc đời như Lý Đức cũng có chút chống đỡ không được.

Vị tiểu thường tại này thật là người phi thường giỏi, loại lời nói ghê tởm buồn nôn này mà cũng nói ra được, thậm chí còn nói mãi không ngừng, nếu không ngăn lại, chỉ sợ có thể nói đến hùng đồng.

Vệ Cảnh vẫn giữ khuôn mặt không biểu cảm mà nhìn nàng, chẳng qua nếu là người quen thuộc người với hắn, vẫn có thể thấy chi tiết không thích hợp ở hắn. Ngón tay hắn liên tiếp cử động, tốc độ chớp mắt cũng tương đối nhanh, môi mông nhếch cao so với ngày thường, thậm chí nhìn gần còn có thể thấy tai hắn có chút phồng hồng.

“Được rồi được rồi.” Rốt cuộc hắn ngừng cử động ngón tay, trên mặt lộ ra vài phần không kiên nhẫn.

Viên Diệu Diệu cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, không phải sợ không còn gì để khen, dù sao tròn mắt nói nói dối là bản lĩnh nàng đã tôi luyện đến thượng thừa, nàng chỉ sợ làm chính mình ghê tởm đến phun ra. Quả thật những lời khen vừa rồi, mười câu cả mười là giả, nàng cho rằng Vệ Cảnh chỉ có duy nhất một ưu điểm, chính là công phu trên giường. Đáng tiếc hiện tại thân hình mảnh mai này còn chưa được lĩnh giáo qua, nếu không nhất định phải ra về ngược ngửa mà khen một câu.

“Hoàng Thượng, ngài có trách tì thiếp không? Tì thiếp thất thố như vậy, toàn bộ đều là vì đối ngài khâm phục cùng kính ngưỡng. Ngài giống như mặt trời, vĩnh viễn chiếu sáng tì thiếp.....” Nàng chớp chớp mắt, tràn ngập chờ mong mà nhìn Vệ Cảnh.

“Mới vừa rồi Tam hoàng tử không bài xích ngươi, hôm nay trách phạt liền miễn. Nhưng ngươi tốt nhất ngoan ngoãn mà ở yên một đoạn thời gian, tạm thời không muốn thấy ngươi, cũng đừng nghĩ kéo bè kéo cánh. Ngươi ngốc như vậy, khẳng định là bị lấy làm tám gỗ kê chân, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết!” Vệ Cảnh ho nhẹ một tiếng, cuối cùng là giọng cao đánh khẽ, nhưng trên mặt tràn đầy cảnh cáo mà nói một câu.

Viên Diệu Diệu nhất nhất nghe theo, ngoài miệng đáp ứng đến thật rõ, nhưng trên thực tế nàng nghe tai trái ra tai phải, không đem lời Hoàng đế để trong lòng.

Nghĩ lại Cầu hoàng đế Vệ Cảnh lúc động tình, thường nói với nàng những lời đó, nàng thấy không hiếm lạ gì. Nếu nói ra, đừng nói toàn bộ hậu cung là của nàng, ngay cả vật bên dưới móng của Hoàng đế cũng là của nàng!

Quả thật Vệ Cảnh Từ thật sự nói qua muốn đưa nàng lên ghế rồng ngồi một cái? Nàng có thấy kiêu ngạo không? hiện tại những phi tần trong cung đều khó lường, hơi chút được Hoàng Thượng nhìn một lát liền lăng lăng, cũng không nghĩ đến sự huy hoàng năm đó của nàng! Nhặt nhều!

“Để Tiểu Khang Từ đưa ngươi trở về đi.” Vệ Cảnh vẫy vẫy tay.

Viên Diệu Diệu thở dài nhẹ nhõm một hơi, một đêm này cuối cùng qua. Kết quả nàng còn chưa đi ra ngoài, lại bị người gọi lại.

“Đem quần áo bẩn của người mang đi, để lại trong điện còn ra thể thống gì!” Vệ Cảnh cực kỳ khinh thường mà nói theo một câu.

Tiểu Khang Từ tiến vào trong điện, vừa lúc nghe thấy thế. Vì tránh xấu hổ, hắn lập tức bước nhanh tiến lên, đem áo choàng nhặt lên khoác cho Viên Diệu Diệu. Còn nhẹ giọng trấn an một câu: “Bên ngoài gió lớn, thường tại vẫn nên mặc áo cho tốt.”

Vệ Cảnh hừ một tiếng, nhìn bọn họ đi ra ngoài điện, lại không có chút buồn ngủ nào, cho người đem tấu chương trình lên.

Kết quả hắn làm chưa được hai bản tấu, liền nghe Lý Đức bên cạnh không ngừng ho khan.

“Làm sao vậy, Lý Đức. Người bị đau họng? Có cần tìm người cắt một nhát giúp người nhuận khí?” Vệ Cảnh xoay đầu sang, vẻ mặt lạnh nhạt mà nhìn hắn, rõ ràng là mang theo vài phần không cao hứng.

“Hoàng Thượng, mời ngài tiếp tục xem tấu chương, cổ họng nô tài có chút không thoải mái.” Lý Đức lập tức xua tay, tươi cười lấy lòng.

Vệ Cảnh chỉ nghĩ hắn bị động kinh, lúc cúi đầu nhìn về phía tấu chương, lại phát hiện trên tấu chương thỉnh linh xuất hiện một đôi tai thỏ, nét mực còn chưa khô. Khoé miệng hắn hơi nhếch lên, lập tức mở ra hai cuộn tấu chương đã phê duyệt, quả nhiên ở mặt trên cũng nhìn thấy tai thỏ.

“Hừ, nhìn lên trăm phê duyệt tấu chương?” hắn quay đầu lại, cười như không cười mà liếc Lý Đức.

Lý Đức cảm thấy chân mềm, lập tức quỳ rạp xuống đất, run rẩy nói: “Hoàng Thượng, ngài khoan dung nô tài. Nô tài đi theo ngài nhiều năm, ngài chớp mắt một cái nô tài liền biết ngài muốn cái gì, không hề có dị tâm. Nô tài đối ngài tràn ngập khâm phục cùng kính ngưỡng, ngài giống như ánh trăng trong đêm tối, vẫn luôn chiếu rọi con đường phía trước của nô tài.”

“Dừng dừng dừng, người cái gì không học, lại học cách vuốt mông ngựa của nha đầu kia, trăm chém người!” Vệ Cảnh nghe xong nổi da gà, lập tức phát tay ngăn lại Lý Đức đang tỏ lòng trung thành.

Lý Đức thông thả ung dung mà đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt vạt áo, tiếp tục bảo trì trăm mặc mà làm phong nền. Trong lòng lại nói thầm: Dừng nhìn tiểu thường tại giả làm thỏ ngọc, nhưng biện pháp của nàng dùng thật tốt. Cho dù Hoàng Thượng cảm thấy ghê tởm nhưng lại ngượng ngùng, tóm lại sẽ không truy cứu sai lầm của hắn.

Nếu như cứ ngày đêm đều khen Hoàng thượng, khen hắn đến mức trước nay chưa từng có, có một không có hai, nhất định sẽ được đặc xá. Biện pháp tốt này, nhất định phải sử dụng!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thăng vị tài tử

Edit: Chôm chôm

Viên Diệu Diệu chậm rì rì đi theo Tiểu Khang Từ, phía trước có hai cung nữ cầm đèn lồng soi đường.

Nàng vừa ra khỏi Long Càn Cung, liền đem áo choàng bên ngoài cởi ra, sau đó vuốt tay vỗ vỗ gương mặt mình, dùng sức xoa đôi mắt.

Đối với mấy động tác của nàng, Tiểu Khang Từ có chút không hiểu, chỉ là thấy hốc mắt nàng bị đỏ một mảng, tóc đen bị gió lạnh thổi bay, khoé mắt mang vẻ mệt mỏi.

Hắn lập tức quay đầu lại không dám nhìn tiếp, cũng không dám nói một câu nào. Tiểu thường tại này đúng là cao thủ, dáng vẻ hiện giờ của nàng nhìn giống như vừa được hưởng mưa móc, thần thái mệt mỏi hoặc buồn phiền, như là đã hút khô ngôi cừu ngũ. Đương nhiên chuyện này hắn chỉ có thể xem qua mà không dám nghĩ sâu sa, ai biết được tiểu thường tại đầu óc bất thường này đến cùng là đang muốn làm chuyện xấu xa gì.

Khi nàng trở lại đình viện của mình, thủy trúc đã sớm chờ ở bên ngoài, vẻ mặt kinh hoảng. Thấy nàng trở về, cả người đều kích động mà nhào tới, hai mắt đỏ bừng.

“Thường tại thường tại, ngài cuối cùng đã trở lại, nô tỳ còn cho rằng sẽ không được gặp lại ngài nữa!” Thủy trúc ôm chặt lấy nàng, nước mắt chảy ra.

Vừa rồi Tiểu Khang Từ đang đi ở phía trước, thiếu chút nữa bị Thủy Trúc đẩy một cái ngã xuống đất, may được hai cung nữ đỡ lấy, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Ngày hôm nay hậu cung có thật nhiều thay đổi, người ban đầu yếu đuối như chỉ cần gió cũng có thể thổi bay vậy mà giờ lại khỏe như trâu. Cung nữ Thủy Trúc này, lần trước nhìn yếu như gà con mà giờ đủ sức đẩy ngã hắn, thật là nhục nhã.

hắn là thái giám thân cao bảy thước, thế mà thua một tiểu cung nữ, thật không thể nhin nhục.

“Này này, người nhẹ chút, đừng thấy chủ tử của các người đã trở lại, mà muốn nhân cơ hội giết ta, cẩn thận bị Hoàng thượng phán tội chết.” Sau khi đứng vững, Tiểu Khang Tử lập tức tròn mắt nhìn sang.

Lúc này Thuý Trúc đang khóc đến cảm động trời đất, nghe thấy tiếng của hắn, miễn cưỡng quay đầu lại. Sau khi thấy rõ người vừa rồi là Khang công công, lập tức nhỏ giọng xin lỗi.

“Vây, thường tại, nô tài chỉ đưa ngài đến đây.” Hắn nhẹ nhàng một ho khan, hai cung nữ lập tức đi trước dẫn đường.

Viên Diệu Diệu cùng thúy trúc đi vào trong phòng, chủ tớ hai người đều bị lạnh đến run bần bật. Thúy trúc chờ thật lâu, cộng thêm lo lắng cho nàng, trong lòng không yên nên càng thêm lạnh. Viên Diệu Diệu thì vì muốn tạo ra hình ảnh vừa mới cùng hoàng thượng triền miên, cho nên cố ý phô bày, giống như lời Tiểu Khang Tử nghĩ trong lòng chính là hành vi phóng đảng.

“Thường tại, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Ngài dọa nô tỳ sợ muốn chết, phía Hiền phi nương nương không có tin tức gì, còn phái người tới dẫn dò nô tỳ, bảo nô tỳ không được lẩm miệng. Lâu như vậy ngài mới trở về.....” Thúy trúc lải nhải không ngừng.

Viên Diệu Diệu về mặt điềm nhiên, vì đêm nay có thể thấy con trai nên nàng thật vui sướng. Tuy nói Vệ Cầu Tử vẫn chưa sủng hạnh nàng, nhưng tốt xấu gì cũng có thể trao đổi, lại còn trong tối ngoài sáng nhắc nhở nàng chút chuyện.

“thời gian này nhớ tránh xa các phi tần khác, không được dây dưa với các nàng. Kể cả với Hiền phi cũng phải cắt đứt.” Nàng cau mày, cẩn thận nhớ lại lời Hoàng Thượng nói.

Vệ Cảnh đã nói rõ ràng cho nàng rằng không muốn nàng kéo bè cánh, có thể thấy, các thế lực trong hậu cung làm hắn rất không vừa lòng.

Tuy Viên Diệu Diệu cũng cảm thấy không hài lòng, hy vọng Hoàng Thượng nhanh dọn dẹp lại hậu cung một phen, không thể để nàng vừa mới chết, những người liền trở nên hung hăng ngang ngược. Nhưng giờ phút này nàng lại có chút không cam lòng, tục ngữ có câu, loạn thế xuất anh hùng, Hoàng Thượng nếu muốn điều chỉnh hậu cung, khẳng định sẽ yêu cầu một phi tần nào đó trợ lực, dùng nữ nhân quản lý nữ nhân là thượng sách.

Trước kia Viên Diệu Diệu chính là cánh tay đắc lực của Hoàng đế cho nên mới có thể thăng tiến thăng vị. hiện tại Hoàng Thượng không sủng hạnh nàng, mà nàng chỉ là thất phẩm tiểu thường tại, quả thực là hai bàn tay trắng, trong thời điểm náo loạn này, nàng muốn làm kiêu hùng, cũng không đủ sức.

“Thường tại, ngài thật khó khăn mới có thể làm Hiền phi nương nương nhìn đến, giờ cứ như vậy mà từ bỏ? Có cây to để dựa vào là điều quá tốt, như Hứa tiếp dư ngày trước, từ một bát phẩm thái nữ, được tiên hoàng hậu đưa tới vị trí bây giờ. Ngài so với hứa tiếp dư thông minh lại xinh đẹp hơn, nếu được Hiền phi nương nương trợ lực, thissẽ một bước lên trời.” Thúy trúc vậy mà biết thay nàng suy nghĩ.

Lúc trước, Viên Diệu Diệu có nói với nàng chuyện muốn thăng vị, thúy trúc nhớ rất rõ, vẫn luôn để trong lòng. Tuy nói ngày thường nàng luôn mơ mơ hồ hồ, nhưng với chuyện quan trọng, nàng vẫn tương đối thanh tỉnh.

“Người nhìn Hứa tiếp dư đi? Ta tận mắt thấy nàng bị Hoàng Thượng ra lệnh lột sạch xiêm y treo trên cây. Nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, mọi việc phải dựa vào chính mình.”

Viên Diệu Diệu nói xong, liền vào buồng trong chuẩn bị ngủ.

Tuy bề ngoài nàng tỏ ra không sao cả, nhưng trong lòng lại không yên, từ phân vị này muốn thăng lên thì phải làm thế nào đây, nàng nghĩ tới lại thấy sâu hoảng.

Năm đó nàng đem Vệ Cầu Tử dạy dỗ quá tốt, liếc mắt một cái là hắn có thể nhìn ra nữ nhân nào trong lòng mang ý xấu, muốn câu dẫn hắn. Đường nhiên hậu cung mỗi người đều mong được hưởng thánh sủng, nhưng lúc đó nàng nói với hắn: Hoàng Thượng nhất định phải chọn người mà ngài thuận mắt nhất, loại mà vừa nhìn đã thấy phiền chán tốt nhất đừng đụng, như vậy sẽ khiến tâm trạng không vui.

Kết quả nàng bị biến thành người khác, từ trong ra ngoài đều là loại Vệ Cầu Tử không thích, cho nên về cơ bản nàng không có cơ hội thị tẩm. Nàng muốn hận cũng không thể hận, bởi vì người tạo nên điều này chính là nàng.

Nếu sớm biết có ngày sẽ trở thành như bây giờ, thì lúc trước nàng cho dù chết cũng không nói ra lời ấy. Chỉ cần là người Hoàng thượng thích, cho dù là cỏ dại ven đường cũng không sao. Nỗi hối hận cùng ảo não dâng lên trong lòng, phân vị thì không thể tăng, nên việc đem Tam hoàng nuôi ở bên người càng xa xôi không thể với tới.

Sáng sớm, Viên Diệu Diệu đang ăn cháo trắng vô vị, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm quen thuộc.

“Viên Thường tại, tiếp chỉ.” Tiểu Khang Tử bước nhanh tới.

Viên Diệu Diệu giật mình một cái, tay run run thiếu chút nữa làm rơi bát. Thúy trúc vội vàng vàng đi lên, dùng khăn gấm thay nàng lau khóe miệng, cũng bắt chước nàng đang mang bộ dạng ư ử, vội vàng cúi người hành lễ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Thường tại Viên thị hoạt bát thú vị, thăng vị lên lục phẩm tài tử. Vạn mong về sau có thể đầu óc thanh minh, chớ làm việc hồ đồ, biết tiến biết lùi, là nữ tử hiểu lý lẽ. Khâm thủ.” Giọng đọc của Tiểu Khang Tử the thé, lúc đọc đạo thánh chỉ này mang theo ý vị đặc biệt.

“Đại hi a, Viên tài tử.”

Viên Diệu Diệu còn đang ngẩn người, bỗng nhiên nghe được tiếng chúc mừng của Tiểu Khang Tử, theo bản năng nở một nụ cười, chẳng qua là so với khóc còn khó coi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Dạy quy củ

Edit: Chôm chôm

Sau khi tiễn Tiểu Khang Tử, Thuý Trúc liền có vẻ dị thường hưng phấn, nàng như muốn nhảy lên, hận không thể hát vang ra tiếng.

Viên Diệu Diệu lại là mày ử mặt ê mà ngồi một chỗ, đáy lòng nàng thâm nghĩ Vệ Cảnh. Nào có ai lại thăng vị nửa cấp, nàng thật sự coi thường.

Thường tại là chính thất phẩm, tài tử là tông lục phẩm, giữa hai phân vị này có chênh lệch sao? Đối thủ của nàng hiện đều là chính tứ phẩm trở lên, các nàng ấy nếu muốn đánh bẹp nàng, chẳng phải là dễ như dấm chết một con kiến sao.

“Chu tử, buổi tối hôm qua ngài vất vả, ngài nếu nói cho nô tỳ, nô tỳ liền đi Ngự Thiện Phòng mang về một chén táo đỏ hạt sen cho ngài tắm bổ thân mình.” Lúc Thuý Trúc nói câu này, sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn nàng.

Viên Diệu Diệu cười gượng, hoá ra thuý trúc cũng tin rằng nàng tối hôm qua đã thị tẩm. Tuy tối qua nàng cố tình làm ra vẻ mỉa mai mủi phần, muốn cho mọi người đều tin rằng nàng đã được hưởng mưa móc, nhưng Vệ Cảnh chỉ cho nàng thăng nửa cấp phân vị còn không bằng không thăng.

Bởi vì nếu không thăng vị, nàng còn có thể tìm cớ, nói Hoàng Thượng là vì muốn ban thưởng lớn cho nàng. Nhưng giờ chỉ thăng nửa cấp, vậy chứng minh nàng bởi Hoàng Thượng ngu một giấc, cũng chỉ có ngần ấy giá trị. Điều này là sự sỉ nhục nhan sắc và đáng người của nàng.

Hứa tiếp dư bị treo ở trên cây gần một đêm, lúc được thả xuống, cả người chỉ còn hơi thở thoi thóp. Tuy phân vị của nàng ta không đổi, nhưng tin tức đã truyền khắp hậu cung, trở thành chuyện cười trong mắt mọi người.

Nhưng không ít người ngoài mặt thì chê cười, nhưng trong lòng lại nôn nóng. Thủ đoạn tranh sủng này của Hứa tiếp dư là loại thường thấy, vô tình gặp gỡ Hoàng Thượng, thân mình khế duyên, vì Hoàng Thượng mà múa. Sau đó thì đương nhiên làm một hồi phong hoa tuyết nguyệt, nam nhân đều thích như vậy, kỳ thật không ít phi tần trong hậu cung đều nghĩ tới biện pháp này.

không nghĩ tới người có lá gan thử đầu tiên là hứa tiếp dư, lại rơi vào kết cục như vậy, thật làm nhiều người sợ hãi. Quả thực là dùng sinh mạng đi câu dẫn Hoàng Thượng, kết quả câu dẫn không thành, còn suýt mất mạng.

“Nương nương, nô tỳ đã hỏi người của chúng ta, hứa tiếp dư trong hoa viên đã bị Hoàng Thượng trực tiếp ra lệnh treo lên, mà Viên Thường —— Viên tài tử lại được khâng công công mời đến Long Càn Cung, qua một lúc lâu mới đi ra. Quần áo Viên Tài Tử có chút lộn xộn, nhìn như là mới vừa hầu hạ nam nhân, hơn nữa trên đường nghe được tiếng khóc của Tam hoàng tử, lại có thể dỗ nín.”

Hiền phi nghe cung nữ báo cáo, sắc mặt vẫn bình thường, chẳng qua ánh mắt lập loè vài phần phức tạp.

“Bốn cung đã coi thường nàng. Hứa tiếp dư đoạt đi cơ hội khiêu vũ của nàng, kết quả bị phạt một trận chết khiếp. Nàng lại được mời vào Long Càn Cung, thậm chí còn hầu hạ Hoàng Thượng?”

Hiền phi trầm mặc một lát, hiển nhiên là rơi vào suy tư, khuôn mặt nhiễm vài phần buồn bực.

“Nàng cùng bốn cung bàn bạc, chú ý câu dẫn Hoàng thượng là do nàng đưa ra, còn hết sức thúc đẩy, kết quả lại là hứa tiếp dư thực hiện, chọc Hoàng Thượng chán ghét. Chính mình lại thành công bò lên giường rồng, tốt, thật sự quá tốt!”

Đại cung nữ đứng một bên chờ đợi, không dám lộn xộn:” ý của nương nương là?”

Hiền phi cười lạnh: “Viên tài tử này thật đúng là trong lòng chứa thiên thu, trên mặt lại không chút nào nhìn ra. Bốn cung ban đầu muốn giúp nàng đoạt sủng ái, nhưng nàng cố tình bằng mặt không bằng lòng, lúc được sủng ái, còn không quên diệt trừ hứa tiếp dư. Loại người không nghe lời lại có tâm tư sâu kín, bốn cung thật không dám giữ.”

“Ngươi phái người đi chỗ hứa tiếp dư hỏi một chút, nàng vì sao biết được kế hoạch của Viên tài tử tối hôm qua. Đến cùng là ai tiết lộ ra ngoài?”

Viên Diệu Diệu còn không biết chính mình đã khiến cho Hiền phi chán ghét, đương nhiên lúc nàng đi bước đó, căn bản là không suy xét về Hiền phi. Ở vị trí cao quá lâu, nàng dù tâm tư cẩn thận, cũng sẽ không quan tâm đến tất cả mọi người.

“Viên tài tử, chủ tử nhà ta mời ngài qua.” Vẫn là cung nữ đó của Cảnh Nhân Cung lại mời nàng.

Viên Diệu Diệu chỉ cảm thấy đau đầu, nàng đã nhiều ngày vẫn nghe theo dạy bảo của Vệ Cửu Tử, kiên quyết không kéo bè kéo cánh, đóng cửa ở ản. Mỗi ngày trong phòng đều chỉ có nàng và Thuý Trúc, hết ăn lại ngồi chờ qua ngày.

Bất quá luôn có người không muốn nàng quá im hơi lặng tiếng, phía Hiền phi đã lần thứ hai phái người tới mời nàng, tuy nói cung nữ đó vẫn làm bộ mặt tươi cười, nhưng Viên Diệu Diệu tin tưởng chỉ cần mình dám cự tuyệt lần thứ hai, nàng ta có thể lập tức hóa thành Mẩu Dạ Xoa, cho dù phải kéo cũng kéo nàng đi.

“Thân thể ta gần đây không khoẻ, sợ lây bệnh cho nương nương, nhưng nương nương thật là nhân hậu, vẫn luôn nhớ thương ti thiếp. Ti thiếp thật là cảm động.” Viên Diệu Diệu tùy tay đưa lên trán, liền nhanh chân đi theo cung nữ ra ngoài.

Thuý trúc không dám nói lời nào, chỉ im lặng mà đi theo, nhưng nàng không quên lúc trước Viên tài tử nói muốn rời xa thế lực trong cung. Nhưng Hiền phi nương nương đã vài lần tới mời, Viên Diệu Diệu chỉ là một tài tử nhỏ nhỏ, nào có lá gan cự tuyệt.

Hoàng Thượng cũng thật là, nếu muốn chủ tử kiêng dè, vậy thăng cho nàng phân vị nào cao một chút, thì mới có thể làm các phi tần khác kinh sợ, kết quả làm thành như vậy, còn không phải mặc người chém giết.

Lúc Viên Diệu Diệu tới Cảnh Nhân Cung, Hiền phi đang ngồi ghé chủ vị uống trà, trong điện phiêu tán hương trà thơm mát, còn có mùi hoa. Mũi của Viên Diệu Diệu cực thính, hơn nữa hương vị này vô cùng quen thuộc, lập tức liền đoán ra đây là bách hoa trà.

“Lúc trước bốn cung nghe hứa tiếp dư nói, người rất thích uống bách hoa trà, vừa lúc ta lại không thích cho lắm, luôn cảm thấy uống trà nên uống vị chính tông, bỏ thêm bách hoa vào lại thấy mùi vị kỳ quái. Đợi lát nữa người liền đem mấy bình lấy về đi, coi như là lễ vật mừng người thăng vị.” Hiền phi buông chung trà, hiển nhiên nàng không muốn uống bách hoa trà, chỉ là thay Viên Diệu Diệu châm một ly mà thôi.

Lời nàng ta vừa nói ra làm Viên Diệu Diệu không khỏi nhủ mảy. Hiền phi này sửa miệng thật là nhanh, năm đó khi nàng còn là Hoàng Quý Phi, nàng ta đâu có nói như vậy. Cái gì mà quý phi chính là bách hoa tiên tử hạ phàm, cho nên mới yêu uống bách hoa trà. hiện tại lại nói mùi vị kỳ quái, nếu Viên Diệu Diệu giờ có thể xuyên hồn trở lại người Hoàng Quý Phi, nhất định là xác chết vùng dậy hỏi cho rõ ràng.

“không được, bách hoa trà cực kỳ trân quý, ti thiếp từng nghe hứa tiếp dư nói rất khó có được, ti thiếp không công không dám hưởng lộc.” Nàng vội vàng cự tuyệt.

Mấy bình trà này thật đây, có vẻ từ lúc Hoàng Quý Phi không còn, bách hoa trà đều được đưa tới chỗ Hiền phi.

Viên Diệu Diệu trong lòng thầm cân nhắc, Hiền phi không phải người bịa đặt, nàng làm chuyện gì cũng thích ám chỉ. Nếu nhắc tới hứa tiếp dư, chỉ sợ là muốn nhắc nhở nàng, Hiền phi đã biết chuyện xảy ra với hứa tiếp dư, ngay cả chuyện bách hoa trà đều có thể hỏi ra, huống chi là chuyện khác. Chỉ sợ chuyện nàng lợi dụng hứa tiếp dư đã bị lộ.

“Bốn cung thưởng người người liền cảm, thế nào là không công, người có thể trở thành người đầu tiên sau khi tiên hoàng hậu mất được thị tẩm, cũng coi như làm cho hậu cung có sức sống trở lại, không đến mức phải tranh giành với một người chết ——” Hiền phi còn chưa nói xong, nhưng lúc nói chữ cuối kia tựa hồ ý thức được mình nói sai, ngừng đầu hướng về phía nàng nhấp môi cười.

Viên Diệu Diệu tươi cười đáp lại, nhưng trong lòng đã bắt đầu bốc hỏa.

không tranh với một người chết sao? Cũng không nhìn xem tính tình của những người ở hậu cung kia, không phải nàng chê, nhưng toàn bộ hậu cung, ngoài nàng ra, đều là rác rưởi!

“Vậy ti thiếp xin nhận.”

Hiền phi cười khế, trên mặt lộ ra mười phần vừa lòng nói: “Như vậy mới phải, đợi lát nữa có vài vị tỷ muội muốn đến đây chơi, còn có ma ma đến dạy các người chút chuyện. Người cần phải học thật tốt, bốn cung phi thường coi trọng người sẽ được Hoàng Thượng tiếp tục ân sủng. Phân vị của người còn phải tăng lên mới được, rèn sắt khi còn nóng là tốt nhất!”

Viên Diệu Diệu chớp chớp mắt, có chút không rõ: “ý của Nương nương là?”

“Đợi lát nữa người liền rõ, đây có thể coi như là khen thưởng cho người, người nhất định không thể cô phụ ý tốt của bản cung.”

Đối với lời nói của Hiền phi, Viên Diệu Diệu trong lòng nổi lên dự cảm chẳng lành. Nàng hiện giờ chỉ muốn làm đồ bỏ đi chỉ biết ăn ngủ, đáng tiếc Hiền phi không cho phép nàng được như vậy, lại còn muốn giúp nàng kéo bè kéo cánh, nàng có thể đoán được khi Vệ Cửu Tử biết được chuyện này sẽ tức giận đến trình độ nào.

không đem nàng ăn tươi nuốt sống, thì sẽ ném vào lãnh cung.

*

“Các vị chủ tử nhìn cho kĩ, lúc dùng bữa trên mặt phải mỉm cười, nói chuyện ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng lại không mất sự ôn nhu, chủ yếu chính là lời nói dí dỏm, lại không làm người phản cảm, sức tưởng tượng phong phú.” Tiếng của Ma ma dạy dỗ truyền đến.

Nghe giảng giải về quy củ của mỹ nhân truyền thống cách xa vạn dặm kia, Viên Diệu Diệu gần như trợn đến rơi mắt. Quý nữ của danh gia vọng tộc chính là loại tính cách tiêu chuẩn này. Nàng đây không cần ma ma dạy vẫn là thập toàn thập mỹ!

“Ma ma, ngài dạy là quy củ của vị nào?” Phi tần nhỏ cùng đến nghe giảng dạy gan lớn, liền đưa ra nghi vấn.

Ma ma giáo dưỡng nhẹ liếc nàng một cái, trên mặt mang theo vài phần ý cười: “Vị mỹ nhân này, lão nô không hề dạy lung tung, lời lão nô nói đều là dựa theo thói quen của tiên hoàng hậu. Nàng có thể đọc sùng hậu cung hơn năm năm, cũng không phải là tự nhiên. Chư vị chủ tử, nếu không thể tìm lối tắt, không ngại cùng lão nô học tập trước, tới thời điểm mấu chốt nói không chừng có thể cứu ngài một mạng, rốt cuộc Hoàng Thượng đối với tiên hoàng hậu chính là một mảnh tình thâm.”

Viên Diệu Diệu hít sâu một hơi, thật đúng là dựa theo khuôn mẫu của nàng. Đừng nói thập toàn thập mỹ, nàng chính là độc nhất vô nhị.

Ma ma giáo dưỡng nói xong, thấy những chủ tử ban đầu ánh mắt xem thường trở nên nghiêm túc lắng nghe, không khỏi vừa lòng gật đầu.

Nàng từ trên bàn cầm lấy một đôi dưa, hỏi: “Nhìn cái này các người nhớ tới cái gì?”

“không phải một đôi dưa sao.”

“Bánh bao nhỏ? Thịt kho tàu? Cá nướng.” Đây là câu trả lời của tiểu phi tần tham ăn.

“Dâng hương niệm kinh, A di đà phật.” Đây là Quan âm Bồ Tát tín nữ.

Đến phiên Viên Diệu Diệu, nàng biểu tình quái dị, nói đáp án: “hai cái quái tượng của lão gia nhà đối diện.”

Ma ma giáo dưỡng nghe xong một vòng, đều không có đáp án vừa lòng.

“Tiên hoàng hậu năm đó nói đôi dưa thoát nhìn giống cà kheo.”

“Ta muốn ăn bánh bao nhỏ thịt kho tàu cá nướng.” Oán niệm của phi tử tham ăn.

“Ta thích dâng hương niệm kinh.” Tín nữ bất mãn kêu.

“Lão gia nhà đối diện dùng quả tượng trên chóc ta khi còn nhỏ.” Viên Diệu Diệu cảm khái nói.

Các nàng đều biểu đạt một quan điểm: Sức tượng tượng của tiên hoàng hậu thật không phong phú, cà kheo có gì đặc biệt hơn người.

Ma ma giáo dưỡng tiếc hận sắt không thành thép: “Hoàng thượng không quá thích ăn thịt, cũng không thích dâng hương niệm kinh, càng không biết lão nhân chống quả tượng là ai. Tiên hoàng hậu nhắc tới cà kheo, Hoàng Thượng cùng nàng chơi cà kheo một buổi trưa, các người nghĩ như thế có thể sao?”

Im lặng, im lặng như tờ.

Đương nhiên không thể, nếu có thể, các nàng hiện tại sẽ không còn nốt ruồi son (chu sa), à không đúng, là thủ cung sa.

Viên Diệu Diệu trốn ở bên dưới trợn trắng mắt, đầu đất này được tìm thấy ở đâu mà loại chuyện này cũng tin. Nàng lúc nào thì nhìn đôi dưa mà nhớ đến cà kheo, rõ ràng là chuẩn bị sẵn cà kheo rồi nên mới mượn đôi dưa làm đề tài dẫn dắt, lúc ấy bọn họ đang ăn mì sợi nên nàng mượn luôn đôi dưa để nhắc đến, nhưng dù không có đôi dưa, nàng cũng có thể mượn cái bàn cái ghế, chỉ cần là đồ vật hình dạng cao cao, nàng đều có thể nhắc tới cà kheo.

Đương nhiên chơi đến trên giường, đem Vệ Cầu Tử lột sạch quần áo, tay vịn thành giường nàng còn nhắc tới, lúc sau, nàng liền được như ý nguyện.

Mọi người cười ta quá điên khùng, ta cười mọi người nhìn không thấu. Ưu thương.

“Tiên hoàng hậu yêu bách hoa trà, nàng luôn luôn thích đồ vật mới lạ. Lúc Uống trà có thói quen mà dùng nắp chén chạm vào lá trà trên mặt nước.....” ma ma giáo dưỡng còn chưa dạy dở xong, nàng bỗng nhiên chỉ vào Viên Diệu Diệu: “Đúng vậy, chính là tư thế giống Viên tài tử, lão nô đã từng xem qua động tác uống trà của tiên hoàng hậu, cùng Viên tài tử không có sai biệt.”

Ma ma giáo dưỡng thực kích động, còn ánh mắt của các tiểu phi tần khác nhìn về phía Viên Diệu Diệu, tràn ngập lên án: Đồ phản bội!

Viên Diệu Diệu động tác cứng đờ, thật muốn đem chung trà ném đi.

Nàng đã hoàn toàn hiểu rõ dụng ý của Hiền phi, mời ma ma giáo dưỡng dạy quy củ, thực ra là dạy làm theo tiên hoàng hậu, căn bản là muốn biến các nàng trở thành Viên Diệu Diệu.

Giống hành vi cử chỉ, ngôn ngữ tác phong, thật là buồn cười!

Làm như vậy không phải trợ giúp các nàng, mà chính là đưa các nàng lên đầu sóng ngọn gió, sớm chết sớm siêu sinh.

Viên Diệu Diệu không phải người dễ học theo, cộng thêm Vệ Cảnh là thứ gì, mắt chó trứ danh! Chỉ sợ cho dù bắt chước y hệt Viên Diệu Diệu, nhưng chỉ cần không phải Viên Diệu Diệu chân chính, hẳn sẽ trực tiếp trở mặt mà mắng chửi người.

Nàng chính là chứng cứ rõ nhất! Chửi vừa khó coi vừa khó nghe, giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Giờ nàng nhìn mấy tiểu phi tần bên cạnh mà tràn ngập đồng tình, thương xót, những người này chỉ sợ đều sẽ là hồng nhan bạc mệnh.

À, đương nhiên cũng bao gồm chính nàng trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Kỳ tư diệu tượng

Edit: Chôm chôm

Hiền phi ngồi ở cuối hành lang gấp khúc, nhìn ma ma giáo đường đông đặc hùng hồn mà tẩy não các tiểu phi tần. Mấy tiểu cô nương mềm mại như nước, bị ma ma dọa đến sùng sốt, đôi mắt tròn xoe nhìn nàng ta, trên mặt đều là bộ dạng ngây thơ mù mịt.

“Nương nương, ngài xem mấy tiểu chủ tử học rất nghiêm túc, tâm nguyện của ngài sắp thành hiện thực rồi.”

Hiền phi nhếch miệng lộ ra nụ cười lạnh, “Hậu cung có rất nhiều hài tử tốt, các nàng thông minh đáng yêu, diện mạo tinh xảo, hơn nữa có thể làm người chung quanh vui vẻ, làm người nhìn thấy tâm ngứa khó nhịn. Cùng tiên hoàng hậu quả thực không có khác biệt, bốn cung đem các nàng bồi dưỡng tốt, rồi đưa đến cho hoàng thượng. Hoàng Thượng sẽ rất yêu thích các nàng, rốt cuộc tiên hoàng hậu xác còn chưa lạnh, đã có rất nhiều người giống nàng ta.....”

Nàng càng nói tâm tình càng thêm mỹ mãn, ý cười trên mặt cũng thêm rõ ràng.

Nhưng cung nữ bên cạnh nghe xong lời này, có chút bất an nói: “Nếu Hoàng Thượng biết những người này do ngài dạy, thì phải làm thế nào cho phải?”

Lúc trước hứa tiếp dư bất chước tiên hoàng hậu đi câu dẫn Hoàng Thượng, làm Hoàng Thượng phát giận, hiện giờ lại bất chước tiên hoàng hậu, chẳng phải là đầu đồ bìm leo, lửa cháy đổ thêm dầu, chỉ sợ mấy vị tiểu chủ tử thông minh đáng yêu này đều không có ngày mai.

“Có quan hệ gì tới bốn cung, ta dạy các nàng như vậy vì nhớ tới tình tỷ muội với tiên hoàng hậu năm đó, chứ không bảo các nàng đi câu dẫn Hoàng Thượng. Nếu các nàng nổi lên loại tâm tư đó, có chết cũng xứng đáng.” Hiền phi lắc lắc quạt nữ nhân trong tay, nụ cười trên mặt càng thêm thanh lãnh.

Đại cung nữ thân mình run lên, không nói một lời mà đứng đó.

Từ khi tiên hoàng hậu qua đời, Hiền phi nương nương tính tình càng thêm bá đạo. Lúc trước, Hiền phi khoan dung rộng lượng, ngay cả người sắc bén như tiên hoàng hậu, cũng vô cùng yên tâm để nàng trông cửa sau, nhưng hiện giờ Hiền phi dường như được mở chốt, bỗng nhiên trở thành người không còn dung tha người khác.

Viên Diệu Diệu ăn không ngồi rồi lấy tay chống cằm, giống như xem xiếc khi mà nhìn ma ma giáo đường.

“Hoàng Thượng cùng tiên hoàng hậu cảm tình cực sâu, lúc hai người leo núi, nhìn thấy cây tùng đại thụ, tiên hoàng hậu liền nói muốn ăn quả thông, Hoàng Thượng lập tức trèo cây hái cho nàng.....”

Tiểu phi tần tham ăn liền nói: “Ta cũng thích ăn hạt thông.”

Ma ma giáo đường lạnh nhạt: “Hoàng thượng cũng không hái cho người.”

Từ miệng người khác nghe chuyện cũ của mình, cảm giác thật mới lạ, đặc biệt là khi người kể và người nghe đều làm bộ mặt hăm mộ không thôi, nàng cảm thấy thật vi diệu.

Lại nói nàng thật có chút nhớ Vệ Cầu Từ, buổi tối không có hắn làm ấm giường, ban ngày không có hắn để xả giận, thật sự là không quen.

Nàng nghe ma ma cả ngày ca tụng tình cảm của tiên hoàng hậu cùng Hoàng Thượng, lỗ tai đóng cái kén. Ban đầu mơ mơ hồ hồ, Hiền phi còn muốn nói vài lời vô nghĩa, đương nhiên nàng ta tỏ thái độ như được tắm gió xuân, lại một loạt cảm nghĩ nhớ về tiên hoàng hậu.

Viên Diệu Diệu lỗ tai đều mọc kén, nàng âm thầm tính toán xem Hiền phi làm vậy là có ý gì, tìm nhiều tiểu phi tần phẫn nộ nhưng không quá tuyệt mỹ, khẳng định là có quan hệ tới hoàng đế.

Hơn nữa cả ngày nay, chỉ kể chuyện tình của Đế hậu, như tẩy não các phi tần rằng bởi vì tiên hoàng hậu cô linh tính quái, biết xem xét thời thế nên mới

được sủng ái. Đường như muốn xúi giục các nàng tới trước mặt hoàng đế mà bắt chước tiên hoàng hậu.

Hướng phát triển thật tàn nhẫn, hơn nữa tuyệt đối là luận điệu vớ vẩn

Viên Diệu Diệu làm đương sự nên hiểu rõ, có thể vỗ ngực mà nói cho các nàng: tình cảm của Nàng cùng Vệ Cầu Tử, hoàn toàn xây dựng trên giường, dưới giường không có gì đặc biệt. Nếu không đã sớm xé rách mặt, cái gì mà tư tưởng kỳ diệu, nàng chỉ là muốn làm bản thân nhìn qua có bản lĩnh khác người, bằng không người khác hỏi Hoàng Thượng vì sao để ý nàng, nàng thật không thể trả lời rằng vì công phu trên giường của nàng tốt.

Liên tiếp mấy ngày bị tra tấn ở chỗ Hiền phi, mỗi ngày nhìn mấy tiểu cô nương, Viên Diệu Diệu cảm thấy vài phần nhàn nhã. Năm đó lúc nàng có quyền thế, ở trong cung cướp đoạt một phen, tiểu cô nương ngoan ngoãn như thế này làm người thương, dù sao đều phải cùng nữ nhân khác chia sẻ Vệ Cầu Tử, không bằng tìm người khiến nàng thuận mắt.

*

“Lý Đức, đã nhiều ngày trong cung có chuyện gì xảy ra không?” Vệ Cảnh mới vừa phê xong một chồng tấu chương, không khỏi vươn người, trên mặt lộ ra vài phần mỏi mệt.

Lý Đức biết hần muốn nghe một chút chuyện coi như giải trí, hậu cung nhiều nữ nhân nên càng nhiều thị phi. Trước kia ngôi cửu ngũ nhân hạ, liền thích nghe một chút xiếc của các nữ nhân, hần đã sớm tập thành thói quen, làm đại tổng quản hữu dụng nhất bên cạnh Hoàng Thượng, đầu lưỡi của hần so với đàn bà ba hoa còn dài hơn, tin tức bốn phương thông suốt, đọc lâu lâu.

“Trước đó vài ngày Hiền phi nương nương triệu tập vài tiểu phi tần, trong đó có Viên tài tử. Các nàng tập trung trò chuyện mấy ngày, cảm tình rất tốt, đã nhiều ngày nghe nói thường xuyên gặp nhau kể chuyện xưa, chuyện thật chuyện giả, trên trời dưới biển đều nói một hồi. Ai kể chuyện ly kỳ là có thể thắng tiền! Gọi là đại hội kể chuyện ly kỳ, có không ít cung nhân đi ngang qua xem náo nhiệt, đều nói có ý tứ.”

Động tác ần lẳng mảy của Vệ Cảnh tạm dừng một chút, biểu cảm trên mặt nháy mắt trở nên không vui.

“Lại có nàng? không phải bảo nàng thành thật đợi sao? đại hội kể chuyện ly kỳ, tên này sao nghe quen như vậy.”

Lý Đức nuốt nuốt nước miếng, hiển nhiên là có chút nhút nhát, trong lòng hần thật đồng tình với nhóm tiểu phi tần kia, không biết bị tên hỗn trướng nào xui khiến. Nhưng biết mà không báo cùng tội khi quân cũng không có khác biệt bao nhiêu, cho nên hần vẫn nói cho Hoàng Thượng.

“Trước kia quý phi nương nương đã từng cùng ngài nói qua việc này, muốn tổ chức một đại hội kể chuyện ly kỳ, ngài lúc ấy nói đó là lừa gạt người, xem ai có thể khoát lác hơn liền thắng, không có gì đáng xem.”

hần vừa nói xong, biểu tình trên mặt Vệ Cảnh liền càng thêm khó coi.

“Các nàng thật đúng là giỏi, chuyện trăm cùng diệu diệu nói qua, đều có thể bị dùng tới. Người nói xem là trong Long Càn Cung có phản đồ, hay là diệu tiên điện?”

hần trầm mặc một lát, bỗng nhiên khoe miệng cười lạnh, nửa thật nửa giả hỏi một câu.

Lý Đức thấm ra một thân mồ hôi lạnh, hần trả lời thế nào cũng không tốt, chỉ có thể cúi đầu trầm mặc.

“đi, theo trăm đi nhìn một cái, đây là chuyện xấu do ai làm” hần đẩy bỏ tấu chương trên bàn, trực tiếp đứng lên đi ra ngoài.

Lý Đức nhắm mắt theo đuôi, đáy lòng thay mấy vị tiểu phi tần cầu nguyện, hy vọng có thể sống lâu một chút. Nếu thật sự cứu không được, cũng nên biết đây tội cho một người chịu, vậy vài người có thể sống sót.

“Ta mỗi lần nhìn mặt trời liền nghĩ đến lòng đỏ trứng, nhìn đến dạ minh châu liền nghĩ đến đường khói, trăng rằm giống bánh đường, con dấu ngọc là điểm tâm. Ta nhìn cái gì đều nghĩ đến đồ ăn, nước miếng đều nhịn không được.” Oán niệm đến từ tiểu phi tần tham ăn.

Nàng hiện tại nhìn cái bàn ngọc cũng chảy nước miếng, cứ như dưới cánh tay là bàn tiệc măn hán toàn tịch.

“Các người xem tảng đá kia có giống khuôn mặt tiểu hài nhi không, hần đang cười với ta đó.”

Viên Diệu Diệu kinh hoàng quay đầu nhìn phía sau, trong lòng gờn gợn, nơi này chẳng lẽ là bãi tha ma?

“Bên kia cũng có mặt tiểu hài tử, đã có hai đồng tử, ngồi giữa khẳng định là Quan âm Bồ Tát. Đại từ đại bi Quan Thế âm Bồ Tát, tín nữ.” Mồ tín nữ tiểu phi tần bắt đầu niệm kinh.

Viên Diệu Diệu duỗi tay chống cằm, nàng có cảm giác nghe mấy người nói chuyện, nàng có thể nghe một năm.

“Miêu miêu, tới phiên người.” tiểu phi tần tham ăn đẩy nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Liên luy Hiền Phi

Edit: Chôm chôm

Lúc Viên Diệu Diệu đang ngồi phát ngốc ở một bên, giật mình lấy lại tinh thần.

Đại hội kể chuyện ly kỳ này là do nàng nghĩ ra, Hiền phi cho dù thần thông quảng đại thế nào, cũng không có khả năng biết lời nói âu yếm của nàng cùng hoàng thượng. Nếu Hiền phi muốn khiến cho Hoàng Thượng chú ý, không bằng nàng giúp thúc đẩy một phen, nhưng nếu nàng tiếp nhận, như vậy kết quả khẳng định sẽ không còn giống như Hiền phi tính toán.

“Khả năng tưởng tượng của ta không tốt như các ngươi, sẽ không nghĩ đến đồ ăn. Ta nhìn Hiền phi nướng nướng, sẽ cảm thấy nàng giống như hoa mẫu đơn, nhìn Toàn mỹ nhân sẽ nghĩ tới bánh bao thịt, nhìn Ngụy thái nữ nghĩ đến Quan âm Bồ Tát, còn tự soi gương thì cảm thấy bản thân chỉ giống thỏ trắng nhỏ.....” Viên Diệu Diệu đứng dậy, nói ra suy nghĩ của mình về mọi người.

Đương nhiên, Hiền phi ở trong mắt nàng không phải hoa mẫu đơn, cũng lắm là vẻ bề ngoài tương đối giống, còn nội tâm nàng ta càng giống đoá hoa ăn thịt người. Toàn mỹ nhân là tiểu phi tần tham ăn, Ngụy thái nữ là tín nữ Quan âm Bồ Tát. Còn lại hoàng đế Viên Diệu Diệu không dám nói, ngồi cừu ngu ở trong mắt nàng chính là con chó tuy lúc có thể cắn người.

Vệ Cảnh không bước đến quá gần, thỉnh lực của hắn tốt, đủ để nghe thấy tiếng nói trong đình nghỉ mát.

Lý Đức hầu hạ bên cạnh Vệ Cảnh, cũng từng trải qua rèn luyện, tuy không có khả năng siêu quần như hoàng đế, nhưng so với người thường thì mất tinh tại thỉnh hơn nhiều.

“Miêu miêu là ai?”

Lý Đức sùng sốt một chút, không nghĩ tới câu đầu tiên hoàng thượng hỏi lại là câu này.

Hắn có chút ậm ừ, Vệ Cảnh trừng mắt: “Ngươi cũng không biết? Làm cái gì mà không biết?”

“Nô tài biết, chỉ là sợ nói ngài không vui. Viên tài tử tên thật Viên Diệu Diệu, cùng tên với tiên hoàng hậu, sau khi đăng ký tên cung nhân sợ va chạm tiên hoàng hậu, liền cho nàng thay đổi tên, kêu miêu miêu.”

Vệ Cảnh sắc mặt có chút cổ quái, hắn chau mày. Lý Đức đi theo hắn nhiều năm như vậy, cũng không thể nhìn ra Hoàng Thượng đến cùng là vui hay không vui.

“Miêu miêu ngươi đã gặp Hoàng Thượng, vậy ngươi cảm thấy Hoàng Thượng giống cái gì?” Đồ tham ăn Toàn mỹ nhân quả nhiên trong đầu ngoại trừ đồ ăn còn lại chẳng có gì, loại lời nói này cũng dám hỏi trước mặt mọi người.

Viên Diệu Diệu đang chuẩn bị ngồi xuống tiếp tục đảm đương vai trò làm nền, sao biết có người bỗng nhiên gây khó dễ, nhất thời giật mình.

“Hoàng Thượng là chân mệnh thiên tử, tất nhiên là ngũ trảo kim long.” Cũng may là nàng ứng biến tương đối nhanh.

“Ngươi gạt người, ngươi trong lòng khẳng định không nghĩ như thế. Lấy kinh nghiệm ăn uống của ta, xem ngươi chính là thuận miệng trả lời nên theo bản năng mà hạ mắt xuống. Lúc ta nhìn đồ ăn đặc biệt cẩn thận, ngươi đừng nghĩ tránh được mắt thần của ta!” Toàn mỹ nhân giờ tay, lập tức liền vạch trần trò hề của nàng.

Viên Diệu Diệu trừng mắt, mấy tiểu phi tần này khó trách vẫn luôn không được sủng ái, toàn mỹ nhân không biết ăn nói. Cho dù là lên nghị luận Hoàng Thượng, đã là không thể, nàng lại không hề sợ hãi, hơn nữa, vẻ mặt của các vị khác cũng hứng thú dạt dào mà chờ đáp án của nàng, không hề có cảm giác đại nghịch bất đạo.

Nàng kêu một tiếng, dù sao hiện tại Vệ Cầu Từ cũng sẽ không nghe được, nói liền nói.

“Ngươi hiện tại muốn ăn gì nhất?” Nàng hỏi lại Toàn mỹ nhân.

Nhắc tới ăn, Toàn mỹ nhân đôi mắt đều mở lớn, hơn nữa còn sáng lên: “Ta muốn ăn gà Cung Bảo, lúc cha ta dỗ ta thay thế đích tỳ tiến cung, liền nói trong cung có hẳn hán toàn tịch. Nếu không ta sẽ không nổi lòng tham muốn ăn gà Cung Bảo, chính là tiến cung hơn hai năm, ngay cả lông gà cũng chưa thấy!”

Nàng dẫu phòng miệng, dùng giọng nói làm nũng lên án. Viên Diệu Diệu ho nhẹ một tiếng. Toàn mỹ nhân nói đến lông gà chính là lông gà theo nghĩa đen, không có hàm nghĩa khác, rốt cuộc nàng chính là cái đồ tham ăn.

“Vậy Hoàng Thượng chính là gà Cung Bảo, ngươi rất muốn ăn lại không thể ăn!”

Viên Diệu Diệu vừa dứt lời, bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng vỗ tay thanh thúy, nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, lập tức đối diện với một đôi mắt lạnh như băng.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, nàng không khỏi giật mình. Cặp mắt kia hẹp dài, con ngươi đen trầm, nàng cực kỳ quen thuộc, đã từng nhìn hơn ngàn vạn lần. Nhưng là trước kia lúc nhìn thấy, đôi mắt kia đều là mang theo tâm tình tương đối sung sướng, hiện giờ lại tràn ngập phức tạp, thậm chí còn có vài phần tức giận.

Trong nháy mắt này, Viên Diệu Diệu cảm thấy da đầu mình đều nổi tung, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Vệ Cửu Từ thế nhưng tới nhanh như vậy.

“Tiếp giáp qua Hoàng Thượng.” Thân thể của nàng so tư tưởng xoay chuyển nhanh hơn, đã thực hiện nghi lễ tiêu chuẩn.

Mấy tiểu phi tần ngốc nghếch ngồi xung quanh, lúc này mới phản ứng lại, lập tức đứng dậy hành lễ.

Nhìn mấy tiểu phi tần diện mạo xinh đẹp, đáng người thương tha, trên mặt Vệ Cảnh lộ ra nụ cười có phần dửng dưng: “Các người tự ở chỗ này là chuẩn bị làm gì, kết bè kết cánh sao? Hay là bàn bạc mưu sát trẫm?”

Từ đâu mà hắn nói như vậy, các nàng đều là người cực kỳ lương thiện đáng yêu, sao có thể ngược đãi động vật. Cho dù Vệ Cửu Từ là chó điên, các nàng cũng sẽ mang thiện tâm đi bao dung hắn.

Vài người bị mấy lời của hắn dọa sợ, lập tức quỳ rạp xuống đất làm đại lễ. Ở đây, địa vị của Viên Diệu Diệu là cao nhất, hơn nữa cũng chỉ có nàng từng tiếp xúc gần gũi với hoàng thượng, cho nên tất cả đều đợi nàng lên tiếng.

“Chúng tôi tiếp đang tham khảo tên các món ăn để nghe ở Ngự Thiện Phòng.” Viên Diệu Diệu cố nở một nụ cười tự cho là khéo léo nhất, mặt đầy ý cười, không phải muốn câu dẫn, nhưng lại làm người nhìn có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Vệ Cảnh cách nàng rất gần, nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, hơi hơi sững sốt, nhăn chặt mày, mang theo vài phần tức giận hận sắt không thành thép.

Nữ nhân trùng họ tên với Diệu Diệu này, nhất định là do Diệu Diệu phái lên khảo nghiệm hắn, nếu không tại sao luôn làm cho hắn có cảm giác quen thuộc. Nhưng đến cùng quen thuộc ở điểm nào, hắn lại không thể nói ra được, ngẫu nhiên nhìn thấy một vài biểu cảm mê hoặc của nàng, hắn liền nghĩ, nghĩ muốn nghe theo dục vọng bản thân.

“Cho nên có một loại đồ ăn tên là cung bảo Hoàng Thượng sao? Loại đồ ăn mà các người muốn ăn lại không thể ăn?” Vệ Cảnh ho nhẹ một tiếng, làm chính mình khôi phục trạng thái bình thường.

Đình hóng gió lâm vào không khí yên lặng chết chóc, thực hiển nhiên hắn đã nghe được một phen nghị luận kia.

Vệ Cảnh không có dây dưa vấn đề này, mà đi đến bên cạnh bàn, duỗi tay cầm lấy ấm trà quơ quơ, tầm mắt dừng lại ở điểm tâm đặt giữa bàn, ánh mắt càng thêm thâm trầm.

“Bách hoa trà, bát bảo ngọc trân tô, đều là đồ tiên hoàng hậu thích ăn, ngay cả đại hội chuyện kỳ lạ đều là tiên hoàng hậu cùng trẫm đề qua. Các người có phải là muốn thay thế thế nàng?”

Câu hỏi này của hoàng thượng thật nghiêm trọng, các nàng chỉ là ăn uống cùng trò chuyện, vậy mà đem lời nói chụp mũi lên các nàng. So với thay thế Viên Diệu Diệu, các nàng càng thích ăn hơn.

“không dám, chúng tôi tiếp đều là người thô thiển, được Hiền phi nương nương ban thưởng, chúng tôi tiếp mới có cơ hội chạm đến.”

Viên Diệu Diệu trả lời trước sau đúng mực, làm cho con giận vốn phát ra trên đường đi tới đây của Vệ Cảnh bỗng nhiên không thể bùng nổ. Nếu hỏa khí còn phát ra sẽ cảm thấy có chút gượng ép.

“Vậy đại hội kể chuyện kỳ lạ đến cùng là do ai đề ra? Trẫm sẽ phạt nàng ta.”

Viên Diệu Diệu âm thầm cắn răng, cho nên mới nói có một số người trời sinh tương khắc. Từ lúc nàng thay hình đổi xác, Vệ Cảnh luôn luôn đối nghịch với nàng. Thế mới thấy Hiền phi thật càng đáng ghê tởm, rõ ràng muốn đào hố hại các nàng, nhưng vẫn cố đầu rút cổ ở phía sau, sợ gánh trách nhiệm nên không dám ra tay đem sự tình làm cho thoải mái, nhưng vẫn luyến tiếc công sức bày bố.

Nụ cười nhất là, muốn giết các nàng, nhưng lại sợ liên lụy đến chính mình, dẫn đến cuối cùng mọi sự nửa vời.

“Đại thừa hoàng thượng, đây là ý tưởng của Hiền phi nương nương. Nương nương rất nhớ tiên hoàng hậu, nên mới làm ra. Nương nương thấy chúng tôi tiếp là người làm cho người khác yêu thích, liền mời ma ma giáo dưỡng tới, giảng cho chúng nô tỳ về tình cảm của hoàng thượng với tiên hoàng hậu. Ma ma giáo dưỡng thường xuyên nhắc tới tiên hoàng hậu có trí tuệ tương đương độc đáo, chúng tôi tiếp vì muốn cảm ơn Hiền phi nương nương một phen khổ tâm, cho nên liền sẽ thường tập trung cùng nhau trò chuyện, bách hoa trà chính là nương nương thưởng.”

Viên Diệu Diệu quý thẳng sống lưng, lời nói chân tình, cảm động lòng người. Nếu không phải sợ quá già đời, Viên Diệu Diệu hiện tại còn có thể lấy ra khăn thấm lau nước mắt.

Hiền phi không nghĩ lần này bị hắt nước bẩn, mỗi lần tổ chức đại hội đều phái đến mời nàng, nhưng nàng đều không muốn đi, trốn thật xa. Hiển nhiên Hiền phi là biết chuyện này sẽ đến tai Hoàng Thượng, nói không chừng ngài sẽ nổi trận lôi đình, đến lúc đó mấy người ở đình hóng mát nói chuyện trời đất sẽ không có kết cục tốt.

Nhưng Viên Diệu Diệu cố tình muốn kéo nàng xuống nước, còn đem vị trí chủ mưu nhường cho nàng.

Vệ Cảnh mày kiếm nhìn đến càng chặt, hần nhìn về phía Viên Diệu Diệu, bỗng nhiên khoe miệng nhẹ nhàng gio lên, lộ ra tươi cười trào phúng.

“Các ngươi đều lui xuống đi, Viên tài tử lưu lại là được.”

Mấy tiểu phi tần nhìn nhau một cái, mới cẩn thận đứng dậy lui ra. Toàn mỹ nhân cùng Ngụy thái nữ lúc trước cùng nàng có giao tình nhìn lại một chút, ánh mắt hàm chứa lưu luyến không rời cùng ý chúc nàng bảo trọng.

Viên Diệu Diệu không khỏi dưới đáy lòng than nhẹ, tiểu cô nương đơn thuần đáng yêu thật làm cho người ta thích, giống như nàng, đều là tiểu tiên nữ. Đáng tiếc nhớ tới về sau các nàng đều phải vây quanh Vệ Cầu Tử, nàng liền không khỏi tiếc hận, thật là chọc mù mắt thiên nữ hạ phàm như các nàng.

Vệ Cảnh chậm rãi đi đến trước mặt nàng, Viên Diệu Diệu còn quỳ trên mặt đất, có thể tình huống nhìn thấy đôi chân đi trên giày thêu kim long màu đen, miên man bất định. Lúc trước khi nàng muốn hôn môi hần, chiều cao cả hai cách quá nhiều, khi đó nàng luôn dẫm lên giày của hần rồi nhón chân, đôi tay ôm lấy cổ hần, nhiệt tình mà triển miên, cuối cùng thường kết quả chính là hần ôm nàng, một đường đi đến mép giường, sau đó liền lăn lên giường.

“Viên Diệu Diệu?” hần nhẹ giọng hô một câu, thanh âm trầm thấp mà mềm nhẹ, tựa như nàng vẫn là Hoàng Quý Phi lúc trước được hần nâng trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lần đầu sướng hạnh

Edit: Chôm chôm

Viên Diệu Diệu trái tim kinh hoàng không ngừng, hần nhận ra nàng sao? Nàng mở to đôi mắt, mi mục hàm tình mà nhìn hần, cầu tử, người ở trước mặt người chính là ta!

Vệ Cảnh cúi người xuống, duỗi tay nắm cầm nàng, lúc bốn mắt nhìn nhau, nàng tựa như lại cảm giác được tình cảm lúc trước, làm thân thể nàng theo bản năng co rụt lại một chút.

Đôi mắt nam nhân nhẹ nhàng nheo lại, hần duỗi tay sờ sườn mặt nàng, giống như trước kia. Động tác mờ ám này giống như là thói quen, thể hiện tình cảm yêu thương của hần với nàng.

Hai người cách nhau rất gần, hần ngửi được mùi thơm trên người Viên Diệu Diệu, không phải mùi hương từ đốt lư hương mang lại, mà là mùi hương nhàn nhạt như hoa nhài, thấm vào ruột gan. Ngay cả mùi hương cũng quen thuộc như thế, người trước mắt như biến thành nữ tử đã rời bỏ hần gần ba tháng kia, khuôn mặt tinh xảo, tràn đầy ý cười, mỗi ánh mắt nụ cười đều lộ ra vài phần giảo hoạt, làm hần không thể bỏ xuống được.

hần cúi đầu, môi mỏng nhẹ nhàng đụng vào trán của nàng.

Viên Diệu Diệu sửng sốt, nàng tiến cung 5 năm, chuyện gì cùng Vệ Cầu Tử đều đã trải qua, không hề xấu hổ. Kể cả lúc ý loạn tình mê, đều không ngượng ngùng, vậy mà hiện giờ, chẳng qua chỉ là một nụ hôn trán như chuẩn chuẩn đập nước, lại làm nàng mặt đỏ tai hồng.

Tất cả giống như trở lại lúc nàng mới tiến cung, trong ngàn vạn nữ tử, hần lựa chọn nàng, nắm chặt tay nàng đi vào tẩm điện. Đoạn đường bước đến Long Càn cung là lúc mà trái tim Viên Diệu Diệu đập không ngừng.

“Hoàng Thượng!” một tiếng kinh hô truyền đến, đánh vỡ bầu không khí kiêu diễm.

Vệ Cảnh nháy mắt tỉnh táo lại, người ngượng ngùng cười trước mặt hình dáng đã hoàn toàn thay đổi, cảm gọn, mất hạnh, lúc không nói mà cười đều mang theo vài phần mỉa mai.

Này căn bản là không phải Diệu Diệu của hần!

hần một phen đẩy Viên Diệu Diệu ra, đột nhiên đứng lên lui về phía sau hai bước, trên mặt biểu tình vừa kinh vừa giận.

Viên Diệu Diệu bị hần đẩy ngã ngồi xuống mặt đất, giờ phút này có chút bất mãn, vừa ngẩng đầu thấy thần sắc trên mặt hần, trong lòng càng thêm không thoải mái.

rõ ràng là hần cưỡng hôn nàng, chưa hề hỏi ý kiến của Viên Diệu Diệu và cái trán của nàng. Thế mà Vệ Cầu Tử còn làm vẻ mặt trinh tiết liệt nữ, ông trời ở đâu?

Vệ Cảnh nhìn nàng ngồi trên mặt đất, trên mặt lộ ra thần sắc nam khan. Vừa rồi trong nháy mắt kẻ sát, hẳn thật sự cảm thấy trước mắt chính là Hoàng Quý Phi của hắn, từ thân thể đến mùi hương, ngay cả cảm giác đều thập phần giống. Nếu không phải có người tới đánh thức hắn, phỏng chừng hiện tại hắn đã ôm nàng vào lòng.

“Người tới làm cái gì?” Vệ Cảnh vì muốn hóa giải xấu hổ, trực tiếp cùng Hiền phi mới xông tới nói chuyện.

Viên Diệu Diệu cứ như vậy ngồi dưới đất, nhìn hai người bọn họ, kiên quyết không tự mình đứng lên.

Hiền phi về mặt xấu hổ mà đứng ở đó, nàng hiện tại tâm tình có chút phức tạp, không biết là nên may mắn vì mình đánh bại bà mà đánh bỏ cơ hội thị tẩm của Viên Diệu Diệu hay là lo lắng vì phá hỏng chuyện tốt của Hoàng Thượng.

“Thần thiếp nghe nói ngài tới chỗ này, liền tới đây gặp, ngài cùng Viên tài tử là ——”

Tầm mắt Vệ Cảnh đảo qua trên người nàng ta, lông mày không tự chủ mà nhăn lại, nhớ tới lời nói của Viên Diệu Diệu lúc trước, hẳn liền biết Hiền phi không đơn giản là tới gặp hắn mà thôi.

“Về sau không được tổ chức kể chuyện kỳ lạ này kia, Diệu Diệu sẽ không thích các người bắt chước nàng.”

Hiền phi trong lòng mừng thầm, nghĩ Hoàng Thượng chán ghét các nàng, lập tức nhún người hành lễ: “Thần thiếp sẽ canh chừng các nàng.”

Vệ Cảnh khẽ hừ một tiếng, hắn chấp tay sau lưng đi khỏi đình hóng gió, đến trước mặt nàng ta, thấp giọng nói: “Trẫm nói chính là người.”

Hiền phi nhất thời bị nghẹn lại, mở to hai mắt nhìn hắn.

“Trẫm nhớ rõ người so Hứa tiếp dư thông minh hơn nhiều, thế nào mà đến chuyện này cũng bắt đầu phạm hồ đồ. Cho những người này thay người đấu tranh anh dũng, trẫm liền không biết là người làm? Đừng đem người khác đều trở thành kẻ ngốc!” Biểu tình của Vệ Cảnh thập phần tối tăm, khóe miệng thậm chí lộ ra vài phần cười dữ tợn, ý vị cảnh cáo mười phần.

“Thần thiếp ——”

Vệ Cảnh giong tay ngăn lại: “Người không cần giải thích, diệu diệu yêu nhất uống bách hoa trà, người nếu như không thích uống mà đem tặng, vậy không cần phí phạm của trời. Về sau bách hoa trà của Hoa nữ điện toàn bộ đưa cho trẫm, miễn cho có người cầm đồ vật mà không biết quý trọng.”

hắn nói xong hai câu này, liền dẫn đầu bỏ đi, Lý Đức còn đang phát ngốc ở đình nghỉ mát chợt phục hồi tinh thần, lập tức chạy đuổi theo.

Kết quả Lý Đức còn chưa đuổi kịp hắn, liền thấy ngôi cửu ngũ đột nhiên xoay người lại, nhẹ nhàng đôi mắt nhìn hắn một cái. Lý Đức không khỏi giật mình, theo bản năng mà dừng bước chân.

“Lý Đức, mắt người hôm nay bị mù sao? đi đem nàng nâng dậy.”

âm thanh Vệ Cảnh tức muốn học máu truyền đến, Lý Đức ban đầu còn chưa rõ nguyên nhân, vừa nghe thấy lời này liền lập tức chạy trở lại.

“Viên tài tử, nô tài thật ngu xuẩn, lại không phát hiện ra ngài đang ngồi trên mặt đất. Nô tài đỡ ngài đứng lên, trên mặt đất rất lạnh, nô tài thường nghe thái y nói, nữ tử không thể ngồi lâu trên mặt đất. Ngài đứng vững a, nô tài đi.”

Lý Đức luôn đi theo bên người Hoàng Thượng, được ăn ngon uống tốt, dưỡng đến béo bệu tốt tốt. Thế nhưng chạy trốn thật nhanh, lúc nâng người, động tác cũng là cực kỳ nhanh nhẹn, hiển nhiên là người mập mạp nhưng linh hoạt.

Viên Diệu Diệu vốn dĩ ăn vạ trên mặt đất, chỉ là vì muốn tỏ ra nàng bị uy khuất, hơn nữa vừa rồi vẫn luôn hung hăng nhìn chăm chăm Vệ Cầu Từ cùng Hiền phi, chính là muốn biểu đạt ra nàng im lặng xem hai người bọn họ diễn.

Cũng may Vệ Cầu Từ xem nàng bậc thang đi xuống, để Lý Đức tới đỡ nàng, nàng liền thuận thế đứng lên.

“Hiền phi, trẫm gần đây tâm tình không tốt lắm, chỉ muốn nhìn hậu cung an tĩnh như gà. Nếu người muốn nháo ra chuyện xấu gì, vậy đừng trách trẫm từ mặt không nhìn người.” Vệ Cảnh cuối cùng cảnh cáo nàng một câu, liền xoay người rời đi.

Lúc hắn quay đi, đều không nhìn đình hóng gió bên kia một cái.

Viên Diệu Diệu bĩu môi, nhìn bộ dáng tiểu tức phụ ngây thơ kia của Vệ cầu tử, hẳn không thể tự mình tới đỡ nàng sao? Quả thực Là nam nhân cận bã, so với mấy tên nam nhân vừa ăn xong liền kéo quần bỏ đi có gì khác nhau.

“Viên muội muội thật là có bản lĩnh, dựa vào một bình trà mà khiến cho Hoàng Thượng hiểu lầm ta.” Hiền phi bước nhanh đến, duỗi tay cầm ấm trà ném đi, nhẹ nhàng tay chỉ nghe “Bang” một tiếng giòn vang, ấm trà liền nát.

“Hoàng Thượng nói đúng, bách hoa trà này đưa cho người thật là phí phạm của trời, sớm biết như vậy, bổn cung thà đem cho chó còn hơn.” Hiền phi sắc mặt dữ tợn mà nhìn nàng, hiển nhiên là con giận công tâm.

Viên Diệu Diệu rất muốn cho nàng ánh mắt xem thường, Hiền phi so với trước kia nóng nảy hơn nhiều, cùng Hiền phi trong trí nhớ không màng hơn thua

với người thực kém quá xa.

Hai người đường ai nấy đi, Hiền phi tức giận không nhẹ, nếu không phải Vệ Cảnh cảnh cáo vài câu, nàng liền trực tiếp muốn động thủ đối phó Viên Diệu Diệu.

Rốt cuộc nhìn Hiền phi rời đi, Viên Diệu Diệu tỏ vẻ mỗi một mười phần, kể này của Hiền phi cũng không khó đối phó, chỉ là nàng hiện tại phân vị quá thấp, lại không có sủng ái bên người, không có gì để tự tin đối đầu.

Lại nói, hôm nay câu từ đã hôn nàng, ngày mai là có thể càng thâm nhập giao lưu, chỉ cần cho nàng cơ hội, nàng sẽ nắm chắc, sớm hay muộn nàng sẽ có thể bò lên trên.

Từ lúc nàng biến thành Viên miếu miếu, mỗi ngày đều phải điều chỉnh tâm lý bản thân, cố vũ chính mình, chỉ sợ không cẩn thận một chút, sẽ bị đánh đến thương tích đầy mình, không thể đi xuống.

Cũng may nàng đã có thói quen, tiểu phi tần thì tiểu phi tần, năm đó nàng trong ngàn vạn người trở hết tài năng, đem những quý nữ đạp xuống lòng bàn chân, hiện giờ chỉ là đem những khó khăn lúc trước ném trái lại mà thôi.

Có lẽ do nàng làm tốt tâm lý bản thân, hoặc có lẽ do ông trời không đành lòng nhìn nàng gặp quá nhiều khổ sở.

Lăn lộn vài ngày, cuối cùng nàng đã có thể an ổn mà ngủ một giấc. Trước khi lên giường còn tính muốn ngủ đến khi tự tỉnh, nhưng đến hơn nửa đêm bỗng nhiên có người gõ cửa.

“Thịch thịch thịch” tiếng đập cửa thập phần nóng vội, “Viên tài tử, Viên tài tử ——”

Tiếng nói của Tiểu Khang Tử truyền đến, Viên Diệu Diệu lập tức bừng tỉnh, nàng theo bản năng hô một câu Đông Sanh, chờ đến lúc tiếng thùy trúc mở cửa truyền đến, nàng mới thanh tỉnh lại.

Ngủ mê man, thiếu chút nữa liền cho rằng chính mình vẫn là Hoàng Quý Phi.

“Khang công công, đã hơn nửa đêm còn có chuyện gì sao?”

Tiểu Khang Tử đứng ở gian ngoài, thùy trúc vội vàng chạy nhanh tới thay Viên Diệu Diệu mặc quần áo.

“Viên tài tử, là Hoàng Thượng chiêu ngài qua, chuyện gì thì nô tài tạm thời không thể nói, ngài vẫn là chạy nhanh chút.” Tiểu Khang Tử ngữ khí sốt ruột.

Viên Diệu Diệu không dám kéo dài, ba phút đã thu thập tốt chính mình, dùng khăn ướt lau mặt, mặc vào áo choàng liền đi theo Tiểu Khang Tử ra cửa.

“Ngài lên kiệu.” không nghĩ tới bên ngoài có kiệu liền đang chờ, Viên Diệu Diệu bị nâng lên kiệu, trong lòng lại càng thêm không yên, khẳng định là sự tình nghiêm trọng, nếu không không có khả năng chuẩn bị nhuyễn kiệu cho nàng.

Cung nhân nâng kiệu đi như bay, rất nhanh đã đến Long Càn Cung. rõ ràng đã là giờ nghỉ ngơi, nhưng trong cung điện lại đèn đuốc sáng trưng, nàng trong lòng tràn đầy bất an, càng tới gần cung điện lại càng hoảng sợ.

Nàng không khỏi chạy nhanh vài bước, liền nghe thấy tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh. Lúc này nàng chạy càng nhanh, thậm chí chạy qua cả Tiểu Khang Tử.

“Viên tài tử ——” Tiểu Khang Tử vội vàng đuổi theo.

May mắn thị vệ đều biết được Hoàng Thượng triệu kiến vị tiểu tài tử này, nếu không giờ phút này nhìn nàng chạy như điên, còn tưởng rằng nàng cảm hung khí muốn ám sát hoàng đế.

“Viên tài tử, ngài chậm chút, Hoàng Thượng còn chưa gọi ngài đi vào.”

Mất thấy Viên Diệu Diệu sắp vọt vào trong, Tiểu Khang Tử lập tức cao giọng hô một câu.

Nàng bỗng nhiên tỉnh táo lại, đột ngột dừng bước chân, nhưng thần sắc kinh hoàng trên mặt lại không giảm chút nào.

“Tam hoàng tử khóc?”

Tiểu Khang Tử gật đầu: “Đúng vậy, ngài đừng sợ. Hoàng Thượng hiện tại tuy rằng tính tình không tốt, nhưng không nhất định sẽ gọi ngài đi vào, nói không chừng không lâu sau, Tam hoàng tử sẽ ngừng khóc.”

Hơn nửa đêm, không biết vì sao, tiểu gia hỏa khóc nháo không ngừng, thái y tới cũng không tìm ra nguyên nhân, trừ phi cho hắn uống thuốc làm hắn yên giấc, thì không còn biện pháp, làm Vệ Cảnh tức đến mức đem toàn bộ thái y đều đuổi đi bên ngoài điện quý.

Vệ Cảnh nhớ tới từng có một lần, Tam hoàng tử cũng khóc nháo không ngừng, kết quả bắt được ngón tay Viên Diệu Diệu, lập tức liền ngừng khóc. Cho nên mới nghĩ gọi Viên Diệu Diệu đến, kỳ thật cũng là có ý ngựa chết làm như ngựa sống.

Tiểu Khang Từ thấy Viên Diệu Diệu biểu tình kinh hoàng không thôi, cho rằng nàng sợ hãi, nói ra vài tiếng an ủi.

Nào có hiểu được, Viên Diệu Diệu hiện tại hận không thể hóa thành chim, bay vào nhìn Tam hoàng tử một cái xem đến tột cùng như thế nào.

Có cung nhân đi vào thông báo, thực nhanh liền truyền Viên Diệu Diệu tiến vào.

“Viên tài tử, nô tài cùng ngài đi vào. Đến lúc đó ngài chú ý chút.”

Tiểu Khang Từ hướng nàng gật gật đầu, quyết định cùng nàng đi vào. Viên Diệu Diệu biết Tiểu Khang Từ là có ý tốt, bằng không cứ tránh ở ngoài điện, không cần mạo hiểm đi vào, vạn nhất Vệ Cảnh Từ không thể khống chế hỏa khí, như vậy người hầu hạ bên trong đều gặp xui xẻo.

Nhấc chân bước qua ngạch cửa, nàng mới thấy ngoài điện vài vị thái y đang quỳ trên mặt đất, trên mặt còn có chút buồn ngủ, đều là những thái y trực đêm. Chắc lúc này bọn họ trong lòng đã chửi bậy ông trời bất công, tại sao cô tỉnh ở đêm nay xảy ra sự cố.

Viên Diệu Diệu cũng không rảnh quan sát nhiều, lập tức đi theo Tiểu Khang Từ đi vào.

Thời điểm đi vào nội điện, tiếng khóc càng thêm rõ ràng, tê tâm liệt phế, làm lòng Viên Diệu Diệu đều sắp khóc nát. Nàng đi mau vài bước, liền thấy Đông Sanh cùng nhũ nương thay phiên ôm hân, tiểu gia hỏa lại vẫn như cũ không có ngừng khóc, lại còn khóc đến bị nước miếng sặc, cũng không biết là ai làm hân bị ứ khuất lớn đến vậy.

“Đề ta ôm một cái đi.” Trong mắt nàng căn bản không thấy người khác, chỉ có tiểu gia hỏa đang khóc đến đỏ bừng cả mặt.

Đông Sanh theo bản năng tránh nàng, lúc ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt lộ ra cảm xúc chán ghét.

Viên Diệu Diệu hơi hơi sững sốt, nàng là chủ tử của Đông Sanh 5 năm, cũng chưa từng nhìn thấy biểu tình như vậy, tức khắc liền có chút bi thương.

“Viên tài tử, ngài đi đâu vậy? Hoàng Thượng ở bên này!” Tiểu Khang Từ nhắc nhở nàng.

Viên Diệu Diệu lúc này mới phục hồi tinh thần, hướng nội điện phía bên phải nhìn thoáng qua, liền thấy Hoàng Thượng ngồi ở chỗ ngọt chỗ, mặt trầm như nước, trong ánh mắt tràn ngập tư máu.

Giờ phút này ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt hung ác nham hiểm, hiển nhiên là tâm tình không tốt tới cực điểm, tùy lúc đều có thể bùng nổ.

“Tiếp ——” Viên Diệu Diệu nuốt nuốt nước miếng, muốn cúi người hành lễ, lại bị hân phát tay ngăn lại.

Vệ Cảnh đuổi tay chỉ hướng Tam hoàng tử, hiển nhiên là muốn nàng đi dỗ hài tử. Viên Diệu Diệu trên mặt vui vẻ, lập tức bước nhanh đi qua.

Lúc nàng nâng lên hai tay, Đông Sanh ôm hài tử theo bản năng tránh ra, cuối cùng nhìn thoáng qua ngôi cữu ngữ, thấy hân không có bất cứ phản ứng gì, mới không tình nguyện mà đem hài tử đưa lên.

Viên Diệu Diệu ôm chặt hân, nửa tháng không thấy, tiểu gia hỏa lại nặng thêm không ít. Ôm vào trong ngực có cảm giác nặng trĩu chắc khỏe, được nàng ôm vào lòng, tiếng khóc của bé con đầu tiên là dừng một chút, ngay sau đó lại gào khóc.

Lòng nàng mềm nhũn, nhẹ nhàng ôm lấy hân, chậm rãi đưa đưa, trong miệng khẽ hát ru.

“Đã cho hoàng tử ăn chưa?”

Viên Diệu Diệu thập phần tự nhiên hỏi, nhũ nương lập tức đáp lời: “Đã ăn, Tam hoàng tử hôm nay ăn khá tốt, nguyên bản đã ngủ say, bỗng nhiên liền khóc, nô tỳ cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

Nhũ nương hình như rất cuộc tìm được cơ hội giải thích, lập tức kỹ càng tỉ mỉ nói ra, nàng cúi đầu sợ hãi, hiển nhiên là sợ Hoàng Thượng trách phạt.

Đông Sanh lại trừng mắt nhìn nàng, cảm thấy Viên Diệu Diệu chẳng là gì, dựa vào đâu mà phải giải thích với nàng.

“Ban ngày có bị cái gì dọa không?”

“Không có.” Nãi ma ma chần chờ một chút, nhìn về phía Đông Sanh, hình như có chút muốn nói lại không dám nói.

“Hỏi cái gì ngươi liền trả lời rõ ràng. Tam hoàng tử hôm nay nếu không đỡ được, ngươi liệu ——” Vệ Cảnh trầm giọng mở miệng.

Nhũ nương không khỏi rung mình một cái, hiển nhiên là bị dọa.

Cuối cùng là Đông Sanh mở miệng, nàng nhìn chằm chằm Viên Diệu Diệu có chút không phục nói: “Hôm nay ban ngày nô tỳ cùng ma ma nhắc tới tiên hoàng hậu, Tam hoàng tử như là nghe hiểu, lúc ngủ đều không yên ổn. Hân có lẽ nhớ mẹ.”

nói xong câu đó, nàng liền trực tiếp quỳ xuống dập đầu nhận sai: “Tam hoàng tử, nô tỳ biết sai rồi, ngài đừng khóc nữa, nếu tiên hoàng hậu dưới suối vàng biết được, không chừng sẽ rất đau lòng ngài!”

Nhìn Đông Sanh dập đầu, Viên Diệu Diệu nháy mắt hoảng hốt, tưởng rằng nàng hướng mình nhận sai. Chẳng qua hiện tại Đông Sanh nhìn thấy nàng liền đề phòng như trộm cướp, mang theo địch ý rõ ràng.

Đáng tiếc Tam hoàng tử căn bản là không để ý tới nàng ta, vẫn khóc đến thương tâm như cũ.

Viên Diệu Diệu đem hân ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng, trong miệng bắt đầu ngâm nga một chút khúc hát, làn điệu ôn hòa mang theo tính chất thoải mái. Nàng bắt đầu ở bên trong điện đi tới đi lui, nhìn như bước chân lộn xộn, nhưng chỉ có nàng mới rõ ràng, nàng đi theo quy luật. Điều này là lúc ở cũ, nàng nhàm chán đến mức không có gì làm, nhớ tới trong cung có mời vài vị phu nhân đã sinh con vào để tuyên thụ kinh nghiệm cho nàng. Dĩ nhiên không phải khả năng thiên phú, mà do từ từ bồi dưỡng thành. Nàng không có sở trường gì đặc biệt, cảm kỳ thi họa thì chỉ có vẽ tranh là tương đối tốt. Vì thế cho nên mỗi ngày đều ôm con đi lại trong điện rèn luyện.

Nhìn thì có vẻ nàng bước đi lung tung, trên thực tế bước chân đi lại vẽ ra một nét chữ đơn giản.

Vì không muốn Đông Sanh nhìn ra, nàng vẽ những chữ trước đây chưa vẽ qua, ngâm nga làn điệu đồng dao cũng mơ mơ hồ hồ, không thể nghe rõ.

Nguyên bản Vệ Cảnh cũng không trông cậy vào nàng có thể dễ dàng bé con thành công, nhưng âm thanh nàng mềm nhẹ ngâm nga dần dần trở nên rõ ràng, ngược lại tiếng khóc nỉ non của Tam hoàng tử dần dần chậm lại nhỏ đi. Thẳng đến cuối cùng, trong điện chỉ còn tiếng hát của nàng.

“Ôm đi ngủ đi.” Nàng lưu luyến không rời mà ôm thêm một chút thời gian, đến khi xác định Tam hoàng tử đã hoàn toàn ngủ say, mới đưa hài tử ngủ yên cho nhũ nương.

Trong nháy mắt nhũ nương ôm lấy bé, Viên Diệu Diệu theo bản năng nâng tay sờ trán bé con một chút, như muốn đo thử độ ẩm trên trán hân.

Lúc làm xong động tác quá mức tự nhiên này, Viên Diệu Diệu mới nhận thấy có chút không ổn, nàng ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Đông Sanh đang dùng ánh mắt hoài nghi mà nhìn nàng. Theo bản năng, nàng khẽ cười lại, lại thấy nha đầu kia không khách khí cho nàng một cái nhìn xem thường, sau đó đi theo nhũ nương cùng chăm sóc Tam hoàng tử, căn bản không thêm phản ứng với nàng.

Viên Diệu Diệu không khỏi cười khổ, nha đầu này làm sao vậy? Giống như ăn nhiều ớt cay, tùy lúc đều muốn hướng về phía nàng phun hỏa.

Nàng có chút phát ngốc, lúc lấy lại tinh thần, ngón tay Vệ Cảnh đã đặt lên bả vai nàng, nhẹ nhàng đem nàng ra bên ngoài điện.

“Biết mài mực không?” Vệ Cảnh ngồi thẳng trước long án, “Trầm đối với mực nước yêu cầu rất cao, nếu không biết không cần miễn cưỡng, miễn cho lát nữa trầm muốn hướng người phát hỏa.”

Hân không yên tâm mà nói thêm một câu, thần sắc trên mặt vẫn như cục đá, vừa cứng lại ngang ngạnh. Bất quá Viên Diệu Diệu biết rõ tính cách hân, biết những lời này đã xem như ôn nhu mà nhắc nhở nàng, muốn nàng biết khó mà lui.

Nhưng nàng lại không phải người khác, nàng đã đi theo Hoàng thượng năm năm. Năm đó lúc được sủng ái, việc mài mực còn chưa thành thục, từng bị hân mắng hơn mười lần chỉ vì chuyện mài mực. Mỗi lần mắng xong hai người liền giận đối, nhưng mỗi lần Vệ Cảnh muốn viết chữ, chỉ cần nàng ở bên cạnh đều sẽ hỏi nàng câu đó, tính tình nàng quật cường, mỗi lần đều xông lên.

Vì chuyện mài mực, Vệ Cầu Từ không biết bị nàng mắng trong lòng bao nhiêu lần.

“Biết.” Nàng trực tiếp ngồi quỳ bên cạnh long án, động tác thuần thục mà cầm lấy mực điều cùng nghiên mực, sóng lưng thẳng tắp, tư thế đoan chính.

Lúc chuẩn bị mài, nàng sẽ nhẹ hít một hơi, giống như một loại nghi thức bắt đầu. Nàng theo bản năng mà nhìn thoáng qua Vệ Cảnh, thấy hân tò mò nhìn chăm chăm mình, một hơi kia còn chưa hút xong, liền nuốt xuống, thậm chí khi thấy mình giờ phút này ngồi vào vị trí chuyên chúc, không khỏi âm thầm rói rầm.

Nàng vừa chú ý việc ngoài liền dễ mắc lỗi, năm đó cũng không phải Vệ Cầu Từ hiếm lạ gì mình mà cho mình làm Hoàng Quý Phi, phải cố gắng mới thấy được tài năng.

Viên Diệu Diệu an vị ở bên cạnh hân, cách nơi hân phê duyệt tấu chương chỉ có một cánh tay, hân hơi nâng tay, liền đụng tới ngón tay mảnh khảnh của nàng, giống như trước kia.

Nhưng hân cố nhịn xuống, Viên Diệu Diệu của hân đã hôn quy địa phủ, giờ phút này nói không chừng đã trở thành ái thiếp của Diêm Vương, nàng luôn có bản lĩnh như vậy, bất kể là trên giường hay dưới giường.

Hân nắm vuốt bàn tay hơi khó chịu của nàng, cuối cùng vẫn nhắc bút bắt đầu phê duyệt tấu chương, không cho người trước mắt quấy nhiễu lòng hân.

Sớm đã có nước trong dâng lên, Viên Diệu Diệu đánh giá lượng nước trong, động tác của nàng thập phần thành thạo, như là đã làm ngàn vạn lần. Mặc điều vuông góc ngay ngắn, ở trong nghiên mực chậm rãi đánh vòng. Sau một lúc lâu, nàng thay đổi tay trái mài, động tác vẫn như cũ không nhanh không chậm, mực nước trong nghiên chồng chất, nhưng không có một giọt bắn ra.

Tay cầm bút của Vệ Cảnh không nhúc nhích, tầm mắt không nhìn được mà từ tấu chương chuyển lên bàn tay nàng. Chờ đến lúc nàng đổi tay trái, đồng tử của hân co rút lại, trong nháy mắt hai tay kia đối nhau, tìm hân đều run rẩy.

Hân không hề do dự, nâng tay trái lên bắt lấy tay nàng, hung hăng mà dùng sức, như sợ nàng chạy trốn.

Viên Diệu Diệu bị động tác này của hắn làm cho ngẩn ra, tâm tình trở nên phức tạp. Thời điểm nàng mài mực lúc trước, Hoàng Thượng cũng sẽ ngẫu nhiên làm việc khôngđàng hoàng, phê duyệt tấu chương đôi lúc rất nhàn hạ, hắn nắm lấy tay nàng thưởng thức, ngẫu nhiên sẽ nói vài lời ngon tiếng ngọt.

Chẳng qua lúc ấy, động tác của hắn đều cực mềm nhẹ, không giống như bây giờ dùng lực cực mạnh nắm chặt tay nàng, dường như muốn giam cầm nàng.

Nàng ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt tối tăm của Vệ Cảnh, môi mỏng nhẹ nhấp, bộ dáng có chút nghiêng răng nghiêng lợi. không biết hắn lại nghĩ tới cái gì.

“Hoàng Thượng?” Nàng giật giật ngón tay muốn tránh ra, kết quả lại bị nắm càng chặt.

“Viên Diệu Diệu!” hắn hô một câu.

Đây là lần thứ hai nàng ở vị trí Viên tài tử nghe hắn gọi mình như vậy, nỗi lòng Viên Diệu Diệu vẫn như cũ không khổng chế được mà run rẩy. Tuy rằng không biết hắn có ý tứ gì, nhưng nàng có thể khẳng định, Vệ Cầu Tử vẫn không nhận ra nàng.

“Hoàng Thượng, thời điểm báo danh, tên của ti thiếp đã đổi thành Viên miêu miêu. Ngài gọi như vậy, ti thiếp sẽ cho rằng ngài đang tưởng niệm tiên hoàng hậu.” Nàng tròn tròn đôi mắt, không biết vì sao trong lòng bỗng nhiên toát ra một cơn giận.

Vệ Cảnh nắm chặt cổ tay nàng, như muốn đem nó từ trên người Viên Diệu Diệu kéo xuống.

Sau một lúc lâu, hắn mới buông ra, trên mặt lộ ra một nụ cười châm chọc: “Phảikhông? Nếu ngươi không nhắc nhở, nói không chừng trăm đêm nay liền giúp ngươi xóa thù cung sa. Đáng tiếc a!”

hắn không đợi Viên Diệu Diệu có phản ứng, lại tiếp tục vui đùa phê duyệt tấu chương, lần này tốc độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa có vẻ đặc biệt tập trung tinh thần.

Viên Diệu Diệu tròn mắt há hốc mồm mà ngồi ở đó, trong lòng đều thấy máu.

Vệ Cầu Tử, ngươi có bản lĩnh! Muốn ngủ với lão nương vì cái gì không nói sớm, nói sớm ta liền không chèn ép ngươi, ta nhất định khen ngươi anh dũng vĩ ngạn lâu dài. Tại sao ta lại ghen tị với chính mình cơ chứ!!!

Viên Diệu Diệu trong ruột đều là hối hận.

“Hoàng Thượng, ti thiếp cùng tiên hoàng hậu trùng tên trùng họ, quả thật tam sinh hữu hạnh. Ngài đại từ đại bi, giúp ti thiếp xóa bỏ thù cung sa đi? Nếu ngài không thích ti thiếp, ngài có thể che mặt ti thiếp lại, kêu tên ti thiếp vài lần.” Viên Diệu Diệu suy tính một chút, liền mặt dày vô sỉ mà mở miệng cứu lại.

Chẳng qua đoạn sau của mấy lời này, so với tưởng tượng càng khó nói ra. Chỉ cần nàng nói, trong đầu sẽ nhảy ra một số hình ảnh khó giải thích, tuy nói nàng cùng Vệ Cảnh không biết đã lần qua lần lại bao nhiêu lần, nhưng thân thể hiện tại còn chưa có lần đầu.

Vệ Cảnh sắc mặt cực biến hóa, chột trắng chột đỏ. Lỡ tai đỏ bừng, loại tưởng tượng về phương diện này, nam nhân hiển nhiên so nữ nhân càng mạnh hơn.

“Câm miệng!” hắn tức muốn học máu mà rống giận.

Trong điện lập tức an tĩnh như gà, Lý Đức ngay thường hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, con mắt cực kì biết nhìn mà sớm trốn ở trong góc. Tiểu Khang Tử là ái đồ củahắn, tự nhiên chặt chẽ mà đuổi theo hắn.

Hai người bọn họ từ lúc Hoàng Thượng bắt Viên Diệu Diệu mài mực, chính là về mặt kinh ngạc. Có thể nói như vậy, hậu cung ba ngàn giai lệ, người duy nhất trước kia có thể giúp Hoàng Thượng mài mực chính là tiên hoàng hậu. hiện giờ thế nhưng gọi mộttiểu tài tử bá chiếm chỗ đó, hơn nữa ngày thường Viên tài tử thoát nhìn thật ngu si, tư thế mài mực lại tiêu chuẩn mười phần, không bị Hoàng Thượng mắng.

Sau đó Hoàng Thượng bắt lấy tay nàng, nhưng lúc Hoàng thượng gọi tên Viên Diệu Diệu, hai người mới có chút bình tĩnh, ít nhất như thế còn có thể thừa nhận. Chờ Hoàng Thượng nói muốn thay nàng xóa đi thù cung sa, Viên tài tử lại không biết xấu hổ mà miêu tả hình ảnh hương diễm, thầy trò hai người nhin không được cầm tay nhau, nghĩ đi thiên đường, chúng ta cùng nhau đi.

Viên Diệu Diệu dẫu miệng, tiếp tục mài mực.

Vệ Cảnh lại tâm phiền ý loạn, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. hắn có chút táo bạo, tình tâm lúc trước thật vất vả mới có được lại bị đảo loạn, hơn nữa lúc này còn đặc biệt nghiêm trọng, hắn cảm thấy tâm tình biến đổi, ngay cả thân thể đều ngo ngoe rục rịch đứng lên.

Nam nhân chính là loại động vật nửa thân dưới, cho dù là ngôi cửu ngũ cũng trốnkhông thoát nhu cầu sinh lý.

hắn đơn giản buông bút, quay đầu nhìn về phía nàng.

Trước mắt tiêu cô nương nhan sắc có thể thay cơm, môi hồng răng trắng, mắt to bộ ngực lớn, eo nhỏ như dương liễu. Nếu là ngày thường hắn đã sớm

nhào lên, thật không biết vì sao lại để đến bây giờ, hơn nửa giờ phút này hấn muốn, nhưng lại vẫn do dự.

Ăn hay không ăn, đây là một vấn đề.

Viên Diệu Diệu đã sớm phát giác hấn đang quan sát nàng, không khỏi ngẩng đầu hướng hấn hơi hơi mỉm cười. Nụ cười này nàng đã luyện qua ngàn vạn lần, mỗi lần ôm gương tự nhìn, nàng đều cho rằng đó là nụ cười làm điên đảo chúng sinh. Giờ phút này nàng đối với nụ cười của mình càng tràn ngập tự tin.

Vệ Cảnh đôi mắt nhú lại, tâm tình cũng theo đó chấn động, ngay cả thân thể đều bắt đầu nóng lên.

Tiểu cô nương này am hiểu sâu về cách câu dẫn người, nếu không phải nàng chỉ cùng tên với Diệu Diệu, không có mối quan hệ khác, thì hấn thực sự cho rằng tiểu nha đầu này là đồ đệ của nàng. Luôn có thể đầu tiên là khơi dậy ham muốn chinh phục của hấn, ít nhất là phương diện thân thể, nàng phi thường đủ tư cách.

Trong điện tràn ngập không khí khẩn trương, Lý Đức cùng Tiểu Khang Tử hai người sôi nổi nuốt nuốt nước miếng. Bọn họ cảm thấy cánh mũi đã có thể ngửi thấy mùi vị tình ái, thật sự rất muốn đánh người.

Muốn ngủ liền đi nội điện ngủ a, các người ở chỗ này ngược chúng ta không thể “ngủ” là có ý gì. Hồn trưởng!

Tươi cười trên mặt Viên Diệu Diệu đều cứng, vẫn không thấy Vệ Cảnh tỏ vẻ gì. Nàng không muốn buông tha, sờ sờ tay hấn thử thăm dò, kết quả còn chưa sờ tới, tay liền bị vỗ rớt.

Nàng tức giận, muốn trợn trắng mắt nhưng không dám, vạn nhất ngồi cừu ngũ cùng nàng trở mặt, nàng hiện tại cái gì cũng không có, Hoàng Thượng muốn giết nàng, một chút cũng không đau lòng.

không cho chạm thì không chạm, ai hiếm lạ.

Nàng đơn giản cảm lấy mặc điều nghiêm túc mài mực, kệ người gió táp mưa sa, ta tự lù lù bất động.

“Nếu người đã khẩn cầu trẫm, trẫm liền làm người tốt giúp người.”

Vệ Cảnh đột nhiên đứng lên, một phen kéo nàng qua ôm ngang vào trong ngực, hướng nội điện đi đến. Viên Diệu Diệu hơi hoảng sợ, thiếu chút nữa hô lên, may mắn nửa câu sau bị nàng nghẹn trở về. Nâng tay lên ôm lấy cổ hấn, găt gao mà dán trước ngực hấn, thật kích động đến không ngừng.

Cũng may Tam hoàng tử đã bị ôm đi thiên điện, nội điện tự nhiên là thế giới của hai người bọn họ.

Vệ Cảnh thập phần kích động, từ lúc quyết định ăn nàng, hấn liền cảm thấy chính mình như được mở khoá, lang tính quá độ.

Đem nàng ném tới trên giường, còn không đợi Viên Diệu Diệu kháng nghị hấn không đủ ôn nhu, thân thể nam nhân đã bao phủ lên, nóng bỏng mà hữu lực, tràn ngập hơi thở nam tính. Là thứ nàng cực kỳ quen thuộc, cũng là thứ mỗi lần đều đem nàng đưa tới khoái cảm cao nhất.

Động tác của hấn thành thạo cởi bỏ cung trang của nàng, nàng cũng không mặc nhiều lắm. Hai người môi dán môi, giống như củi khô gặp lửa lớn, làm bùng cháy, thậm chí còn có tiếng nổ vang.

một khắc kia, bọn họ đều vứt bỏ lý trí cùng tình cảm, hoàn toàn trầm luân vào thân thể của nhau.

Cổ họng khô khốc lại gặp được thanh tuyến, quả thực là kinh hi ngoài ý muốn, phấn đấu quên mình mà nhào lên, sát nhập thật sâu vào nước suối. Đại bóng dừng mảnh ra vào, chạm đến từng ngõ ngách của suối nước, giống như nghiêm túc thị sát lãnh địa.

hấn mang tâm tính tò mò, cảm nhận góc rẽ va chạm ở bên trong, đảo loạn một hồ xuân thủy. Đến cuối cùng thật không thể phân rõ là hấn khuấy loạn thanh tuyến hay là thanh tuyến bao phủ hấn.

Đây là lần đầu tiên long căn gặp được thanh tuyến, hấn không biết nước suối này có phù hợp với hấn hay không, nhưng đến khi chân chính cắm vào, trong nháy mắt hấn liền biết thanh tuyến này là phù hợp nhất và cũng là thứ hấn muốn nhất.

Thanh tuyến này xinh đẹp ngon miệng, làm hấn khó có thể tưởng tượng lại tốt đến thế, cảm xúc bao bọc này khiến linh hồn hấn thực chấn động. Năm tháng sau này, hấn đều muốn cắm rễ tại đây, hấn không thể vĩnh viễn không rời đi.

Cam lộ thom ngọt, nhất định phải điên cuồng, nóng cháy, hấn không thể dùng toàn sinh mệnh để đạt được khoái cảm.

Lần đầu thừa hoan, nhất định sẽ có cảm giác đau đớn, thân thể Viên Diệu Diệu tuy là non nớt, nhưng tâm lý lại trải qua trăm trận chiến. Vệ Cảnh nhiệt tình cùng kích động, hoàn toàn lấy sang nàng, cảm giác đau đớn là không tránh khỏi, nhưng sau đó chỉ còn lại khoái cảm điên cuồng, hoàn toàn làm nàng đắm chìm trong đó, không thể tự hỏi bất cứ điều gì.

Nghe được nội điện truyền đến thanh âm ngọt ngào, Lý Đức cùng Tiểu Khang Tử đều có chút xấu hổ.

Vị Viên tài tử này thật là người phi thường, hơn nữa thanh âm của nàng đặc thù, oa oa kêu lên một giây làm người phải che mặt ngượng ngùng. Cho dù bọn họ đã hầu hạ qua bao nhiêu lần phi tần thị tẩm, đều có chút chống đỡ không được.

nói câu thông tục dễ hiểu, toàn thân bọn họ đều nhuyển ra.

Bất quá tâm tình thấp thỏm bất an của hai người đã trở nên kiên định rất nhiều, rốt cuộc Hoàng Thượng đã sủng hạnh một người. Vạn sự khởi đầu nan, về sau bọn họ cũng coi như có thể báo cáo kết quả công tác, miễn cho mỗi lần nhìn thấy ngôi cửa ngũ kia trưng ra bộ mặt táo bón, hậu cung giai lệ ba ngàn không sủng hạnh, thậm chí đối với mấy người có mắt không trông đưa tới cửa câu dẫn, ngẫu nhiên bị chọc giận, còn muốn phát giận giáng xuống trách phạt.

Hàng loạt động thái không bình thường, làm bọn họ nghĩ lắm, Hoàng Thượng theo chân bọn họ, muốn ngủ không thể ngủ, thiếu chút nữa cảm thấy ngại trở thành đại huynh đệ cùng chung hoạn nạn.

một đêm mộng đẹp, Vệ Cảnh có lẽ là thật sự lâu rồi chưa khai trai, hấn lẫn lộn hồi lâu mới nghỉ ngơi.

Viên Diệu Diệu thân thể dù sao cũng là lần đầu, đã sớm mệt đến nằm liệt giường. Hai người ôm nhau ngủ, thập phần an ổn.

Lý Đức chờ trong điện không còn động tĩnh, mới dặn dò Tiểu Khang Tử vài câu, trở về nghỉ ngơi.

Kết quả sáng sớm thức dậy, bên trong vẫn không có chút thanh âm, không khỏi thấp giọng hỏi một câu: “Vị kia ngủ lại?”

Tiểu Khang Tử gật đầu: “ngủ lại, Hoàng Thượng ban đêm không nói câu nào, ngủ đến kiên định.”

Thầy trò hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, có một số lời không cần nói ra, tất cả mọi người đều là người thông minh, trong lòng đã hiểu rõ.

Vệ Cảnh có thói quen, buổi tối không thích có người ngủ ở bên cạnh. Trước kia đem người đến Long Càn Cung, đều sẽ sai Tiểu Khang Tử bọn họ đem phi tần đưa trở về, đương nhiên trừ bỏ tiên hoàng hậu là ngoại lệ.

không biết vì sao, ông trời hình như đặc biệt hậu đãi Viên Diệu Diệu, Vệ Cảnh đối với nàng từ lúc bắt đầu liền không có bất cứ điều gì ghét bỏ bất mãn, thậm chí còn vừa gặp đã yêu.

hiện tại lại xuất hiện một Viên Diệu Diệu, tuy rằng diện mạo hoàn toàn không giống nhau, nhưng ngày sắp tới chắc chắn sẽ được sủng ái.

Lý Đức lại đợi một lát, bên trong vẫn như cũ an tĩnh như gà. hấn nhìn canh giờ không còn sớm, nếu không dậy liền không kịp lâm triều, tuy nói nam nhân sau khi vất vả cần cù cây cối đều tương đối mệt mỏi, gọi dậy có chút không đạo đức, nhưng đây là sự việc không thể nề hà.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, nên rời giường.”

Lý Đức nhẹ nhàng liếc mắt nhìn long sàng, còn tưởng rằng chỉ có một người nằm ở bên trong, cẩn thận nhìn mới phát hiện hai người gắt gao ôm nhau, cơ hồ hòa hợp làm một.

hấn không dám đánh giá nhiều, chỉ là ở trong lòng nhắc mãi, Hoàng Thượng ngủ cũng thật ngon.

“Hoàng Thượng ——”

“Mấy giờ rồi?” Vệ Cảnh nhắm mắt lại không có nhúc nhích, thanh âm khàn khàn hỏi một câu.

“Hồi Hoàng Thượng, sắp lâm triều.”

Vệ Cảnh sờ sờ người ngọc ấm áp bên cạnh, xúc cảm bóng loáng, hấn rất là vừa lòng.

Lúc mở mắt ra, hấn liền nhìn thấy Viên Diệu Diệu còn nằm ở trong lòng ngực, đang ngủ ngon lành ngọt. Khuôn mặt trắng nõn phỉếm đỏ ửng, lông mi cong vút gần ngay trước mắt trên cổ nàng có vết đỏ, hiển nhiên là hấn tối hôm qua lưu lại.

Nhìn các dấu vết loang nõ, hấn liền nhớ tới sự tình tối hôm qua, thân thể lại một trận nóng lên. hấn lập tức quay đầu đi, nhanh chóng từ trên giường xuống dưới, để người thay hấn mặc quần áo rửa mặt chải đầu.

“Chờ nàng tỉnh, sai Tiểu Khang Tử đưa nàng trở về.”

Lý Đức trầm ngâm một chút, vẫn là quyết định mở miệng: “Hoàng Thượng có muốn nô tài chuẩn bị thánh chỉ thăng vị?”

Ngày thường hấn sẽ không lắm miệng, Hoàng Thượng sau khi thị tẩm muốn hay không tăng lên phân vị, đều không phải chuyện của hấn. Nhưng là vị Viên tài tử này rất hợp tâm ý Hoàng Thượng, chỉ sợ sẽ lại có một Hoàng Quý Phi tiếp theo, cho nên hấn cũng không ngại bán cái ân tình.

Vệ Cảnh trầm mặc một chút, mới nói: “không cần.”

Lý Đức có chút không rõ ý tứ của Hoàng Thượng, rõ ràng buổi tối hôm qua sáng khoái như vậy, như thế nào mới vừa xuống giường liền trở mặt không nhận người, một chút phân vị đều luyện tiếc thẳng.

Nếu Viên Diệu Diệu giờ phút này tỉnh táo, nghe thấy thế, phỏng chừng có thể tức hộc máu, hơn nữa dưới đáy lòng cuồng mừng.

Vệ Cầu Từ chính là chó, căn bản nuôi không nên thân, kéo quần lên liền chạy lấy người, đúng là phong cách của chó. thật thiếu dạy dỗ!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Dán sát chặt chẽ

Editor: Chôm chôm

Thời điểm Viên Diệu Diệu tỉnh lại, Vệ Cảnh mới vừa đi không lâu, nhưng nàng không muốn dậy.

Hoàng Thượng nếu không sai người tới đánh thức nàng, chứng minh hẳn đối nàng vẫn còn lưu luyến, nàng muốn nằm trên giường chờ Hoàng Thượng hạ triều.

trên thực tế không phải Hoàng Thượng không sai người gọi nàng rời giường, mà là Tiểu Khang Từ không vào kêu nàng, hẳn cùng Lý Đức nghĩ giống nhau, đều nguyện ý bán ân tình cho Viên tài tử, nói không chừng nàng có thể chờ được ngồi cừu ngủ.

Nhưng sự thật chứng minh, bọn họ đều đã suy nghĩ nhiều, thời gian hạ triều đã qua, nhưng vẫn không thấy thân ảnh người đó.

“Người đâu.” Viên Diệu Diệu tức giận, từ trên giường ngồi dậy, nàng vẫn có chứng mực, không thể tiếp tục ở lại chỗ này sẽ bị ghét.

Tiểu Khang Từ do dự suy nghĩ xem có nên phái cung nữ đi vào gọi người hay không, kết quả liền nghe được thanh âm của nàng, lập tức sai mấy cung nữ đi vào. Chờ đến khi các nàng thu thập xong, Viên Diệu Diệu cũng mặc xong xiêm y, Tiểu Khang Từ mới đi vào nội điện.

“Nô tài thỉnh an tài tử.” hẳn cung kính nói một câu.

Viên Diệu Diệu lập tức cho hắn đứng dậy, nàng khó khăn hầu hạ thị tẩm, ngay cả phân vị cũng chưa được thăng, cũng không dám kiêu căng ngạo mạn, thậm chí còn muốn kẹp chặt cái đuôi làm người.

Nàng vẫn như cũ ngồi kiệu liễn trở về, nhìn bên ngoài ban ngày ban mặt, ngẫu nhiên có vài cung nhân vội vàng đi ngang qua hướng nàng hành lễ, đối lập với hôm qua một đường chạy như bay đi Long Càn Cung, mọi thứ đều thay đổi.

“Viên tài tử ngài nghỉ ngơi thật tốt ạ, nô tài cáo lui.”

Tiểu Lý Đức đi rồi, nụ cười trên mặt Viên Diệu Diệu không thể giữ được. Thúy trúc đang chuẩn bị chúc mừng nàng, liếc mắt một cái thấy nàng như vậy, lập tức đem lời nói nghẹn trở về, chỉ chú tâm mà hầu hạ.

Thân thể của nàng còn có chút mệt mỏi, chuẩn bị lại nằm một chút, kết quả liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

Thúy trúc lập tức chạy ra nhìn, thực nhanh đã truyền lời: “Tài tử, Hân Tần nương nương tới.”

Nghe thấy cái tên này, cặp mày Viên Diệu Diệu gắt gao nhăn lại, phiền toái tìm tới.

Hân tần ở trong cung xưa nay có biệt danh là “Tam không được”, dính không được, dựa không được, chạm vào không được.

Nàng chính là một người kiêu căng vô cùng, làm ra vẻ thanh cao đến cực điểm. Đương nhiên lúc gặp Hoàng Thượng liền đem kiêu ngạo thu lại, hoàn toàn là tiểu ý xu nịnh, thoát nhìn đáng yêu. Nhưng nếu đụng phải phi tần, vậy thật đúng là khó lường, đây dựa nhất định muốn từ trên người người khác cắn roi một miếng thịt mới cam lòng.

Ngay cả phi tần phân vị cao hơn nàng ta, nhìn thấy nàng ta đều phải nhường ba phần. Mọi người không muốn mất mặt mũi, nên không cùng nàng ta chấp nhặt, nhưng như thế càng như thêm củi đổ dầu, càng thêm sau lưng có thể lực duy trì, có thịnh sủng, thậm chí còn có thai. Nếu không phải lúc đó Viên Diệu Diệu bị chết, Hoàng Thượng không có tâm tình, có lẽ vị hân tần này đã được thăng vị.

Hân tần vừa tiến vào, ánh mắt không tự chủ được mà dừng trên người Viên Diệu Diệu bán khoắn, như là đánh giá đồ vật. Tầm mắt nàng ta dừng trên bộ ngực lớn của Viên Diệu Diệu một chút, rồi lại dừng trên khuôn mặt nàng một chút, Viên Diệu Diệu liền cảm thấy ánh mắt hân tần đột nhiên trở nên sắc bén.

Nàng có chút không thể hiểu được, ánh mắt đầu tiên liền thể hiện không vừa mắt, cũng chỉ có hân tần mới biểu hiện trần trụi đến thế. Ngực lớn, mặt xinh đẹp đầu phải là lỗi của nàng, là ông trời hậu đãi nàng, kì thực ban đầu đáng người của nàng không gọi cảm đến vậy, ông trời một hai bắt nàng đổi một hình dáng càng hoàn mỹ để tới chinh phục Hoàng Thượng, cảm giác này cũng không thật thoải mái.

Ban đầu Viên Diệu Diệu chuẩn bị đứng dậy hành lễ, thành tâm hầu hạ nàng ta, bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Hân tần đầu dễ hầu hạ như thế, năm đó thời điểm Viên Diệu Diệu vẫn là Hoàng Quý Phi, hân tần chẳng qua là một chính ngũ phẩm, liền dám đối với chính nhất phẩm nàng bày ra một bộ dáng kiêu căng ngạo mạn. Nàng lúc trước chuẩn bị hết ở cử, sẽ gở vị mỹ nhân sứ này thật tốt, đáng tiếc không có cơ hội.

Viên Diệu Diệu chậm rì rì mà đứng dậy, trên mặt mang theo vài phần ngượng ngùng, như là tiểu cô nương làm nũng mà hành lễ.

“Gặp qua hân tần tỷ tỷ, tỉ thiếp buổi tối hôm qua thật mệt mỏi, vừa rồi khang công công mới đưa tỉ thiếp trở về. Nếu không phải ngài tới gặp ta, tỉ thiếp còn chuẩn bị nằm thêm một lúc!” Nàng vừa nói vừa lấy khăn gắm từ ống tay áo ra, thật cẩn thận mà chà lau cái trán.

Tuy rằng trên mặt nàng không hề có mồ hôi, nhưng loại làm nũng này cùng với tiếng nói nũng nịu như trẻ nhỏ, càng thêm ngọt tới tận xương.

Hân tần mí mắt giựt giựt, nàng ta cảm thấy có chút không thích hợp, tiểu tài tử trước mặt, tuyệt đối là nhân vật tàn nhẫn, hơn nữa còn là tàn nhẫn đến ghê tởm.

“Viên tài tử nên học lại quy củ cho tốt, tỷ tỷ muội muội cũng không phải ai cũng có thể gọi, nếu không phải gặp bốn tần tâm tình tốt, nhất định phải giáo huấn người thật kĩ.” Nàng ho nhẹ một tiếng, không khỏi dựng thẳng bộ ngực, nhìn như muốn trưng ra thân phận.

Viên Diệu Diệu không phản ứng lại, vẫn duy trì mỉm cười, thuận tay sờ lên trán mình một chút. Có một sợi tóc đặc biệt không nghe lời, vuốt lên lại rơi xuống, nàng liền không ngừng sờ. Giống như sợi tóc này so với hân tần ở trước mặt còn quan trọng một trăm lần.

Hân tần liền tức giận đến sắp nổ mạnh, nàng ta mở to hai mắt nhìn nàng, bỗng nhiên nâng cao âm thanh kêu to một câu: “Viên tài tử!”

Viên Diệu Diệu vẫn lén chú ý nàng, cho nên với tiếng kêu to bất thành linh này, tự nhiên là có chuẩn bị. Nhưng trên mặt nàng giả bộ như bị dọa đến sắp rút gân.

Hân tần thấy bộ dáng nàng bị rống sợ, hoà khí công tâm, khó có thể áp chế: “Viên tài tử, thái độ của người là sao, người không để bốn tần vào mắt đúng không? Bốn tần chuẩn bị buông tha người, người lại không biết tốt xấu, một hai phải cùng bốn nháo loạn có phải không.”

Tiếng mắng người của nàng ta càng lúc càng cao, nhìn chẳng khác mười phần, một chút cũng không giống loại người lúc trước lật mặt như lật sách.

Viên Diệu Diệu cứ như vậy mà nhìn thẳng nàng ta, sao đó hốc mắt đỏ ửng, nước mắt nói chảy liền chảy.

Nước mắt đọng đầy trong mắt, nhưng cổ tình không rơi xuống, vẻ mặt vạn phần ủy khuất mà nhìn Hân tần.

Loại cảm giác hoa lê đài vũ này, tuy có thể đã động đến nam nhân, nhưng khi thể hiện trước mặt nữ nhân, thật cảm thấy không vui. Nếu vừa đứng nữ nhân này còn cùng nhau chia sẻ nam nhân, vậy càng như lửa cháy đổ thêm dầu, hận không thể xông lên chém người.

Hân tần nghĩ như vậy và cũng thật sự làm thế. Dù sao nàng có long thai bảo hộ, ai cũng không dám làm gì nàng. Viên Diệu Diệu càng thêm không dám đụng vào nàng. Hân tần tự thấy trong lòng nắm chắc, trực tiếp xông lên giơ tay muốn đánh nàng. Viên Diệu Diệu tất nhiên không có khả năng chờ nàng ta tới tát mình, cho nên nhanh chóng tránh né, không để nàng ta đụng tới mình một chút.

một bên là thai phụ mang thai năm tháng, một bên là người tương đối mạnh mẽ, thể lực hiển nhiên là đối lập.

“Các người bắt lấy nàng cho ta!” Hân tần ôm bụng đuổi theo một vòng, bộ dạng thờ hờ hển, làm người nhìn trong lòng run sợ.

Lúc này nàng rút cuộc nhớ tới, sai cung nữ bên ngòai đi bắt Viên Diệu Diệu, Viên Diệu Diệu bĩu môi, nàng trực tiếp hướng ngòai cửa, kêu to: “Cứu mạng a, hân tần muốn giết người!”

Hân tần mỗi lần ra cửa đều thích gõ trống khuai chiêng, mang rất nhiều cung nhân vây quanh nàng, làm ra khí thế cực lớn. Đáng tiếc nàng chỉ là tần chính ngũ phẩm, cho nên cũng không có nhiều cung nhân như vậy. Bên người nàng chỉ có bốn cung nữ, đều đợi ở toà nhà nhỏ bên ngoài. Trong nháy mắt Viên Diệu Diệu chạy ra, bốn người các nàng không lập tức bắt lấy. Thuý Trúc thấy đáng về tức ghen của Hân tần, cũng không dám ở lại, sợ Hân tần giận cá chém thớt lên mình, lập tức giả bộ gọi to Viên tài tử rồi chạy theo.

“Hôn trưởng, nhất định phải đem Viên tài tử bắt lấy, bốn tần phải giáo huấn nàng thật nặng.” Tiếng nói tức muốn học máu truyền đến.

Viên Diệu Diệu cố chạy thật nhanh, nhưng thân thể của nàng dù sao cũng kiêu nhỏ, hơn nữa lúc trước thập phần nhút nhát, cửa lớn không ra cửa nhỏ không tới. Thậm chí lúc trước còn trải qua một lần bệnh nặng, sao có thể là đối thủ của đám kia cung nhân phía sau, chạy vội chạy vội nàng liền một đến không chịu được.

Nghe thấy âm thanh thờ hờ hển mệt mỏi của chính mình, Viên Diệu Diệu vẫn còn miên man suy nghĩ, thanh âm này giống tiếng thở gấp của Vệ Cảnh Ân, Vệ Cầu Tử tối hôm qua lúc động tình, cũng là loại thanh âm này.

Vừa nghĩ đến hân, Viên Diệu Diệu liền nhìn thấy phía trước có một đám người đi tới, người bị vây bên trong đúng là Vệ Cảnh.

hân một thân long bào đen, uy vũ bất phàm. Giờ phút này nhũ mào, hiển nhiên là do nhìn thấy bộ dạng kinh hoàng thất thố chạy như bay của nàng.

Mấy tiểu thái giám dẫn đường thấy Viên tài tử bước chân không ngừng hướng đến phía này không khỏi có chút hoảng sợ.

Lý Đức nhìn tốc độ của nàng, theo bản năng mà bước lên hai bước, chuẩn bị che chở ngôi cửu ngũ. Bất quá Vệ Cảnh phát phát tay, hiển nhiên là không cần hắn đứng cứu chủ.

Viên Diệu Diệu cứ thế thẳng tắp nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt Vệ Cảnh thâm trầm, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, cũng không có ý dời đi, như muốn nhìn xem nàng đến tột cùng muốn làm gì?

Nàng không chút do dự vọt tới trước mặt hắn, trực tiếp nhảy lên người, đôi tay ôm cổ hắn, hai chân nâng lên, muốn quần lên vòng eo hắn, nhưng không được như mong muốn. Nàng vốn dĩ sức lực yếu đuối, tới hôm qua làm lưng vát và quá độ, cộng thêm mới vừa rồi còn bị đuổi theo chạy một quãng đường dài, tự nhiên là không còn chút sức lực.

Cuối cùng nàng chỉ có thể ôm cổ hắn, gấp giọng cầu cứu: “Hoàng Thượng cứu tì thiếp, có cung nữ muốn bắt ta.”

trên thực tế hai cung nữ kia nhìn thấy Hoàng Thượng, cũng không dám tiếp tục tiến về phía trước một bước, trực tiếp quỳ rạp xuống đất hành lễ. Viên Diệu Diệu cố lung tung mà dính lên người, hiện tại lại luyến tiếc buông ra.

Hai chân nàng đều mềm mại vô lực, vẫn như cũ bám riết không tha mà hướng lên eo Hoàng Thượng, bất quá nàng thật sự không còn chút sức lực, cộng thêm ngôi cửu ngũ vóc người cao lớn, nàng chính là không thể trèo lên.

Vệ Cảnh nhìn nàng nghẹn đến mức mặt đỏ bừng, cuối cùng không ngừng cọ hắn làm toàn thân hắn bốc hỏa, không khỏi giờ tay giữ bả vai nàng.

“Đừng cọ nữa.” hắn vừa nói vừa dùng tay nhắc hai đùi nàng nâng lên, đặt trên eo mình.

Viên Diệu Diệu thành công dùng hai chân quặp eo hắn, cả người đều treo trên người hắn. Nàng hơi chút hoạt động hai chân, muốn tìm vị trí thoải mái, nhưng bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó chọc vào eo, liền lập tức không dám lộn xộn.

“Làm sao vậy?” hắn vỗ vỗ hông nàng, thấp giọng hỏi một câu.

“Ngài hỏi vậy tì thiếp liền quang minh chính đại mà cáo trạng a. Hân tần tới phòng tì thiếp, trước mắng một hồi, sau đó muốn đuổi đánh tì thiếp, tì thiếp tự nhiên phải trốn. Nàng bắt không được tì thiếp, sai cung nhân tới bắt, ta liền nhanh chân chạy trốn, may mắn gặp được Hoàng Thượng, bằng không tì thiếp hiện tại khẳng định bị đưa đến chỗ hân tần tát tai.” Nàng tiến đến bên tai hắn thấp giọng nói.

Vệ Cảnh ôm lấy nàng, nàng lại gắt gao mà quần lấy hắn, hai người chặt chẽ dán vào nhau, còn thỉnh thoảng thì thầm, hiển nhiên cực kỳ thân mật.

Hai cung nữ đang quỳ trên mặt đất, trông mắt trừng lớn, không nghĩ tới Viên Tài tử lại được sủng ái đến vậy.

Hân tần sở dĩ gấp không chờ nổi mà tới tìm phiền toái, chủ yếu bởi vì Viên Diệu Diệu sau khi thị tẩm, lại không được thăng vị. Lúc trước tuy rằng đã thăng một lần, nhưng chỉ là từ thường tại lên tới tài tử, trong mắt nàng, giống như là không thăng. Vậy liền chứng tỏ Hoàng Thượng đối với nàng cũng không vừa lòng.

Cộng thêm hân tần trong bụng có mang long tử, giống như nắm Thượng Phụng Bảo Kiếm, cho nên nàng mới dám trắng trợn táo bạo như thế.

Vệ Cảnh mí mắt chớp chớp, nàng cáo trạng đúng sự thật, người bên ngoài đều nghe rõ ràng là hân tần nói bậy. Nhưng Vệ Cảnh cũng không phải thực để ý, Viên Diệu Diệu thị tẩm lại không có thụ phong, tự nhiên sẽ bị chút phi tần cười nhạo chế nhạo, hân tần lần này đến đây, trên thực tế nhìn nhan sắc của nàng một chút, sau đó dạy dỗ Viên Diệu Diệu một chút, làm cho bản thân thấy thỏa mãn mà thôi.

Nếu như Viên Diệu Diệu nén giận chịu đựng sẽ chẳng có gì, có tình nàng lại không muốn chịu một chút ủy khuất nào, ngược lại cùng hân tần đối nghịch, mới có một màn này.

hắn cơ hồ có thể nghĩ đến bộ dạng điệu võ dương oai của Viên Diệu Diệu, bất quá đây là điều hắn muốn thấy. Lúc trước Lý Đức nhắc nhở hắn cho Viên Diệu Diệu thánh chỉ thăng vị, hắn có ý nói không cần, chính là muốn nhìn một chút hậu cung đến cùng ai là chim đầu đàn.

“Hoàng Thượng muốn đến chỗ thần thiếp ngồi sao?” Nàng thấy hắn không nói lời nào, tiếp tục tiến tới bên tai hắn.

Vệ Cảnh gật đầu.

“Vậy tì thiếp hiện tại đi xuống?” Viên Diệu Diệu nâng nâng chân, không xác định hỏi một tiếng.

Nếu ngay từ đầu nàng thấy Vệ Cảnh, liền muốn nhào lên ôm lấy hắn, giờ nàng đã ôm cũng đủ nhiều, đặc biệt là còn có cái chọc nàng, loại cảm giác quý dị này thật sự có chút khó chịu.

“Người nói đi?” hắn không trực tiếp trả lời, mà hỏi lại một câu, vừa hỏi vừa nhẹ nhàng nâng vòng eo.

Đồ vật chọc trên bụng Viên Diệu Diệu liền về phía trước chọc chọc, cảm giác quý dị càng nhiều. Viên Diệu Diệu ho nhẹ một tiếng, bên tai ực chế không được mà phỉếm hồng.

Vệ Cảnh cứ như vậy ôm nàng đi tới tiểu viện của nàng, đương nhiên dọc đường đi không biết có bao nhiêu cung nhân nhìn thấy. May mắn đoạn đường này không quá dài, nếu không Vệ Cảnh có khả năng kiên trì không nổi trong thời gian dài như vậy.

Hân tần còn ở bên trong chửi ầm lên, gào to hai cung nữ kia là phé vật, một tiểu đề từ (tiểu đề từ nghĩa là gì t chưa nghĩ ra, nàng nào biết bảo t nhé) tay trói gà không chặt cũng bắt không được. Hai cung nữ ở lại hầu hạ vẫn luôn khuyên nàng, chỉ là không có hiệu quả lắm mà thôi, thậm chí càng khuyên càng có cảm giác không xong.

“Hân tần, trăm đem tên tiểu đề từ tay trói gà không chặt bắt đến cho ngựoi, ngựoi muốn xử trí như thế nào?” Vệ Cảnh nhĩ lực thực tốt, ở thật xa đã nghe được tiếng nàng ta chửi bậy, không khỏi khẽ hừ một tiếng, ôm nàng đi tới trước mặt hân tần.

Nhìn ngôi cửa ngõ ở trước mặt, hân tần cơ hồ tròn mắt há hốc mồm, nàng thật sự không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Hoàng Thượng, thân mật mà ôm một người như thế, trong lòng cảm thấy khiếp sợ cùng ghen ghét, làm người nàng ta hồng mắt.

“Hoàng Thượng.” Nàng hô một tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần ủy khuất.

Vệ Cảnh cũng không nhìn nàng ta, mà ôm Viên Diệu Diệu ngồi xuống ghế. Khi ngồi xuống, hân không quên ôm Viên Diệu Diệu chặt trong ngực, hai người giống như là hoà làm một, một khắc đều không rời nhau.

Biểu cảm của Viên Diệu Diệu càng thêm vi diệu, Hoàng Thượng ngồi xuống, bọn họ tiếp xúc càng thêm thân mật, cộng thêm cây gậy đang chống nàng, thật muốn đuổi tay bỏ ra.

“Hoàng Thượng, ngài xem nàng thấy tần thiếp, đều không hành lễ.” Hân tần thấy biểu tình trên mặt Viên Diệu Diệu, cho rằng nàng hướng mình diễu võ dương oai, càng thêm tức giận đến bốc khói.

Về mặt Viên Diệu Diệu ngạc nhiên, nàng vẫn bị Vệ Cửu Tử ôm vào trong ngực, sao hành lễ được.

“Trăm mới vừa rồi cho nàng không cần hành lễ. Bất quá ngựoi nên tìm ma ma giáo dưỡng, hành lễ vừa rồi rất không đủ tiêu chuẩn.” Vệ Cảnh đuổi tay vuốt ve sau lưng Viên Diệu Diệu, loại động chạm mềm nhẹ này mang theo một cỗ ý vị sắc tình.

Lúc này biểu cảm của Viên Diệu Diệu không ngừng thay đổi, ngay cả hân tần cũng là về mặt khó có thể lý giải.

“Tần thiếp biết sai.” Nàng cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu.

Vệ Cảnh dừng động tác tay, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc đánh giá nàng, đôi mắt nhẹ nhàng nheo lại, “Ngươi thân mang long tự, nên ở trong cung mình nghỉ ngơi thật tốt, suốt ngày chạy lung tung hồ nháo. Nếu long tự có bất trắc gì, trăm sẽ hỏi tội ngươi. không nên nghe gió thành bão, long tự không phải bùa hộ mệnh để dựa vào, không chừng còn là bùa đoạt mệnh của ngươi.”

hân ngữ khí thấp phần trầm thấp, lộ ra nồng đậm ý tứ cảnh cáo. Đặc biệt là một câu cuối cùng, bên trong ẩn chứa ý vị làm người kinh sợ.

“Tần thiếp ——” hân tần biến sắc, nếu lời này là do một phi tần trong lúc đầu đá tần nhả nói ra, nàng sẽ không coi trọng, nhưng hiện tại cảnh cáo nàng là ngôi cửa ngõ, giống như đã hạ thánh chỉ giết chết nàng.

“Lui ra đi, trăm không hy vọng lại nhìn thấy ngươi nhảy nhót lung tung.” Vệ Cảnh phát tay.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Trăm lên chỗ nào

Edit: Chôm chôm

Hân tần bị dọa đến hồn vía lên mây, chỉ biết máy móc gật đầu hành lễ rồi đi, rốt cuộc không kéo dây nổi một tia muốn hành hạ Viên Diệu Diệu trong lòng, mà là đặc biệt hối hận.

Thấy nàng hùng hổ mà tới, kết quả xám xịt mà rời đi, Viên Diệu Diệu không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Phân vị thấp sẽ không có tự tin, bằng không nàng cũng không đến mức sợ thành như vậy, ban đầu lúc nàng được sủng ái, tại hậu cung ngang dọc, ai nhìn thấy nàng đều phải cúi đầu khom lưng.

Vài người có đôi mắt đặc biệt lạnh lợi, đều hận không thể quỳ xuống liếm giày nàng, nào có bao giờ giống hiện tại phải cúi đầu, kéo dài hơi tàn.

“Ngươi suy nghĩ cái gì?” Vệ Cảnh hơi hơi rừ mắt liếc nàng một cái.

Viên Diệu Diệu có chút giật mình, mộng xê dịch, cảm giác khó chịu vẫn còn, thấp giọng nói: “Tì thiếp muốn đi xuống.”

“đi xuống, xuống chỗ nào? Hạ sùi cáo, hạ hoành thánh a?” (Chỗ này tôi không hiểu các cô thông cảm□)

Viên Diệu Diệu mở to hai mắt nhìn hấn, cuối cùng tự sa ngã nói: “Hoàng Thượng không cho tì thiếp đi xuống, vậy người đi lên?”

“Trẫm lên chỗ nào?” Vệ Cảnh nhú mày.

Viên Diệu Diệu vỗ bộ ngực của mình, hai luồng thở con mềm mại theo động tác của nàng trên dưới đong đưa, tự tạo một loại phong cảnh.

Đương nhiên là lên làm nàng.

Vệ Cảnh hí hí mắt, tầm mắt không tự chủ được mà dừng ở ngực nàng, nhẹ nhàng nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Viên Diệu Diệu trong mắt hấn chính là thịt thò đã nướng, sắc hương vị đều ngon, mới bắt đầu hấn cương quyết không ăn, cảm thấy con thỏ này sinh thời khẳng định giống về ngoài yêu điểm của nó. Nhưng sau lại không nhìn được từ trong ra ngoài ăn một lần, mới phát hiện nàng so bên ngoài yêu điểm còn yêu điểm hơn, căn bản giữ không được. Sau khi ăn qua một lần, hấn cho rằng đỡ thêm rồi sẽ hết, trong cung có dạng mỹ nhân mị cốt gì mà hấn chưa hưởng qua.

Nhưng hấn lại sai rồi, chân lý vĩnh viễn là thứ tốt không liên quan đến số lần, mà là ăn qua một lần còn muốn ăn lần hai, chính là cảm giác muốn ngừng mà không ngừng được.

“Nếu ngươi thành tâm mời, trẫm há có thể cô phụ cảnh đẹp. Nếu muốn làm, liền nhất định làm đến nằm sấp xuống.” Vệ Cảnh lời kéo khoe miệng cười lạnh, đôi tay cố định eo thon của nàng, nhanh chân đi đến nội thất.

Viên Diệu Diệu hiện tại thân phận thấp hèn, tự nhiên ở tại địa phương cũng thấp phần nhỏ hẹp, chiếc giường càng là hẹp đến đáng thương, trên cơ bản chỉ đủ một người ngủ.

Vệ Cảnh đem nàng đặt lên, lập tức có chút bất mãn, nằm kiểu gì cũng không đủ chỗ cho hấn.

“Phốc, Hoàng Thượng, ngài làm sao vậy?” Viên Diệu Diệu tự nhiên phát hiện tình trạng quẫn bách của hấn, trực tiếp cười ra tiếng, còn cố ý dò hỏi một câu.

Điều này làm ngôi cửu ngũ bị chọc giận, tuy rằng thường xuyên có người to gan lớn mật cười nhạo hấn, nhưng là kiên quyết không ai dám ở trên giường cười nhạo hấn.

“Ngươi cứ như vậy trẫm sẽ làm chết ngươi!” hấn duỗi tay vỗ một bên ngực nàng.

Thỏ con tính đàn hồi thật tốt, lập tức liền trên dưới đong đưa. Viên Diệu Diệu cảm thấy hấn không ôn nhu, lập tức giơ tay bảo vệ ngực, Vệ Cầu Từ hiện tại thật là có bản lĩnh, một lời không hợp liền đánh ngực, đã vậy mình nàng bá chiếm chiếc giường, xem hấn như thế nào nằm xuống.

Tươi cười trên mặt nàng còn chưa kịp thu lại, nam nhân đã bao trùm lên.

trên giường thật sự không còn chỗ, nhưng trên người nàng lại có.

Buồng trong truyền đến thanh âm ngọt ngào, làm người ta muốn ngừng mà không được.

Lý Đức không khỏi chép miệng lắc đầu thở dài: ngôi cửu ngũ khó khăn lắm mới có thể thành công nắm quyền, gấp gờ vị Viên tài tử này, lại thực hiện ban ngày tuyên dâm như thế, ban ngày ban mặt liền trốn trong phòng lân giường, cũng không sợ bị quan thần nói chết.

rõ ràng chiếc giường rất nhỏ, Vệ Cảnh tối hôm qua lại lăn lộn rất lâu, Viên Diệu Diệu cho rằng hấn không thể trụ dai, nhưng nào biết ngôi cửu ngũ như là bị mở chốt xúc động, căn bản dừng không được.

“Đông ——” “A ——” Viên Diệu Diệu đầu bị đụng vào cột giường, không khỏi kêu sợ hãi ra tiếng.

Vệ Cảnh đem đôi tay chống đỡ trước bả vai nàng, chân đá ván giường, phát ra tiếng vang rất lớn, hấn lại tỏ vẻ một chút cũng không biết.

Nghe âm thanh bên trong thùng thùng keng keng, biết rằng bên trong đang trải qua cảnh tượng nhật nguyệt quần nhau kịch liệt, ai không biết lại tưởng rằng hai người bọn họ xướng tuồng.

Rốt cuộc lúc kết thúc, Viên Diệu Diệu mệt đến mức ngón tay cũng không động đậy nổi, chỉ nghĩ nghỉ ngơi thật tốt một chút. Nàng nhắm mắt lại chợp mắt, nhưng một lát liền cảm giác ngực một trận nặng nề. Cho dù là ai mà bị một nam nhân trưởng thành đè nặng đều sẽ không cảm thấy thoải mái, nam nhân này còn không ngừng thở hổn hển, trên người đều là mồ hôi.

Hai người da thịt dán chặt, không thấy trạng thái động tĩnh ái muội mà còn làm Viên Diệu Diệu cảm thấy dập dềnh, thập phần không thoải mái.

“Hoàng Thượng, tì thiếp nhu nhược, chịu không nổi long thể của ngài.” Nàng miễn cưỡng dùng sức nâng tay, vỗ vỗ bờ vai của hấn, lúc nói chuyện cảm giác chính mình bị ép tới thở hổn hển.

“Bên ngoài có thánh chỉ thăng vị, trẫm nghỉ ngơi đủ rồi mới có thể nhớ sai người tuyên đọc.”

Dưới đáy lòng Viên Diệu Diệu giờ ngón tay thôi cho hấn, thật xem thường tên chỉ biết bắt nạt phụ nữ, nhưng trên mặt không thể hiện ra chút nào. Thậm

chỉ trên mặt nàng đều là tươi cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng thích nằm tới bao giờ thì nằm tới khi đó, thân hình mảnh mai của ti thiếp sinh ra chính là để ngài nằm lên.”

So về vuốt mông ngựa, Viên Diệu Diệu chỉ phục chính nàng, nói xong thật muốn phun.

Vệ Cảnh hiển nhiên cũng bị mấy câu nói đó ghê tởm không chịu được, sắc mặt biến đổi đột ngột, cuối cùng vẫn chống hai tay từ trên người nàng rời đi.

“Trẫm không muốn nằm, thân thể người mềm mại nhưng có điểm cộm lên, không thoải mái chút nào.” hắn tiện tay lấy một chiếc áo che đi thân thể nàng, bản thân lại trần trụi đứng lên, gọi người tiến vào hầu hạ hắn thay quần áo.

Nhìn nam nhân thân thể vai rộng eo thon, Viên Diệu Diệu không khỏi sờ sờ mặt. Trong lòng phi thường vừa lòng, không có sự tình gì mà ngủ một lần không giải quyết được, nếu vẫn không được vậy liền ngủ hai lần.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng: nữ nhi Viên gia miêu miêu, hiền dịu như xử nữ, hoạt bát như thỏ chạy. trên có thể cùng trẫm trò chuyện, dưới có thể cùng nữ trí đấu. Đặc phong làm chính ngũ phẩm tàm, phong hào miêu. Khâm thủ.”

Tiếng nói sắc nhọn của Lý Đức truyền đến, Viên Diệu Diệu quý trên mặt đất nghe đạo thánh chỉ này, trong lòng thực sự có chút hụt hẫng, trên mặt lại là kinh ngạc vạn phần.

Thánh chỉ này do ai viết? Cùng trò chuyện là ý gì, nàng muốn kháng nghị!

Tuy tâm tình không tình nguyện, nhưng tốt xấu gì nàng vẫn được thăng vị, hơn nữa còn là chính ngũ phẩm, vậy bây giờ so với hân tàm, nàng chỉ kém trong bụng chưa có long thai.

“Như thế nào, nhìn sắc mặt ái tàm là không cao hứng?” Vệ Cảnh lạnh giọng dò hỏi: “Có phải cảm thấy thánh chỉ kia chỉ viết cùng trò chuyện, không viết cùng trẫm trên giường, trong lòng người liền không yên ổn? Thánh chỉ đều phải lưu lại trong hồ sơ, sau đó trẫm còn phải đưa đi lăng mộ, đến lúc đó cho lão tổ tông thấy được trẫm không làm việc đàng hoàng, vậy không tốt lắm.”

hắn cố ý xuyên tạc ý tứ của nàng, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt.

Viên Diệu Diệu tay cầm thánh chỉ đứng dậy, biểu tình rối rắm “Chính là phong hào này làm người khác nghe xong, cảm thấy như là đang cười nhạo ta.”

“Miêu tàm, sao lại là cười nhạo người? Chính tên của người đã gọi miêu miêu, còn trách trẫm à?” Vệ Cảnh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Viên Diệu Diệu khổ mà không nói nên lời, nàng cảm thấy Vệ Cầu Từ chính là cố ý, khẳng định là biết ngọn nguồn tên nàng.

Vệ Cảnh hôm nay tựa hồ đặc biệt ôn nhu, vẫn luôn cùng nàng đến bữa tối. Như đền bù cho Viên Diệu Diệu vì xưng danh miêu tàm chẳng ra gì này, hắn thậm chí cho nàng dọn đến một toà cung điện tương đối xa hoa, dựa theo lệ thường phải là chính tứ phẩm dung hoa mới có thể ở, rõ ràng là thiên vị.

Nhưng dùng câu Vệ Cầu Từ thường nói: Ngàn vàng khó mua sự vui vẻ của trẫm!

Viên Diệu Diệu vào ở không hề áp lực, hưởng hồ nàng ngay cả diệu tiên điện đều ở qua, hưởng chi chi là tằm cung cho một dung hoa, so về độ xa hoa cũng chẳng hơn nơi nào.

Thời điểm dùng bữa tối, Viên Diệu Diệu theo thói quen gấp đồ ăn cho hắn. Vệ Cảnh không nói gì, chỉ cần là nàng gấp, đều đưa vào trong miệng ăn. Chẳng qua ánh mắt càng thêm thâm trầm, món ăn nàng gấp đều là món hắn thích, người hoàng gia, kiêng kỵ nhất có người hiểu biết niềm yêu thích của hắn.

Với Vệ Cảnh, người mà từ nhỏ được giáo dục như hoàng đế, càng thêm kiêng kỵ. Ngoài người vẫn luôn hầu hạ hắn Lý Đức, còn lại chẳng ai có thể nắm chắc sở thích của hắn, nhưng luôn có ngoại lệ.

Ví như Viên Diệu Diệu lúc trước, hay như Viên Diệu Diệu hiện tại.

rõ ràng không phải cùng một người, chỉ vì cùng tên mà có thể làm hắn có cảm giác lẫn lộn, giống như không uống rượu mà lại say.

Vệ Cảnh buông chén đĩa, gờ tay sờ sờ gò má nàng, trên dưới xoa động, không mang theo bất cứ ý tứ tình sắc nào.

Viên Diệu Diệu đang cúi đầu nhìn đầy bàn thức ăn, ưu sầu không biết nên gấp cá hương thịt ti, hay đậu hủ Ma Bà, hai món này Hoàng Thượng đều thích ăn. Bỗng nhiên cảm thấy trên mặt có cảm giác ôn nhu mà cực nóng, nàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó tâm tình phức tạp. Loại phương thức đụng chạm này của Hoàng thượng, làm nàng thấy cảm giác thương tiếc cùng yêu thương, giống hệt phương thức ở chung trước kia của bọn họ.

Nàng ngẩng đầu, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt dịu dàng thấm thiết. không khí giữa Hai người thập phần hài hòa, phảng phất hòa hợp làm một.

Lý Đức ở bên cạnh nhìn, không khỏi chép chép miệng, hai người bọn họ như không có việc gì mà chăm chú nhìn đối phương, hơn nữa cảm giác như dùng tình sâu vô cùng. Quả thật, hắn hoài nghi hai người lập tức sẽ ôm chặt nhau, bắt đầu hôn môi cuồng gặm đối phương.

Nơi này thiếu một cái hôn môi là có thể hoàn hảo!

Vệ Cảnh ho nhẹ một tiếng, hẩn tránh đi tầm mắt nàng, chỉ là không biết vì sao, cảm giác tim đập loạn như vừa rồi, giống như lần đầu tiên lên chiến trường đối mặt thiên quân vạn mã, loại cảm xúc không biết làm sao rồi lại nhiệt huyết sôi trào. Biết rõ cấu tạo thân thể của chính mình, bản thân hẩn không thể mặc kệ như vậy, nếu không chỉ sợ bữa tối còn chưa ăn xong, hẩn lại đem nàng kéo lên giường

“Lý Đức, mang đồ lại đây.” Vệ Cảnh nhẹ nhàng vung tay lên.

Lý Đức không thể hiểu được: “Hoàng Thượng, ngài nói cái gì?”

Đầu của đại tổng quản luống cuống, hẩn suốt ngày đi theo Hoàng thượng, trừ lúc Hoàng thượng sùng hạnh phi tần, hẩn không hầu hạ được. Còn lại mọi việc hẩn đều hận không thể tự tay làm hết, cả việc Hoàng thượng đi tiểu, hẩn cũng hận không thể đỡ ngài đi tiểu.

Nhưng hiện tại Hoàng thượng đột nhiên nói một câu như vậy, hẩn thật sự không rõngôi cửu ngũ muốn cái gì.

“Lúc trăm thượng triều hôm nay, không phải chọn đồ đưa người cảm sao, người không mang theo bên mình?” Sắc mặt Vệ Cảnh trầm xuống.

Lý Đức chớp chớp mắt, lập tức phản ứng lại, vội vàng đi tới từ ống tay áo lấy ra một cái tráp gỗ đồ trình lên.

“Cái này cho người, bẩm đi đây.” Vệ Cảnh đem hộp đẩy đến chỗ tay nàng, trực tiếp đứng lên rồi đi.

“Bữa tối ——”

Vệ Cảnh vẫy vẫy tay, cũng không quay đầu lại mà ra khỏi tâm cung.

Viên Diệu Diệu nhìn bàn đồ ăn mới ăn được một nửa, nhún vai, không biết Vệ Cửu Tử lại làm sao vậy.

Nàng đánh giá tráp gỗ đồ trong tay, vỏ gỗ là thượng đẳng, chỉ là đồ án điêu khắc trên mặt lại có chút hỗn độn, mấy đóa hoa nhỏ vụn vẹo vẹo quanh một chữ. Nàng xoay lên xoay xuống, khó khăn lắm, mới nhận ra một chữ “Diệu”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hối hận xúc động

Editor: Chôm chôm

“Ha ha ha.” Viên Diệu Diệu nhìn tráp gỗ, chung quy vẫn là không nhìn được cười ra tiếng.

Đây hiển nhiên là Hoàng Thượng tự tay khắc, xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như tiểu hài tử mới học viết. rõ ràng chữ viết của ngôi cửu ngũ phi thường cứng cáp hữu lực, cảm giác có một cỗ khí phách, nhưng khi dùng dao điêu khắc, lại trở nên xấu như vậy, nhưng làm nàng vui vẻ lạ thường.

So với nhận được hộp do thợ thủ công tài nghệ trác tuyệt trong cung làm ra, còn vui hơn mấy lần. Điều này chứng minh ngôi cửu ngũ đặt nàng trong lòng.

“Thụy Trúc, thấy bản lĩnh của chủ tử người chưa? Hoàng thượng để tâm đến ta như thế, tự tay làm lễ vật tặng cho ta, trong cung có ai có thể so sánh với ta. Còn có ai!” Nàng đưa tay nâng tráp lên qua đầu, hiển nhiên là khoe khoang.

Thụy Trúc so với nàng còn vui hơn, không ngừng gật đầu đồng ý, công phu vượt mong ngựa của nàng cuối cùng cũng phát huy tác dụng: “Miêu tần nương nương, ngài thật lợi hại, trong cung bây giờ không ai có thể so với ngài, sắp siêu việt như Hoàng Quý phi rồi!”

Viên Diệu Diệu ho nhẹ một tiếng, nghe nàng gọi “Miêu Tần nương nương”, cổ nóng hổi trong lòng liền giảm bớt một chút. thật là điều hay thì không nói, nói toàn cái dở, có muốn cho người ta ăn mừng một phen không.

Nàng mở ra hộp gỗ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một chiếc trâm phượng vô cùng xa hoa ở bên trong, toàn thân lấy màu vàng kim làm nền, ở giữa dùng ngọc xanh điểm thụy quay chung quanh, làm ra đuôi phượng, mắt phượng là hồng huyết thạch sở chế. Cả cây trâm đều tạo ra một cảm giác quý khí bức người, hơn nữa tạo hình trâm phượng được khảm toàn bộ phượng hoàng, đừng nói nàng chỉ là chính ngũ phẩm tần nho nhỏ, ngay cả Hoàng Quý Phi theo đúng quy củ đều không nhất định có thể mang cây kim trâm này.

Viên Diệu Diệu cầm lấy cây trâm liền ngây ngẩn cả người, ánh mắt dừng ở mặt trên cây trâm, thần sắc phức tạp.

Thụy Trúc đang ríu rít cũng dừng lại, vẫn chưa từ cảm giác hưng phấn hoàn hồn lại, run rẩy giơ tay chỉ cây trâm, nói chuyện có chút chậm chạp.

“Chủ tử, này, đây là cây trâm Hoàng Hậu mới có thể mang a, hoàng, Hoàng Thượng hẳn đây là có ý tứ gì?”

Viên Diệu Diệu suy nghĩ sâu xa, nàng căn bản là không nghe được lời nói của Thúy Trúc. đã từng trong lúc ý loạn tình mê, Vệ Cảnh hỏi nàng về sau trở thành mẫu nghi thiên hạ thì muốn nhận lễ vật gì, nàng thờ hồng học đem ý tưởng mà mình đã sớm muốn nói cho hắn.

“Thần thiếp nếu là chủ nhân lục cung, sẽ muốn một cây trầm, mặt trên không thể chỉ có đầu phượng hoặc là đuôi phượng, ta muốn một con phượng hoàng hoàn chỉnh khảm ở mặt trên. Chiêu cáo thiên hạ, thần thiếp là thê tử của Hoàng Thượng, long phượng trình tường, cũng là người được sủng ái nhất.....”

Kỳ thật khoảng cách từ lúc nói câu ấy đến bây giờ cũng không xa, mới non nửa năm. Trước ngày nàng chết không lý do mấy ngày, không nghĩ tới, hiện giờ nàng vẫn có được phần lễ vật này, chẳng qua là lấy thân phận khác để nhận.

nói không cảm động là giả, lúc trước còn là Hoàng Quý Phi Viên Diệu Diệu, không nghĩ tới Hoàng Thượng đối nàng có vài phần thật lòng. Nàng muốn lễ vật gì, đều sẽ nói bóng gió vài lần, sau các ám chỉ đó, Vệ Cảnh sẽ đưa cho nàng.

Nhưng với trầm phượng hoàng này, là nàng trong lúc thần trí không rõ mà nhắc đến, không nghĩ tới, nàng không hề bóng gió ám chỉ gì, mà lúc này lại được cầm tới tay.

“Chủ tử, ngài làm sao vậy, ngài khóc sao?” tiếng kinh hô của Thúy Trúc truyền đến.

Viên Diệu Diệu cả kinh, nàng duỗi tay sờ sờ khóe mắt, đầu ngón tay cảm thấy một mảng ướt át, cái mũi còn có chút ê ẩm.

“Ta khóc sao? không có việc gì, gió thổi làm cay mắt thôi.”

Thúy trúc về mặt kinh ngạc, ở trong phòng làm sao có gió thổi.

Viên Diệu Diệu tự thấy buồn cười, nàng lúc chết không có khóc, biến thành tiểu phi tần thân phận thấp cũng không có khóc, bị đồng đội cũ hại, vẫn không khóc. Nhưng nhìn đến cây trầm cùng với chiếc hộp xấu xí này, nàng thật là có chút chịu không nổi.

“Thúy trúc, kỳ thật ta không phải chủ tử của nhà ngươi.” Trong một khắc này, nàng hạ quyết tâm nói ra.

Nàng muốn đi tìm Vệ Cảnh nói rõ ràng, nàng không phải thỏ con ngốc nghếch, mà là Viên Diệu Diệu người mà hắn lúc trước nuôi ở Diêu tiên điện.

“A? Chủ tử, ngươi nói cái gì, ngài muốn đi đâu sao?” Thúy trúc có chút kinh hoàng.

Viên Diệu Diệu đứng lên nhanh chân đi ra ngoài, búi tóc của nàng có chút tán loạn, xiêm y cũng không quá chỉnh tề, khắp nơi đều là dấu vết mà Vệ Cảnh lưu lại.

Giờ phút này, nàng cảm thấy nàng muốn nói cho hắn chân tướng, không sợ hắn không tin, hắn là sẽ không sai người thiêu chết nàng đi.

“Miêu Tàn nương nương, ngài đi chỗ nào a?”

Lúc nàng vừa cầm váy chạy ra ngoài, liền thấy Tiểu Khang Tử bước nhanh tới.

“Khang công công, có chuyện gì sao?”

Nàng có chút buồn bực, Hoàng Thượng không phải mới vừa đi không lâu sao, thế nào mà đã trở lại.

Tiểu Khang Tử nghe được câu hỏi của nàng, trên mặt lộ ra một chút xấu hổ, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, trên mặt hắn chất đầy tươi cười, cao giọng nói: “Hoàng Thượng trở về nửa đường, nhớ tới phải ban thưởng cho ngài, lập tức sai nô tài tới truyền khẩu dụ. Hoàng Thượng thưởng miếu Tàn nương nương hai ruộng đồ trang sức, tơ lụa mười cuộn, như ý hai đôi, đồng châu một tráp.....”

hắn đọc một chuỗi rất dài, ban thưởng phong phú đến dọa người. Nếu người ngoài biết được, còn tưởng rằng Hoàng Thượng không phải cáit nhắc một vị tần, mà là ban thưởng từ tam phẩm quý tần, ưu đãi này, quả thực làm người đổ mắt không thôi.

“Tạ Hoàng Thượng thưởng, Hoàng Thượng ở nơi nào, ta tìm hắn có chuyện quan trọng muốn nói.” Viên Diệu Diệu vội vàng hành lễ, lập tức gấp giọng dò hỏi.

Nàng hy vọng còn có thể đuổi kịp xa giá của Hoàng Thượng, càng nhanh tìm được hắc cang tốt, trong đầu dâng lên ý niệm liền khắc chế không được, muốn mượn cơn xúc động làm cơ chạy đi tìm hắn. Miễn cho cổ cảm động này trôi qua, nói không chừng chính mình lại phân vân, lại bắt đầu lo trước lo sau, sợ hãi Vệ Cảnh trở mặt không nhận người, cảm thấy nàng là quỷ hồn thoát sinh, kêu đạo sĩ thiêu chết nàng.

Rốt cuộc Vệ Cảnh sợ quý quá như vậy, hơn nữa nàng là nữ quý, về sau muốn cùng nữ quý chung chăn gối, hắn nào có thể ngủ ngon được, chịu không nổi, phòng chừng cá ruột đều là hối hận.

Viên Diệu Diệu lập tức chớp chớp mắt, không cho mình miên man suy nghĩ, để tránh không tìm được người, cũng đã thật sự phân vân.

Tiểu Khang Tử cười gượng hai tiếng, do dự một chút mới nói: “Miêu Tàn nương nương, hoàng thượng mới vừa nói, lễ vật kia đưa sai rồi. Sai nô tài quay lại chỗ ngài, ban thưởng này coi như là bồi thường ngài. Ngài có thể đem hộp gỗ đưa lại cho nô tài không?”

Lúc hần nói xong, tầm mắt nhìn chăm chăm vào hộp gỗ kia, căn bản là luyện tức dòi đi.

Viên Diệu Diệu ngốc lẳng hai giây, cảm thấy đồ trong tay không còn, cúi đầu nhìn, đã thấy hộp gỗ bị Tiểu Khang Từ lấy đi, hần hướng về phía Viên Diệu Diệu hành lễ, bước nhanh rời đi.

Nàng há hốc mồm, như muốn kêu hần trở về, nhưng bị nghẹn lại, trên mặt toát ra vài phần khó chịu nhưng cũng buồn cười.

Cho nên hộp gỗ này chẳng qua là Vệ Cầu Từ nhất thời ý động mới đưa cho nàng, hiện tại lại hối hận? Thanh tỉnh?

Nhớ tới mình ngốc nghếch muốn đi theo hần nói chính mình là ai, liền có chút buồn cười, nàng sờ khóe miệng cứng đờ, cuối cùng thở dài một hơi, yên lặng trở về phòng.

thì ra chỉ có mình nàng kích động không ngừng, bình tĩnh lại, sẽ tự nhủ chính mình không cần ảo tưởng.

Đôi tay Tiểu Khang Từ nâng hộp gỗ, thật cẩn thận mà về Long Càn Cung. Vệ Cảnh ngồi ở trên ghế, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, long án trước mặt chất đầy tấu chương, nhưng một quyển cũng không cầm lên xem, cả người còn có vẻ hoảng hốt.

“Hoàng Thượng.”

“Người đã trở lại? Nàng nói như thế nào?” Vệ Cảnh phục hồi tinh thần lại, lập tức nhẹ giọng hỏi một câu.

Khang công công nhăn mặt lại, hần căn bản không nhìn mặt Viên Diệu Diệu, chỉ nghĩ chạy nhanh về, vạn nhất đến lúc đó Viên Diệu Diệu khóc kêu, hần sẽ coi như không nghe thấy.

“Đồ vô dụng!” Vệ Cảnh tức khắc liền sinh khí.

Tiểu Khang Từ chỉ có thể cúi đầu nhận sai, Lý Đức thấy đồ đệ bị mắng, cũng đau lòng, liền rót một ly trà đưa cho Hoàng Thượng.

không nghĩ tới, Vệ Cảnh lại đem lửa đạn nhắm ngay hần.

“Trẫm lúc ấy nói lời kia là nhất thời kích động, người không thể nói không mang trên người sao? hiện tại làm cho nàng không dễ chịu, trẫm cũng trong ngoài không phải người.”

Lúc ấy bởi vì phản ứng hơi chậm chút đã thiếu chút nữa bị Hoàng Thượng cảnh cáo, Lý Đức cảm thấy thập phần ủy khuất, nếu hần lúc ấy nói không mang, Hoàng Thượng lập tức sẽ làm hần khó coi.

“Trẫm nói không đúng sao? Người khác không biết hộp kia dùng làm gì, chẳng lẽ người cũng không biết sao? Thứ gì cũng có thể thương cho nàng, nhưng cái tráp đó là không thể thương, đó là đồ cho diệu diệu.....” Vệ Cảnh cũng mặc kệ Lý Đức có biểu tình gì, liền bắt đầu cao giọng kêu to lên.

hần có vẻ thập phần kích động, Lý Đức lại không sợ hãi và sốt ruột giống trước kia. Hoàng Thượng rắn dạy hần như vậy, cũng không phải thật sự tức giận, mà là trong lòng Hoàng thượng thấy xấu hổ, muốn tìm bậc thang để xuống. Tổng không thể thừa nhận chính mình làm sai, ngồi cừu ngũ sẽ không nhận sai. sẽ không, khẳng định sẽ không.

“Nhanh đi đem đồ vật trẫm chuẩn bị chia cho các cung, đừng tưởng rằng trẫm đã quên diệu diệu.” Vệ Cảnh cuối cùng điều chỉnh tốt tâm tính của mình, vẫy vẫy tay liền phân phó người đi xuống làm việc.

Lý Đức thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng đã tránh được một kiếp. Thầy trò hai người nhìn nhau một cái, đều không muốn hầu hạ Hoàng thượng vào lúc này, cho nên một trước một sau lên lút ra khỏi đại môn.

“Sư phụ a, Hoàng Thượng đây là muốn nháo cái gì? Là không vượt qua được điểm mấu chốt về tiền hoàng hậu hay là không thích miêu tần?”

Lý Đức mặt tron trắng: “Nếu không thích, Hoàng Thượng có thể ở chỗ nàng ngốc lâu như thế? Tiên hoàng hậu đừng nhắc đến nữa, đó không phải là chuyện mà chúng ta có thể nhắc đến. Thời điểm tiên hoàng hậu còn sống lúc trước, nô tài như chúng ta đã khó làm, giờ còn thêm một miêu tần nương, càng thêm náo nhiệt!”

Tiểu Khang Từ vừa nghe hần nói như vậy, tức khắc cảm thấy đau đầu khó chịu.

“Chỉ hy vọng vị miêu chủ tử này là người dễ ở chung.” hần thở dài một hơi.

Lý Đức hừ nhẹ: “không tới phiên tiểu tử người nói lời này a, lúc trước không phải người còn giúp qua miêu tần, vị chủ tử kia trong lòng hiểu rõ, về sau có chỗ tốt đừng quên sư phụ.”

Hai thầy trò nói vài câu, một người trở lại nội điện tiếp tục hầu hạ Hoàng Thượng, một người khác đi hoàn thành công việc hoàng thượng mới vừa giao.

*

Sau khi Khang công công vừa đi, tâm tình Viên Diệu Diệu không tốt lắm, bàn ăn phía trước một nửa đồ ăn toàn bộ đều bị tiêu diệt.

“Chủ tử, ngài không cần khó chịu, Hoàng Thượng thật là nghĩ sai rồi. Ngài cầm cây trầm kia cũng bằng tay, còn không bằng ban thưởng mấy đồ như hiện giờ!” Thúy trúc nhẹ giọng khuyên nài.

Viên Diệu Diệu cười lạnh: “Hoàng Thượng còn chưa tới Long Càn Cung liền hối hận, kết quả chỉ sai khang công công truyền khẩu dụ, không có thánh chỉ ban thưởng đồ vật, hiển nhiên là vội vàng quyết định. Nếu để người khác biết, ta sẽ bị chê cười!”

Thúy trúc càng khuyên, con giận của nàng càng lên. Nàng hiện tại tâm tình thực phức tạp, cây trầm kia rõ ràng là muốn đưa cho Viên Diệu Diệu lúc trước, nhưng rõ ràng Vệ Cầu Tử đã cho nàng của hiện tại, rồi lại đòi về. Điều này là làm nàng tức cũng không được, ngược lại thêm lo lắng.

“Miêu Tàn nương nương, nô tài lại tới nữa. Lúc này là đưa chút điểm tâm”

Tiểu Khang Tử tiến vào, tiến hành nghi lễ tiêu chuẩn với nàng, hai tiểu cung nữ vác hộp đồ ăn, từ bên trong lấy ra mấy mâm điểm tâm tinh xảo, còn có một chén mì trường thọ.

Điểm tâm đều là món Viên Diệu Diệu thích ăn, vừa ngọt vừa mát, mềm xốp thơm ngon, như là đem các món điểm tâm nàng thích đều tập hợp lại..

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tranh với người chết

Editor:Chôm Chôm

Viên Diệu Diệu nhìn mấy món điểm tâm, ngón tay lập tức động. Trời mới biết nàng lúc trước phân vị thấp, đã vài tháng không được ăn điểm tâm tinh tế như vậy.

Nghĩ Hoàng Thượng có thể đem các loại điểm tâm đều tìm đủ, lập tức mềm lòng. Cầm lấy một khối bánh hoa hồng lên ăn, ngón tay chỉ mì trường thọ nói: “Đây là làm đưa cho ai?”

Tiểu Khang Tử xoa xoa tay nói: “Là cho ngài, hôm nay là sinh nhật tiên hoàng hậu. Hoàng Thượng lệnh Ngự Thiện Phòng làm một nồi to mì trường thọ, các chủ tử trong cung đều ăn một chén. Các món điểm tâm đều là tiên hoàng hậu thích ăn, các cung cũng chỉ được phát mấy khối cho có, Hoàng Thượng đặc biệt sai nô tài mang cho ngài toàn bộ, hy vọng hợp khẩu vị của ngài.”

Viên Diệu Diệu nao nao, hôm nay thế nhưng là sinh nhật của nàng, chính nàng cũng đã quên.

Sau khi biến thành Viên Miêu Miêu ngốc nghếch này, cả người nàng đều rối ren, hoàn toàn bỏ đi tất cả, cho nên cũng quên hôm nay là ngày gì.

“Khó trách sự phụ người trên người mang theo cây trầm kia, là lễ vật sinh nhật cho tiên hoàng hậu? Sao lại mang theo tùy thân vậy?” Viên Diệu Diệu cười khẽ một chút.

Thời điểm nhắc tới cây trầm, thanh âm đặc biệt mềm nhẹ, như sợ dọa đến ai.

Tiểu Khang Tử có chút xấu hổ, Hoàng Thượng tạo nghiệt, lại muốn nô tài bọn họ tới chùi đất. Về sau phân roi, không cần nghĩ giao cho đầy tớ.

“Miêu Tàn nương nương, ngài đừng để ở trong lòng, Hoàng Thượng chính là quá kích động, ngài ấy hôm nay thượng triều nhớ tới sinh nhật Tiên hoàng hậu, sai Lý tổng quản đem hộp gỗ tùy thân mang theo. Hắn nói cho dù chưa thể tặng, cũng muốn tùy lúc đều có thể thấy, coi như tưởng niệm, đáng tiếc không có cơ hội tặng tiên hoàng hậu lúc sinh thời, nếu không nàng nhất định rất cao hứng. Lúc đưa cho ngài, thật ra là nhất thời nổi lên cảm xúc.....”

Tiểu Khang Tử vốn định trấn an nàng, nhưng mọi cách ngày thường hắn có thể nói cũng mắc kẹt. Lưỡi dính vào nhau không biết nên giải vây thay Hoàng Thượng như thế nào.

Viên Diệu Diệu lại hiểu ý, nàng phát phát tay, “Ta đã biết.”

“Ngài hiểu được thật tốt quá, nô tài ở trước mặt ngài nói thêm vài câu không nên nói, Hoàng Thượng là người trọng tình cảm, hắn sùng ai, sẽ không dễ dàng quên, cho nên Miêu Tàn nương nương ngài cần phải nắm lấy cơ hội, nô tài chúc ngài sau này sẽ lên cao.” Tiểu Khang Tử nói xong vài câu chúc phúc, tức khắc có chút an tâm.

Rốt cuộc hắn đã cố hết sức, giúp thiếp vàng lên mặt Hoàng thượng có phải không? Cho nên hắn là nô tài quá tốt, còn nhân cơ hội đưa miêu Tàn nương nương ân tình, hắn về sau nhất định có thể tiền đồ như gấm, thuận lợi tiếp nhận vị trí của sự phụ.

Tiểu Tiểu Khang Tử, Viên Diệu Diệu nhìn mấy mâm tràn đầy điểm tâm, cùng với chén mì trường thọ bốc hơi nghi ngút, đáy lòng không khỏi run lên.

Nàng bưng chén mì lên, dùng đũa gắp vào miệng, thời điểm Ngự Thiện Phòng nấu ra vừa vặn tốt, đưa đến chỗ nàng đã có chút mềm. Nhưng lúc nuốt vào, nàng cảm thấy đây là mỹ vị nhân gian.

“Chủ tử, ngài không tức giận?” Thúy trúc nhìn nàng đem một chén mì ăn hết, liền biết tâm tình nàng đã chuyển biến tốt, cười tủm tỉm mà hỏi.

Viên Diệu Diệu nâng cằm, nàng đem nước lèo đều uống hết, không phải rất vui mà gật đầu: “Àn.” Nhưng biểu cảm trên mặt nàng chung quy không còn quá khó chịu, cuối cùng nở một nụ cười.

“Tuy nói Hoàng Thượng đem hộp gỗ đưa sai rồi muốn lấy lại, thật sự có chút không đúng. Nhưng Hoàng Thượng vẫn nhớ kỹ ngài, ngài xem mấy món điểm tâm, nô tỳ lớn như vậy cũng chưa gặp qua. Hoàng Thượng có thể đối với tiên hoàng hậu như thế, về sau đối ngài cũng sẽ như vậy, ngài có thể yên tâm rồi.”

“Điểm tâm ta ăn không vô, thưởng người.” Viên Diệu Diệu nghe nàng nói ngọt, thấy bộ dạng nàng nhìn điểm tâm thèm thuồng, không khỏi cười khẽ ra tiếng.

Đêm đó, rất nhiều cung phi được Hoàng thượng ban thưởng điểm tâm cùng mì trường thọ, ban đầu đều tươi cười, vui vẻ ra mặt, kết quả vừa nghe nói đây là chúc mừng sinh nhật cho tiên hoàng hậu, một đám sắc mặt đều không được tốt.

Những phi tần khôn khéo hoặc biết mình không được sủng ái tự nhiên còn dễ nói, còn một vài người đầu óc không tốt thì trực tiếp thể hiện lên mặt.

Đương nhiên những cung nhân đem tặng đồ đều nhớ kỹ những phản ứng đó, chờ trở về hỏi bẩm Hoàng thượng.

Hoàng thượng đã nói, chỉ cần ai dám kéo da mặt xuống, hết thảy sẽ không có quả tốt để ăn.

Đương nhiên, khi đóng cửa lại, tất cả sắc mặt thật sự đều sẽ lộ ra.

một câu sẽ bị nói nhiều nhất chính là: thật buồn cười, hậu cung bao nhiêu mỹ nữ còn sống sờ sờ như vậy, thế mà không tranh nổi với một người chết!

Hoàng thượng tặng lễ vật xong, lại sai người đòi về, làm hấn cảm thấy thật bất khoan, nên đã nhiều ngày không tới chỗ Viên Diệu Diệu, cũng không triệu kiến nàng.

Cộng thêm hiện giờ thân phận Viên Diệu Diệu đã khác, phải vội vàng chuyển cung điện, căn bản không rảnh lo đến hấn.

Lúc Vệ Cầu Tử tới, nàng sẽ toàn tâm toàn ý chiều chuộng, không tới nàng cũng có thể tự tiêu khiển tự vui.

Cung điện mới dọn tới khắp nơi trồng hoa thơm cỏ lạ, diện tích nhìn cũng rất lớn, tuy so với Hoa Nữ điện thì nhỏ hơn một chút, nhưng một chính ngũ phẩm như nàng dọn vào ở xem như đã vượt cấp.

“Chủ tử, ngài nhìn xem nơi này thật xinh đẹp, nô tỳ trừ bỏ ở tiểu viện, trên cơ bản chưa từng được đi nơi nào. Bây giờ đi theo ngài có thể ăn sung mặc sướng rồi.” Thúy trúc nhìn loạn khắp nơi, biểu tình trên mặt tràn ngập chờ mong.

Viên Diệu Diệu vốn dĩ tâm tình thập phần bình tĩnh, diệu tiên điện khoa trương được gọi là tiên cảnh nàng đều ở lâu như vậy, mà còn cảm thấy không đủ xa hoa. hiện giờ chỉ đổi một cung điện hơi có chút cảnh sắc, đã có thể làm tiêu nha đầu thúy trúc thoải mái đến thế, tâm tình của nàng cũng bị ảnh hưởng không ít.

“đi đi, nhìn bộ dạng không có tiền đồ của người, làm người ta thấy muốn chê cười. Chạy nhanh, thu thập tốt mọi thứ.”

Thúy trúc che miệng cười, chạy về phía trước nói: “Nô tỳ đã biết, để tránh lúc Hoàng Thượng tới, nơi này vẫn còn lộn xộn, sẽ làm ngài không vui.”

Viên Diệu Diệu nghe nàng câu nào câu nấy không rời Hoàng Thượng, không khỏi lắc đầu cười khổ.

Hôm nay nàng dọn đến chỗ ở mới, thúy trúc rõ ràng tương đối hưng phấn, khắp nơi thu xếp, còn nói muốn lấy chút bạc đi Ngự Thiện Phòng mua hai món ăn ngon. Tuy Như Ngọc Cung này cũng có phòng bếp nhỏ, nhưng còn chưa từng nổi lửa, huống hồ thúy trúc ở phương diện nấu ăn không có thiên phú, còn mấy nha hoàn mới được điều tới, Viên Diệu Diệu còn chưa hiểu rõ, cũng không dám dùng bậy.

Lúc trước Viên Diệu Diệu chính bởi vì đồ ăn mà chết, làm sao còn dám thiếu cảnh giác, phương diện này nàng so với người khác còn khẩn trương hơn.

“Chủ tử, đồ ăn nô tỳ bưng lên.”

Viên Diệu Diệu đang cúi đầu viết mấy chữ, nghe được lời nói của Thúy Trúc lập tức rửa tay ngồi trên bàn.

Nhưng Thúy Trúc sau khi cảm hộp đồ ăn lại không có động tác tiếp theo, chỉ đứng im nhưu mỳ, không biết đang sầu lo cái gì.

“Mở đồ ăn đi, người lại nghĩ gì vậy?” Viên Diệu Diệu vỗ bàn.

Hôm nay chuyển nhà tốn bao nhiêu sức lực, nàng sớm đã đói đến mức ngực dán vào lưng, ngửi thấy mùi đồ ăn truyền đến từ hộp, càng cảm thấy đói bụng, có chút không chịu được, nhìn thấy mà không thể ăn thật quá thống khổ.

“Chủ tử.” Nàng hô một tiếng, tựa hồ cảm thấy mắt mặt, tiến đến trước mặt Viên Diệu Diệu, thấp giọng nói: “không cần chờ Hoàng Thượng sao?”

Viên Diệu Diệu sững sốt một chút, ngược lại trừng mắt nhìn nàng một cái, cô gái ngốc này đúng là ngốc. Khó trách muốn nhỏ giọng hỏi nàng, nếu bốn cung nữ xung quanh nghe thấy lời Thuý Trúc, không chừng sẽ chê cười nàng, về sau muốn quản lý cung nhân trong Như Ngọc Cung sẽ khó khăn.

“nói lời ngốc nghếch gì đó, vì sao phải đợi hần? Trong hậu cung có bao nhiêu phi tần, Hoàng thượng không chừng đã đi đến chỗ nào đó rồi, người để đồ ăn chờ hần, cuối cùng người chưa đợi được mà chết đói trước.” Viên Diệu Diệu một bên nói một bên lấy ngón tay chọc bụng Thuý Trúc, trên mặt mang vào phần biểu cảm hận sắt khôngthành thép.

“A.” Thuý trúc cúi đầu, lập tức sai người đem đồ ăn bày ra.

không biết có phải mong chờ của Thuý Trúc quá mãnh liệt, ông trời muốn giúp nàng áy toại nguyện, bữa tối vừa qua thì Vệ Cảnh thật sự tới.

“Tần thiếp gặp qua Hoàng Thượng.” Viên Diệu Diệu quy củ hành lễ.

Vệ Cảnh đôi tay đặt ở phía sau, trong nháy mắt nhìn thấy nàng, liền nhớ tới buổi tối diên loan đảo phượng ngày đó, đến bây giờ vẫn là cảm thấy có chút khó nhìn, khôngkhỏi ho nhẹ một tiếng.

“Ái tần mới vừa dọn đến, trăm liền tới đây nhìn một cái.”

“Tạ Hoàng Thượng quan tâm.”

Viên Diệu Diệu nói xong một câu, liền duy trì trăm mặc, trong điện trừ bỏ tiếng hít thở, không còn gì khác, liền lâm vào hoàn cảnh xấu hổ.

“Giọng nói của nàng nghe quen đã có thể lọt tai. Trăm và Diệu Diệu giống nhau, đều không thích âm thanh như vậy.” Vệ Cảnh nhìn không được nói một câu.

“Thần thiếp đáng chết, mong Hoàng Thượng thứ lỗi, thân thể giọng nói do cha mẹ cho, thanh âm nguyên bản như thế, vô pháp sửa đổi.”

Trăm mặc, lại là trăm mặc.

Vệ Cảnh nhủ mảy, hần đã có chút không thoải mái. Chuyện gì xảy ra, không phải chuyện cái hộp sao, đến bây giờ còn không vui, khó trách người ta thường châm chọc tâm nhân của nữ nhân quá nhỏ.

hần vừa định phát hỏa, Lý Đức đã rót cho hần ly trà. Vệ Cảnh ho nhẹ một tiếng, chung quy là đem hỏa khí áp xuống, nữ nhân da mặt mỏng, chuyện lần đó thật sự không tốt.

“Vòng tay của nàng thật đẹp mắt.” hần cố tìm câu chuyện để nói.

Viên Diệu Diệu tự nhiên nhận thấy được hần xấu hổ, nghe lời hần nói mang ý khích lệ, trên mặt lộ ra vài phần trào phúng.

“Vòng tay này là do Hoàng thượng ban thưởng, thật sự rất đẹp.” Là hần tặng sao? Hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Vệ Cảnh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lý Đức bên cạnh, hung hăng trừng mắt nhìn hần. Lý Đức rút cổ, âm thầm thờ dài: Trừng hần làm gì, ban thưởng đều là Hoàng Thượng chính mình quyết định, Tiểu Khang Tử tới đưa, căn bản không liên quan đến hần. Cũng may Tiểu Khang Tử không ở nơi này, nếu không phòng chừng sẽ sợ hãi bị mắng.

Tầm mắt Vệ Cảnh nhanh chóng đảo trên người nàng, muốn khen nàng lại, tránh để nàng biết được mình không nhớ rõ vòng tay này.

“Cây trăm trên đầu nàng cũng rất đẹp, là một đôi sao?” hần thấy cây trăm trên đầu nàng rất đặc biệt, liền không ngừng cố gắng.

Viên Diệu Diệu nhếch môi, cái hay thì không nói, nói cái dở thì là cao thủ, nàng chỉ phục Vệ Cầu tử, còn có mặt mũi nhắc về cây trăm, chịu hần thật.

“không phải một đôi, cây trăm này cũng không đẹp bằng cái hôm qua ngài đưa sai.”

“Viên Diệu Diệu!” Vệ Cảnh rốt cục không chịu nổi mà tức giận, đột nhiên giơ tay đập cái bàn.

“Tần thiếp là Viên miêu miêu, miêu tần.”

Viên Diệu Diệu cùng hần tranh cãi qua lại, còn chưa kịp nghĩ kỹ, những lời này đã buột miệng thốt ra. Chờ lúc nói xong, nàng mới cảm thấy có chút buồn cười. Phân ra rõ ràng như vậy để làm gì, cho dù là Viên Diệu Diệu hay Viên Miêu Miêu thì cũng đều là nàng, nàng nói lời này, Vệ Cảnh khẳng định là tức giận. Chỉ là trong nháy mắt kia, nàng thật sự ghen tỵ với chính bản thân.

không đợi nàng mở miệng chữa cháy, Vệ Cảnh đã duỗi một tay kéo nàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tình thú

Editor: Chôm chôm

Viên Diệu Diệu cảm nhận được lực đạo cầm tay của hắn rất lớn, không khỏi rụt cổ, sợ hắn ra tay cho mình một cái tát. Đừng quên chính nàng đã đặt biệt danh cho Vệ Cảnh là Vệ Cầu Từ, hẳn chính là đồ mất chó. Tuy thời điểm có thể trợn mắt, tuy lúc có thể hướng về người khác sửa như điên.

“Lá gan của ngươi không phải rất lớn sao, cái gì cũng dám nói cùng trẫm, thậm chí còn dám nhảy dựng lên phản bác trẫm. Thế nào mà giờ nằm trong tay trẫm, lập tức lúng túng, còn cúi đầu, sợ trẫm đánh ngươi sao?”

Vệ Cảnh vốn dĩ hóa khí tận trời, nhưng nhìn nàng bị dọa thành như vậy, lập tức lại có chút luyến tiếc. Nhưng thực tế hắn cũng không nghĩ đánh nàng, chỉ hù dọa nàng mà thôi.

“Hoàng Thượng, tần thiếp sai rồi. Ý của tần thiếp là cho dù cây trâm của tần thiếp đẹp đến đâu, cũng không đẹp bằng của tiên hoàng hậu.” Nàng cuối cùng cũng có thể cố cứu lại.

Nếu không tự cứu, nàng thật sự sợ bị Vệ Cầu Từ đánh, nàng vẫn phi thường sợ đau. Từ lúc tiến cung tới giờ, chưa bao giờ bị hắn đánh.

“Tất nhiên là thế, Diệu Diệu là đẹp nhất.” Những lời này Vệ Cảnh nói ra vô cùng tự nhiên, giống như là một thời trần thuật về một điều hiển nhiên.

Nhưng thật ra Viên Diệu Diệu nghe hắn nói như vậy, ho nhẹ một tiếng. Nếu là trước kia nghe hắn nói mấy lời này, nàng sẽ vui sướng đến tận trời, quả nhiên ở trong lòng Hoàng Thượng, nàng là tốt nhất.

Nghe xong mấy lời đó, tâm tình nàng tốt, nói không chừng còn xông lên, tặng hắn một cái hôn lười nhiệt tình triền miên. Nhưng giờ phút này nàng đã biến thành một người khác, Vệ Cầu Từ vẫn yêu nhất cái xác đã chết kia, vậy linh hồn này phải làm sao bây giờ?

không phải nàng tự sướng, muội muội ngực lớn này, rõ ràng cảm xúc so với trước kia tốt hơn nhiều.

“Ngươi đừng tưởng nói vài câu khen ngợi tiên hoàng hậu, trẫm sẽ không truy cứu ngươi. Ngươi vừa rồi nói mấy câu chống đối trẫm, xét về chuyện nhỏ thì không biết điều, thể hiện thái độ với trẫm, nhưng nếu xét về chuyện lớn thì ngươi coi rẻ hoàng quyền, tội ác tày trời, có mười cái đầu cũng không đủ chém.”

Vệ Cảnh nói xong câu đó, liền phát hiện Miêu tần trước mắt đang thất thần, đôi mắt long lanh như nước cũng mất đi thần thái.

hắn nhíu mày, duỗi tay bắt lấy Viên Diệu Diệu, đem nàng kéo đến trước mặt mình, để nàng nhìn thẳng hắn.

Nha nha nha, tội thật lớn, coi rẻ hoàng quyền.

Vệ Cầu Từ ở trước mặt nàng, vốn dĩ không có hoàng quyền gì đáng kể, trong lòng nàng không biết đã coi rẻ bao nhiêu lần, không phải giờ vẫn sống tốt sao.

“Tần thiếp chỉ là bởi vì quá sùng bái Hoàng Thượng, cho nên thấy ngài đến quá kích động, cũng không biết nên biểu đạt như thế nào. Tần thiếp vừa mới chống đối vài câu, chỉ muốn làm cho ngài chú ý, tần thiếp đã biết sai rồi, ngài đừng trừng phạt ta, tần thiếp đối ngài thật là.....”

Viên Diệu Diệu tìm vô số từ ngữ ưu nhã để khen hắn, mấy câu nói ra, thật sự vô cùng êm tai.

Vệ Cảnh hí mắt, khóe miệng ngậm một nụ cười lạnh.

“Các ngươi lui xuống đi, trẫm phải giáo huấn Miêu tần thật tốt cho nàng hiểu phải tôn kính trẫm như thế nào, phải nói chuyện với trẫm ra sao mới có thể làm trẫm vui vẻ.” hắn phát tay.

Lý Đức đi đầu lui xuống, hơn nữa còn sai người đóng chặt cửa, cung nhân còn lại đều bị đuổi đi xuống làm việc khác. Chỉ có hắn cùng thùy trúc trông giữ ngoài cửa điện, hai người cách nhau một khoảng, đứng ở hai bên cửa, sống lưng thẳng tắp, như hai thân giữ cửa.

“Hoàng Thượng, tần thiếp thật sự biết sai rồi.”

Viên Diệu Diệu không rõ hắn đến cùng là nghĩ thế nào, đành phải cúi đầu nhận sai trước, hy vọng hắn không so đo với nàng.

“hiện tại biết sai rồi?” hắn cười tủm tỉm mà nhìn nàng, Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng gật đầu.

“Muộn rồi.” Vệ Cảnh phun ra hai chữ, một tay đem nàng kéo vào trong lòng ngực, làm nàng ghé vào trên đùi mình, chống cái mông.

Còn không cho Viên Diệu Diệu nghĩ xem hắn muốn làm cái gì, Vệ Cảnh đã “bang” một tiếng, đánh vào mông nàng, ra tay rất mạnh.

“A ——” nàng kêu ra đầy sợ hãi.

Vệ Cầu Từ, cho người mặt mũi, còn dám đánh lão nương!

“Bạch bạch bạch bạch ——” không đợi nàng mở miệng chửi bậy, bàn tay thanh thủy tạo ra âm thanh liên tiếp không ngừng, hấn giống như đánh nàng đến nghiến.

Viên Diệu Diệu không dám kêu ra tiếng, chủ yếu là cảm giác tay hấn chụp vào thật sự quá kỳ quái. Mấy cái lúc đầu còn có chút đau, nhưng mấy cái sau giống như tìm được quy luật, không hề đau, nhưng làm nàng toàn thân đều run rẩy. Đặc biệt là hai luồng thô con trước ngực đặt ở trên đùi hấn, loại cảm giác lay động này càng thêm một lời khó nói hết.

Nếu nàng lại kêu thêm hai tiếng, thanh âm của nàng sẽ tạo cảm giác ê ê a a, giống như đang làm chuyện xấu hổ kia.

“Ái tần làm sao vậy, không rên một tiếng, trăm còn tưởng rằng nàng biến thành người câm?” hấn vừa đánh vừa trêu chọc nàng hai câu.

“Tần, tần thiếp là người câm ăn hoàng liên, khổ nhưng nói không nên lời.”

“Nhìn đáng vẻ như là đánh vẫn chưa đủ!”

hấn nói xong câu đó, lại mấy bàn tay đưa qua. Mặt Viên Diệu Diệu đỏ bừng, như là sung huyết. Ngay cả hai tai đều hồng hồng, cả người nóng lên.

Cảm giác ngưng ngưng này nàng chưa từng trải qua, lúc trước Vệ Cảnh dừng nói đánh nàng, động một đầu ngón tay đều không thành. không biết khi nào, hấn liền nhiễm loại tình thú này.

Quả thật, Viên Diệu Diệu ở trước mặt hấn luôn luôn coi mở, nhưng hôm nay đã vượt qua phạm vi nàng có thể thừa nhận.

Nàng càng không buồn mở miệng, Vệ Cảnh càng cùng nàng nói chuyện, tiếng nói trầm thấp bên tai nàng vang vọng, trên cơ bản nàng không rõ hấn nói gì, chỉ là cảm thấy tiếng nói của hấn vô cùng êm tai, nếu không phải là nói mấy câu không có dinh dưỡng như bây giờ, mà là hát cho nàng nghe, nàng sẽ thật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Xuất hiện dị thường

Editor: Chôm chôm

“Ai bảo người chống đối trăm!” Vệ Cảnh sửa lại động tác, biến thành hai tay hạ xuống xoa xoa.

Viên Diệu Diệu sắc mặt càng hồng, nàng cảm thấy ý trừng phạt đã thay đổi. Bỗng nhiên hấn ngừng nói, động tác cũng chân chờ một chút, đặt cặp thô con mềm mại của Viên Diệu Diệu ở trên đùi, thật là quyết định sai lầm.

Rất nhanh Viên Diệu Diệu cũng nhận thấy được biến hoá của hấn, nàng không khỏi khẽ hừ một tiếng, “Hoàng Thượng, hiện tại là người chạm tần thiếp, người đụng phải tần thiếp.”

“Người nói thật nhiều!” Vệ Cảnh trầm mặc một lát, bỗng nhiên chụp hông nàng, trực tiếp bế nàng đi tìm giường.

Trong điện từ có âm thanh đến không còn tiếng động, lại từ im lặng đă có âm thanh, hơn nữa âm thanh kia vừa nghe liền biết bên trong đã xảy ra một ít chuyện không thể kể với bên ngoài.

Thúy trúc là lần đầu nghe được như vậy, sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng, như là sung huyết. Lý Đức lại sắc mặt như thường, không biết trải qua bao nhiêu lần, chỉ là lần này trong lòng khó tránh khỏi nói thầm: Hoàng Thượng chính là như vậy trừng phạt miêu tần, một lời không hợp liền lên giường.

Lúc trước ba tháng không khai trai, lần này bị miêu tần phá giới, một phát không thể vẫn hồi. Nếu mấy ngày tiếp theo đều như được mở chốt, chỉ sợ ngôi cửu ngũ sẽ thân mệt thận hư.

Hoàng Thượng liên tiếp mấy ngày đều cùng Viên Diệu Diệu gặp mặt, không phải đưa nàng đi Long Càn Cung, thì tự mình đến Như Ngọc Cung gặp nàng. Cũng may mắn Vệ Cảnh chuyện triều chính luôn luôn cần cù, không bởi vậy mà trì hoãn cái gì, nếu không không chừng Viên Diệu Diệu sẽ bị quan lại trình tấu.

Quyền nói của quan lại quá lớn, đây là việc Vệ Cảnh phi thường bất mãn. Nếu hấn là một tên bạo quân thì thôi, nhưng hấn là người vô cùng cần mẫn, quan lại lại đem mắt đặt quá nhiều ở hậu cung, trước kia Viên Diệu Diệu tính tình tương đối đặc biệt, lại được sủng ái, chỉ cần việc không quá khó Vệ

Cảnh đều sẽ ở cùng nàng.

*

“Chủ tử, Diêu tuyền hầu cầu kiến.” Thúy trúc đi vào, nhẹ giọng bẩm báo một câu.

“Nàng muốn gặp ta?” Viên Diệu Diệu nhú mày, trên mặt có chút khó có thể tin.

Lúc Viên Diệu Diệu thẳng vị dọn đến chỗ ở mới, hậu cung phi tần đều tới tặng quà, vô luận là người quen biết hay không quen, chỉ cần có chút phân vị, đều sẽ tặng một món quà. Bởi vì nàng là người đầu tiên sau khi tiên hoàng hậu mất được sủng hạnh, hơn nữa phân vị còn tăng nhanh như vậy, đủ để thấy trình độ được sủng ái.

Có không ít phi tần trong lòng nói thầm, chẳng lẽ lại thêm một tiên hoàng hậu? Năm đó Viên Diệu Diệu cũng phong quang vô hạn như vậy, chỉ mong vị Miêu tần này “mềm” (dễ đối phó) giống phong hào của nàng.

Lúc Diêu Cẩm tiến vào, cũng không hành lễ, thậm chí biểu tình trên mặt còn lạnh như băng, mở to hai mắt thẳng tắp mà nhìn nàng.

Viên Diệu Diệu sững sốt một chút, nàng rõ ràng cảm thấy một loại cảm xúc âm trầm trên người nàng ta, cả người đều thấp phần tối tăm. Miệng anh đào nhỏ trước kia thấp phần tự đắc, hiện giờ u ám mui phần. Thậm chí khoé môi còn có một vết thương nhỏ, là người không có đầu óc, đến cùng là ai ra tay làm nàng ta bị thương.

“Diêu tuyền hầu, người làm gì vậy?”

Diêu Cẩm không trả lời câu hỏi của nàng, mà vẫn luôn dùng loại ánh mắt mui phần âm khí nhìn nàng, như là muốn câu hồn lấy mạng nàng.

Thúy trúc nhất gan, bị hù dọa đến run hai chân, còn trên mặt Viên Diệu Diệu trước sau mang theo vài phần ý cười.

Dùng lời đe dọa giết nàng còn có thể dọa nàng một chút, dù sao nàng là người đã chết được trọng sinh, hiện tại vô cùng sợ chết. Nhưng dùng loại ánh mắt âm trầm này dọa nàng, thật sự là không đau không ngứa, nàng cũng đã làm người chết một lần, còn có thể sợ loại này sao? Quả thực buồn cười.

Hai người các nàng đứng đối diện nhau, một người oán khí ngút trời, một người ý cười ngậm ngậm, quả là khác nhau như trời với đất.

Diêu Cẩm chợt cười lạnh một tiếng, trên mặt mang theo mui phần khinh thường: “Viên miêu miêu, người thừa dịp hiện tại có thể đắc ý, sớm hay muộn có một ngày người sẽ biến thành mèo bệnh.”

“Diêu tuyền hầu đến là vì nói những lời này sao? Ta đây không cần người tới cảnh cáo, hiện tại ta là chính ngũ phẩm tần, mà người chỉ làm một tuyền hầu. Ta rộng lượng không so đo, câu nói kia người nói, ta coi như không nghe thấy.” Viên miêu miêu cũng không để ý tới khiêu khích của nàng ta, tươi cười trên mặt càng thêm tươi đẹp vài phần.

Diêu Cẩm cắn chặt khớp hàm, thần sắc trên mặt trong nháy mắt vận vận, hiển nhiên là quá mức sinh khí.

Kỳ thật Viên miêu miêu có thể lý giải tâm tình muốn học máu giờ phút này của nàng ta, người lúc trước mình đạp dưới chân, hiện tại phân vị cao hơn mình rất nhiều, thậm chí còn có thể trừng phạt mình. Loại cảm giác chênh lệch này, lúc trước Viên Diệu Diệu đã lĩnh hội đủ.

“Có người muốn gặp người, người rất quan trọng. Sai các nàng lui xuống đi.”

Nàng ta cuối cùng cũng vào chủ đề chính, đưa tay xoay nhẫn trên tay. Ban đầu Viên Diệu Diệu không muốn hồi đáp, nhưng khi nhìn thấy nhẫn trên tay Diêu Cẩm, mí mắt không khỏi nháy một cái.

Chiếc nhẫn kia mui phần quen mắt, đặc biệt hình ba cánh hoa trên mặt. Đầu nàng có chút đau, cảm giác có thứ gì đó nảy ra, loại cảm giác xa lạ này làm nàng có chút khủng hoảng, bởi vì bản thân nàng không hề thấy quen thuộc, chỉ sợ đây là cảm giác đến từ ấn ký của chính thân thể này.

“Các người lui xuống trước đi.” Nàng ho nhẹ một tiếng, nỗ lực làm chính mình thoát nhìn trấn định chút, nhưng trên thực tế tay nàng vẫn như cũ run không ngừng.

Mấy cung nữ lục tục lui xuống, chỉ còn lại Viên Diệu Diệu cùng Diêu Cẩm. Thúy trúc trước khi đi có chút không tình nguyện, liếc mắt nhìn Viên Diệu Diệu một cái, lại thấy nàng hướng về phía mình lắc đầu, hiển nhiên là thúy trúc cũng không thể ở tại chỗ này.

Chờ đến khi trong đại điện chỉ còn lại hai người các nàng, chung quanh yên tĩnh như chết, bỗng nhiên Diêu Cẩm ngửa đầu điên cuồng cười ha hả.

“Ngay lúc này, bộ dạng sợ hãi của người, còn có chút giống con mèo bệnh vô năng trước kia. So với người không màng tranh giành ngày trước, ta còn cho rằng người đã thay đổi, trở thành không sợ trời không sợ đất, không nghĩ tới người vẫn là hình dạng sợ sệt này.”

Nàng cất tiếng cười to, như là điên cuồng.

Chỉ là lời nàng ta còn chưa nói xong, đã bị họ khan không ngừng, ho đến mức hốc mắt chảy nước. không biết là do nàng ta bị sặc nước miếng hay là do thân thể không tốt.

Viên Diệu Diệu hít hai hơi, làm bản thân trở nên bình tĩnh lại, lạnh mặt nhìn nàng ta ho khan.

“Người so với lúc còn nhỏ thay đổi rất nhiều, thì ra người nhất như chuột, ngoài một khuôn mặt lớn lên xinh đẹp, lại có vận khí tốt, thật không đúng chút nào. hiện giờ mặc cung trang, còn ra chút hình dáng, lúc bị Hoàng thượng sủng hạnh, người có sợ tới mức khóc ra không? Diệu Cảm ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt có chút phức tạp.

Bên trong trào phúng, còn mang chút thương hại, thậm chí còn nhớ lại chuyện cũ, không biết nàng ta nhớ tới chuyện gì.

Viên Diệu Diệu nao nao, lắc đầu: “không có, Hoàng Thượng đối với ta rất tốt.”

“Đúng vậy, người từ nhỏ có điều này luôn làm người ta chán ghét, mỗi lần khẳng định người phải chết không thể nghi ngờ, lại vẫn có thể cải tử hồi sinh, hơn nữa, một lần so với một lần vận khí càng tốt hơn. Lúc người bảy tám tuổi, lớn lên xinh đẹp, có lão già muốn mua người về đùa bỡn, kết quả có người mua trở lại, người từ một tiện tì biến thành con gái quan gia, sau đó lúc tuyển tú người được chọn, hơn nữa những năm mưu quý kế đều không hại được người, người vẫn được lưu lại hậu cung. Hoàng Thượng mấy năm không sủng hạnh người, tất cả mọi người từ bỏ người, không nghĩ tới người lại có mệnh tốt, tiền hoàng hậu đã chết, người liền nổi lên.” Diệu tuyên hầu phẫn hận mà nhìn nàng, trong miệng lại nhai không thôi.

Viên Diệu Diệu biết nàng ghen ghét, ghen ghét đến sắp nổi điên. Nàng đã quen việc người khác ghen ghét với nàng, sớm đã không sao cả, chính là mấy lời Diệu tuyên hầu nói làm nàng cảm thấy sợ hãi, bởi vì người trong miệng Diệu cảm, nàng căn bản là không quen thuộc.

Nàng vừa trở về liền thành tiểu thường tại, ban đầu thấy nàng ấy là một người ngốc, còn tính cách thì không có gì đáng nói, cho nên cảm thấy hoàn cảnh sinh ra và lớn lên nhất định rất đơn thuần, cho nên mới dạy nàng trở nên trong trắng như tờ giấy.

không nghĩ tới, hôm nay từ miệng Diệu Cảm nghe được, lại là một phiên bản hoàn toàn khác, căn bản nàng chưa từng nghĩ đến.

một nữ nô tỳ, thiếu chút nữa bị lão già mua về chà đạp, không nên thiên chân như vậy. Nếu thật giống như Diệu Cảm nói, tiểu thường tại này không phải nguy trang, vận khí của nàng thật sự quá tốt. Mỗi lần gặp nguy hiểm cực đại, đều có người tới cứu nàng.

Từ vọng đối với một người mà nói, là nguy hiểm lớn nhất, nhưng tiểu thường tại vẫn sống. Tuy rằng trong cơ thể nàng đã biến thành người khác, nhưng thân thể vẫn là nàng, người khác nhìn thấy vẫn là nàng, sẽ không bao giờ nghĩ rằng tiền hoàng hậu đã sống lại.

“Người nói mấy lời này có lợi ích gì, người biết lúc trước ta thiếu chút nữa bị độc chết không? Mấy chén thuốc kia uống vào, ta chỉ muốn làm thành giả bệnh, không muốn dây dưa với phi tần nào, nào biết suýt bị mất mạng?” Viên Diệu Diệu bất động thanh sắc mà bắt đầu lời nói khách sáo.

Lúc nàng mới biến thành tiểu thường tại, là bởi vì nàng uống loại thuốc không biết từ nơi nào đến, tiểu thường tại lúc ấy vì muốn tránh né Văn tiểu nghi các nàng. Mấy người Văn tiểu nghi là hạ thủ của Diệu Cảm, cho nên đáy lòng nàng suy đoán rằng Diệu Cảm biết chút gì đó, không bằng tới thử một phen.

Quả nhiên nàng vừa dứt lời, Diệu cảm không khỏi cười lạnh một tiếng: “Ta đương nhiên biết, là do Quân công công phản phò ta độc chết người. Dù sao lưu lại cái mạng của người cũng vô dụng, lá gan của người nhỏ, lỗ như tiết lộ bí mật phía trên, vậy sẽ hỏng việc, chỉ có người chết mới không bại lộ. không nghĩ tới mạng người lớn, ba người văn tiểu nghi đều phải chôn cùng tiền hoàng hậu, ta thì bị hạ vị, không có cơ hội tăng lên. hiện tại người thăng chức rất nhanh, người phía trên muốn sai người giúp các nàng làm việc.”

Viên Diệu Diệu nghe nàng trắng trợn tiết lộ cái gọi là “bên trên” muốn giết nàng, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc. Chắc chắn sẽ chẳng có ai vì một tổ chức tuy lúc đều muốn giết mình mà vẫn khăng khăng một mực giúp họ làm việc.

Diệu Cảm như nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng, nhẹ hừ một tiếng, đôi mắt nheo lại, “Mèo bệnh, lá gan người thật sự lớn hơn rồi. thật là vừa lành sẹo đã quên đau, lúc trước những người đó trừng phạt người như thế nào người đã quên sao. đã quên cũng không hề gì, đợi lát nữa nhìn thấy Quân công công, người sẽ nhớ lại ngay.”

Nàng ta nói xong, Viên Diệu Diệu chỉ nhìn, cũng không tiếp lời. Diệu Cảm thấy nàng không nhúc nhích, có chút không kiên nhẫn: “Ta đã nói tới trình độ này, người vẫn dám ngồi lý ở đây không đi, chẳng lẽ muốn Quân công công tự mình tới gặp người sao? Đừng thấy hèn là con chó bị thối, nếu người không nghe theo, hẳn có rất nhiều năng lực làm người sống không bằng chết.”

“không phải ta không muốn đi, mà là ta không thể đi. Hoàng thượng tuy lúc này không tới đây, nhưng lỗ như hần nhất thời hứng khởi mà tới, đến lúc đó người bảo ta phải làm thế nào?”

“Ta không quan tâm người phải làm thế nào, đi theo ta!”

“Người về nói với Quân công công, nếu thật sự muốn ta vì bên trên làm việc, tốt nhất đừng bắt ta phải đi tìm hần. hiện thời là thời điểm mấu chốt để bắt lấy sủng ái của Hoàng thượng, nếu có sai lầm gì, chỉ sợ sẽ thất bại trong gang tấc.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bắt đầu điều tra

Editor: Chôm chôm

Cuối cùng Điều Cầm cũng rời đi, nhưng để lại trong đáy lòng Viên Diệu Diệu một mầm mống gì đó. Quân công công là ai?

Nàng lúc trước sống trong hậu cung năm năm, nhưng ấn tượng với một vị công công họ Quân gần như không có. Theo như Điều Cầm nói, một tên chó bị thiến lại có thể làm nàng sợ đến như vậy, thì thể lực phía sau hẳn phải cường đại đến mức nào, vì sao trước kia nàng chưa từng phát hiện ra.

“Chủ tử, ngài sao vậy? Có muốn đem chuyện này báo lại với Hoàng thượng không ạ?” Lúc Thuý Trúc tiến vào, thấy vẻ mặt ngốc lảng của nàng, không khỏi nhẹ giọng hỏi một câu.

Viên Diệu Diệu theo bản năng lắc đầu, nàng hiện giờ một chuyện cũng đều không biết, nếu nói cho Vệ Cảnh, nàng không thể giải thích rõ ràng, còn bị hiềm nghi. Dù là ai nghe được lời Điều Cầm vừa nói, đều sẽ nghĩ nhiều.

Cho dù Vệ Cảnh tin tưởng nàng, nhưng thời điểm này nói ra không phải ý kiến hay, để rút dây động rừng.

“Lúc nhìn thấy Hoàng thượng, ta sẽ nhớ hẳn.” Nàng khẽ nói đùa một câu, muốn trấn an cảm xúc.

Quả nhiên Thuý Trúc nghe nàng nói vậy, trên mặt lộ ra vài phần trêu trọc vui cười.

Nếu Vệ cảnh tử còn ở trong cung nàng, phỏng chừng Điều Cầm cũng không dám tới, cũng không biết Điều Cầm đã bồi hồi trước cửa cung của nàng mấy buổi tối, chắc đã rất nhiều ngày, nàng cùng Hoàng thượng như hình với bóng, như thế khẳng định Điều Cầm đã khó chịu mười phần.

Lúc Viên Diệu Diệu nhìn thấy Quân công công đã là ba ngày sau. Hẳn cũng không phải là thái giám có địa vị rất cao, mà còn lẫn lộn hơn nửa đời vẫn chưa thành công, tóc đã nhuộm màu hoa râm, hẳn phụng mệnh Điều tuyển hầu mang tới cho nàng vài thứ.

“Nô tài ra mắt miều Tần nương nương.” Hắn cúi đầu thật sự thấp, Viên Diệu Diệu không thấy rõ khuôn mặt hắn.

“Các người lui xuống, bốn tần có mấy câu muốn nói với hắn.”

Thuý trúc tuy rằng tò mò, từ lúc Điều tuyển hầu tới tìm nàng nói chuyện, Viên Diệu Diệu giống như có bí mật. Trước kia không kể là chuyện gì, Thuý Trúc đều có thể biết, nhưng hiện tại giống như bị cách một tầng mỏng.

“Miều tần nương nương, lâu rồi không gặp.” Lão thái giám ban đầu nhìn quy củ mười phần, lúc mình biến thành bộ dạng vô cùng tự tin.

Viên Diệu Diệu chỉ gật đầu, gọi một tiếng Quân công công, muốn lấy bắt biến ứng vạn biến.

Vị Quân công công vẫn chưa nói thêm lời nào, chỉ là cảm thán sự thay đổi của Viên Diệu Diệu.

“Miều tần nương nương, người không cần sợ hãi. Tạm thời chủ tử không muốn làm gì người, chỉ là tới thời điểm tất yếu, còn muốn người ra tay. Ngài hiện giờ hãy toàn tâm toàn ý mà đoạt lấy sủng ái của Hoàng thượng, tiếp tục bỏ lên phân vị cao hơn. Nô tài sau này có việc, sẽ còn đến tìm ngài.” Quân công công nói xong câu đó, liền xoay người rời đi.

Viên Diệu Diệu lập tức sai người đi điều tra xem rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào, vừa hỏi mới biết, chỉ là một tên giữ vị trí chọn mua thái giám. Lúc trẻ hắn cũng được chủ tử coi trọng, nhưng sau đó không biết đắc tội gì với đại quý nhân, tuy rằng còn giữ được mạng, nhưng không thể tiến lên được nữa, cứ như vậy làm chức công công không cao không thấp.

Phân vân không biết nên đi bẩm báo Hoàng thượng hay là tự mình tra xét một phen, cuối cùng nàng quyết định tự mình tra xét trước.

“Chủ tử, Hoàng thượng đã nhiều ngày không đến gặp ngài, cũng không triệu ngài đi Long Càn Cung, ngài có muốn đi Ngự thiện phòng làm chút canh mang qua?” Thuý Trúc thấy nàng thất thần, lập tức đề xuất chủ ý.

Lại thấy Viên Diệu Diệu cười khẽ ra tiếng, nghiêng đầu nhìn nàng, Thuý Trúc có chút kinh hoàng, cho rằng nương nương trách nàng xen vào việc của người khác, vội vàng giải thích: “lúc trước nô tỳ thấy các phi tần khác đều làm vậy, bất kể Hoàng thượng có nhìn thấy hay không, các nàng đều đem tư thái bày ra.”

Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng lắc đầu: “Người phái người hỏi thăm một chút động thái của Long Càn Cung.”

“đi hỏi thăm ai bây giờ ạ? Long Càn Cung rất khó hỏi thăm tin tức, lúc trước nô tỳ có đi qua quan sát, mấy cung nữ hầu hạ các phi tần đi đến, đều không thể đến gần Long Càn Cung, còn chưa nhìn là ai đã bị đuổi, nô tỳ khẳng định...” Nàng cúi đầu, trên mặt hiện nét cô đơn.

không đợi Thuý Trúc nói xong, Viên Diệu Diệu liền nói tiếp: “Đó là đối với người khác, không tin người đi thử xem, khẳng định có thể tới gần Long Càn Cung, lại còn có thể tìm hiểu tin tức.”

Thuý Trúc ban đầu không tin, cho rằng Viên Diệu Diệu đùa mình, nhưng nhìn mặt Nàng là biểu cảm vô cùng tự tin, lại không giống như đang trêu trọc, cuối cùng nửa tin nửa ngờ mà đi tìm hiểu.

Thế mà thật sự tìm hiểu được tin tức, nàng thực nhanh bước đến bên Viên Diệu Diệu, thấp giọng nói: “Chủ tử, nô tỳ đã tìm hiểu qua, đúng như người nói, không có ai ngăn cản nô tỳ, hơn nữa, Khang công công còn nói cho nô tỳ biết, tâm trạng Hoàng thượng gần đây không tốt lắm, chắc là cùng với tiên hoàng hậu có quan hệ.

Viên Diệu Diệu không khỏi nhủ mảy: “Chuyện cũng đã qua mấy tháng, hẳn tại sao lại giống như kì kinh nguyệt của nữ tử, mỗi tháng một lần, mỗi lần mấy ngày.”

Nghe lời nàng nói, Thuý Trúc suýt chút nữa thì cười ra tiếng, hình như đúng là như thế.

Lúc Viên Diệu Diệu tới Long Càn Cung, Tiểu Khang Tử đang đứng bên ngoài không biết nhìn cái gì, chợt thấy nàng thì hai mắt sáng ngời, lập tức đi tới. Viên Diệu Diệu hiểu tính tình của hắn, chắc Tiểu Khang Tử lại ở ngoài để trốn Hoàng thượng, tránh cho con thịnh nộ của ngài cửu ngũ làm ngộ thương. Nhưng hắn cũng không thể trốn cả đời, chờ lúc Lý Đức đi ra, hắn sẽ phải đi vào.

“Miêu tần chủ tử đến rồi, Hoàng thượng đang tức giận ở bên trong, nô tài thay ngài thông truyền một tiếng.” không cần Viên Diệu Diệu mở miệng, hắn đã bước nhanh về nội điện để thông báo.

Rất nhanh nàng được phép đi vào, lúc Viên Diệu Diệu tiến vào nội điện, Vệ Cảnh còn đang phát giận, tấu chương rơi toán loạn trên mặt đất, hiển nhiên là do hắn quá tức giận mà ném đi. Cung nhân xung quanh bị hắn quát tháo cũng không dám nhát lên. không khí nội điện vừa an tĩnh lại khẩn trương, ngay cả âm thanh rơi một cây kim cũng nghe được.

Nếu phi tần khác mà nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ sớm đã lui quân, cảm thấy mình tới không đúng thời điểm. Nhưng Viên Diệu Diệu lại không thấy như thế. Bởi vì nàng hiểu rõ Hoàng thượng, lúc này mới là thời cơ tốt nhất.

Nếu ai vào lúc Vệ Cảnh bạo nộ có thể dỗ hắn, thì so với lúc tâm tình của hắn tốt ở bên hắn, càng có tác dụng hơn mấy lần.

không có cách nào khác, ai bảo Vệ cầu tử tính cách chính là như thế, lúc hắn tức muốn học máu, điên cuồng gào thét, sủa như điên, lại càng có tính khiêu chiến.

Lúc trước khi Viên Diệu Diệu được sủng ái nhất, địa vị của nàng không thể bị lay động, nguyên nhân chủ yếu nhất là do, lúc hắn bạo nộ nhất, nàng có thể chế ngự được hắn.

Có lẽ đây là con đường quan trọng nhất để huấn luyện chó.

“Ngươi tới làm cái gì? Trầm phiền thật sự!” hắn trừng nàng.

Đối với vấn đề này của hắn, Viên Diệu Diệu quả thực cảm thấy không thể hiểu được, không phải hắn cho nàng tiến vào sao?

Nhưng là lúc Vệ Cảnh tức giận, thường xuyên vô cớ gây rối như vậy. hắn là ngài cửu ngũ, dù chỉ là việc nhỏ cũng phát giận, cũng không ai dám nói hắn.

Chỉ cần không ở trước mặt hắn có tỏ vẻ phân rõ phải trái rõ ràng, hắn sẽ vĩnh viễn là một con chó tốt.

“Tần thiếp tới xem Hoàng thượng phiền muộn chuyện gì.” Nàng bình tĩnh nói ra.

Đưa mắt nhìn lướt qua nội điện, bỗng nhiên thấy trên bàn có hộp bánh táo chua, sắc mặt nàng trắng bệch, trước kia bởi vì ăn bánh táo chua dẫn đến xuất huyết nhiều mà chết. hiện giờ thấy nó, bụng nàng lại âm ỉ đau.

Vệ Cảnh thấy thần sắc nàng không đúng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm bánh táo chua, liền biết nàng đã đoán được là vì ai.

“Bánh táo chua, ngươi thích ăn không? hắn đẩy mâm điểm tâm.

“đã từng thích ăn, hiện tại không dám ăn, sợ chết.”

Viên Diệu Diệu vừa nói xong, thần sắc Vệ Cảnh liền thay đổi, hiển nhiên là muốn phát hỏa. Nhưng sau đó lại nhịn xuống, không nói câu nào.

“Hoàng thượng đem bánh táo chua tới đây làm gì, có phải người điều tra ra được điều gì không?”

“Ai sai người tới tìm hiểu?” Vệ Cảnh nheo mắt lại, đối với chuyện này rất cẩn thận.

Viên Diệu Diệu rất muốn cho hắn một ánh mắt xem thường, nàng quan tâm xem chính mình bị giết như thế nào không được sao? Căn bản không cần người khác sai khiến.

Nhưng nhắc tới việc ai phải nàng tới, nàng không thể không nghĩ đến Quân công công, không biết vị chủ tử trong lời của tên Quân công công đó là ai, che dấu thật kĩ.

Lúc trước Viên Diệu Diệu là Hoàng quý phi, tại hậu cung quyền lợi ngút trời, vậy mà không hề cảm thấy được chỗ không ổn.

“không có ai phải tần thiếp đến, tiên hoàng hậu đã qua đời mấy tháng, hung thủ lại vẫn chưa trời lên mặt nước, thậm chí người đưa bánh táo chua là An

quý nhân, cũng không biết sống chết. Nếu Hoàng thượng có manh mối, vậy nên sớm điều tra hung thủ, an ủi vong linh của tiên hoàng hậu.”

Thần sắc trên mặt Viên Diệu Diệu trở nên đứng đắn nghiêm túc, thậm chí giọng nói còn mang theo vài phần ý trách cứ. Từ lúc nàng biến thành tiểu thường tại, nhận thấy Vệ Cầm tử chậm chạp không điều tra cái chết của nàng. Lần nào cũng bày ra bộ mặt đau khổ, nhưng không thật sự làm một điều gì. Điều này rơi vào mắt nàng, nàng liền cảm thấy Vệ Cầm tử là mèo khóc chuột giả từ bi, chỉ cố bày tỏ thương tiếc cho người ngoài xem.

Biểu cảm trên mặt Vệ Cảnh thay đổi nhiều lần, lúc hẩn nhìn về phía Viên Diệu Diệu, thần sắc thăm dò nhìn kĩ.

Viên Diệu Diệu lại càng thêm ưỡn ngực ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn hẩn, không có ý lùi bước.

thật lâu sau, Vệ Cảnh thở dài một hơi, hẩn giống như thoả hiệp, thấp giọng nói: “thật là sợ ngươi, có đôi khi ngươi rất giống Diệu Diệu, đặc biệt là sự chấp nhất ở một số trường hợp mẫn cảm, không hề sợ hãi tức giận.”

Viên Diệu Diệu nghe hẩn nói vậy, đáy lòng đang bị đè nén liền lập tức tiêu tan. Ngược lại là có chút mềm mại, cảm giác như cảm xúc dưới đáy lòng được ỉ ảm.

Rốt cuộc thì hẩn là chó của nàng, vẫn có thể cảm nhận được linh hồn của nàng.

Nàng cười khê: “Bởi vì ta cũng là Viên Diệu Diệu a.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nàng cười dịu dàng, giọng nói đặc biệt ôn nhu.

Nàng nói ra câu này tình ý chân thành, lại làm cho Vệ Cảnh có chút hoảng hốt. Cảm giác như khuôn mặt tươi cười của nàng biến thành người khác, là người cùng hẩn chung chăn gối năm năm.

Trong điện lại lần nữa lâm vào trầm mặc, Lý Đức cảm nhận được không khí vi diệu xung quanh hai người, không khỏi than nhẹ trong lòng.

Nữ nhân tên Viên Diệu Diệu, có phải đều đặc biệt có bản lĩnh, trước sau có hai vị Viên Diệu Diệu làm Hoàng thượng say mê đến choáng váng đầu óc, công bằng ở đâu.

“Trẫm đưa ngươi tới một nơi.” Vệ Cảnh đi tới, trực tiếp cầm tay nàng.

Hai người ra khỏi Long Càn Cung, liền thấy long tiền đứng đợi bên ngoài. Tiểu Khang Tử nhanh chân bước tới nói: “Hoàng thượng, ngài vừa nói muốn ra ngoài, nô tài liền gọi người mang long tiền tới.”

Vệ Cảnh nhìn long tiền, có chút do dự, cuối cùng vẫn ôm Viên Diệu Diệu lên, cùng nàng ngồi chung.

Mấy cung nhân nằng long tiền đều ngừng hô hấp, ngay cả Tiểu Khang Tử cũng có chút khó tin.

Tiên hoàng hậu đi rồi, Vậy mà còn có nữ nhân thứ hai được cùng Hoàng thượng ngồi chung long tiền.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hung thủ là ai

Editor: Chôm chôm

Long tiền đi tới một địa phương tương đối hẻo lánh, Viên Diệu Diệu từng tới nơi này, cách lãnh cung tương đối gần. Chặng qua bên ngoài hoang vu, nàng lúc ấy đi lãnh cung là để xem mấy người bị nàng đập xuống dưới chân sông như thế nào.

Lúc ấy ngồi trên liễn kiệu, không hề ý kiến trúc đằng sau mấy rặng cỏ dại, chỉ nghĩ là thứ bỏ đi.

“Xuống đi.” Vệ Cảnh nắm tay nàng đi xuống, lòng bàn tay hẩn to rộng ấm áp, làm Viên Diệu Diệu có cảm giác thật kì diệu.

Lúc nàng đi vào, mới phát hiện có một cửa động, bên trong vô cùng ẩm ướt, hơn nữa còn toả ra hơi thở hôi hám.

Thị vệ đứng đầy xung quanh, tất cả đều được trang bị đao kiếm đeo bên hông, ánh mắt nghiêm ngặt. Hiển nhiên là để phòng có người tự tiện xông vào.

Viên Diệu Diệu lần đầu tiên đi vào nơi này, khó tránh khỏi tò mò, tầm mắt nhìn loạn khắp nơi.

“Tới rồi.” Vệ Cảnh nắm chặt cổ tay nàng, nhẹ giọng nói. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy đằng sau con đường mật đạo thật dài là hai nhà tù, hoàn cảnh bên trong thật không xong, dù có ánh đèn chiếu vào, vẫn ẩm ướt âm u như cũ. Bọn họ dừng ở nhà tù đầu tiên, bên trong nhốt một nữ tử quần áo đơn bạc,

đầu tóc rối bù, búi tóc tán loạn, đã không còn có thể nhận ra đó là ai.

“Mở cửa.”

Tiếng nói của Vệ Cảnh vừa dứt, thị vệ bên cạnh ngay lập tức lấy khoá mở cửa nhà lao.

“Tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng!” Người bên trong nghe thấy tiếng động, đầu tiên là kinh hoàng thất thố kêu to. Sau đó lại không ngừng trốn trong góc, sợ người đến giết nằng.

Nghe thấy âm thanh hơi khàn khàn đó, Viên Diệu Diệu cảm thấy có chút quen tai, như đã nghe qua ở đâu.

“An quý nhân?” Nằng kinh hô một tiếng, cuối cùng nhớ ra đã nghe giọng nói đó ở nơi nào.

Vệ Cảnh quay đầu nhìn nằng: “Ngươi biết nằng ta?”

Viên Diệu Diệu vội vàng lắc đầu, thiếu chút nữa bị lộ: “Tần thiếp chỉ là suy đoán, có thể làm Hoàng Thượng mất công nhốt tại nơi này, hơn nữa vừa thấy mặt liền xin tha, phỏng chừng ngoài an quý nhân, không có người khác.”

Vệ Cảnh khẽ hừ một tiếng: “Coi như ngươi thức thời, trước kia nơi này không dùng đến, ngay cả Diệu Diệu cũng không biết tới. Phần lớn đều dùng giam giữ những người không thể giam ở thiên lao, chẳng qua An quý nhân là tình huống đặc thù, mới bị bắt mấy ngày, đã có người muốn giết người diệt khẩu. Trẫm đành để nằng ta giả chết, sau đó mang tới nơi này.”

“Hoàng Thượng thánh minh.” Viên Diệu Diệu vừa nghe lời này, vội vàng khen.

Vệ Cảnh cũng không đáp lại, hần nhìn thấy An quý nhân, lực chú ý đều đặt trên người nằng ta, quên đi sự tình quanh mình, chỉ muốn mau chóng ép hỏi ra hung thủ, báo thù cho Diệu Diệu.

“An quý nhân, ngài hãy nói ra, đến cùng là ai đưa cho ngươi hộp điểm tâm giết người kia?”

Lý Đức là người có đầu óc, lập tức tiến lên hỏi.

Thân thể An quý nhân run rẩy, không ngừng lắc đầu, không chịu nói ra dù chỉ một chữ.

Vệ Cảnh nhíu mày, hần vung tay, bên cạnh lập tức có thái giám tra tấn đi lên, cầm roi dùng sức cực mạnh đánh qua.

“Bang” một tiếng vang, lần Viên Diệu Diệu hoảng sợ, An quý nhân cũng bị đánh đến run rẩy, không không chế được, trực tiếp kêu to.

“An quý nhân, một hộp thức ăn bánh táo chua làm Hoàng quý phi bị xuất huyết dẫn đến bỏ mình là do ai đưa cho ngươi?” Lý Đức lại lần nữa đặt câu hỏi.

Lần này thì An quý nhân không dám không trả lời, nhưng nằng ta cũng biết, nếu nói ra tên người đưa hộp điểm tâm, nằng ta cũng khó sống được.

“không phải, hộp điểm tâm kia không có vấn đề gì, Hoàng quý phi bị chết không phải vì hộp điểm tâm đó, không phải.” Nằng liều mạng lắc đầu, thè thốt phủ nhận.

Lông mày Vệ Cảnh nhăn càng chặt, hần đã mất kiên nhẫn. đã qua thời gian rất lâu, không biết vì sao, miệng An quý nhân ngậm thật chặt, không đào ra được thông tin hữu dụng gì. không ngại tra tấn nằng ta, nhưng lại không dám làm quá mạnh, sợ ả thân thể suy nhược, trực tiếp đi đòi nhà ma.

Điều Hoàng thượng cần biết, liền có người tiếp tục hỏi.

“An quý nhân, Hoàng quý phi chỉ ăn bánh táo chua của ngươi xong, liền xuất huyết bỏ mình, bất kể như thế nào, ngươi cũng không thoát khỏi tội danh.”

“Ta tin tưởng chuyện này, ngươi chỉ là bị lợi dụng, ngươi đem tiền căn hậu quả nói ra, Hoàng Thượng thánh minh, tuyệt đối sẽ không trách sai ngươi. Nhưng nếu ngươi cứ đùn đẩy như thế, không chịu nói lời nói thật, thực sự khả nghi.”

Viên Diệu Diệu thật sự nhịn không được, hung thủ giết hại nằng gần ngay trước mắt, nằng cũng không kiềm chế được nội tâm, muốn mau chóng biết được, đến cùng là ai muốn dùng một hộp điểm tâm giết chết nằng.

Như lời nằng đã nói lúc trước, nằng không tin một An quý nhân mới được sủng hạnh lại có lá gan lớn như vậy, can đảm mura hại chết nằng.

An quý nhân nghe được lời này, rõ ràng là có chút dao động.

Viên Diệu Diệu không ngừng cố gắng: “Ngươi không muốn nói, hay là do ta nghĩ sai, người phía sau màn hạ độc thủ chính là ngươi, không phải ai khác.”

“Ngươi sợ phải gánh chịu trừng phạt, nên chậm chạp không chịu mở miệng, sợ Hoàng thượng nổi trận lôi đình, trực tiếp chém đầu ngươi, an ủi vong linh của tiên hoàng hậu trên trời.”

“không phải, không phải, ta không muốn hại Hoàng Quý Phi!”

An quý nhân kinh hoàng thất thố ngẩng đầu lên, cực lực biện giải.

Chẳng qua lúc nàng ta ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Viên Diệu Diệu, trên mặt tràn ngập kinh ngạc, ngay sau đó không đủ dũng khí gấp người lại, thần sắc khủng hoảng.

“Hoàng Quý Phi, Hoàng Quý Phi tới tìm ta. Tàn thiếp không phải cố ý, tàn thiếp cũng không biết vì sao bên trong bánh táo chưa có độc. Hoàng Quý Phi, người không cần tìm tàn thiếp lấy mạng.....”

Nàng ta chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Viên Diệu Diệu, cả người liền co rúm vào góc tường, hận không thể nhập vào vách tường biến mất, trốn thoát khỏi nơi này.

Đáy lòng Viên Diệu Diệu run lên, trên mặt nàng tuy bày ra biểu tình không thể hiểu nổi, nhưng đáy lòng xoắn chặt lại.

Nàng không ngờ rằng An quý nhân lại có thể liếc mắt một cái đã nhận ra nàng, không quan trọng là do có tật giật mình, hay là do nguyên nhân khác, trực tiếp gọi nàng là Hoàng quý phi, đều rất có lực tác động.

không biết Hoàng Thượng sẽ biểu hiện như thế nào.

Thần sắc trên mặt Vệ Cảnh thay đổi đột ngột, đôi mắt cũng nhẹ nhàng nheo lại. Cuối cùng về mặt hiện lên vài phần âm ngoan.

“Diệu Diệu đang ở bên cạnh ta, nàng nói nàng rất đau, sinh em bé đều không đau đến như vậy, kết quả chỉ là ăn mấy miếng điểm tâm, đã làm nàng mất mạng.”

Lúc hắn nói lời này, một bàn tay đặt lên eo của Viên Diệu Diệu, dùng sức thắt chặt, như muốn giam cầm nàng.

“Thình thịch thình thịch ——” bên tai nghe thấy giọng nói hữu lực của hắn, thân thể cảm thụ được sức mạnh của hắn, tim Viên Diệu Diệu chột đập nhanh hơn.

Nàng cảm thấy bản thân trở lên khẩn trương, giống như cả trái tim muốn nhảy ra ngoài.

Vệ Cảnh vì sao lại nói như vậy?

An quý nhân càng thêm kinh hoàng thất thố, nàng lại ngẩng đầu nhìn về phía Viên Diệu Diệu xác nhận, mỗi một lần đều thống khổ kêu to.

Hiển nhiên nàng ta cô cùng xác nhận, Viên Diệu Diệu đang đứng trước mặt chính là Hoàng quý phi đã chết.

“Tì thiếp đi Ngự thiện phòng, muốn làm điểm tâm, lại không được thuận lợi. Tàn thiếp tuy rằng đã thăng vị, nhưng đám người Ngự thiện phòng vẫn không để ý tới tàn thiếp. Bọn họ đều biết, Hoàng thượng sủng hạnh nữ nhân khác đều không lâu dài, chỉ hầu hạ Hoàng quý phi mới là chính đạo.”

“Có người ở Ngự thiện phòng chê điểm tâm tàn thiếp làm thô ráp, căn bản không thể làm Hoàng quý phi bỏ vào miệng. Sau đó cung nữ Hồng Châu bên người Hiền phi vừa đúng lúc tới lấy đồ ăn, nghe được ta cùng cung nhân tranh chấp. Mấy cung nhân kia nê mặt mũi của Hiền phi, cho phép ta được làm bánh.”

“Hồng Châu không rời đi ngay, nàng nhìn ta nặn bánh tạo hình, còn nói với ta muốn học trình tự làm bánh táo chua. Ta không biết rằng tay nghề nấu ăn của nàng ta rất tốt, liền cùng nàng ta bàn luận. Hai người chúng ta nói chuyện vui vẻ một lúc, không để ý lừa làm nôi điểm tâm đầu tiên bị cháy, cho nên phải làm lại nôi thứ hai.”

“Nàng nói không muốn quấy rầy ta, liền rời đi. Lúc bánh táo chua làm xong, bởi vì còn thừa, ta sai người mang tặng Hiền phi nướng nướng ném thử. Ta cũng ăn một miếng, đều không xảy ra chuyện gì. Chỉ có Hoàng Quý Phi, tì thiếp là thật sự không biết vì sao Hoàng Quý Phi bị xuất huyết bỏ mình, thật sự cùng ta không quan hệ.....”

Nàng ta đem mọi chuyện nói ra, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, nhìn lung lay như sắp đổ, không biết do tội lỗi quá nhiều hay do lâu rồi không được ăn no.

“Hiền phi?” Vệ Cảnh nhẹ giọng nhắc mãi một câu, chẳng qua tiếng nói hắn không lớn, hai chữ như ngậm trong răng môi.

Thế nhưng An quý nhân nghe được, lập tức to gan cãi lại: “Hoàng thượng, Hoàng Quý phi, việc này không liên quan gì đến Hiền phi. Mọi thứ đều là nô tỳ sai, hoặc là do ý trời cao. Nô tỳ và Hiền phi nướng nướng đều ăn, tiểu cung nữ bên cạnh Hoàng quý phi cũng ăn qua, đều không có chuyện gì. Có lẽ ông trời muốn lấy mạng của Hoàng quý phi.”

Vừa nghe Hoàng Thượng muốn liên lụy đến Hiền phi, an quý nhân lập tức kinh hoàng thất thố, mở miệng cãi lại.

Lúc trước nàng không muốn lộ ra một chút nào, cũng bởi vì sợ sự việc trở lên như thế này. Hiền phi nhất định không thoát khỏi hiềm nghi, cho nên mới dấu điểm đến tận bây giờ.

Giờ khắc này nàng tình nguyện nhận hết trách nhiệm về mình, thậm chí đem trách nhiệm đổ lên đầu ông trời, cũng không muốn để Hiền phi chịu chút nghi ngờ nào.

“Ý của ông trời, An quý nhân thật là ám đầu, trầm chính là chân long thiên tử. Khi nào đến phiên ông trời quyết định sinh tử của Diệu Diệu?”

Vệ Cảnh hừ lạnh một tiếng, trên mặt mang theo mùi phẫn trào phúng mà cười lạnh.

Hiển nhiên hẳn đối với câu nói kia canh cánh trong lòng.

Viên Diệu Diệu neho lại đôi mắt, nàng càng rất để ý chuyện nàng ta thay Hiền phi trần tình.

“Lời của An quý nhân nói ra thật dễ nghe. Theo như ý của người, là do ông trời muốn Hoàng quý phi chết, không có quan hệ gì với người khác. Càng không thể liên lụy Hiền phi. Ta thật không biết, bắt đầu từ lúc nào mà người tôn sùng Hiền phi nhiều hơn so với Hoàng quý phi.”

Là người bị hại chết, thế mà lúc ấy Viên Diệu Diệu còn cảm thấy tính cách An quý nhân hợp với tâm ý của mình, còn muốn đem nàng thu vào phạm vi thế lực của bản thân.

An quý nhân lúc ấy cũng là biểu tình vui rạo rực, như là đối với việc được Hoàng quý phi ưu ái vô cùng tự đắc. hiện tại ngẫm lại, An quý nhân lấy lòng nàng, muốn làm thủ hạ của nàng, nói không chừng là vì muốn thân cận với Hiền phi.

“Hoàng Quý Phi bớt giận, Hiền phi nương nương tuyệt đối là người thiện tâm, thời điểm ti thiếp là phi tần nhỏ yếu, nhận được rất nhiều trợ giúp của Hiền phi, cũng may mắn có nàng, Hoàng Thượng mới có thể chú ý tới ti thiếp, sùng hạnh ——”

“Câm mồm!” Vệ Cảnh đột nhiên ra tiếng ngăn lại.

trên mặt hân trào đầy lửa giận, hiển nhiên là có chút thẹn quá thành giận.

Nam nhân nào nghe được việc người cùng mình ngủ, trên thực tế không phải do tự mình xem trọng nàng ta, mà là do nữ nhân khác tính kế để hấn xem trọng.

Cảm giác này như là nuốt phải ruồi bọ. Huống chi nam nhân này công là ngôi cửu ngũ không chế thiên hạ, vậy mà bị một nữ nhân điều khiển.

“Các người tùy ý trừng phạt nàng ta, chỉ cần không chết là được. Về sau trẫm muốn mở công đường thăm vấn ả.” Vệ Cảnh phát tay, biểu cảm trên mặt vô cùng hung ác nham hiểm.

hắn nói xong câu đó, liền lôi kéo tay Viên Diệu Diệu đi ra ngoài, sắc mặt vẫn như cũ khó coi đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thuần dưỡng cầu tử

Editor: chôm chôm

Viên Diệu Diệu nhận thấy lực nắm tay nàng phi thường lớn, thậm chí còn làm nàng bị niết đau, nàng không khỏi giãy giụa một chút.

Kết quả không những không tránh thoát, lại còn bị nắm chặt hơn. Vì nghĩ đến cánh tay của mình, nàng đành cố gắng bất động, chỉ sợ Hoàng thượng dùng sức thêm một chút, đôi tay này của nàng liền bị phế.

“Hoàng thượng, ngài đừng tức giận, rốt cuộc lần này cũng có tiến triển.”

Viên Diệu Diệu biết lòng tự trọng nam nhân của hắn đã bị tổn thương, liền nói câu trấn an hắn.

thật ra nàng cảm thấy không có gì phải tức giận, ở phương diện sùng hạnh nữ nhân, rất nhiều phi tần phân vị cao trong hậu cung đều xem Hoàng thượng như người gốc.

Nếu muốn thế lực của chính mình lớn mạnh, đương nhiên là phải làm cho Hoàng thượng sùng hạnh người của mình. Cho nên, không chỉ Hiền phi dùng loại thủ đoạn này, ngay cả Viên Diệu Diệu trước kia lúc muốn cho Hứa tiếp dư áp chế Diêu dung hoa, cũng từng chơi loại tâm nhân đó.

Nhưng, nàng có thể lý giải người khác, không có nghĩa nàng có thể lý giải được Hiền phi.

Viên Diệu Diệu nàng mới chính là thủ lĩnh tối cao, thế nhưng Hiền phi tự tiện hành động nàng lại không hề biết một chút nào, hơn nữa, nghe khẩu khí của An quý nhân, có lẽ cũng không chỉ một lần.

Đây là điều mà nàng không thể chịu đựng, nàng ta gạt nàng làm nhiều việc như vậy, chỉ sợ chủ ý không tốt.

“Trẫm không bức, trẫm đứng là ngu ngốc. Ngươi nói xem, ngươi về sau có thể trở thành như vậy không? Chỉ cần cho các ngươi quyền lực, liền muốn lừa gạt trẫm?”

Vệ Cảnh đột nhiên hất tay nàng ra, chỉ vào mặt nàng.

Với việc bị trút lửa giận lên người, Viên Diệu Diệu cảm thấy không thể hiểu nổi, còn có chút cảm thấy buồn cười.

Đừng nói về sau, trước kia Viên Diệu Diệu nàng chính là dạng đó. Dù sao không một người nào có thể bá chiếm Hoàng thượng, vẫn phải phân với người khác. Vậy phương thức tốt nhất để luôn biết động thái của Hoàng thượng chính là làm cho hắn sùng hạnh người cùng phe.

Như vậy có thể đúng lúc mà biết sự việc xảy ra với Hoàng thượng, dù có để sót, cũng làm cho bản thân cảm thấy an tâm.

Viên Diệu Diệu ngán ra một chút, nàng tự hỏi một lát, mới trả lời hắn.

“Nếu ti thiếp trả lời là không, đó chính là gạt ngươi. Trừ khi Hoàng thượng vĩnh viễn chỉ sùng hạnh một mình ti thiếp, vậy ti thiếp không cần lo lắng Hoàng thượng ở trước mặt người khác trở thành dạng người mà ti thiếp không hiểu. Cũng không cần lo lắng phi tần khác sẽ cướp đi ngươi, chỉ cần như vậy, thì ti thiếp sẽ không trở nên như thế.”

“Ti thiếp đâu có ngốc, sẽ không đem sự thật lòng mà đẩy Hoàng thượng cho người khác, đem độc sùng chia cho người khác.”

Lúc nàng nói ra câu cuối cùng, như là gằn từng chữ, phi thường trịnh trọng.

Vệ Cảnh nghe xong, thần sắc trên mặt phức tạp, hắn không chớp mắt mà nhìn nàng, như muốn xuyên qua cơ thể bên ngoài mà nhìn thẳng vào lòng nàng.

Nhưng biểu hiện trên mặt Viên Diệu Diệu không có chút đặc biệt nào, làm hắn không có biện pháp nhìn thấu.

“Trẫm chưa bao giờ nghe loại lời nói này, ngay cả Diệu Diệu cũng chưa từng nói, Miêu tần ngươi nên xem lại thật rõ ràng chính mình là ai.”

Vệ Cảnh trầm mặc một lát, mới cười lạnh một tiếng.

Hắn muốn nói cho nàng biết, không cần si tâm vọng tưởng, hơn nữa, xoay người liền rời đi, một mình ngồi trên long tiền, sai người nâng kiệu đi, hiển nhiên là muốn đem vứt Viên Diệu Diệu lại chỗ này. Nhìn long tiền càng đi càng xa, trên mặt Viên Diệu Diệu lộ một nụ cười khổ.

Vệ Cầu Từ muốn trở mặt liền trở mặt, đứng là đồ mất chó.

Năm đó nàng không nói, là bởi vì nàng căn bản không để bụng, vô luận hoàng đế sùng hạnh ai, chỉ cần không chậm trễ thịnh sùng của nàng là được.

Huống hồ nàng ngày thường có quá nhiều việc cần phải làm, phi tần nào không nghe lời, nàng muốn dạy bảo một chút, còn muốn thái y bắt mạch bốc thuốc, bảo hộ thân mình nàng.

Mỗi ngày nằm phơi nắng, tranh thủ thời gian mình thành thạo chộp mắt cũng tốt, tóm lại tốn công sức thật cẩn thận mà hầu hạ Hoàng Thượng, lao lực tâm tư mà suy đoán niềm yêu thích của Hoàng Thượng.

Nhưng không biết vì sao, nàng một lần nữa sống lại, biến thành bộ dạng của người khác, bỗng nhiên cảm thấy Vệ Cầu Từ cũng có một bộ mặt khác.

Nàng bỗng nổi lên tâm tư bốn phía, không muốn hắn sùng hạnh người khác, chỉ sùng hạnh mình nàng mới tốt.

Đây là một việc vô cùng đáng sợ, nếu là nàng trước kia, nhất định cảnh tỉnh chính mình.

Ngôi cửu ngũ, không phải là loại chỉ có một người phụ nữ. Cho dù hắt hủi với mình có chút thiên vị, có chút thật lòng, nhưng chỉ cần không phải toàn bộ, không phải một trái tim yêu chân thành, vậy chính mình không thể hãm sâu, nếu không, cuối cùng chỉ có mình mình tổn thương.

“Viên Diệu Diệu ơi là Viên Diệu Diệu, ngươi thật là sống càng lâu càng ngu. Xem đi, hiện giờ bị người ta ném ở đây, bắt tự mình đi về, như vậy chắc chắn rất nhanh sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ hậu cung.” Nàng thở dài một hơi, cười tự giễu.

“Miêu tần nương nương, Hoàng thượng sai nô tài đi đón ngươi.”

Tiểu Khang Từ thở hồng hộc chạy tới, trên mặt mang theo nụ cười lấy lòng. Viên Diệu Diệu hơi sùng sốt, trên mặt tràn đầy thần sắc kinh ngạc. Tuy rằng Vệ Cầu Từ vô cùng thịnh nộ, nhưng vẫn nhớ sai người tới đón nàng.

“Ngài nhanh một chút, đừng phát ngốc, long tiền còn đang ở phía trước chờ ngài.” Tiểu Khang Từ không khỏi thấp giọng giục một câu.

trên mặt Viên Diệu Diệu mang theo nụ cười, thật sự nhanh chân bước về phía trước.

Vệ Cầu Từ cũng coi như chưa hoàn toàn vô tình vô nghĩa, vẫn còn luyến tiếc nàng.

Lúc Viên Diệu Diệu theo Tiểu Khang Từ đi đến nơi, phát hiện long tiền dừng cách đó không xa. Vệ Cảnh ngồi ở trên đó, vẫn bày ra khuôn

mặt không vui.

Đối với việc Miêu tần không có quy củ, Hoàng thượng không nói câu nào, những người khác cũng không dám lăm mồm.

Long tiền được nâng tương đối cao, Vệ Cảnh không hề có ý muốn hạ xuống, Viên Diệu Diệu cắn chặt răng, nàng biết Hoàng thượng đã chịu thua. Nếu nàng vẫn thể hiện thái độ không xuống nước, rất có thể, long tiền sẽ thực sự đòi đi, không chờ nàng.

Nàng dẫm lên bậc kiệu ở một bên, một tay túm váy, một tay giữ thành kiệu, muốn bò lên, ai biết lại bị trượt chân, suýt nữa ngã về phía trước, cả người muốn rơi xuống.

Tìm Viên Diệu Diệu sắp nhảy lên đến cổ họng, thiếu chút nữa hô ra tiếng, may mắn Vệ Cảnh nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng.

Sức lực của nam nhân lớn, lôi kéo một cánh tay của nàng, một tay khác ôm lấy eo thon, lập tức đem nàng túm lên.

“Người làm sao vậy, đã phải trở về còn không theo kịp, muốn ở lại nhà lao kia phải không? Nếu thích chỗ đó, lần tới lại đến, cho người ở đó chơi với An quý nhân.”

Vệ Cảnh gầm nhẹ, mang theo vài phần không kiên nhẫn, giống như toàn bộ sự nhẫn nại đều đã dùng hết.

Viên Diệu Diệu rút bả vai, tiến vào trong ngực hắn, đem cả khuôn mặt áp vào lòng hắn. Ngực nam nhân thật nóng, cho dù cách quần áo, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng độ nóng kia. Bởi vì nàng kẻ thật gần, nên có thể ngửi thấy mùi vị quen thuộc trên người hắn, làm cho nàng thực an tâm, giống như có thể bảo hộ nàng cả đời chu toàn.

Vệ Cảnh nhận thấy được nàng mờ ám cùng với gần sát, mặt nàng chôn ở ngực hắn, là nơi trái tim đang đập.

hắn có thể ngửi thấy mùi hương từ tóc nàng, cả tấm lòng đều bị nàng làm cho mềm mại, không khỏi có chút hoảng hốt.

Chờ lúc hắn phản ứng lại, bàn tay đã chạm đến ót nàng, chậm rãi từng chút từng chút vuốt ve, giống như dỗ dành một đứa trẻ nghe lời.

hắn không ngừng động tác trên tay, chỉ cảm thấy có chút buồn cười. Hắn đã bao lâu rồi không ôn nhu đối đãi với một người như vậy.

Trong trí nhớ, ngay cả đối với Viên Diệu Diệu đều chưa từng như vậy. Cùng lắm thì thời điểm trên giường, sẽ có cảm giác yêu thích tràn đầy. Nhưng ở dưới giường, hình như rất ít khi hắn ôn nhu như thế, ôn nhu đến mức làm hắn cảm thấy mình như biến thành một hạt giống si tình.

Long tiền đưa nàng đến Như Ngọc cung, Vệ Cảnh cùng nàng tiến vào nội điện. Nhưng chỉ ngồi uống một chén trà liền chuẩn bị rời đi.

“Trẫm muốn xử lý Hiền phi, khả năng mấy ngày tiếp theo sẽ bận, người tự mình chơi. Nếu có việc thì cho Thuý Trúc đi thông báo đến Tiểu Khang Từ.”

hắn đứng dậy vỗ đỉnh đầu nàng, Viên Diệu Diệu đứng dậy muốn đi theo tiến hắn ra cửa. Nhưng trên đầu bỗng truyền đến một cổ sức lực, đem nàng ấn chặt lại lên ghế.

“Phốc” Vệ Cảnh thấy bộ dạng không thể đứng lên của nàng, liền cười nhạo một tiếng. Lý Đức đứng bên cạnh nghe thấy tiếng cười nhạo không văn nhã đó, cả người có chút kinh ngạc, may mà ngồi cưỡi ngựa phản ứng nhanh, thu lại ngay lập tức, nếu không trông mặt của Lý Đức chắc là sẽ rớt ra.

thật quá kinh khủng, chân long thiên tử mà lại cười như vậy, những lão tiên sinh trước kia dạy dỗ hắn mà nghe thấy, chắc đều sẽ tức giận đến bật nắp quan tài nhảy ra.

“không cần đứng dậy, trẫm đi luôn đây, người cứ ngồi đó.”

hắn ho nhẹ một cái, thấy dưới bàn tay mình không có lực chống lại, mới vừa lòng xoa đầu nàng hai cái rồi rút tay lại. Viên Diệu Diệu nghe theo chỉ thị của hắn, ngồi nhìn hắn ra khỏi Như ngọc cung.

Hoàng thượng vừa đi, người bên cạnh từ nãy không dám nhúc nhích Thuý Trúc lập tức tiến đến, trên mặt mang theo vài phần hoan hỉ tươi cười.

“Chủ tử, ngài quá lợi hại, nô tỳ sùng bái người. Hoàng thượng bất kể là phát giận đến đâu, chỉ cần người xuất hiện, nhất định sẽ tốt.”

Nàng vừa nói vừa vờn đến, trực tiếp vỗ tay, không khí vui mừng trên mặt không cách nào che lấp được.

Viên Diệu Diệu vốn đang suy nghĩ, nghe nàng nịnh hót mình, cũng không nhịn được cười.

“Người đó, miệng càng ngày càng ngọt.” Nàng duỗi tay chọc miệng Thuý Trúc.

Chủ tớ hai người nói qua lại mấy câu, trong lòng Viên Diệu Diệu cũng tính toán xong.

Vệ Cảnh nói mấy ngày sắp tới sẽ rất bận, đó là do hắn nói giảm. Thế lực sau lưng Hiền phi rất lớn, Hoàng thượng muốn động đến, thì sẽ phải đánh toàn bộ.

Hoàng thượng bỗng nhiên trong triều đình bùng nổ lửa giận, sau đó không hề kiêng dè công kích, trong mắt nhiều người xem Hoàng thượng như bị điên.

Niêm phong rất nhiều cửa hàng không phù hợp quy củ trong vọng kinh, càng là phổ xá phồn hoa, càng bị niêm phong nhiều.

Thậm chí, còn liên lụy đến rất nhiều quan viên, bị dính tai ương, không bị giáng chức, cũng bị bãi chức quan.

Nhưng hành động lần này của Hoàng thượng khiến cho các đại thần nổi giận.

Vệ Cảnh đã nhiều ngày thiếu ngủ, vì tránh để phe phái của Hiền phi cảnh giác, hành động trừng phạt của hắn không dám thể hiện quá rõ ràng, nếu không rất dễ bắt dây động rừng.

Phải tìm lý do thật tốt, để ngày tiếp theo thượng triều tiếp tục đàm luận, khẩu chiến, thật mệt chết hắn.

Viên Diệu Diệu thường phái Thuý Trúc đến Long càn cung tìm hiểu, sự vất vả của Hoàng thượng, nàng tất nhiên hiểu rõ.

“Chủ tử, ngài đang chuẩn bị gì vậy?” Thuý Trúc thấy nàng từ sáng sớm đã bắt đầu lựa chọn quần áo, trang sức, hơn nữa đều là chọn những thứ hoa lệ nhất.

Ngày thường đồ Viên Diệu Diệu mặc đều là loại nhẹ nhàng thoải mái.

Dù đi gặp Hoàng thượng, cũng sẽ không chọn mấy loại quá xa hoa chói mắt, chỉ cần nàng thấy thoải mái là được. không nghĩ tới hôm nay lại đổi phong cách, quả là làm hoàn toàn trái ngược lại.

“Ta muốn đi gặp các phi tần trong cung. Trong cung có vài thế lực, đến nay ta mới chỉ tiếp xúc với Hiền phi, còn Lương phi, Thục phi, ta còn chưa bái kiến nữa.”

Nàng nhếch miệng cười lạnh, nửa thật nửa giả làm người nghe có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Hoàng thượng tiến đến

Editor: chôm chôm

Thuý trúc vừa nghe lời này, không khỏi nuốt nước miếng.

“Chủ tử, ngài đang nói cái gì vậy? một Hiền phi đã đủ làm ngài chịu khổ, còn muốn Thục phi cùng Lương phi, hai vị nương nương kia không chủ động tới trêu chọc người, đã là phải cảm ơn trời đất, ngài sao còn muốn đi đến chỗ họ?” Nàng vội vàng khuyên can.

Thuý trúc lúc trước luôn ở viện nhỏ, chủ tử phân vị cao nhất mà nàng từng gặp cũng chỉ là chính lục phẩm quý nhân, nào có gặp qua phi vị.

Sau đó đi theo Viên Diệu Diệu, loại tình huống này mới có chút cải thiện.

Nhưng nghe chủ tử nói muốn bái kiến tất cả các phi tần phân vị cao trong cung, nàng đã sợ tới mức chân nhũn ra, không thể nhúc nhích.

“Người sợ cái gì, chẳng lẽ sợ người ta ăn thịt người?” Viên Diệu Diệu trợn trắng mắt liếc nàng.

“Chủ tử của người hiện giờ tốt xấu gì cũng là người được Hoàng thượng sủng ái nhất hậu cung, chỉ cần vậy là đủ khí thế, nâng cao tinh thần. Phải thể hiện ra bộ dạng kiêu ngạo của đại cung nữ bên cạnh sủng phi, đừng để người ta xem thường.”

Nàng vừa nói vừa duỗi tay vỗ lưng và ngực Thuý Trúc, làm nàng thể hiện tư thái ngẩng đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, dẫu mông.

“Nô tỳ sẽ cố gắng!” Thuý Trúc nắm chặt tay, trên mặt đều là bộ dạng cố gắng phấn đấu.

Viên Diệu Diệu bị bộ dạng nghiêm trang của Thuý Trúc chọc cười, không khỏi lắc đầu, đem theo nàng cùng vài cung nhân đi ra ngoài.

Hôm nay chính là ngày mà Viên Diệu Diệu nàng được người người trong hậu cung nhớ kỹ.

Đầu tiên, Viên Diệu Diệu đến chỗ Lương phi, nàng ý chí chiến đấu sục sôi mà đi, đặc ý dào dạt mà trở về. Thuý Trúc đi theo sau nàng lại là mặt dày đứng đắn mà đi, ủ rũ cụp đuôi mà về.

“Đến chỗ Thục phi.” Viên Diệu Diệu vừa rời khỏi cung Lương phi, liền quyết định địa điểm tiếp theo.

Thúy Trúc mặt mày ủ ê, nghe xong câu đó, lập tức ngăn cản nàng.

“Chủ tử, chúng ta trở về đi, đừng đi nữa. Mấy lời ngài nói ở chỗ Lương phi, nô tỳ còn sợ ngài bị phạt quỳ gối ở đó, dập đầu nhận sai với Lương phi, cầu xin ngài ấy không nên nghĩ nàng nói thật.”

Viên Diệu Diệu thập phần khó hiểu, thần sắc trên mặt vô tội: “Ta nói cái gì, ta nói đều là lời nói thật, dập đầu với nàng ta làm cái gì. Người chờ đó, nàng ta sớm hay muộn sẽ phải dập đầu với ta.”

Nàng nói câu này như chém đinh chặt sắt, không chút nào do dự.

Thúy Trúc lại bị nàng làm cho giật mình, lập tức tiến lên, bịt miệng nàng, trên mặt tràn đầy thống khổ.

“Chủ tử, lời này nàng đừng nói nữa, lỡ như bị người khác nghe được, ngài sẽ phải chịu khổ.”

Viên Diệu Diệu lại không hề để bụng. “Lúc ta ở trước mặt Lương phi nói chuyện, nàng ta cũng không dám làm gì ta, còn bảo ta đáng yêu thú vị, khó trách được Hoàng thượng sủng ái. Người xem, ta được sủng ái, đến cả nữ nhân cũng phải thừa nhận thực lực của ta.”

Nàng vừa nói vừa vươn cao bộ ngực, một dạng mau khen ta đi. Thúy Trúc nghe mấy lời này, càng thêm u sầu, như thế này thì nàng biết nói tiếp ra sao.

“Chủ tử, sao ngài lại biến thành như vậy. Trước kia đều là ngài dạy nô tỳ đừng để người khác nắm được nhược điểm, tại sao giờ lại đưa nhược điểm của mình lên cho người khác nắm. Những lời người nói, bất kể ai nghe thấy đều nói đại nghịch bất đạo, không quy củ.”

Thúy Trúc gấp đến độ hộc mắt đều đỏ, nhìn như lúc nào cũng có thể khóc ra.

Viên Diệu Diệu thấy vẻ mặt sứt ruột phát khóc của nàng, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười.

“Thúy trúc, có đôi khi người thật đáng yêu, tiếp tục phát huy.” Nàng duỗi tay nheo khuôn mặt Thúy Trúc.

“Ta làm như vậy là có nguyên nhân, huống hồ Lương phi vừa rồi vẫn cùng ta nói cười, hơn nữa cũng không hề tức giận, như thế về sau sẽ không còn cơ hội tức giận. Yên tâm đi, ta dám quang minh chính đại bước đi, sẽ không cho các nàng ấy có cơ hội xì hơi.”

Viên Diệu Diệu nói được thì làm được, nàng thật sự mang theo người, tiếp tục đi cung của Thục phi cùng Hiền phi.

Phía Thục phi cũng không có vấn đề gì, đúng như Viên Diệu Diệu dự tính, nàng ta cũng không tức giận. Chỉ có Hiền phi là trực tiếp không cho Viên Diệu Diệu đi vào, hiển nhiên là vẫn tức giận nàng, ngay cả nhìn cũng không muốn, hơn nữa còn bay ra biểu hiện căm giận không muốn gặp.

“không gặp thì thôi, về sau nàng ta sẽ hối hận.” Nàng nhún vai.

Viên Diệu Diệu mở ra hình thức sinh hoạt náo nhiệt cho hậu cung, hai ba ngày lại tổ chức tụ hội, phân vị bất kể cao thấp đều có thể tham gia.

Lúc trước phi tần tham ăn cùng tín nữ Quan âm Bồ Tát, đều được nàng gọi đến, tính tình hai người ngây thơ, nói ra làm người ta buồn cười.

Những người nàng mời, hầu như đều sẽ dự tiệc, ngay cả mấy phi tần phân vị cao cũng lâu lâu sẽ đến xem náo nhiệt.

Chỉ hai lần đầu mở yến hội Viên Diệu Diệu mời Hiền phi, nhưng nàng ta đều lo đến, sau đó nàng liền không phát thiệp mời nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, Như Ngọc Cung khách đến đầy nhà, náo nhiệt phi phàm.

Đa phần các phi tần đều có quan hệ rất tốt với Miêu tần. Phi tần địa vị cao thì xem trọng nàng, phi tần địa vị thấp thì nịnh bợ nàng, nàng hiện nổi bật vô cùng.

Hiền phi dù không tới, nhưng mỗi ngày đều phái người đi tìm hiểu, những cung nữ đó trở về, đem sự rầm rộ của yến hội nói ra, Hiền phi tức giận đến mức đập phá đồ vật.

“Gì chứ, nàng ta thật đúng coi mình là gì, phát thiệp mời khắp hậu cung. Những người đó căn bản đều không muốn đi, chỉ là các nàng ta không dám biểu hiện ra ngoài giống bọn cung nữ thôi, nàng hiện tại càng được nâng cao càng đắc ý, về sau ngã xuống càng thảm, ta không tin loại người không có thể lực sau lưng, có thể được Hoàng thượng coi trọng cả đời.”

Hiền phi nghiêng răng nghiêng lợi nói, đôi mắt đỏ bừng, không biết là do tức giận hay do gấp quá độ.

“Năm đó khi Hoàng quý phi được sủng ái, cũng không dám can rở như nàng ta!” Nàng cầm chén trà trong tay, như muốn bóp nát. Nhưng sức lực không đủ, tay thật chặt quá độ mà bị đổ hồng, còn trên chén trà một chút dấu vết đều không có.

Hiền phi đột nhiên vung tay, “bang” một tiếng, cuối cùng chén trà vỡ nát.

Nhưng vẫn chưa đủ hả giận, nàng giơ tay đem ấm trà cùng mấy đĩa điểm tâm gạt hết xuống đất.

“Bùm bùm”, đồ sứ vỡ đầy đất, cung nhân đứng xung quanh đợi nàng phát tiết xong, một lúc sau mới dám đi lên dọn dẹp.

“Hoàng thượng, Miêu tần nương nương tổ chức yến hội bốn phía, không ít phi tần tham dự. Đương nhiên cũng có những người không chịu đi tỏ ra bất mãn.”

Tiểu Khang tử nghe được liền báo cho Vệ Cảnh, gần đây Hoàng thượng bận tới mất mũi, khó khăn lắm mới có lúc nhàn rỗi, sai người tìm Viên Diệu Diệu tới. Kết quả lại nghe nói không đi được, Miêu tần hiện có chuyện quan trọng trong người.

Vệ Cảnh nghe mấy lời này, mày nhăn chặt lại, trên mặt biểu hiện ra thần sắc không vui.

“đang lúc quang trọng, nàng lại làm loạn gì.” Vệ Cảnh nói thầm, hắng giọng một chút, cuối cùng vẫn bãi giá Ngọc như cung.

Lúc hân tụy, yến hội đúng lúc náo nhiệt nhất. Tuy gọi là yến hội, nhưng kỳ thật tự do hơn nhiều. Viên Diệu Diệu bày ra nhiều trò chơi đa dạng, hôm nay là trò ném thẻ vào bình rượu, tiện tay đều có thể tới chơi, không hề chen chúc.

Ngay cả cách bài trí nhỏ, hay trang trí tranh chữ xung quanh, đều cùng với trò ném thẻ vào bình có liên quan, nhìn thật thú vị.

“Hoàng Thượng” một tiếng kinh hô truyền đến.

Tất cả mọi người đều hướng về hân quý xuống hành lễ, vì Vệ Cảnh không cho người thông truyền, cho nên mới tạo thành cục diện như vậy.

hân cho người đứng lên, nhìn khắp nơi như tuần tra lãnh địa, trên mặt lộ ra vài phần vừa lòng.

“Miêu tần thật biết sáng tạo, triều thần bên ngoài đều nói các người thường xuyên tranh đấu, thật là nên cho họ vào nhìn một chút, các người hiện tại đoàn kết yêu thương, thân mật cỡ nào.”

Vệ Cảnh nửa thật nửa giả nói một câu, mấy phi tần xung quanh ngượng ngùng cười.

Hiện giờ các nàng có thể cùng nhau vui đùa, nhưng cũng chỉ là giả bộ ngoài mặt, trên thực tế chính là đối thủ một mắt một còng, trong lòng hận không thể cho thiên đao vạn quả.

Nhưng đây dù sao cũng là địa bàn của người khác, Miêu tần lại là người gần đây được Hoàng thượng sủng ái, cho nên tất nhiên phải cho nàng ấy vài phần mặt mũi. Có mấy phi tần vốn vô cùng khinh thường Miêu tần, trong khoảng thời gian này, các nàng cách ngày lại đến tham gia yến hội, đã có chút nhàm chán.

Đáng lẽ chuẩn bị yến hội lần sau sẽ không tới, kết quả hôm nay lại thấy Hoàng thượng, không ít người đều rất kích động.

Có trời mới biết, từ sau khi tiên hoàng hậu qua đời, các nàng đã bao lâu không nhìn thấy Hoàng thượng.

Lần này gặp được, làm bọn họ có chút trở tay không kịp, không ngờ người vội vàng sửa sang lại búi tóc.

Chủ đề của yến hội hôm nay là ném thẻ vào bình rượu, rất nhiều người các nàng trang điểm có chút tùy ý, chỉ là đi chơi, nào nghĩ đến ngôi cửu ngũ sẽ tới.

Sớm biết như vậy, các nàng nên mặc cung trang hoa lệ nhất mà tới, trên mặt lại càng trang điểm tỉ mỉ, nào có giống như hiện tại, không có một chút hình ảnh nữ nhi tươi đẹp.

Nhưng các nàng cũng chẳng thể trách ai, tầm mắt mọi người đều đảo qua Viên Diệu Diệu, phát hiện nàng cũng ăn mặc phong cách nhàn nhã.

Thậm chí vì vừa chơi mấy vòng, búi tóc đều có chút tán loạn, trên trán còn có mồ hôi, so với các nàng chỉ hơn chứ không kém.

“Các người chỉ chơi trò của các người, nếu vì trẫm mà không dám chơi, vậy lần tới trẫm cũng không dám tới xem.”

Vệ Cảnh xoa tay, ý bảo không có việc gì, hân nhìn một chút, rồi rời đi.

Sau khi hân đi, không khí có vẻ càng thêm nhiệt liệt, tất cả mọi người đều bàn luận vì sao Hoàng thượng đến, tựa như nói ra mình bị dọa sợ đến như thế nào, làm cho tình cảm càng thêm thâm hậu.

Viên Diệu Diệu thở dài nhẹ nhõm một hơi, trời mới biết nàng cũng không nghĩ Hoàng thượng sẽ tới, hơn nữa lúc rời đi, vẫn là bộ dạng vui vẻ, làm cho nàng yên tâm không ít.

Như Ngọc Cung tổ chức vài yến hội, làm cho vài phi tần khinh thường không đi cảm thấy bất mãn, thấy nàng được tiện nghi còn khoe mẽ, hơn nữa tác phong hành sự quá can rở, về sau tuyệt không có kết cục tốt.

Nhưng các nàng lại biết được, Hoàng thượng vậy mà lại đến xem, hơn nữa lời nói còn thể hiện ý thường thức với yến hội đó, nổi hậm hực trong lòng sợ lại càng thêm mãnh liệt.

Mấy phi tần liền cùng nhau thương lượng nên đối phó Viên Diệu Diệu như thế nào, nàng gần đây quá nổi bật.

Đương nhiên cũng có mấy phi tần tham giám yến hội cùng hợp vào, mặt ngoài tỏ vẻ hoà khí, trên thực tế đáy lòng ghen ghét muốn chết.

Viên Diệu Diệu không thể thăm dò hết hướng đi của các phi tần đó, nhưng mỗi ngày Tiểu Khang từ đều phái người đem tin tức mới nhất đến, hơn nữa còn do Hoàng thượng đặc biệt bày mưu kế.

Mỗi lần nàng lật xem bút tích của ngôi cửu ngũ viết cho nàng, trong lòng vô cùng thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thăm thánh tin tức

Editor:Chôm chôm

“Chủ tử, ngài ngồi nhìn tờ giấy rồi cười thật lâu rồi, đến cùng thì ngài có nghĩ ra biện pháp gì không?”

Thấy nàng vẫn cười ngây ngô, Thuý Trúc thấy vô cùng bối rối.

Tiểu Khang Từ thì thoảng sẽ đến đây nói với Viên Diệu Diệu vài câu, Thuý Trúc đứng ở bên nghe, cảm thấy việc này rất nguy hiểm.

Phe cánh của mấy phi tần rõ ràng đang không ngừng lớn mạnh, hiện tại còn gia nhập vào phe cánh của Hiền phi, ngay cả phe Thục phi, Lương phi, cũng có người gia nhập.

Tuy nói hai người Thục phi cùng Lương phi không gia nhập, nhưng cũng không thể không nghi ngờ, sau lưng các nàng cũng bày mưu đặt kế.

“Chủ tử, ngài cũng nên ngắt lại lời nói của Khang công công ngày trước, nếu ngài vẫn luôn được sủng ái, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành đích ngắm cho mọi người chỉ trích, phải sớm nghĩ biện pháp làm mình lớn mạnh hơn.”

“một người dù sao vẫn đơn bạc, ngài có thể học hỏi tiên hoàng hậu, phát triển thế lực của mình trong hậu cung, tạo nên một thế đoàn kết, cùng nhau ngăn cản các bè phái khác trong hậu cung.”

Thuý Trúc hiện tại tận tình khuyên nhủ, giống như sau một đêm thành thực lên không ít. Lời Tiểu Khang Từ gần đây nói, nàng đều nhớ kỹ, rõ ràng dù kiến thức nhiều hay ít, cũng có thể cho nàng học hỏi ít nhiều.

Viên Diệu Diệu siết chặt tờ giấy, rồi lại xoa tới xoa lui, sau đó lại vuốt thẳng, giống như thưởng thức một miếng ngọc thạch trân quý, yêu thích không buông tay.

“Yên tâm đi, ta chỉ hành động đến đây thôi, tiếp theo sẽ xem các nàng ấy.”

“Bất kể về sau ra sao, ít nhất ở sự việc lần này, ta sẽ không mắc sai lầm lớn nào, dù có điều gì, Hoàng thượng cũng sẽ nhắc ta.”

“Còn có, người sau này đừng nói với ta chuyện tạo thế lực, bởi vì ta cảm thấy chuyện đó không phải chuyện cao minh gì. Tiên hoàng hậu là một người lợi hại như vậy, tạo ra vây cánh như thế, cuối cùng vẫn bị mất mạng đó thôi, mà đến giờ hung thủ cũng còn chưa bị bắt. Người làm sao mà biết được, người giết nàng có phải là người trước kia được nàng bồi dưỡng hay không?”

Viên Diệu Diệu xua tay, hai câu trước là lời nói trấn an nàng, tới những câu sau thì trở nên vô cùng nghiêm túc.

Lúc nàng nói xong mấy câu này, đôi mắt nheo lại, trên mặt mang theo bất mãn.

Lúc trước đi theo Hoàng thượng vào nhà lao thăm vấn An quý nhân, cuối cùng ép hỏi, không phải là việc này có quan hệ vô cùng lớn tới Hiền phi sao?

Hiền phi chính là trợ thủ đắc lực nhất của nàng trước kia, kết quả thế nào?

Cuối cùng phản bội nàng mà không mất chút sức lực nào.

“Chủ tử, chẳng lẽ cái chết của tiên hoàng hậu có liên quan tới mấy người Hiền phi, Hứa tiếp dư? Cho nên ngài và Hiền phi nương nương mới bất hoà?”

Thuý Trúc mở to hai mắt, đề thấp giọng nói hỏi một câu, tiến tới trước mặt nàng, trên mặt toàn là thần sắc hoảng sợ.

Nếu thật sự như vậy, nàng đúng là không dám lại khuyên Viên Diệu Diệu điều gì nữa.

“Chuyện này người không cần xen vào, người chỉ cần nhớ, người chết vì tiền, chìm chết vì mối. trên đời này, ngay cả chị em ruột cũng có thể trở mặt thành thù, huống chi mấy người trong hậu cung này.”

“Mọi người đều muốn đoạt một thứ, chính là sủng ái của Hoàng thượng. Thịnh sủng là điều mà không nhiều người có, muốn đoạt lấy hòm thuốc từ tay người khác, cách tốt nhất là là giết người đó. Người thân cận phản bội, càng khó để phòng hơn nghìn lần người ngoài.”

“Cho nên, người đừng khuyên chủ tử nhà người đoàn kết mượn sức ai, lỡ như ai đó đâm sau lưng ta một đao, thì đến bò ta cũng không bò dậy nổi.”

Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng nâng tay vỗ nhẹ vào lưng nàng, nói xong câu đó còn thở dài một hơi, thần sắc trên mặt thờ thẩn, giống như phải chịu quá nhiều khổ sở cùng bất đắc dĩ.

Thụy Trúc có chút kinh ngạc, nhưng vẫn vội vàng gạt đầu đồng ý, hơn nữa, đáy lòng nàng thì không bao giờ nhắc đề chuyện này, chủ tử nhìn như trước kia bị quá nhiều đá kích.

Hậu cung rung chuyển bất an, rất nhanh trên triều sẽ phản ứng lại.

Không ít triều thần nghe nương nương nhà mình tổ khổ, là nhà mẹ đẻ của các nàng, có quan hệ chặt chẽ với lợi ích gia tộc, lúc cần làm việc gì sẽ phải làm, nếu không chỉ có thể trở mặt nhìn nương nương nhà mình bị người khác đâm lên đầu, như thế lần tới muốn thổi gió bên gối Hoàng thượng, thật khó hơn lên trời.

Viên Diệu Diệu không có hành động gì nhiều, yến hội nàng tổ chức rầm rộ đã lãnh đạm hơn, không hề giống trước kia, ba năm ngày lại tổ chức một lần.

Đến cuối cùng, chính nàng cũng biết khó mà lùi, một cái thiệp mời cũng không phát, chỉ là ngẫu nhiên mời mấy phi tần lúc trước có quan hệ tốt đến, còn lại đều không mời.

Trạng thái này của nàng, làm không ít người sau lưng cười nhạo, cuối cùng cũng ném mùi vị bị người và vào mặt đi.

Viên Diệu Diệu cùng lắm mới chỉ là chính ngũ phẩm tần, nhưng tác phong hoạt động của nàng nhìn như đem bản thân trở thành trung tâm, ai không biết còn tưởng nàng là chính nhị phẩm.

Có thể với các phi tần trong hậu cung kiêu căng ngạo mạn, không để vào mắt. Các nàng đều nghĩ đã giành được thắng lợi, nhưng chỉ mình Viên Diệu Diệu hiểu rõ, nàng căn bản là làm theo sự an bài của Hoàng thượng, tạm thời ngủ đông, chờ mấy người này mắc câu, sẽ tùy thời mà hành động.

Trực tiếp cản cổ các nàng, một kích lấy mạng.

Viên Diệu Diệu đang ở cung của mình chợp mắt, cũng nữ bên ngoài thông báo, có thái giám phụng mệnh Lương phi đến tặng đồ.

Nàng cho người mời vào, kết quả thấy người đến là Quân công công, Viên Diệu Diệu nháy mắt kinh ngạc.

“Miêu tần nương nương, lâu rồi không gặp. Gần đây muốn tìm nương nương thật khó đến cực điểm. Như Ngọc cung suốt ngày tổ chức yến hội, nô tài thân phận thấp kém không được tới, để tránh va chạm với các vị quý nhân.”

Tiếng nói sắc nhọn của Quân công công truyền tới, là cả người Viên Diệu Diệu đều run.

Nàng không hề nghĩ sẽ thấy Quân công công, lần trước Quân công công cất cử Diêu Cầm đến nói chuyện, Diêu Cầm thuộc phái của Thục phi, vậy chứng minh hẳn là thuộc phái Thục phi. Nhưng hiện giờ hẳn lại thông qua Lương phi sai đến, liền thấy được mọi chuyện không đơn giản.

Hoặc là Diêu Cầm đã phản bội Thục phi, đầu quân cho Lương phi.

Nhưng khả năng này lại không lớn, bởi vì Diêu Cầm bị biếm thành tuyền hầu, lại không có khả năng phục khôi, căn bản là người vô dụng.

Lương phi thông minh như vậy, sao có thể lãng phí thời gian trên người nàng ta (Diêu Cầm)?

“Miêu tần nương nương nhìn thấy lão nô không vui sao? Sao vẻ mặt lại như bị dọa vậy.”

Viên Diệu Diệu ho nhẹ một tiếng, bắt bản thân khôi phục bình tĩnh, nghe hẳn nói vậy, không khỏi cười gượng một tiếng.

“Quân công công lo nghĩ quá nhiều, ta nhìn thấy công công sao lại không vui? Công công thần thông quang đại như vậy, hôm nay ta mới được mở rộng tầm mắt.”

Đối với nịnh hót của nàng, Quân công công rõ ràng rất hưởng thụ, hẳn thậm chí còn vừa lòng gật đầu, trên mặt mang theo mười phần ý cười.

“Trình độ được sủng ái của Miêu tần nương nương ta cũng như được mở rộng tầm mắt. Chỉ là hy vọng nương nương có thể thu liễm lại, cũng khuyên Hoàng thượng mưa móc phần đều, miễn cho quá mức lộ liễu, trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt mọi người?”

Quân công công vừa nói ra, biểu cảm trên mặt Viên Diệu Diệu liền không vui, nhưng nàng cũng không thể hiện quá rõ ràng.

Nữ nhân hậu cung nào nghe thấy câu nói đó mà có thể vui, đặc biệt là Viên Diệu Diệu. Trước kia nàng phi thường được sủng ái, sau đó được lên làm Hoàng quý phi thì càng không kiêng nể gì.

Nhưng luôn có triều thần dâng tấu về nàng, muốn nàng để Hoàng thượng phân bổ mưa móc, ngẫu nhiên thái hậu ở thâm cung cũng muốn tìm nàng nói chuyện, đương nhiên chủ đề vẫn không thoát chuyện mưa móc rài đều.

“Đó là ý của ai?” Viên Diệu Diệu miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhẹ giọng dò hỏi.

Quản công công vội vàng xua tay, thấy trạng thái của nàng căng cứng, cả ngữ khí lẫn biểu tình đều có chút mềm xuống.

“Miêu tần nương nương thứ lỗi, đây là lão nô tự chủ trương khuyên nhủ, không phải chủ tử yêu cầu, cho nên nương nương được sủng ái cũng có thể tùy ý, đó là bản lĩnh của nương nương. Chỉ là lão nô đã làm việc tại hậu cung nhiều năm, lúc ấy ngay cả Hoàng quý phi được sủng ái nhất, đều không thể hiểu rõ ràng, huống chi là người khác?”

Trong lòng Viên Diệu Diệu nhảy dựng, mấy người này, người nào người nấy ở trước mặt nàng nói về Viên Diệu Diệu. Khen nàng giống tiên hoàng hậu đều được sủng ái, cũng đều lấy cái chết của tiên hoàng hậu để nhắc nhở nàng, thật làm cho nàng bức mình hậm hực.

“Ý của công công là gì?” Nàng làm bộ không hiểu, vờ hỏi ra.

Quản công công ngừng đầu trộm nhìn nàng, cuối cùng nói một câu: “Hoàng quý phi hẳn là chán thay người khác, nên mới không còn.”

Nghe lời hắt nói, Viên Diệu Diệu cả người chấn động, không thể tin nổi.

Nàng chỉ thuận miệng hỏi một câu, vậy mà hỏi ra một bí mật động trời.

Cái chết của Viên Diệu Diệu không phải ngẫu nhiên, rất có thể ẩn chứa một bí mật cực kỳ quan trọng.

Hoàng thượng hiện nay đang “rửa sạch” triều đình, thế lực đứng sau Hiền phi trở thành mục tiêu tranh đấu chủ yếu. không biết lần này có phải Hoàng thượng nghĩ sai rồi không.

Hoặc là việc An quý nhân che chở Hiền phi, thực chất là để làm mờ mắt, dẫn Hoàng thượng cắn câu.

Nàng càng nghĩ càng thấy kinh hồn táng đảm, hơn nữa cũng không dám khẳng định ai là người có vấn đề.

“Đa tạ công công nhắc nhở, ta sẽ chú ý. hiện tại yến hội đã không còn mở nữa, phòng chừng sẽ giảm rất nhiều phiền toái.

Viên Diệu Diệu miễn cưỡng xả ra một chút tươi cười, nhưng ai nhìn cũng thấy nàng không quá vui vẻ.

Quản công công cũng nhìn ra, hắt chỉ gật đầu.

“Chủ tử muốn Miêu tần nương nương thám thính bên phía Hoàng thượng, mấy động tác liên tiếp gần đây, đến cùng là vì chuyện gì, hoặc là vì ai?”

Cuối cùng cũng nói vào chuyện chính, nhưng hắt vừa nói xong, thiếu chút nữa làm Viên Diệu Diệu sợ đến ngây người.

Chủ tử đứng sau Quản công công này đến cùng là ai, lại có thể to gan lớn mật đến thế.

Nàng rõ ràng bị người ta coi là quân cờ mà lợi dụng, trong lòng vô cùng tức giận. Bởi vì nếu nàng thật sự đi thám thính, thỏa hiệp mà làm quân cờ của hắt, chỉ sợ Viên Diệu Diệu sẽ bị chết thật thảm.

Có một sẽ có hai, Viên Diệu Diệu mà thường xuyên tiết lộ tung tích cùng ý tưởng trong lòng Hoàng thượng, cuối cùng sự hoài nghi sẽ rơi trên đầu nàng.

Rốt cuộc là nữ nhân trong hậu cung, Viên Diệu Diệu bồi ngủ vạ lâu đến vậy, vẫn có thể hiểu rõ ý tứ của hắt.

Long Càn cung có vài cung nhân như thế, những người không được chẩn tin nhiệm, căn bản là không thể hỏi thăm loại tin tức này, càng không có khả năng bán đứng hắt, cho nên, tính đi tính lại, chỉ có Viên Diệu Diệu nàng là có khả năng.

“Công công, chuyện này hình như quá khó khăn rồi. Hậu cung không được phép tham gia chính sự. không có khả năng Hoàng thượng nói cho ta nghe, huống hồ, nếu như chủ động hỏi, chỉ sợ sẽ làm hắt ghét bỏ.”

Viên Diệu Diệu bất động thanh sắc cò kè mặc cả với hắt. Kỳ thật, nàng đã sớm biết hành động lần này của Hoàng thượng là nhắm vào ai, nhưng nàng không có ý định nói ra.

Nếu hiện tại sáng khoái đáp ứng, đến lúc sau không cho bọn họ đáp án, chỉ sợ sẽ bị cắn ngược. Chỉ bằng ngay từ đầu biểu hiện rằng việc đó quá khó khăn, nàng không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Thổ lộ tiếng lòng

Editor: Chôm chôm

Quản công công nghe nàng từ chối, không khỏi cười nhẹ một tiếng.

“Lão nô đương nhiên biết khó khăn của ngài, cũng không cần hỏi cận kề đến vậy. Ngài thường xuyên đi hầu hạ Hoàng thượng, chắc sẽ nghe được không ít tin tức hữu dụng. Ví dụ như, lúc Hoàng thượng phê duyệt tấu chương, bỗng nhiên mở miệng mắng vị triều thần nào, hoặc là nhắc tới quận huyện nào, mọi sự đều có thể nói cho lão nô.”

“Nếu ngài làm tốt, chủ tử sẽ khen thưởng.”

Quản công công trấn an Viên Diệu Diệu vài câu, dù sao con người Viên Diệu Diệu chính là như vậy, không có tự tin cũng là điều bình thường.

Chờ hần rời đi, Viên Diệu Diệu thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác vừa rồi, giống như bị rần độc theo dõi, hần luôn ở phía sau, chỉ cần nàng biểu hiện một tia không hài lòng, chỉ sợ lão chó thiên này liền trở về nói hươu nói vượn với cái người gọi là chủ tử kia.

“Chủ tử, ngài bị làm sao vậy?” Thuý Trúc thấy Quản công công rời đi, mới dám tiến vào nội điện. Nàng liếc mắt thấy sắc mặt Viên Diệu Diệu tái nhợt, lo lắng hỏi một câu.

Viên Diệu Diệu nhăn mày, đáy lòng nàng đang tính toán một chuyện.

“đi Long càn cung tìm hiểu một chút xem Hoàng thượng đang làm gì?”

Thuý Trúc gật đầu, lập tức chạy ra ngoài. Việc mà Viên Diệu Diệu phân phó, nàng đều nghe theo mà làm, không chút nghi ngờ.

Rất nhanh đã trở lại, “chủ tử, nô tỳ giữa đường gặp được Khang công công, hần nói Hoàng thượng phái hần tới đón ngài qua đó. Ngài với Hoàng thượng đúng là tâm ý tương thông.”

Mặt Thuý Trúc tràn đầy tươi cười, lúc nói xong câu cuối còn che miệng cười trộm, hiển nhiên là vô cùng sung sướng.

Viên Diệu Diệu nao nao, như là cũng bị lời nàng nói chọc cười, trực tiếp đứng lên sửa sang quần áo và chải đầu, sau đó nhanh chân đi ra ngoài.

Nàng không muốn kệp giữa Quản công công và Hoàng thượng, càng không muốn bán đứng Vệ cẩu tử.

Vệ cẩu tử tuy là mắt chó, làm gì cũng phải nhìn mặt cho nàng xem. Nhưng thân sơ viễn cận (chỗ này không biết để như nào? Ý của câu là nói về độ thân thiết ấy: thân thiết hay sơ sài, xa hay gần. Nàng nào có từ nào hợp để thay thì cho t xin ý kiến), nàng vẫn phân biệt được rõ ràng.

So với về sau bị suy đoán lung tung, không bằng nàng hoá bị động thành chủ động.

Vào Long càn cung, Vệ Cảnh quả nhiên đang phê duyệt tấu chương, thậm chí, trên mặt hần còn ẩn chứa một con lửa giận.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

“Miễn lễ.”

Đầu hần cũng không nâng lên, ánh mắt trước sau đều nhìn chằm chằm tấu chương trước mặt, hung hăng trừng như muốn tạo ra một lỗ thủng trên đó.

Viên Diệu Diệu không quấy rầy hần, tìm một góc an tĩnh ngồi xuống, ngẫu nhiên sẽ ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng đang nghiêm túc phê tấu chương, mặc kệ ánh mắt mình nhìn bốn phía, cũng không hề cảm thấy không thoải mái.

“Tri phủ Chương Châu làm gì không biết, biết rõ trẫm đang ra tay dọn dẹp, hần còn dám ngược gió gây án. Trẫm thấy hần là ăn no dùng mỡ! Trong đầu toàn là mỡ, một chút tác dụng cũng không có!” hần đáp mạnh xuống long án, tức muốn học máu chửi ầm lên.

Viên Diệu Diệu chờ đến mức buồn ngủ, bỗng nhiên nghe hần quát một tiếng dọa, cả người run lập cập.

Vệ Cảnh phát hoả xong, đã phát hiện sự tồn tại của nàng.

“Người đến lúc nào, sao không ai báo cho trẫm?” hần thu lại lửa giận trên mặt, kinh ngạc hỏi một câu.

Biểu cảm trên mặt từ Lý Đức đến Tiểu Khang Tử đều vô cùng hậm hực, Miêu tần đến, bọn họ đã thông truyền không biết bao nhiêu lần, Hoàng thượng đều không có phản ứng.

Thậm chí, chuyện đón Miêu tần đến đây cũng là mệnh lệnh của Hoàng thượng, hiện giờ ăn vạ không chịu nhận, nghe ý của ngài, như là muốn trách cứ bọn hần.

Đương nhiên, dù trong lòng có ý kiến, cũng không ai dám nhắc Hoàng thượng, thậm chí còn phải tỏ vẻ nô tài có tội.

Tuy rằng Viên Diệu Diệu đã tập mãi thành quen, chỉ cần là lúc Hoàng thượng phê duyệt tấu chương, đầu óc sẽ kém nhanh nhạy, nhưng nàng vẫn cảm thấy tật xấu này thật là thiếu dạy dỗ. Chuyện xấu hổ người bên người hẳn đều biết, nhưng tự hẳn lại làm ra bộ dạng không sao cả.

“Thôi, lần sau các người phải nói ra, nếu không mấy tấu chương này có khả năng sẽ bị ném trúng mặt Miêu tần.” Hắn vẫy tay, biểu hiện tâm lòng rộng lượng không so đo.

Tiểu Khang Tử cùng Lý Đức nghe hắn nói, cả người đều cảm thấy phức tạp rối rắm.

Chính xác là Hoàng thượng có một tật xấu, lúc phê duyệt tấu chương mà cảm thấy không hài lòng, sẽ dùng tấu chương ném vào mặt người khác.

Đương nhiên, người bị ném nhiều nhất chính là Tiểu Khang Tử, còn Lý Đức cũng bị ném vài lần.

Nhưng Lý Đức tuổi đã lớn, hơn nữa lại là tổng quản của Long can cung, trừ khi hắn (Hoàng thượng) bị tức đến muốn ngắt, còn không thì Vệ Cảnh vẫn nhớ lưu lại mặt mũi cho Lý Đức.

Tiểu Khang Tử thì không cần cho thể diện, tuy rằng hắn thường xuyên chuồn êm ra ngoài điện, nhưng lúc Hoàng thượng bạo nộ muốn ném tấu chương, thường xuyên gọi hắn trở lại, muốn trốn cũng không thoát.

Hoàng thượng vừa nói vậy, Viên Diệu Diệu nhớ tới Hoàng thượng chính xác sẽ làm thế, không khỏi cười ra tiếng.

Vệ Cảnh sờ gáy, như có chút xấu hổ với việc mình có tật xấu phát giận như vậy.

“Hoàng thượng, hiện tại ngài đã hết giận chưa?” Viên Diệu Diệu nhẹ chớp mắt.

Vệ Cảnh vốn đang đầy một bụng tức giận, kết quả vừa nhìn thấy nàng như vậy, lập tức cơn giận trong người bị chuyển hoá, quanh thân bắt đầu bốc cháy.

Hắn nuốt nước miếng, không nói hai lời đi đến chỗ Viên Diệu Diệu, khiêng nàng đi vào nội điện.

Đối với sự chuyển biến này, mọi người có chút khó thích ứng, sao có thể một câu không hợp liền khiêng Miêu tần vào nội điện, nhìn dáng vẻ là muốn làm mấy việc xấu hổ kia.

Vài người liếc mắt nhìn nhau, Lý Đức tỏ vẻ cao thâm, Tiểu Khang Tử lại thở phào nhẹ nhõm.

May mắn Hoàng thượng không tiếp tục xem tấu chương, nếu lại có hai quyển hồ trưởng, chắc chắn mặt hắn sẽ ăn mấy quyền.

Vệ Cảnh quả nhiên vẫn hành động như thế, đem nàng ném lên giường, lập tức nhào lên, giống như sói đói vồ mồi.

Viên Diệu Diệu vô cùng phối hợp, nàng chủ động giơ tay ôm cổ hắn, miệng phát ra mấy tiếng kêu mềm nhẹ, nghe thật ngọt ngào.

Đối với âm thanh mềm người trong điện, cung nhân bên ngoài đã tập mãi thành quen.

Mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giống như lão tăng ngồi thiền, điềm nhiên đối mặt.

Hai người đẩy dờ nhau, Hoàng thượng giống như rất kích động, có lẽ là do cơn giận vừa rồi kích thích hắn, cũng có thể là do lâu rồi không chạm vào Viên Diệu Diệu.

Hai người ân ái hồi lâu, mới dần tách ra. Nhưng Vệ Cảnh vẫn vờn tay quanh nàng như cũ, nàng gần như ép sát vào ngực hắn.

“Người thật đúng là cách tiêu giận hay.”

Vệ Cảnh giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng, cảm xúc trơn bóng mịn màng làm hắn say mê.

Viên Diệu Diệu nghe được lời khích lệ của hắn, cười khẽ ra tiếng.

Lời khích lệ này nghe có vẻ quái dị, nhưng tốt xấu gì cũng là do Vệ Cảnh nói ra, lại còn là tỏ vẻ cảm kích nàng, vậy nàng sẽ miễn cưỡng tiếp nhận.

“Nếu thân tiếp là cách tiêu giận hay, vậy Hoàng thượng chính là nguồn tức giận.” Nàng không cam lòng yếu thế mà cãi lại.

Thậm chí còn đưa tay sờ ngực hắn, hai người đều lỗ thề, nhưng một chút thẹn thùng cũng không có.

Lực vuốt ve nhẹ dần, động tác mang theo ý vị ám chỉ mười phần.

“Như vậy, ai là người làm ngọn nguồn tức giận?” Tay Vệ Cảnh bắt được cổ tay nàng, chậm rãi vuốt ve, thậm chí dừng lại ở đầu ngón tay nàng lưu luyến.

Viên Diệu Diệu không thích để móng tay dài, lúc này đầu ngón tay bị ngón tay nam nhân ma sát, mang theo cảm xúc khác lạ.

“Tần thiếp có chuyện nhỏ muốn báo với ngài, hi vọng Hoàng thượng có thể duy trì tâm tình vui vẻ lúc này.” Viên Diệu Diệu chậm rãi nói, vẫn có cảm giác khiêu khích.

Nàng muốn biểu hiện sự vô hại, tránh làm Hoàng thượng nổi lên sự cảnh giác.

“Ừ, người nói đi, chỉ cần không nói với trẫm rằng người là yêu phi hại nước, trẫm sẽ không tức giận.”

Quả nhiên Vệ Cảnh vẫn đang trong trạng thái thả lỏng, thậm chí còn có tinh thần nói đùa với nàng.

“Lúc trước có vị Quân công công tới tìm ta, tổng cộng hai lần. Lần đầu hần nói là thay Diêu tuyền hầu tặng quà, lần thứ hai thì nói giúp Lương phi tặng quà. hần nói hần có một vị chủ tử, việc tần thiếp có thể tiến cung là do hần an bài. Sau đó hần sai tần thiếp tra xét xem, việc Hoàng thượng trên triều làm long trời lở đất là vì chuyện gì?” Nàng nói thật nhẹ, nhưng giọng điệu vẫn nghiêm trang.

Vệ Cảnh vốn đang nhắm mắt, tận hưởng dư vị tình ái vừa rồi, thậm chí hần sắp ngủ mất, bỗng nhiên mở mắt ra.

hần tỉnh táo hoàn toàn, giống như giữa mùa đông được sưởi ấm bên bếp lò, bỗng nhiên lại bị tưới ngay một chậu nước lạnh, làm hần run bắn bật.

“Có ý gì?” hần đột nhiên ngồi dậy, nhắm mắt nhìn về phía Viên Diệu Diệu.

Loại ánh mắt mang theo xa lạ cùng âm lãnh, làm gì còn chút sủng ái, hần là ngôi cữu ngữ, tình yêu nam nữ trong mắt hần cùng thấp kém, thậm chí, tình cảm giữa bọn họ cũng chẳng chút nào sau đậm, nhiều nhất chỉ có thể coi như giao lưu trên giường có chút vui sướng mà thôi.

“Tần thiếp cũng không biết, tần thiếp đã quên mất kí ức lúc trước, chỉ nhớ rõ những chuyện sau khi tiên hoàng hậu qua đời.”

Viên Diệu Diệu lắc đầu, nàng cũng theo hần ngồi dậy, động tác nhanh nhẹn mặc áo vào.

Nàng sợ Vệ Cảnh trở mặt, nếu hần trở mặt, gọi người tiến vào kéo nàng ra ngoài, nếu vậy nàng hy vọng lúc ấy được quần áo chỉnh tề đi ra ngoài.

“nói rõ ràng.” Vệ Cảnh đưa tay bắt cổ tay nàng, giọng nói dứt khoát.

“Tần thiếp không thể nói rõ ràng, đến giờ vẫn chưa thấy chủ tử của Quân công công, tần thiếp không thể nhớ được sự việc lúc trước khi vào cung. Có lẽ ngài có thể bắt Diêu tuyền hầu lại hỏi, nhưng như vậy sẽ rút dây động rừng.” Viên Diệu Diệu bình tĩnh nhìn về phía hần, thập phần nghiêm túc mà trả lời.

Vệ Cảnh tay buông ra, ánh mắt nhìn nàng vẫn vô cùng không tín nhiệm.

Viên Diệu Diệu không hề bị ánh mắt hần làm bị thương, nàng sớm đã quen rồi, dù sao nói gì thì Hoàng thượng cũng sẽ không tin tưởng nàng.

nói thật, nếu thay vị trí với Hoàng thượng, có người khác nói với nàng như vậy, nàng sẽ nghĩ người kia đang chơi nàng. Nhưng may là hình như Vệ Cảnh cũng không có ý định truy cứu nàng, cũng không sai cung nhân tới kéo nàng ra ngoài, càng không tổng nàng đến nhà lao.

Nàng nhanh chóng mặc xong chiếc áo cuối cùng, chỉnh lại đầu tóc.

“Hoàng thượng nếu có ý tưởng gì, lúc nào cũng có thể nói với tần thiếp. Nếu không, tần thiếp sẽ tùy tiện nói với hần tên một vị đại thần nào đó.”

Nàng đợi một chút vẫn không thấy hần trả lời lại.

“Tần thiếp cáo lui.” Nàng cung kính hành lễ rồi rời đi.

“Miêu tần nương nương, sao ngài lại đi ra, Hoàng thượng đâu?” Lý Đức đang cùng Tiểu Khang Tử nói chuyện ở bên ngoài, lại thấy Viên Diệu Diệu đi ra.

trên mặt mấy cung nhân đều mang theo mấy phần kinh ngạc, không nghĩ tới, Hoàng thượng đã làm xong việc mà không gọi bọn họ vào hầu hạ, hơn nữa Miêu tần nương nương còn tự mình thu thập thoả đáng.

“Ở bên trong.” Viên Diệu Diệu nhẹ giọng trả lời, sau đó không quay đầu lại mà rời đi.

Lý Đức cùng Tiểu Khang Tử hai mặt nhìn nhau một lát, ở bên trong là có ý tứ gì?

đang ngủ, hay là đang đợi bọn họ vào hầu hạ?

Hơn nữa, sao Miêu tần đi nhanh như vậy, chắc là xong việc là rồi đi luôn.

Xem trình độ được sủng ái của Miêu tần, Hoàng thượng hần là không nên vô tình với Miêu tần như thế.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thấy đủ thường nhạc

Editor: Chôm chôm

Liên tiếp mấy ngày Hoàng thượng đều không tìm Viên Diệu Diệu, Như ngọc cung khôi phục sự yên tĩnh, không khí hậu cung bỗng nhiên trở nên áp lực.

không biết có phải bên Quân công công biết được Viên Diệu Diệu và Hoàng thượng có chuyện náo loạn không thoải mái hay không mà không hề tới tìm nàng.

Viên Diệu Diệu khôi phục sự thanh nhàn, cả ngày không cần nghĩ xem Vệ Cửu tử có tới hay không tới, hoặc là có gọi nàng đến hay không.

Ngay cả Thuý Trúc cũng cảm nhận được sự bất ổn, suốt ngày cẩn thận hầu hạ nàng, không dám nhiều lời một câu về sự việc liên quan đến Hoàng thượng.

Nàng vốn là người luôn nhắc nhở Viên Diệu Diệu đến không biết mệt, nay sợ mình quen miệng, không cẩn thận nhắc đến Hoàng thượng, sẽ làm Viên Diệu Diệu buồn lòng.

Tâm tình nhiều ngày nay của Vệ Cảnh pháp phòng dao động vô cùng.

hắn sai thủ hạ tra xét Quân công công, đó là lão thái giám không có chút gì đặc biệt. Những chuyện hắn làm lúc trước, thật không có chút gì đáng lưu ý. Trừ việc lúc trước bị trách phạt, sau đó không được trọng dụng nữa.

Chuyện hắn thay Diệu tuyền hầu và Lương phi đi tặng đồ như Viên Diệu Diệu nói, thậm chí còn không được ghi vào danh sách.

Rốt cuộc thì, mấy chuyện nhỏ của phi tần trong hậu cung còn không được ghi vào danh sách, huống chi là một tên thái giám nhỏ.

Những chứng cứ trong tay hắn, toàn bộ đều cho thấy mấy chuyện kia có thể là do Viên Diệu Diệu bịa đặt, để vương vấn đa nghi, làm cho trong lòng hắn nảy ra vô số suy đoán.

Rất có khả năng, Viên Diệu Diệu đã mắc phải một sai lầm lớn gì đó, nên cố tình nói ra chuyện này để che dấu.

Nhưng sau khi suy nghĩ vô số ý tưởng, cuối cùng tự lại một cái, hắn cảm thấy Viên Diệu Diệu nói sự thật.

không cần bắt luận chứng cứ gì, không cần đi điều tra lại, bản năng của hắn muốn tin tưởng nàng.

Chuyện này đối với bậc đế vương nắm quyền sinh sát toàn bộ một quốc gia mà nói, là một điều vô cùng nguy hiểm, nhưng hắn không muốn ngăn lại, hơn nữa còn tình nguyện hãm sâu vào trong đó.

không khí tại Như Ngọc cung trở nên khẩn trương bất thường, hôm nay có vài vị khách không mời mà đến.

Hiền phi, Thục phi cùng Lương phi thế nhưng đều tới chỗ nàng, hơn nữa một đám tùy rằng trên mặt tươi cười, nhưng nói ra đều là lời châm chọc vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Viên Diệu Diệu thật không vui, nhưng không hề biểu hiện ra bên ngoài, nàng vẫn duy trì biểu cảm vui vẻ, giống như những người trước mặt không hề làm khó nàng.

“Miêu tần, lúc trước ngươi nói Hoàng thượng thương cho ngươi cái gì? Đồ trang sức, một đôi như ý? Tuy so với phân vị của ngươi, ban thường như vậy cũng xem như phong phú. Nhưng nếu để bọn ta xem, nhiều đó cũng chỉ là một chút, mỗi lần Hoàng thượng ban thưởng cho chúng ta đều phải đem nhà kho lấy đầy, làm chúng ta thật bối rối.”

“Đúng vậy, Miêu tần, ngươi vẫn còn quá trẻ, chưa thấy qua cái gió lớn, mọi việc đừng nên lúc nào cũng khoe khoang ra, nếu không rất dễ bị lật thuyền trong mương.”

“Muội muội, lời mảy của ngươi cũng chưa đúng, lúc chúng ta phong quang năm đó, cũng không sai biệt lắm so với nàng, nhưng là mọi người đều rất bình tĩnh và cẩn thận, đối với những phi tần thân phận cao hơn, vô cùng tôn sùng, nào có giống như Miêu tần như bây giờ, không coi ai ra gì, không uống bị chê cười.”

.....

Chỉ có thể nói, phi tần phân vị cao cùng nhau chế nhạo ngươi, sắc mặt đều rất khó coi, làm người ta không nỡ nhìn thẳng.

trên mặt Viên Diệu Diệu trước sau vẫn duy trì mỉm cười, các nàng nói cái gì, nàng đều nghe xuống, không hề biểu hiện sự bất mãn.

So với bộ dạng lúc trước nàng đi tới cung của các nàng ta diễu võ dương oai, khác nhau như trời với đất.

Ba vị phi tần đưa mắt nhìn nhau, thấy bộ dạng khom lưng cúi đầu của nàng, liền đoán được rằng mấy lời đồn đãi trong cung là sự thật.

Miêu tần thất sủng!

Khi suy nghĩ trong lòng được chứng thực, cả người như muốn bay lên.

Rốt cuộc cũng chờ đến ngày này, nhìn bộ dạng bừa bãi của Miêu tần, làm các nàng đều nghĩ đến từ “tiểu nhân đắc ý”.

Bây giờ ông trời đã mở mắt, làm nàng bị thất sủng, sao có thể không vui.

Thụy Trúc vẫn đứng một bên, hốc mắt đều đỏ, lại không dám ngẩng đầu lên, sợ bị mấy vị phi tần nhìn thấy, nhân cơ hội đó bắt lấy nhược điểm của Viên Diệu Diệu.

Tận đến lúc mấy nàng ta rời đi, Thụy Trúc mới quỳ rạp xuống trước mặt nàng, khóc rống lên.

“Chủ tử, uỷ khuất cho người.”

Viên Diệu Diệu nhìn bộ dạng khóc như hoa lê trong mưa của nàng, trực tiếp cười to ra tiếng.

“Ôi trời ơi, ta nói người tiểu nha đầu, người sao lại khóc? Chỉ một chút việc nhỏ, người đã khóc thành như vậy, đáng giá sao?”

Thụy Trúc móc khăn tay ra lau nước mắt, mũi còn khịt khịt: “Nô tỳ cũng không muốn khóc, nhưng nhìn thấy ngài chịu khổ, ngài không cần tỏ ra kiên cường trước mặt nô tỳ, nếu muốn khóc hãy khóc đi.”

“Nô tỳ thấy ngài lúc đứng trước mặt ba vị nương nương, hốc mắt đã đỏ, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, nhiên nhiên là bị uỷ khuất lớn.”

Thụy Trúc càng nói càng thương tâm, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống, làm khăn thấm ướt sũng nước.

Viên Diệu Diệu bị nàng làm cho dở khóc dở cười, lấy khăn thấm từ trong ống tay áo, thay nàng lau nước mắt.

“Lúc trước khi ta còn là một tiểu thường tại, người đi theo bị ăn không gì khổ, cũng không thấy người buồn đến vậy. Huống chi, ta cố tình bày ra bộ dạng bị thương đó, là vì không kiên nhẫn nghe các nàng nói mãi, muốn các nàng nhanh rời đi.”

Thụy Trúc nghe nói vậy, nước mắt hơi ngừng lại, ngẩng đầu lên hỏi: “vì sao lại thế ạ?”

“Ba người các nàng đến đây, chẳng phải là vì muốn nhìn ta bị xui xẻo sao? Lúc trước ta mang người đi thăm viếng cung điện của các nàng ấy, lúc điếu võ dương oai, ta đã nghĩ đến lúc này, sớm hay muộn cũng có một ngày ta cô đơn, cũng sẽ bị các nàng đến điếu võ dương oai. Quả nhiên, người xem, mới có bao lâu suy nghĩ của ta liền ứng nghiệm. Ta càng biểu hiện khổ sở, tâm lý của các nàng càng được thoải mái, vậy ta sẽ sớm được giải thoát một chút.”

Nàng giải thích một hồi, Thụy Trúc cái hiểu cái không gật đầu.

“Nô tỳ đã hiểu.”

Viên Diệu Diệu giữ chặt Thụy Trúc: “tính tình của người như vậy ta cũng không yên tâm, không nên nghĩ chủ tử nhà người yếu đuối như vậy. Người đó, cũng không nên hơi chút là khóc, sẽ làm người khác cười chê. Huống chi, người vốn không thông minh, nhiều việc ta làm, người không hiểu, cho nên hãy tận lực không nói cũng như không làm loạn, miễn mắc sai lầm, khó xong việc.”

Như ngọc cung lại tiếp tục náo nhiệt một thời gian, nhưng lần này, phần lớn mọi người đến xem nàng bị chê cười.

Lúc trước ở bên nhau trên giường, rõ ràng gọi chị em đến thân thiết, kết quả hiện giờ trở mặt vô tình nhanh hơn bất cứ ai.

Viên Diệu Diệu lại thấy chẳng hề gì, lúc trước nàng ở trong cung năm năm, từ một phi tần nhỏ không hề có bối cảnh, bò đến vị trí Hoàng quý phi, số khổ sở, lạnh nhạt phải chịu trong thời gian đó còn nhiều hơn bây giờ.

Năm đó, nàng đã ở phân vị chính tam phẩm, nhưng lại nháo loạn một trận cực kì kịch liệt với Hoàng thượng, làm hậu cung long trời lở đất.

Lúc đó, Hoàng thượng đã nói ra câu muốn giết nàng, làm Thái hậu lâu rồi không ra mặt cũng bị kinh động, phải khuyên nhủ một trận.

Nhưng loại chuyện này, cảnh khuyên càng hồng, lệnh giết nàng thiếu chút nữa đã hạ xuống.

Nhưng cuối cùng, cách làm lạnh lại phi thường đơn giản, chẳng qua là nàng làm một chén canh mạng qua, lại nói vài câu dỗ dành, Vệ Cảnh liền hết giận.

Điều hẳn muốn không phải là Viên Diệu Diệu xin lỗi ra sao, chỉ đơn giản là muốn nàng tha hiệp mà thôi.

“Miêu miêu ơi là Miêu miêu.” Toàn mỹ nhân vẫy tay trước mặt nàng.

Lúc này Viên Diệu Diệu mới hồi phục tinh thần, cười ngượng ngùng với nàng ấy.

“vừa mới thất thân.”

“Sao lại thất thân, có phải đói bụng hay không? Ta mà đói bụng cũng sẽ bị thất thân.” Toàn mỹ nhân lập tức thò qua, trên mặt mang biểu cảm “ta hiểu rõ nhất”.

Viên Diệu Diệu bị nàng chọc cười, “nói người là phi tần nhỏ tham ăn, đúng là lúc nào cũng biểu hiện điều ấy ra, cái gì cũng có thể nghĩ đến ăn, mỗi ngày đều nghĩ đến ăn, ta thật bội phục ngươi.”

Toàn mỹ nhân đưa tay sờ cái bụng trống, bấu môi, có vẻ vô cùng vô tội.

“không thể trách ta, điều ta yêu nhất trên đời này là ăn. Ăn sáng xong sẽ nghĩ trưa muốn ăn gì, ăn trưa xong sẽ nghĩ đến bữa tối, ăn bữa tối lại nghĩ đến món ăn gì đó trên đầu giường, nửa đêm đang ngủ còn có thể lấy hai miếng lót bụng.”

“Ha ha ha, Toàn Toàn, ngủ rồi thì làm sao mà ăn? Gạt ngươi.” Ngụy thái nữ đứng ở bên cạnh không nói chuyện cũng thêm vào một câu, trên mặt ý cười rất sâu.

“Ngươi nửa đêm đi ngủ có nghĩ đến Quan âm nương nương không?”

“Đương nhiên là có, cả ngày cả đêm ta đều nghĩ về Bồ Tát, hy vọng người có thể phù hộ cho ta và những người xung quanh, tất cả đều khỏe mạnh, vui vẻ, vạn sự trôi chảy.”

Ngụy thái nữ lập tức gạt đầu, hiển nhiên nàng chính là tín nữ vô cùng đủ tư cách, nằm mơ cũng không quên Quan âm Bồ Tát.

“Trong mơ ta mơ về ăn, cũng giống ngươi đêm nhớ Quan âm nương nương.”

“Sao có thể giống nhau, miệng ta đâu cần động, ngươi không tỉnh thì làm sao mà ăn được?”

“Ta cũng không biết, tóm lại là ta ăn, sáng sớm hôm sau thức dậy, đồ ăn trên mâm đều bị thiếu.”

Hai người bắt đầu tranh luận kịch liệt về chuyện nửa đêm có thể ăn hay không.

Viên Diệu Diệu ngồi một bên xem đến vui vẻ, nàng thậm chí còn vỗ tay cổ vũ các nàng tranh luận.

Như ngọc cung nay đã khác trước, mấy người đến để cười nhạo Viên Diệu Diệu sau mấy ngày lục tục tới, giờ không tới nữa.

Chỉ có hai người các nàng lâu lâu vẫn tìm tới nói chuyện, không khác gì so với trước kia.

“Miêu miêu, Miêu miêu.” Toàn mỹ nhân lại lần nữa vẫy tay trước mặt nàng, làm nàng hoàn hồn, “ngươi lại tiếp tục thất thân? Muốn mời thầy thuốc đến xem không? Luôn thất thân cũng không phải thói quen tốt, khẳng định là có tâm sự. Thầy thuốc nói, như vậy tâm tình sẽ bị tích tụ, ngươi phải chú ý.”

“Hay là Miêu miêu, ngươi tìm vật gì đó gửi gắm tinh thần đi. Giống như với Toàn toàn là ăn, với ta là thờ phụng Bồ Tát. Như thế chúng ta sẽ không có nhiều tâm sự và phiền não nữa, bởi vì, chỉ cần cho Toàn toàn một bàn đồ ăn, nàng sẽ vui vẻ, còn cho ta một chuỗi Phật châu niệm kinh, ta cũng vui vẻ. Ngươi cũng tìm một đam mê như vậy đi...”

Ngụy thái nữ lên tiếng khuyên nàng, nàng ấy nói vô cùng nghiêm túc, trên mặt thậm chí còn có vài phần hưng phấn.

Nàng ấy vừa nói xong, hai người lại tiếp tục bàn luận nên tìm cho Viên Diệu Diệu niềm đam mê gì để gửi gắm tinh thần. Nhìn các nàng ấy thảo luận hùng hực khí thế, nàng lộ ra vài phần cười khò.

Ý trong lời nói của Ngụy thái nữ sao nàng lại không biết, kỳ thật đam mê để gửi gắm tinh thần chỉ là giả, chẳng qua chỉ là một câu “biết đủ” mà thôi.

Có lẽ chính vì Viên Diệu Diệu không biết đủ, cho nên mới thấy nhiều điều phiền toái.

Hiện giờ, nàng là chính nữ phẩm tần, Hoàng thượng đối với nàng lãnh đạm, phân vị của nàng cũng không quá kém, nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình.

Dựa vào trí thông minh của nàng, sẽ không đến mức bị người hại chết, Phân vị không quá cao, càng không làm người khác để ý, nên sẽ ít dính những công kích tiềm tàng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Hoạ tự bức hoạ

Editor: Chôm chôm

“Ha ha ha.....” Toàn mỹ nhân cùng Ngụy Thái Nữ hiển nhiên thập phần vui vẻ, thấy các nàng như vậy, đáy lòng Viên Diệu Diệu có chút ngửa.

“Các người vui vẻ như vậy, cuối cùng là bàn bạc ra điều gì?”

Toàn mỹ nhân đầu miệng nói, “Trước phải hỏi người đã, Miêu miêu, người am hiểu nhất về cái gì? Cầm kỳ thư họa (đàn, cờ, thơ, vẽ)? Hay là hát?”

Viên Diệu Diệu không khỏi cười ra tiếng: “nói giỡn sao, hát? Người cho rằng ta trước kia ở bên ngoài đi diễn tuồng sao? Từ nhỏ ta học vẽ tranh, họa chắc là được.”

Ngụy Thái Nữ lập tức vỗ tay tán dương: “Vẽ tranh rất tốt, khi còn nhỏ ta cũng muốn học, bắt đầu đi tay quá vụng về, về ra sao cũng bị tiên sinh chê bầy lỗ không thông sáu lỗ, dốt đặc cấn mai.”

“Ta cũng vậy, nhưng không phải do ngộ tính không tốt, mà tính tình ta không chịu nổi. Mới vẽ vài nét, ta liền đói bụng, ở trong lớp học ôm đồ ăn vặt, bị tiên sinh mắng rất nhiều lần, sau đó hẳn không cho ta ăn nữa, ta quá giận mà không thèm học vẽ nữa.”

Hai người phun chuyện lúc nhỏ học vẽ, làm Viên Diệu Diệu cười nghiêng ngà, không thể không nói, cùng hai các nàng ở chung, làm con người cảm thấy thư thái, vô cùng vui sướng, không còn phiền não gì, cứ cùng các nàng nói nói cười cười, mấy chuyện phiền lòng hoàn toàn tiêu tán.

“Cho nên, sau khi thảo luận tìm chuyện cho ta gửi gắm tinh thần, chính là ta dạy hai người vẽ tranh?” Viên Diệu Diệu ui đùa nói: “Ta sẽ không giống mấy tiên sinh của các người chỉ giỏi lừa gạt, ta nói nhất định sẽ làm, sẽ có kết quả.”

Nàng cô ý bày ra khuôn mặt nghiêm nghị, neho cặp mắt nhìn về các nàng, nhìn vô vùng nghiêm trọng.

“Hơn nữa, các người cũng biết, phân vị của ta cao hơn hai người, đến lúc đó các người muốn chơi xấu, ta thì huyền tiếu phạt các người, nhưng người hầu của ta thì không có tình cảm gì với các người, đến lúc đó ta cho họ động thủ. Các người nên biết, tay chân cung nhân không biết nặng nhẹ, nếu bị họ không cẩn thận làm da thịt bị thương, cũng đừng trách họ, đương nhiên cũng không thể trách ta, muốn trách hãy trách chính bản thân mình.”

Viên Diệu Diệu họ nhẹ một tiếng, nói lên mấy câu này xem chừng rất có đạo lý.

Hơn nữa, đôi mắt nàng lập loè vài phần đùa dai, hiển nhiên là đã suy nghĩ kỹ xem nên trêu chọc lại các nàng như thế nào.

Hai người Toàn mỹ nhân nhìn nhau, đều thấy tia hoảng sợ trong mắt nhau, từ nhỏ các nàng đã không muốn học, giờ tới tuổi này rồi, đã quen hưởng thụ vài năm, càng không có tinh thần học.

“không thể nào, đúng là chúng ta muốn người gửi gắm tinh thần vào việc vẽ tranh, nhưng không phải dạy chúng ta vẽ mà là vẽ chúng ta.”

Rất nhanh, Toàn mỹ nhân đã nghĩ ra được một ý hay, vẫn để Viên Diệu Diệu vó chỗ gửi gắm tinh thần, mà lại không không chế được các nàng.

Viên Diệu Diệu thấy các nàng bị dọa đến vậy, phụt cười ra tiếng, trong lòng đầy cảm giác thành tựu.

“Người cười nhạo bọn ta.” Ngụy thái nữ nhìn ra ý tứ của nàng, đầu miệng lên án.

“Mình ta vẽ cũng không vui, các người cùng bồi ta vẽ đi.”

Hai người tự hỏi một chút rồi đồng ý.

Trời mới biết, các nàng cũng không phải lương tâm trời đất, thật sự thích vẽ tranh, mà là đang cảm thấy nhàm chán, lúc trước học vẽ đem màu nước vung khắp nơi, hình như cũng rất vui, so với săn không ngồi rồi như bây giờ thú vị hơn nhiều.

“Ngụy muội muội, để chúng ta vẽ người trước, người ra kia ngồi im, đừng cử động.”

Ba người tìm một vị trí trống trải ở Như ngọc cung, bên dưới giàn nho tím, trên đầu được giàn nho che ánh mặt trời, miễn cho các nàng chịu phơi nắng.

Viên Diệu Diệu cùng Toàn mỹ nhân mỗi người một cái bàn, trên bàn bày ra đủ đồ vật để vẽ tranh, cần là có đủ.

Ngụy thái nữ mặt cung trang màu tím nhạt, ngoan ngoãn yên lặng ngồi trên ghế, đôi tay đặt trên bụng nhỏ, vô cùng trầm tĩnh.

Nàng ấy vốn dĩ lớn lên thanh tú, lại có ánh mặt trời mơ hồ chiếu lên khuôn mặt và dáng người, làm cho da nàng càng thêm trong suốt, như phát sáng lên.

“Ngụy muội muội, người như vậy thật đẹp! Nếu như người mà là một mâm đồ ăn, ta sẽ đem cắt đi ngay, không cho người khác ăn.”

Trước mặt Toàn mỹ nhân có một mâm đồ ăn, vốn dĩ nàng ấy đang ăn đến vui vẻ, kết quả vừa liếc thấy Ngụy thái nữ ngồi đó, liền kích động kêu ra.

Kém chút nữa thì xông lên, ôm lấy nàng tìm chỗ giấu đi.

“Đáng tiếc nàng ấy không phải mâm đồ ăn, mà là Ngụy muội muội của người. Nếu nàng ấy thực sự là đồ ăn, người muốn đem giấu đi như thế nào?”

Viên Diệu Diệu đang chỉnh sửa đồ vật trên bàn, đem mấy đồ vậy đặt đến vị trí theo thói quen, tâm tình thả lỏng nói câu trêu chọc.

“Đương nhiên là cát vào trong bụng, như vậy không ai có thể cướp đi, đừng nói là ăn, ngay cả nhìn cũng không thấy! Như vậy mới an toàn.”

Toàn mỹ nhân nói như điều đương nhiên, làm Viên Diệu Diệu cùng Ngụy thái nữ lại bị chọc cười.

“Được rồi, ta muốn bắt đầu vẽ. Ngụy muội muội cố gắng đừng lộn xộn, nếu chỗ nào mới, chỉ được cử động trong biên độ nhỏ thôi.”

Viên Diệu Diệu dẫn dò, Ngụy thái nữ nghe xong lập tức bày trận địa sẵn sàng đón địch.

“Người không cần khăn trương, giữ trạng thái thả lỏng như vừa rồi là tốt, mỉm cười.”

Viên Diệu Diệu thấy nàng như bị lên dây cót, bỗng trở nên nghiêm túc đứng đắn, thậm chí thân thể còn căng cứng, không khỏi có chút dờ khóc dờ cười.

Trạng thái này của Ngụy thái nữ rõ ràng không đẹp như vừa rồi, Toàn mỹ nhân cũng lắc đầu theo.

Nàng tuy không biết vẽ tranh, nhưng năng lực thưởng thức đẹp xấu vẫn có, không khỏi thờ dãi.

“Ngụy muội muội, người như vậy không được, vừa rồi vẫn còn là một mâm thịt kho tàu, giờ đã biến thành khoay tây ninh. Người như vậy làm động vật ăn thịt như ta vô cùng đau lòng.”

Nàng nói xong còn bày ra biểu tình phi thường tiếc nuối.

Kết quả mấy lời này lại chọc cười Ngụy thái nữ, làm nàng lộ ra nụ cười đầm ấm nhu hoà.

“Ôi, Ngụy muội muội thật lợi hại, trong nháy mắt lại biến thành thịt kho tàu.”

Ngụy thái nữ lại cười, làm Toàn mỹ nhân lại vỗ tay to. Ngụy thái nữ càng cười tươi, Toàn mỹ nhân vỗ tay càng thêm vang dội, lòng bàn tay cũng bị đỏ.

“Tốt, bây giờ càng thêm lợi hại, thịt kho tàu biến thành thịt kho tàu hảo hạng.”

Kế tiếp đó chính là Toàn mỹ nhân liên tục nói tên đồ ăn, làm Ngụy thái nữ liên tục buồn cười, ngay cả Viên Diệu Diệu cũng ha ha cười không ngừng, thiếu chút nữa việc vẽ tranh cũng không thể chuyên tâm hoàn thành.

Toàn mỹ nhân cuối cùng ném bút vẽ sang một bên, nàng chưa vẽ được nét nào, trực tiếp ngồi xuống ghế, miệng không ngừng ăn điểm tâm, nhưng cũng không ngừng nói tên đồ ăn.

Ngụy thái nữ thả lỏng, ngẫu nhiên nàng tiếp xúc với ánh mắt Viên Diệu Diệu, Viên Diệu Diệu sẽ cười với nàng, mang theo ý vị cổ vũ.

Ngụy thái nữ bắt đầu tìm được cảm giác, cả người thả lỏng không ít, ngẫu nhiên theo sự nhắc nhở của vợ, điều chỉnh một chút động tác.

Ví dụ như là nghiêng đầu, hoặc là gật đầu cười khẽ, ánh mắt nàng thuần túy, đen và sâu, có cảm giác không hề trải qua thế sự tang thương, mà là một màu đen thuần túy. Giống như đứa trẻ thiên chân, tràn ngập hy vọng với thế giới.

Mất hơn một canh giờ, Viên Diệu Diệu mới tương đối vẽ xong. Trong nháy mắt được giải phóng, Ngụy thái nữ cực kỳ kích động, cao giọng hoan hô, lập tức từ trên ghế nhảy xuống, vọt lại xem.

“Aa ____” Toàn mỹ nhân cách tương đối gần, tới sớm hơn nàng, khi nhìn thấy bức tranh, lập tức kêu to.

Ngụy thái nữ khăn trương thấp thỏm, khó khăn chạy tới liếc cười đến hăng hái, trên má ửng đỏ, không biết là do chạy quá nhanh nên nóng hay là vì hưng phấn.

Trong tranh, một nữ tử cung trang màu tím nhạt, trên đầu có mấy chùm nho xen kẽ được ánh sáng chiếu rọi.

trên mặt Ngụy thái nữ cười nhạt, cùng với bóng dáng phía sau hoà thành một thể, khí chất trên người nàng cùng với quả nho giống nhau, vô cùng tự nhiên, thuần khiết vô hại.

Đôi mắt nàng thuần tịnh đen láy, một cô nương xinh đẹp dịu dàng được vẽ sôi nổi trên giấy.

“thật xinh đẹp, vẽ Ngụy muội muội thật là giống, cứ như bên cạnh có hai Ngụy muội muội, cảm giác thật thần kì.”

Toàn mỹ nhân kinh ngạc nửa ngày mới nói ra được một câu hoàn chỉnh, lúc trước nàng kinh hô cùng hét chói tai, không thể nói ra lời.

“Ta cũng cảm thấy thật đẹp, so với chính bản thân ta còn đẹp hơn.” Ngụy thái nữ đưa tay sờ khuôn mặt tươi cười của cô nương trong tranh, như muốn xem người trong tranh có phải thật sự giống mình hay không.

Bức tranh mình vẽ có thể được đánh giá cao như vậy, Viên Diệu Diệu dĩ nhiên vô cùng vui vẻ, cong khoé môi.

“Các ngươi đều thích thật tốt quá, ta yên tâm rồi.” Nàng thờ phào nhẹ nhõm.

“Bản thân ngươi đẹp, nên vẽ ra mới đẹp. Ta chính là vẽ theo ngươi, không hề tô điểm thêm. Ta với mấy họa sĩ trong cung không giống nhau, chỉ cần ngươi đưa tiền liền vẽ ngươi thật đẹp.”

Viên Diệu Diệu đưa tay nhẹ đặt lên đầu nàng, trên mặt đều là tươi cười cổ vũ.

Ba người vây quanh bức vẽ thật lâu, Toàn mỹ nhân khen không dứt miệng, các loại khích lệ, còn muốn Viên Diệu Diệu cũng vẽ cho mình một bức tranh đẹp như vậy, nếu không nàng nhất định sẽ tức giận.

“Miêu miêu, thì ra ngươi vẽ đẹp như vậy, ban đầu ta còn tưởng ngươi nói đùa. Vì lúc trước, yến hội ở Như ngọc cung, ngoài ăn uống chơi bời, không làm điều gì khác. không nghĩ tới, ngươi là chân nhân không lộ tướng. Yến hội lúc trước, ngươi nên tổ chức thi vẽ tranh, đem mấy phi tần xuất thân quý nữ mất cao hơn đầu dê bẹp xuống, các nàng sẽ không dám nói ngươi như vậy.”

Toàn mỹ nhân thao thao bất tuyệt, nàng cảm thấy Viên Diệu Diệu vẽ bức tranh này quá đẹp, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng.

Gần nhất có không ít cung phi chạy tới Như Ngọc Cung trào phúng Viên Diệu Diệu, trong đó có một lý do cười nhạo là, nói nàng không xứng ở nơi thanh nhã.

Yến hội không tổ chức một cái nào trong cảm kỳ thư họa, cả ngày chỉ ăn nhậu chơi bời nhàn nhuỷ.

“Những người đó là không biết thưởng thức, ăn rất tốt mà, mỗi ngày ta đều nghĩ tới ăn. Đáng tiếc phân vị của ta không cao, rất nhiều món ngon không được ăn, ít nhiều do Miêu miêu tạo cho ta cơ hội, tổ chức yến hội lấy ăn làm chủ đề, lúc ấy ta sẽ làm thực đơn cho Ngự thiện phòng, chắc chắn đầu bếp cũng sẽ nói ta thật lợi hại.”

Nhắc tới liền nói, toàn mỹ nhân nói ra vô số oán giận, rốt cuộc trong đó có một tiệc rượu do nàng xử lý, Viên Diệu Diệu đưa tới cho nàng rất nhiều món ăn ngon.

Viên Diệu Diệu cùng Ngụy thái nữ nhìn nhau, liền đoán được nàng ấy sẽ oán giận điều này.

“Chính là các nàng ấy không biết nhìn hàng, không hiểu cách hưởng thụ cuộc sống. không ăn ngon thì so với cá mặn có gì khác biệt?” Viên Diệu Diệu lập tức lên tiếng trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Họa trung mỹ nhân

Editor: Chôm chôm

Bức họa này cuối cùng đưa cho Ngụy thái nữ cầm đi, nàng vô cùng hài lòng. Nàng không giống Toàn mỹ nhân, điều gì cũng có thể nói ra, nàng luôn có chút ngưng ngừng, ngay cả muốn cảm ơn người khác cũng sẽ chỉ nói câu cảm ơn.

Nhưng nghĩ lại cũng thật ngưng, ba người các nàng cũng xem như là bạn tốt ở trong cung này. Cho nên, nếu cứ nói mãi câu cảm ơn cũng không tốt lắm. Cuối cùng, nàng cũng không biết nên biểu đạt như thế nào, liền ôm lấy Viên Diệu Diệu, cổ dính sát nàng ấy.

Chờ đến lúc hai người sắp rời đi, Toàn mỹ nhân giống như nhớ ra điều gì, hai tay bụm miệng thét lên: “Trời ơi, ta tới đây một ngày, vậy mà một đĩa điểm tâm cũng chưa ăn hết. Ngoài ba bữa cơm, mấy miếng điểm tâm cũng chưa ăn, vậy ta cùng với cá mặn không có gì khác biệt.”

Nàng tỏ vẻ vô cùng ảo não, nhủ chặt mày, biểu tình không biết phải làm sao. Nghe nàng nói tới, Ngụy thái nữ cũng nhớ tới cái gì đó, nói theo: “Hôm nay ta cũng chưa niệm kinh một lần nào, Quan âm nương nương có trách ta hay không?”

Hai người, một người buồn vì chưa ăn, một người sầu vì quên niệm kinh, làm Viên Diệu Diệu lại lần nữa bị chọc cười.

“Các ngươi cũng quá khoa trương rồi, chỉ một ngày ăn ít một chút thì đã sao, một ngày quên niệm kinh Bồ Tát cũng sẽ không trách cứ, trên đời này, người có tâm địa thiện lương nhất là Bồ Tát.”

Viên Diệu Diệu cầm hai miếng điểm tâm trên bàn, cho vào miệng mỗi người một miếng.

“Quan trọng là phải vui vẻ, Ngụy muội muội, muội cũng có thể chỉ cần nhìn bức tranh vẽ ngươi, không nghĩ đến chuyện niệm kinh, tay cũng không cầm Phật châu, nhưng vẫn có thể cười vui vẻ. Bồ Tát thấy ngươi như vậy, cũng cảm thấy vui vẻ thay ngươi.”

không thể không nói, Viên Diệu Diệu thật sự biết dỗ dành người khác. Nghe nàng nói vậy, hai người kia biểu cảm tỏ rõ sự an tâm

Ngụy thái nữ đem bức tranh cẩn thận nhìn lại một lần, quả nhiên như lời Viên Diệu Diệu, nàng không cần niệm kinh bái Phật, lại vẫn cảm thấy vui vẻ, thậm chí, khi nhìn thấy bức tranh, nàng còn quên đi cả chuyện kinh Phật, chỉ nhìn sự việc trước mắt.

“Vẫn là Miêu Miêu lợi hại, có thể làm cho Ngụy muội muội không tụng kinh niệm Phật, chờ mai chúng ta lại tới, người cũng về ta đi, để ta xem ta có quên ăn hay không.”

Kết quả, Viên Diệu Diệu còn chưa nói, Ngụy thái nữ đã nói tiếp: “Khẳng định có thể, hôm nay còn chưa về người, người đã quên chuyện ăn rồi.”

Nhìn hai người riu rít rồi đi, Viên Diệu Diệu hiểu ý cười.

Đến lúc đêm khuya tĩnh lặng, nàng lại không ngủ được, đã lâu chưa được thấy Tam hoàng tử, không biết tiểu gia hoat này có phải đã lớn hơn không ít hay không.

hắn hiện giờ đã biết gọi mẫu phi chưa? Nhưng dù có biết gọi, cũng không phải gọi nàng, phân vị này của nàng cũng không đủ tư cách để được hắn gọi là mẫu phi.

Lúc trước trước khi ngủ, nàng cũng thi thoảng sẽ nhớ cha của Tam hoàng tử, nhưng chỉ là sự việc trong nháy mắt, nàng sẽ không thừa nhận mình nhớ tên mất chỗ kia.

Rốt cuộc, Vệ cầu tử “ngủ” xong liền bắt nàng rời đi, thật là quá kì cục, quá không phải là người, quá thiếu dạy dỗ.

Sáng sớm hôm sau, lúc nàng vừa mới rửa mặt chải đầu xong, Toàn mỹ nhân và Ngụy thái nữ đã tới.

Các nàng cũng thật không khách khí, trực tiếp bảo Thuý Trúc đi ngự thiện phòng lấy đồ ăn, còn gọi mấy người khác tới lấy cùng.

“Miêu miêu, dù sao cơm trưa chúng ta cũng ăn ở chỗ người, lấy nhiều một chút cũng không sao. Ngụy muội muội còn ngưng ngưng, ta gọi mãi không muốn tới, nếu không phải ta khoè kéo nàng tới, thì thật không thể cùng người ăn sáng.” Lúc Toàn mỹ nhân nói lời này, hoàn toàn là muốn cáo trạng, giống như Ngụy thái nữ làm ra tội ác tày đình.

“Tới ăn đi, các người ăn nhiều một chút có làm sao?” Viên Diệu Diệu cười khê, còn cố ý học theo cách nói của Toàn mỹ nhân.

“Đúng vậy, miêu miêu thật tốt, giống như ta, có tiềm lực để bồi dưỡng về phương diện ăn uống, đến cách nói chuyện cũng giống nhau như đúc.

Toàn mỹ nhân vui sướng đi tới, ngồi xuống bàn ăn, bộ dạng chờ thức ăn được mang lên.

“Người thật là, ngoài ăn ra trong đầu không có bất cứ thứ gì khác.” Ngụy thái nữ có chút ngại ngùng, cười với Viên Diệu Diệu, rồi lấy tay chọc chọc trán của Toàn mỹ nhân.

Viên Diệu Diệu nhìn hai người cãi nhau, trên mặt lại lộ tươi cười. Giống như chỉ cần ở cùng hai người họ, dù là có chuyện gì không vui đều sẽ quên đi, hơn nữa, trong lòng chỉ nhớ đến chuyện vui vẻ.

Lúc ba người ăn cơm, miệng cũng không dừng lại, nói đến chuyện ăn nhậu chơi bời, hoặc là một ít tin đồn thú vị, lời dạy của ma ma “khi ăn không được nói chuyện” đã quên sạch, không còn một chút.

Ăn xong bữa sáng, đợi tiêu cơm xong, Toàn mỹ nhân không đợi được, lôi kéo Viên Diệu Diệu muốn nàng về tranh cho mình.

“Miêu miêu, người vẽ đẹp, cố gắng phát huy, ta sẽ không tạo áp lực cho người. Nhưng nếu so với bức vẽ Ngụy muội muội mà xấu hơn nhiều, ta sẽ trở mặt đó. Nể mặt tình cảm của chúng ta, ta sẽ không so đo với người, chỉ đem tất cả món ăn ngon ở chỗ người ăn sạch.”

Nàng dẫu miệng, lên tiếng cảnh cáo trước.

Đương nhiên Viên Diệu Diệu bị bộ dạng hung hãn của nàng ấy chọc vui, Ngụy thái nữ một lòng hướng về Viên Diệu Diệu, tất nhiên sẽ không để nàng bị hại, lập tức phản bác Toàn mỹ nhân.

“Sao lại yêu cầu cao như thế, vẽ ra có đẹp hay không thì phải xem người được vẽ có đẹp hay không chứ. Ta lớn lên xinh đẹp, miêu miêu vẽ ra tất nhiên sẽ đẹp!”

“Ha, Ngụy muội muội người chẳng đáng yêu chút nào, một muội muội thiên chân thiện lương then thùng chạy đâu mất rồi? hiện tại thế mà biết châm chọc ta, người đã xúc phạm ta rồi đó!”

Toàn mỹ nhân sùng sốt, sau đó khoa trương lấy tay che ngực, giả bộ biểu cảm bị tổn thương sâu sắc.

“Ha ha ha, đây là hậu quả vì người khi dễ Ngụy muội muội, còn không cho người ta phản bác sao? Làm tốt lắm!” Viên Diệu Diệu hướng về phía nàng giơ ngón tay cái.

Ngụy thái nữ đỏ mặt, lại có chút then thùng, nhưng hưng phấn nhiều hơn, cảm thấy làm cho Toàn mỹ nhân bị ăn một có chút thành tựu, sau đó còn có

người khen nàng.

Ba người nói đùa một phen, rồi tiến vào quỹ đạo, tới chỗ vườn nho ngày hôm qua.

Toàn mỹ nhân tương đối lười, nếu có thể nằm, nàng sẽ phải nằm, tuyệt không ngồi.

“Nguy muội muội tính cách an tĩnh mới có thể ngồi, ta không làm được. Năm đó, nếu không phải vì không thể ngồi, bức tranh vẽ ta cũng sẽ không quá thâm như vậy.”

Nàng thoải mái nằm đó, mỹ nhân yêu kiều nằm xuống tất có phong vị khác.

Toàn mỹ nhân bày ra bộ mặt tham ăn, hai má kiêu nộn no đủ như trẻ con phình to tương đối rõ, diện mạo như vậy làm cho người khác vô cùng yêu thích, giống như muội muội nhỏ đáng yêu nhà bên.

Nhưng khi nàng nằm ngủ trên ghế, thân mình giãn ra, làm người nhìn thấy có chút bất đồng với trước kia.

Hoàn toàn là một mỹ nhân đoạt mắt người nhìn, giống như từ một đứanhò không hiểu chuyện, lập tức trưởng thành, thành thực mà gọi cảm.

Nguy thái nữ không nhịn được mà thay nàng vỗ tay, “Toàn toàn, người thật xinh đẹp! So với viên Phật châu ta thích nhất còn đẹp hơn!”

Thủ pháp khen ngợi người khác của nàng làm người bình thường không thể nói ra.

“Cảm ơn người, không biết người khen ta hay là mắng ta. Người có phải thấy gần đây ta ăn nhiều, béo như viên Phật châu hay không?”

Toàn mỹ nhân bĩu môi, vẻ mặt không vui.

Nhưng rất nhanh nàng lại tỏ vẻ mình người lớn không chấp, một lần nữa nằm xuống.

Thời tiết hôm nay không quá nóng. Thậm chí còn có gió thổi.

Gió mát phất qua, làm người ta toàn thân thoải mái. Dưới tình huống như vậy, Toàn mỹ nhân không tự chủ nhắm mắt lại, như là tùy lúc đều có thể đi vào trong mộng.

không có ai quấy rầy, Nguy thái nữ cũng bất động nhìn giấy vẽ cùng bút vẽ trên bàn. Chỉ là nàng vẫn cách Viên Diệu Diệu có chút gần, lại vẫn cố duy trì khoảng cách, tránh quấy rầy đến nàng.

Nàng cẩn thận nhìn từng nét bút vẽ của Viên Diệu Diệu trên giấy, những nét bút trong mắt nàng vốn không có ý nghĩa gì, lại dần dần được sắp xếp chỉnh tề, chuẩn bị phác họa ra một vị mỹ nhân.

Thoáng vài nét bút, hình dáng mỹ nhân liền hiện ra, Nguy thái nữ không kịp kinh ngạc cảm thán về khả năng vẽ của Viên Diệu Diệu, đã thấy nội dung trên giấy càng thêm rõ ràng phong phú.

Viên Diệu Diệu vẽ rất nghiêm túc, đến tận khi nàng thấy có chút mệt mỏi, mới dừng bút lại, lấy khăn gấm trong ống tay áo lau mồ hôi, kết quả lúc ngẩng đầu lên, người nằm trên ghế vẫn không nhúc nhích, giống như đã đi đến giấc mộng ngọt ngào.

Nàng quay đầu lại nhìn Nguy thái nữ, thấy nàng ấy tay cầm bút, mày cau lại khó sở suy nghĩ, giống như vì điều gì đó mà vô cùng bối rối.

Viên Diệu Diệu không khỏi kẻ sát nhìn vào, lại thấy giấy trên bàn Nguy thái nữ vẫn trắng trơn, nàng gờ bút lông ưu sầu, giống như là không biết nên đặt bút ở chỗ nào.

Thấy Viên Diệu Diệu đến gần, Nguy thái nữ buông bút, ngẩng đầu cười ngượng ngùng với nàng.

“Ta không vẽ được.” Nàng dè dặt tiếng nói.

Viên Diệu Diệu gật đầu, duỗi tay chỉ hướng ghế nằm “Người đoán xem có phải nàng ấy đang ngủ hay không?”

trên mặt Nguy thái nữ không nhịn được cười tươi, nỗ lực nhìn sau đónhệ nhàn gật đầu.

“Chắc chắn là ngủ, nàng ấy ngoài ăn chính là ngủ, không phải giống như Phật châu của ta sao.”

Toàn mỹ nhân đã ngủ, Nguy thái nữ nói xấu nàng càng không cảm thấy áp lực. Hai người thấp giọng nói đùa vài câu, Viên Diệu Diệu trở lại ngồi trên ghế, tiếp tục vẽ.

Nàng chỉ cần quá chú tâm, liền sẽ quên mọi việc quanh mình.

Nguy thái nữ nghiêm túc xem Viên Diệu Diệu vẽ tranh, lại nhìn Toàn mỹ nhân đang nằm ngủ trên ghế, cảm thấy vạn vật xung quanh đều an tĩnh tường hoà, làm nàng cũng thả lỏng theo.

Thậm chí còn nhẹ nhàng ngâm nga ca khúc, ăn mừng một ngày mỹ lệ.

“Người đoán xem nàng có thể sẽ ăn hay không?”

“Ta cũng không biết, nhưng nếu nàng thật sự ăn, thì thật dọa người.”

Hai người tựa đầu thì thầm, trốn ở một bên cười trộm, nhiệt liệt nhìn về phía ghế nằm, hai đôi mắt trừng lớn.

Toàn mỹ nhân nằm nghiêng trên ghế ngủ ngon lành. Bên cạnh có một cái bàn nhỏ, để một cái mâm sứ Thanh Hoa.

trên mâm bày các món điểm tâm nhiều màu, ngọt nặn đều có, là những món Toàn mỹ nhân thích ăn.

Hiển nhiên, điểm tâm này là do các nàng chuẩn bị, muốn xem thử, Toàn mỹ nhân có đúng như lời nàng ấy nói, trong lúc ngủ mơ cũng có thể ăn, hơn nữa là ăn xong cũng không hề có ý thức gì.

“Có phải nàng ấy khoác lác không? Đùa để hai chúng ta vui vẻ?”

“Đúng vậy, đã lâu như vậy, một chút động tĩnh cũng không có.”

Hai người ngồi đó nói chuyện, Toàn mỹ nhân bên nàu vẫn không có động tĩnh gì.

“Dù thời tiết không lạnh, nhưng vẫn có gió thổi, hay là gọi nàng ấy dậy, miễn bị nhiễm lạnh.”

Ngụy Thái Nữ có chút lo lắng, Viên Diệu Diệu cũng gật đầu, hai người chuẩn bị sai người đi gọi nàng.

Bỗng nhiên nghe được tiếng nhai nuốt rất nhỏ, cả hai kinh ngạc, lập tức ngẩng đầu nhìn nàng.

Liền thấy Toàn mỹ nhân quả nhiên cầm một miếng điểm tâm gặm, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, hiển nhiên là vẫn chưa tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hoàng thượng hỏi ý

Editor: Chôm chôm

“Lên xem đi.” Viên Diệu Diệu lôi kéo tay Ngụy thái nữ, hai người cổ vũ lẫn nhau đi đến ghế Toàn mỹ nhân nằm.

Mỹ nhân ngủ say, cuối cùng mở mắt.

“A?” Nàng thông thả ung dung ngồi dậy, cả người toát ra vẻ lười biếng.

Nàng vừa muốn nói chuyện, chợt nhận ra trong miệng có gì đó, bản tính tham ăn nên đồ ăn nhất định phải ăn xong, nàng không rảnh nói chuyện, chỉ mở to mắt nhìn hai người các nàng.

Đến khi đồ ăn trong miệng được nhai hết, mới mở miệng nói: “Ta sao lại ngủ vậy? Vẽ đã xong chưa?”

“Vẽ xong rồi.” Viên Diệu Diệu theo bản năng gật đầu, liền thấy trước mắt có một cái bóng, Toàn mỹ nhân đã nhanh chóng chạy như bay đến chỗ để giấy vẽ.

“Đây là ta sao? Ta đẹp như vậy ư?”

Toàn mỹ nhân đầu tiên là sùng sột, sau đó mới khó tin mà mở miệng.

Nàng còn giơ tay sờ mặt mình, không dám tin tưởng bản thân mình lại đẹp đến vậy.

“Đương nhiên rồi, đây chính là người.” Ngụy thái nữ đi tới.

“Ta đúng là tiên tử hạ phàm, các người đừng ngăn cản, ta muốn phi thăng.” Toàn mỹ nhân ôm lấy bức tranh, bắt đầu nhảy nhót lung tung, cực kì hưng phấn như thật sự đã lên đến trời cao.

“Trước khi lên trời, phải cùng chúng ta nói chuyện đã, lúc người ngủ có cảm thấy bản thân đã ăn cái gì đó không?”

Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng nâng tay vỗ đầu nàng.

“A? không có a? Ta ăn sao?”

Toàn mỹ nhân lập tức lắc đầu, sau đó quay lại nhìn mâm điểm tâm trên bàn.

“Mâm điểm tâm này sao lại ở đây, miếng này bị sao vậy, sao lại bị cắn một nửa?”

Nàng kinh ngạc mà nhìn về phía các nàng, thấy hai người đều là vẻ mặt “Ngươi nói đi”, chính nàng lại lần nữa bị dọa, vội vàng lắc đầu.

“Khẳng định không phải ta, các ngươi đừng nghĩ vu hãm ta, khẳng định không phải ta, nếu là ta, ta nhất định ăn hết miếng điểm tâm, sao có thể chỉ ăn nửa miếng?”

Mấy người liền cầm nửa miếng điểm tâm lên, cuối cùng không có kết quả, còn Toàn mỹ nhân vẫn cảm bức về chính mình yêu thích không thể buông tay.

“Hai người các ngươi hiện giờ rất vui đi? Nhiệm vụ của ta xem như hoàn thành, còn các ngươi thì sao?” Viên Diệu Diệu nhìn các nàng vui vẻ, tâm tình bản thân cũng trở lên hưng phấn.

Nhưng nàng vẫn vỗ tay, hấp dẫn lực chú ý của hai người. Hai người đồng thời quay lại nhìn nàng, vẻ mặt vô tội: “Chúng ta làm gì?”

“Vẽ tranh, đã nói là chúng ta đều phải vẽ mà. Ta đã vẽ xong cả hai ngươi, giờ các ngươi nên vẽ ta chứ.”

Lúc nàng nói xong, liền ngồi xuống bàn dưới gần nhỏ tí, cầm miếng điểm tâm trong mâm lên ăn.

“Ta vẽ lâu như vậy, đói muốn chết. Các ngươi cứ nói chuyện đi, dù sao ta có bất động yên lặng, các ngươi cũng không thể vẽ giống, chỉ bằng để ta tự do một chút.”

Nàng nỗ lực nuốt đồ ăn trong miệng, trên mặt mang theo vài phần tiếc nuối.

Toàn mỹ nhân cùng Ngụy thái nữ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt nhau vài phần bất đắc dĩ, ngay sau đó. Toàn mỹ nhân trộm tiến lại gần, nói hai câu.

Ánh mắt Ngụy thái nữ lập tức sáng lên nhìn về phía Viên Diệu Diệu, biểu cảm lộ vài phần giao hoạt.

“Các ngươi đừng nghĩ ra vẽ, nhanh vẽ đi, nếu không ở chỗ ta không có cơm cho các ngươi ăn.”

“không sao, có đồ ăn để ăn là được.” Hai người các nàng tiến đến chỗ để giấy và màu, nhìn giống như là thật sự muốn nghiêm túc vẽ tranh.

Bút trong tay hai người đặt trên giấy bắt đầu vẽ, nhìn hành động hào phóng của các nàng, Viên Diệu Diệu không khỏi lắc đầu, nàng không hề chờ mong bức vẽ của hai nàng ấy, chỉ cần xem thủ pháp vẽ cũng biết sẽ không đẹp.

Nhưng trên mặt hai người kia tràn đầy tươi cười. Bộ dạng thực sự vui vẻ.

Viên Diệu Diệu cũng không ngăn các nàng, cứ vậy mà ngồi trên bàn. Ăn đến là vui vẻ, nàng thật sự thấy đói bụng.

“Vẽ rất đẹp.”

Viên Diệu Diệu vẽ một bức tranh mắt gần hai canh giờ, hai nàng ấy thì ngược lại, thập phần nhanh chóng. Xoát xoát vài cái đã xong rồi. Hơn nữa động tác kia vô cùng hào sảng.

“Vẽ thành dạng gì đó?” Nàng chậm rì rì đi đến.

không nghĩ đến, nàng còn chưa đi tới nơi, hai người kia đã ném bút vẽ trong tay, trực tiếp hướng phía trong điện chạy mất.

“Ngươi tự xem đi. Thuý Trúc, nhanh dẫn người đi lấy đồ ăn, chúng ta muốn ăn xong cơm trưa rồi mới đi, miễn cho bị chủ tử của các ngươi phát hỏa đánh cho một trận, đến cơm trưa cũng không được ăn.”

“Nô tỳ đi ngay.” Thuý Trúc nghe theo đi xuống, thấy Viên Diệu Diệu gật đầu, mới sao người đi làm.

Viên Diệu Diệu đến chỗ bàn vẽ, lúc nhìn thấy hai đại tác phẩm kia, trên mặt thần sắc dờ khóc dờ cười.

Tuy rằng đối với khả năng vẽ của hai người kia nàng không ôm chút hy vọng nào, nhưng thật sự nhìn thấy bức tranh vẽ hình thù kì quái, vẫn không nhịn được mà cười nhạo ra tiếng.

“Hai người các ngươi, đúng là kẻ dở hơi!”

Hai người đó vẽ ra thật sự có thể gọi là như bùa trừ quỷ, nhan sắc tùy ý phối hợp, chỉ mơ hồ nhìn ra hình người. Thậm chí ngay cả quần áo nàng mặc, ánh mắt của nàng đều vẽ sai, nhưng nàng vẫn biết tranh đó vẽ nàng vì trên giấy đều có ghi hai dòng chữ khoa trương.

ĐÂY LÀ MIÊU TIÊN NỮ

VIÊN TIÊN TỬ HẠ PHẠM.

Hoành phi: Viên Miêu Miêu là thiên tiên.

Đều đã khen đến trình độ này, Viên Diệu Diệu không thể không thừa nhận, hơn nữa Viên Diệu Diệu nàng chính là sủng phi là tiên nữ của trời, nếu nàng không thừa nhận, chẳng phải là vi phạm đạo trời sao. (Chị cũng tự sướng cao quá)

Đội khí nàng chuẩn bị lại tâm lý của mình thật tốt, liền đi vào trong điện. Hai người kia đã ngoan ngoãn ngồi bên bàn ăn, đôi tay đặt trên bàn, muốn bao nhiêu ngoan ngoãn liền có bấy nhiêu ngoan ngoãn.

Thấy trên mặt Viên Diệu Diệu mang theo ý cười, không hề có tư thế tức giận, hai người càng vui mừng khôn xiết.

Ba người ở bên nhau cả ngày, đến lúc đưa các nàng về, Viên Diệu Diệu cảm thấy hoàn cảnh xung quanh đều trở lên an tĩnh, như là ngay lập tức trở lên tịch mịch.

Tại Long Càn cung, lúc vc phê duyệt tấu chương, vẫn luôn cau mày, hiển nhiên là không hài lòng, nhưng vẫn chưa thấy hấn phát hoả.

Mặt mấy cùn nhân đang hầu hạ trong cung đều nín thở thu mình, thăm suy nghĩ nếu lát nữa Hoàng thượng tức giận thì bọn họ nên làm như thế nào.

Lý Đức cúi dài cổ nhìn, giống như là đã sớm chờ không nổi, nhưng Hoàng thượng vẫn không hề ném đồ vật trên bàn.

đã nhiều ngày Hoàng thượng đều vô cùng an tĩnh, tích chữ như vàng, có thể không nói lời nào liền không nói, nhue là có thứ gì đó làm hấn bối rối.

Nhưng toàn bộ người Long càn cung đều biết, tâm tình ngôi cửu ngũ gần đây không tốt, đúng từ ngày Miêu tần một mình rời đi liền như vậy.

Vc bỗng nhiên “bang” một tiếng đem tấu chương trên tay gấp lại, hiển nhiên là không muốn nhìn.

Nghe thấy tiếng vang đó, không khí trong đại điện cứng lại. Mọi người đồng loạt cúi đầu, tất cả đều tỏ vẻ cam chịu, Hoàng thượng muốn phát hoả.

Đặc biệt là Lý Đức, nghe thấy thanh đó, thậm chí có chút kích động, ngôi cửu ngũ lần này phát hoả khí, làm tảng đá lớn trong lòng hoi cũng được rơi xuống.

“Tiểu Khang Từ đâu?” hấn lạnh giọng hỏi.

Lý Đức lập tức sai người đi gọi Tiểu Khang Từ, trong lòng không nghĩ tới Hoàng thượng lại phát hoả với tiểu tử này, âu cũng coi như là tạo hoá lớn của hấn.

Tiểu Khang Từ rất nhanh tiến vào, bộ dạng trên mặt ngoan ngoãn nghe lời, thực tế trong lòng hấn hỏi hận muốn chết.

Sao hấn lại xui xẻo như vậy, cố tình lại là hấn bị gọi vào để Hoàng thượng mắng.

“Gần đây Miêu tần đang làm gì?” Vc không nói lời vô nghĩa, trực tiếp hỏi thẳng.

Tiểu Khang Từ chớp mắt, thì ra Hoàng thượng vẫn rất quan tâm đến sự tình bên phía Miêu tần nương nương, không khỏi thở nhẹ một hơi.

“Lúc trước Như Ngọc cung bình lặng một thời gian, không ít phi tần đến vài lần, nhưng chỉ ot lại trong thời gian ngắn, sau đó liền không đến nữa. Gần đây chỉ có Toàn mỹ nhân và Ngụy thái nữ đến, Miêu tần cùng hai người ấy quan hệ rất tốt.” Tiểu Khang Từ trầm ngâm một chút rồi nói ra.

hấn không nói thẳng ra nguyên nhân vì sao mấy phi tần đó không đi lại nữa, nhưng vc là ngôi cửu ngũ, những phi tần hậu cung trong lòng suy nghĩ gì, hấn đều rõ ràng, không khỏi cười lạnh hai tiếng.

“Những người này đúng là xuất thân từ trong cung, trong mắt chỉ có danh lợi, người này càng lợi hại hơn so với người kia, nịnh cao dâm thấp, quả thực làm người bật cười.”

Miệng lưỡi hấn trào phúng rõ ràng, nhưng không ai dám phụ họa thêm gì, trong điện một mảnh yên lặng.

hấn trào phúng miệng lưỡi thập phần rõ ràng, lại không ai dám phụ họa cái gì, trong điện lại là một mảnh yên lặng.

“Hai người kia đến Như Ngọc cung cùng Miêu tần làm gì?” Vc chuyển đề tài, hiển nhiên lực chú ý của hấn chỉ đặt trên người Viên Diệu Diệu.

Trong lòng Tiểu Khang Từ vui vẻ, may mắn là hôm nay hấn đã hỏi thăm một lần, bằng không hấn thật sự không biết phải trả lời Hoàng thượng như thế nào.

“Hỏi Hoàng thượng, nô tài có hỏi thăm, Miêu tần nương nương cùng hai người kia về tranh chân dung. Hai vị chủ tử vô cùng vui vẻ, không ngừng khen Miêu tần nương nương vẽ quá đẹp.”

Tiểu Khang Tử vì hưng phấn mà giọng điệu có chút nhanh, hiển nhiên là tâm tình rất tốt.

Thế nhưng sắc mặt ngôi cửu ngũ bỗng nhiên trở lên khó coi, “Miêu tần mấy ngày qua thật nhẹ nhàng tự tại, bộ dạng so với trăm còn tiêu sái hơn.

Hoàng thượng nói ra mấy lời này, tự nhiên không ai dám nói thêm điều gì, đây rõ ràng là đang trách tội Miêu tần nương nung.

Trong lòng của những cung nhân trong điện đều ám ức thay cho Miêu tần. không có sự sủng ái của Hoàng thượng, không tự tìm cho mình niềm vui, chẳng lẽ phải cả ngày mày ỉ mặt ê, để người khác chế giễu?

Mất thấy Hoàng thượng lại chuẩn bị tức sùi bọt mép, lá gan của Lý Đức nổi lên, đứng ra nói thay Miêu tần vài câu.

“Hoàng thượng, chỉ sợ Miêu tần nương nung mà không tỏ ra vui vẻ, lại có vài vị nương nung muốn đến Như Ngọc Cung vấn an nàng.”

Vì nghe xong lời này, liền mở miệng.

“Các người đi gọi hai người kia đến cho trăm!” hần vung tay lên nói.

Lý Đức cả kinh, buổi tối hôm nay Hoàng thượng muốn thị tẩm? Nhưng mà còn muốn gọi hai người?

Tuy trong lòng không đồng tình, nhưng mệnh lệnh của ngôi cửu ngũ ai dám không nghe, liền phái người đi mời.

Bởi vì hiện tại không quá khuya, cho nên tin tức thái giám của Long can cung đi triệu Toàn mỹ nhân và Ngụy thái nữ đến cho Hoàng thượng lập tức truyền khắp hậu cung.

Nữ tử trong cung đều vô cùng kinh ngạc, lại nghĩ đến hai nàng ấy trong thời gian gần đây đều ở gần Viên Diệu Diệu, trong chót lát đều cảm thấy hụt hẫng trong lòng.

Sớm biết rằng các nàng vẫn luôn đến Như Ngọc cung, nay Hoàng thượng triệu kiến hai cô gái nhỏ kia, cho dù là vì muốn làm cho Viên Diệu Diệu không thoải mái, hay là thật muốn chiêu hạnh hai người kia, đều không thể không nói, là bởi vì liên quan đến Viên Diệu Diệu mới làm Hoàng thượng chú ý đến các nàng.

“Bẩm Hoàng thượng, hai người các nàng tới rồi.”

Vì cúi đầu, không hề hứng thú mà liếc nhìn hai nàng, khe cau mày, liền thấy trong lòng có chút thống khoái.

“Nghe nói Miêu tần vẽ tranh chân dung cho các người?”

Hai người các nàng hiện giờ phi thường khẩn trương, cho rằng đêm nay sẽ phát sinh chuyện lớn gì, không ngờ Hoàng thượng mở miệng đã hỏi tới vấn đề này, tức khắc cảm thấy nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lâm trận đảo ngũ

Editor: Chôm chôm

“Vâng.” Hai người lập tức gật đầu thừa nhận.

“Bức chân dung của các người để ở chỗ nào, bảo bọn họ mang lại đây cho trăm xem.” Vệ Cảnh ho nhẹ, vẫy tay liền có hai cung nhân đi tới bên cạnh hai người Toàn mỹ nhân. Hai người liếc mắt nhìn nhau, hiện tại đầu óc có chút trì trệ, nhưng các nàng có thể khẳng định, lần này Hoàng thượng triệu kiến các nàng lại đây, hoàn toàn là vì hai bức tranh kia.

Vệ Cảnh ngồi ngay ngắn trước long án, hai người kia còn quỳ trên mặt đất, tiếp theo là một đoạn hỏi đáp quý dị.

trên cơ bản Hoàng thượng đều hỏi Viên Diệu Diệu về tranh mất bao lâu, các nàng có vừa lòng với bức tranh Viên Diệu Diệu vẽ không?

Hỏi xong mấy vấn đề này, hần liền không nói nữa, chỉ ngồi trước bàn, tay chống cằm, trên mặt là biểu tình suy nghĩ sâu xa.

“Hoàng thượng, tranh đã được mang tới.”

Rất nhanh đã có cung nhân trình hai bức tranh lên, Lý Đức tiến tới, mở cuộn tranh ra, để cho ngôi cửu ngũ thấy rõ ràng.

không thể không nói, Viên Diệu Diệu về hai người này thật sự sinh động, hơn nữa còn bắt được nét đẹp nhất của các nàng. Ngay cả người thô thiển như Lý Đức cũng cảm thấy Miêu tần nhất định đã hao tổn nhiều tâm tư.

Vệ Cảnh nhìn hai bức tranh thật lâu, thần sắc trên mặt biến hoá nhiều lần.

Toàn mỹ nhân trộm ngẩng đầu nhìn hần một cái, chạm đến ánh mắt thâm trầm của hần, lập tức sợ hãi cúi đầu, trong lòng lạnh lẽo.

Nghĩ tới khi mình còn trẻ, bị người khác lừa gạt tiến cung, nói là trong cung có rất nhiều đồ ăn ngon. Nhưng nàng đã tiến cung nhiều năm như vậy, món ăn ngon thì chưa ăn được bao nhiêu, quy củ lại học được rất nhiều.

Khó khăn lắm mới đi theo về, được ăn nhiều thứ tốt hơn, kết quả còn chưa ăn đã nghiện, hiện tại liền bị Hoàng thượng ghét bỏ.

Nhưng Hoàng thượng rõ ràng có ý kiến với hai bức tranh kia, nàng liền cảm thấy không thể hiểu được. Hoàng thượng không thích Miêu Miêu, cho nên tranh do nàng ấy vẽ cũng không thích?

Toàn mỹ nhân nghiêng đầu suy nghĩ trong chót lát, nhưng vẫn không thể bắt được trọng điểm, trong lòng chỉ mong ngôi cửu ngũ không tra xét điều gì nữa.

Hai người quý lâu đến nỗi, miệng Ngụy thái nữ đã bắt đầu động đậy, nàng ấy đang yên lặng tụng kinh văn.

Toàn mỹ nhân cùng Ngụy Thái Nữ bị Hoàng Thượng giam xuống dưới, tin tức này lan truyền nhanh chóng.

Người trong cung đều suy đoán xem Hoàng thượng đem hai người kia ném ở chỗ nào, không trở về tâm điện của mình, cũng không có ở Long Càn cung, dường như tự nhiên biến mất.

“Có gì khó đoán, hai người đang sống sờ sờ bỗng nhiên không thấy, chắc chắn là bị ‘răng rắc’.”

“Đúng đúng, ta cũng đoán như vậy, phân vị của hai nàng ấy không cao, nói không chừng hiện giờ đi ra bãi tha ma tìm một chút, có thể tìm được thì thể các nàng đó.”

Mấy tiểu phi tần tụ họp với nhau, thì thầm to nhỏ, nói đến kích động, nước miếng bay tứ tung, cũng không hiểu các nàng vui về ở điểm gì.

Viên Diệu Diệu nhú mày, thời điểm nàng đi dạo giải sầu, liêng nghe được mấy câu đó.

Trong lòng Viên Diệu Diệu biết rõ, Vệ Cảnh sẽ không đến nỗi giết hai nàng ấy.

Hơn nữa, nàng mơ hồ có thể đoán ra dụng ý của Vệ Cảnh, hoặc là thấy nàng mấy ngày nay quá tiêu dao tự tại, trong lòng không vui, liền muốn tra xét.

Hoặc là đã suy nghĩ thông suốt, cảm thấy lời nàng nói hôm đó là đúng, nhưng không muốn chủ động cúi đầu, lại thấy Viên Diệu Diệu nhiều ngày không có thịnh sủng nhưng vẫn vui vẻ như thế, nên muốn cho nàng thấy không thoải mái. Hoặc là thuần túy xem nàng không vừa mắt.

nói tóm lại, chính là lòng dạ hẹp hòi của Hoàng thượng phát tác, Viên Diệu Diệu vốn không muốn cúi đầu nhanh như vậy, nhưng nghĩ tới hai người Toàn mỹ nhân vì nàng mà gặp tai bay vạ gió, cộng thêm lúc trước nàng đã tới xem địa lao Hoàng thượng nhốt An quý nhân.

Nếu nàng vẫn duy trì tư thái cao ngạo, sợ rằng trong cơn giận dữ, Vệ Cảnh đem hai người Toàn mỹ nhân nhốt vào địa lao.

Việc này mà nháo đến khó coi, sẽ không có biện pháp ổn thoả.

“đi Long Càn Cung.” Nàng nhăn chặt mày, cuối cùng vẫn chuẩn bị đi.

Vệ Cầu Từ chính là tên mất chó, lúc hần muốn trở mặt, thì không thể ép hần nữa, mà phải vuốt lông thuận chiều, nếu không tình huống sẽ ngày càng loạn.

Nghe nàng nói muốn đi gặp Hoàng thượng, trên mặt Thuý Trúc lập tức vui vẻ phấn chấn lên, chỉ vì không muốn mình biểu hiện quá mức, mà cố thu liễm lại.

“Nương nương, cuối cùng ngài đã nghĩ thông. Nô tỳ chỉ sợ ngài quá cứng rắn. Lúc trước, trừ Hoàng quý phi, có vài vị phi tần hèn dỗi Hoàng thượng, kết quả Hoàng thượng không sủng ái các nàng nữa. Thậm chí sau một thời gian gặp lại, Hoàng thượng còn không nhớ nổi các nàng là ai.”

Thuý Trúc cố rên sất khi còn nóng mà nói thêm vài câu, hy vọng Viên Diệu Diệu sẽ không tùy tiện trở mặt với Hoàng thượng.

Viên Diệu Diệu cong môi cười khê, Hoàng thượng chính xác không thích mấy phi tần trước mặt hần hèn dỗi, nhưng tuyệt nhiên không bao gồm Viên Diệu Diệu nàng, nàng tự tin là như vậy!

“Miêu Tần nương nương, Hoàng Thượng bảo ngài trở về.” Tiểu Khang từ thấy nàng, lập tức chạy chậm lại hồi báo nói.

Đối với câu thông truyền này, Viên Diệu Diệu không thấy ngoài ý muốn chút nào, nàng chịu thua, Vệ Cầu từ phải làm cao, hần từ trước đến nay đều thiếu dạy dỗ như vậy.

Nhưng nàng đã tới rồi, sao có thể bỏ nửa chừng, huống hồ, tính tình nhỏ nhen của Hoàng thượng mới đến một trận, lúc này chỉ coi là bắt đầu thôi.

“không sao, ta phạm sai, liền ở chỗ này chờ Hoàng Thượng thông cảm.”

Nàng nói xong câu đó, nhắc lần váy muốn quỳ xuống.

“không được không được, Hoàng Thượng không cho ngài quỳ.” Tiểu Khang Tử tay mát lạnh lẽ giữ nàng lại, lập tức muốn đỡ nàng lên.

Nhưng là Viên Diệu Diệu nhất quyết muốn làm, hiển nhiên không phải hẳn có thể dễ dàng nâng lên được.

Tiểu Khang tử lập tức cảm thấy đau khổ, trước khi hất ra ngoài đã được Hoàng thượng dặn dò, không được để Miêu tần ở lâu trước cửa Long Càn cung.

Bất kể là đứng hay là quỳ, đều không được.

Nhưng người thoát nhìn ngọt ngào ngốc nghếch như Miêu tần, hiện giờ tính cách lại trở nên cứng ngạnh, khuyên can mãi cũng không đi.

Lúc Tiểu Khang tử phải đi ra đã biết đây là việc khổ sai, cố tình sự phụ Lý Đức của hắn không có khả năng làm giúp việc này, hắn là tâm phúc thứ hai của Hoàng thượng, chỉ có thể đi làm.

Bị kẹp giữa Hoàng thượng với Miêu tần, sao có thể có kết cục tốt.

Hai người họ đầu giường cãi nhau cuối giường hoà, cung nhân như hắn xen vào làm cái gì.

Đối với Hoàng thượng đương nhiên là hắn nghe theo, nhưng đối với Miêu tần hắn cũng không dám lơ đãng.

Tuy rằng gần đây Hoàng thượng chưa chiều hạnh Miêu tần, nhưng chỉ cần là người hầu hạ Hoàng thượng trong Long Càn cung, đều biết Miêu tần có địa vị trong lòng Hoàng thượng.

Hoàng thượng vì nàng mà mấy ngày nay tâm tình đều không tốt, hiện tại thấy nàng cũng chỉ là đang giận nãy mà thôi, hắn được coi là tâm phúc thứ hai của Hoàng thượng, đạo lý này hắn vẫn hiểu rõ.

“Nương nương, nô tài quỳ xin ngài, ngài hãy về Như Ngọc cung đi, nếu để Hoàng thượng biết nô tài không hoàn thành nhiệm vụ, để ngài quỳ gối ở nơi này, vậy nô tài thật sự là ăn không hết gối đem đi à.” Tiểu Khang tử quỳ trước mặt nàng, trên mặt đều là biểu cảm khẩn cầu.

Viên Diệu Diệu thấy hắn bị dọa đến mềm nhũn cả chân, nàng vô cùng bất đắc dĩ.

“Khang công công, người thật sự bảo ta đi?”

hắn không dám đáp lời, nhưng lại điên cuồng gật đầu, biểu hiện nguyện vọng mãnh liệt của hắn.

“Vậy ta trở về Như Ngọc cung, người nói xem, Hoàng thượng sẽ bớt giận hay là càng thêm tức giận?” Nàng làm bộ không hiểu hỏi một câu.

Lúc này, Tiểu Khang tử không còn lời nào để nói, Hoàng thượng tất nhiên là sẽ càng thêm bực bội, hắn lên mặt, Miêu tần không dễ dàng nhường lại lại đi luôn, đến lúc đó ngồi cửu ngũ phòng chừng muốn nổ tung.

Viên Diệu Diệu thấy hắn thật lâu không nói lời nào, trên mặt tươi cười càng sâu.

“Khang công công, ta còn nghĩ người hiểu rõ người, nếu không sẽ không được Lý Đức tổng quản thu làm đồ đệ. Người có thể tượng tượng xem, nếu Hoàng thượng càng thêm bực bội, hắn sẽ phải phát ra hoà khí, đến lúc đó hắn không tìm được ta tính sổ, rốt cuộc ta chỉ là nghe theo mệnh lệnh của hắn, hắn sẽ cảm thấy ngượng ngùng. Vậy người dễ dàng nhất sẽ trở thành người được chọn để hắn phát hoà khí....”

Lúc nàng nói tới đây, liền tạm dừng một lát, tầm mắt quét trên người Tiểu Khang tử.

“Chắc chắn, tóm lại vẫn chỉ có vài người như vậy. Khang công công tự giải quyết cho tốt đi, ngày mai ta lại tới là được, hy vọng đến lúc đó vẫn là Khang công công ra đáp lời.”

Viên Diệu Diệu lời kéo khéo miệng cười cười, trên mặt tươi cười nhìn cực kỳ cao hứng.

Nhưng Tiểu Khang tử nghe nàng nói xong, liền tâm hoảng ý loạn, khi nàng dùng ánh mắt quét qua người mình, càng nhìn không được run rẩy.

Cuối cùng thấy nàng muốn đi, lập tức luống cuống tay chân.

“Miêu Tần nương nương ngài đừng đi, nô tài lại đi giúp ngài thông truyền thư xem, không nhất định có thể thành.”

Lúc này là Tiểu Khang Tử chủ động muốn giữ nàng lại.

“Người đi đi, cứ nói tần thiếp ở bên ngoài chờ, hắn nếu không gặp ta, ta sẽ không đứng dậy.”

Viên Diệu Diệu vừa nói vừa quỳ xuống, ý cười lừa dối người lúc trước không thấy đâu, mà còn trở nên nghiêm túc hẳn.

Tiểu Khang Từ lúc này cũng bắt chước, không đi đỡ nàng, vội vàng hướng trong điện đi vào.

Lúc hấn nhắc chân vượt qua bậc cửa, trong nháy mắt liền ngất ngời, không phải hấn đi khuyên Miêu tần nương nương rồi đi sao? Sao hiện tại lại quay hướng, muốn đến chỗ Hoàng thượng làm thuyết khách thay cho Miêu tần nương nương.

Cũng ngay tại một khắc này, hấn rốt cuộc hiểu rõ cảm giác sáng khoái khi làm phản đồ.

Có đôi khi việc làm phản này không phải do hấn muốn làm, mà là do kẻ địch quá giáo hoạt, dăm ba câu đã lừa dối mình trở thành phương đối địch. “Hoàng Thượng ——”

hấn đi vào, đầu tiên muốn thành kính hành lễ, sao biết được còn chưa làm lễ xong, Hoàng thượng bỗng nhiên đập bàn.

Tiểu Khang từ ban đầu đang chột dạ, nghe tiếng đập bàn lớn vang lên, lập tức mềm nhũn chân quỳ xuống, trực tiếp làm đại lễ.

“Trẫm nghe nói người cùng miêu tần mặt đối mặt quỳ, còn lồi lồi kéo kéo, như thế nào, hai người cho rằng chính mình đang bá đường thành thân sao?”

Vệ Cảnh không cho hấn cơ hội nói chuyện, trực tiếp mở miệng chất vấn.

Tiểu Khang Từ:???

Ai bá đường thành thân, cho dù được cho mượn gan, hấn cũng không dám nghĩ cùng Miêu tần nương nương bá đường thành thân.

Đây quả thực là trần trụi hãm hại. Tuy hấn đối với điều bịa đặt này của Hoàng thượng cảm thấy vô cùng khinh thường, nhưng trên mặt vẫn tất cung tất kính, không dám có một tí bất mãn nào.

Chỉ cần hấn tỏ vẻ không vui, thì Hoàng thượng sẽ không nhân từ nương tay, thừa dịp tâm tình hấn không tốt, nói không chừng trực tiếp được đưa lên đường.

“Nô tài không dám, nô tài chỉ là không muốn để Miêu tần nương nương quỳ, nô tài quỳ thay nàng.” hấn hoảng loạn giải thích.

Tuy rằng mặt ngoài thoát nhìn hoảng loạn, nhưng trong lòng Tiểu Khang Từ có chút thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi hấn vào điện, Hoàng thượng không trách hấn không thể bảo Miêu tần rời đi, mà là trách hấn cùng Miêu tần quỳ lẫn nhau, hơn nữa giọng điệu ghen tuông.

Loại lời này được nói ra, hấn có thể xác định Hoàng thượng không thật sự muốn đuổi Miêu tần đi, mà chỉ là đang giận dữ.

May thay hấn đủ thông minh, lâm trận liền đảo ngũ về phía Miêu tần, nếu không lừa giận của Hoàng thượng khẳng định là do hấn gánh.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Vẽ Vệ Cầu tử

Editor: Chôm chôm

“Nàng nói cái gì?” Vệ Cảnh ho nhẹ một tiếng, như cảm thấy bản thân chỉ vì một việc nhỏ mà cần mãi không buông có chút mất mặt, lập tức chuyển đề tài.

“Miêu Tần nương nương nói nếu ngài không muốn gặp nàng, nàng sẽ quỳ mãi ở bên ngoài, cho đến khi ngài bằng lòng gặp mới thôi.”

Tiểu Khang Từ vội vàng đem quyết tâm của Viên Diệu Diệu nói ra, thần sắc trên mặt cũng trở nên nghiêm túc dị thường.

Vệ Cảnh nhũn mày, nhẹ hừ một tiếng: “Người nói xem người có thể làm cái gì, lời trẫm nói người coi như gió thoảng bên tai, không thể hoàn thành nổi việc gì, nhanh đến chỗ sư phụ người học tập lại cho tốt.”

“Vâng, nô tài ngu dốt, mong Hoàng thượng thứ tội.”

Loại lời phải nói trong trường hợp này, Tiểu Khang từ há mồm liền tuôn ra, hơn nữa hành lễ cũng vô cùng tiêu chuẩn.

“Còn thất thần làm cái gì, nhanh đi gọi miêu tần tiến điện!” Vệ Cảnh bắt mắt mà nhìn hấn một cái.

Tiểu Khang Tử lập tức dạ một câu, tay chân lạnh lẽo rời khỏi nội điện, tiến đến chỗ Viên Diệu Diệu.

Trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, về sau nếu Hoàng thượng với Miêu tần cãi nhau, hấn vẫn nên nghe lời Miêu tần hơn một chút.

Quả nhiên, đôi khi hiểu rõ ngôi cửu ngũ nhất, không phải mấy người hầu hạ bên người ngài, mà là người hầu hạ bên gối Hoàng thượng.

Miêu Tần nương nương ở Long Càn Cung bồi ngủ Hoàng thượng chỉ mấy buổi tối, đã hiểu rõ tính cách của Hoàng thượng đến tám, chín phần mười.

“Tên Tiểu Khang tử này ngươi còn phải dạy lại cho tốt, gần đây ngươi vất vả, đợi lát nữa đi lĩnh thưởng đi.” Vệ Cảnh ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía Lý Đức nhẹ giọng dặn dò một câu.

“Vâng, nô tài tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng, nô tài nhất định sẽ dạy dỗ Tiểu Khang tử thật tốt.” Lý Đức lập tức tạ ơn.

Lời nà của ngôi cửu ngũ hấn vừa nghe đã hiểu, câu nói của Hoàng thượng giống như chê bai Tiểu Khang tử, thực tế lại là khen hấn dạy dỗ Tiểu Khang tử rất tốt.

“Tần thiếp gặp qua Hoàng Thượng.” Viên Diệu Diệu chậm rãi đi vào, trực tiếp quỳ xuống hành lễ.

Ban đầu trên mặt Vệ Cảnh có tâm tình nhẹ nhàng vui sướng, cũng lập tức thu lại, nỗ lực bày ra biểu tình xụ mặt.

Trong điện một mảnh yên tĩnh, hấn phát tay: “Các ngươi lui xuống đi, trẫm có chuyện muốn nói với Miêu tần.”

Các cung nhân soi nôi lui xuống, ngay cả Lý Đức cũng không ở lại, còn thuận tay đóng cửa lại.

“Ngươi ngày đó nhắc về Quân Công Công, trẫm đã điều tra, hấn không có gì bí ẩn, nhưng quả thực là có chút chỗ quỷ dị. Hơn nữa, ngươi và Diêu tuyền hầu là đồng hương, đều được quan địa phương tiến cử lên, nên muốn xem là bắt nguồn từ bút tích của vị trọng thần nào, thì phải chờ điều tra thêm.”

Vệ Cảnh nói thẳng vào chủ đề, bọn họ vì chuyện của Quân Công Công mà cãi nhau to, cho nên lần gặp mặt này, Vệ Cảnh liền đem thái độ bày ra rõ ràng.

Nghe được hấn nói như vậy, Viên Diệu Diệu không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Hoàng thượng nói như vậy đã ngầm nói cho nàng biết, chuyện này không phải chuyện nhỏ, hơn nữa còn liên lụy đến trên triều, chi sợ sẽ không dễ điều tra như vậy.

Nữ nhân hậu cung am hiểu nhất là vu oan hãm hại, chèn ép, nhưng trên thực tế thì trên triều cũng vậy.

Nam nhân chơi mưu quyền, càng thâm thúy hơn so với nữ nhân.

Cho nên, dù đã điều tra được Viên Diệu Diệu và Diêu tuyền hầu là được ai an bài, cũng không nhất định là sự thật, nói không chừng là bị người khác hãm hại mà thôi.

“Vậy thần thiếp phải nói lại với Quân Công Công như thế nào?”

Vệ Cảnh nhíu mày, “Gần đây trẫm muốn động biên cương, ngươi cứ nói với hấn như vậy.”

hấn vừa ngẩng đầu liền thấy Viên Diệu Diệu nhìn chăm chăm mình, biểu tình chăm chú nghiêm túc của nàng luôn làm hấn chống đỡ không được, bất chi bất giác hấn liền mềm lòng, ngay cả giọng nói cũng không tự chủ được mà hoà hoãn rất nhiều.

“Ngươi yên tâm, trẫm gần nhất thật sự muốn động biên cương, vị chủ tử của Quân Công Công nhất định sẽ tin tưởng ngươi. Nếu muốn câu cá lớn, cần phải bỏ mồi ngon, đây là điều ai cũng biết.”

Viên Diệu Diệu gật đầu, thần sắc mười phần bình tĩnh: “Hoàng thượng cảm thấy làm thế nào mới tốt, tần thiếp sẽ làm thế ấy, không cần _____”

Nàng muốn nói không cần băn khoăn về nàng, nhưng nói câu ấy ra lại cảm thấy có chút ra vế, sợ là chính mình đa tình, nói không chừng Hoàng thượng vốn không hề băn khoăn đến nàng.

“Được rồi, chuyện này xem như giải quyết, ngươi lui ra đi.” Vệ Cảnh sùng sốt một chút, ngược lại không được tự nhiên mà nói.

Viên Diệu Diệu nhíu mày, lòng nguyện ý vì hấn vượt lửa qua sông liền bị dập tắt, ngược lại còn muốn xông lên đánh hấn.

Người này sao lại đáng chán ghét đến thế, nói hấn là tên mất chó thật là không quá, nói chuyện xong liền đuổi nàng đi, lần này nàng tới cũng không phải vì chuyện này.

Nếu không phải hấn dùng Toàn mỹ nhân cùng Ngụy Thái Nữ tới trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không chủ động đưa tới cửa.

“Hoàng Thượng, tẩn thiếp nghe nói Toàn mỹ nhân cùng Ngụy Thái Nữ bị ngài giam, hơn nữa, trước khi giam các nàng, đã từng sai người đi lấy hai bức tranh tẩn thiếp về hai người ấy mang lại đây. Có phải hai bức tranh kia có gì không ổn?”

Viên Diệu Diệu không do dự điều gì, trực tiếp hỏi ra.

Hoàng thượng rõ ràng là có ý kiến với hai bức tranh kia, cho nên nàng phải đem vấn đề ấy nói ra.

“không có gì cả, người lui ra đi.” Giọng nói Vệ Cảnh có chút cường ngạnh.

“Vậy tại sao ngài lại giam các nàng, hai người các nàng giờ này đang ở nơi nào, mong Hoàng thượng nói rõ cho tẩn thiếp biết!”

Viên Diệu Diệu sẽ không vì ngữ khí của hắn không tốt mà bị dọa sợ phải rời đi. Ngược lại, nàng còn càng thêm kiên định muốn hỏi rõ ràng.

“Trẫm bảo người lui ra!” Vệ Cảnh đột nhiên xoay người, đôi mắt nheo lại, rõ ràng là không vui, thậm chí không khí quanh người còn bị dồn ép đến cực thấp, giống như tùy thời đều có thể bùng nổ.

Viên Diệu Diệu hít nhẹ một hơi, nàng vẫn không nhúc nhích, đứng nguyên một chỗ, thẳng sống lưng nhìn hắn.

“Viên Diệu Diệu, có phải người cảm thấy trẫm sẽ không phát hỏa với người!”

Giọng nói Vệ Cảnh nâng cao một chút, nếu là phi tần khác gặp loại tình huống này, chỉ sợ sẽ tông cửa mà chạy, nhưng nàng không có chút sợ hãi nào.

Rốt cuộc hắn là Vệ Cầu Tử, nàng lại quá hiểu Vệ Cầu tử.

“Vâng.” Nàng không hề do dự mà nói ra một chữ này.

Bây giờ lại đổi thành Vệ Cảnh bị chọc tức đến hộc máu, thật sự có người không biết xấu hổ như vậy, nhưng cố tình hắn lại không thể phản bác được.

“Đúng là hai bức tranh kia của người làm trẫm không vui, nhưng vì sao không vui trẫm sẽ không nói cho người biết. không phải người khác luôn nói tâm quân khó dò sao, trẫm chính là người khó dò, nếu người không nghĩ ra được, hai người kia đừng nghĩ trở ra, bị nhốt mãi ở nơi đó đi.”

“Đợi đến ngày nào đó trẫm quên mất các nàng, thì những cung nhân cũng sẽ không chăm sóc các nàng nữa, đến lúc đó không được ăn mặc, cho các nàng đói chết.”

Vệ Cảnh bị nàng chọc bực muốn cười, hắn ngồi trên ghế, chậm rì rì nói khả năng cuộc sống sau này của hai người kia, cả người đều lộ ramột cổ sung sướng, làm người ta không thể bỏ qua.

Viên Diệu Diệu liền nhìn chăm chăm hắn, thập phần chuyên chú, giống như ngay cả chớp mắt cũng luyện tiếc.

“Người nhìn cái gì, nói một câu.” Vệ Cảnh nhú mày.

hắn vốn muốn để nàng xin tha, nhưng một chút phản ứng Viên Diệu Diệu cũng không cho, lại cứ trầm mặc không nói mà nhìn hắn.

Tận đến khi hắn bị nhìn đến phiền, cau mày, biểu cảm không vui.

“Nhìn Hoàng thượng ă.” Nàng trả lời giống như lẽ thường là phải như thế.

Vệ Cảnh lại không phản ứng lại nàng, muốn đứng lên chuẩn bị ra ngoài.

“Người không đi trẫm đi!” hắn hung tợn mà ném xuống những lời này, trực tiếp hướng ngoài cửa, như là một khắc đều không muốn ở cùng nàng.

“Nhìn dáng vẻ của Hoàng thượng như là không muốn nhìn thấy tẩn thiếp, vậy ngài cho tẩn thiếp vẽ tranh ngài đi, như vậy về sau nếu thật không được nhìn, tẩn thiếp cũng có cái để tưởng niệm.”

Viên Diệu Diệu bình tĩnh nói ra mấy lời này, Vệ Cảnh ban đầu đang nổi giận đùng đùng muốn rời đi, đột nhiên dừng bước, không nhúc nhích.

trên mặt nàng lộ ra vài phần giả hoạt, Vệ Cầu tử đưa lưng về phía nàng, trên mặt có biểu tình gì, nàng không nhìn rõ, nhưng lỗ tai hắn phấp phồng, nàng vẫn thấy rõ ràng.

Hiển nhiên là hắn đang then thung, mà nàng cũng đã đoán đúng Hoàng thượng bắt nạt hai bức tranh kia ở điểm nào.

“Ai nói về sau sẽ không thấy, nhưng người đã muốn vẽ, trẫm sẽ để người vẽ.”

Nhóm người Lý Đức chờ ở ngoài điện, chờ đến tim gan còn cào, lúc này Hoàng thượng rống to với Miêu tần, sắc mặt bọn họ đều trắng, sợ Hoàng thượng bỗng nhiên lao ra, con giận bạo nộ chưa tiêu đi. Sau đó đúng lúc thấy bọn họ, không suy nghĩ mà đá một chân lại. Đến lúc đó dù sao cũng phải có người chịu đựng lửa giận của Hoàng thượng, nghĩ đến đó, bọn họ cảm thấy vô cùng đáng sợ.

May mắn là sau đó Miêu tần nương nương mở miệng nói gì đó, dù không nghe được nàng nói gì, nhưng bọn họ biết, Hoàng thượng đã được dỗ tốt.

“Tiểu Khang tử, người đưa người đem hai người Toàn mỹ nhân trở về.” Sau khi ngời cửu ngũ gọi người tiến vào, câu đầu tiên nói ra chính là câu này.

“Nô tài tuân chỉ.” Tiểu Khang Tử lập tức nhận nhiệm vụ, bước nhòchạy ra ngoài.

“Lý Đức, sai người chuẩn bị tốt giấy và bút mực, chúng ta đi bạch ngọc kiều, miêu tằm muốn vẽ tranh cho tằm.”

“Nô tài nhất định chuẩn bị thỏa đáng!” Lý Đức cao giọng đáp ứng.

Sau khi Hoàng thượng cùng Miê tằm hoà hảo, tâm tình tất cả mọi nười đều tăng vọt, suýt nữa thì cười như nở hoa.

Viên Diệu Diệu nhìn tất cả người của Long Càn cung, đều đang chạy tới chạy lui vô cùng bận rộn, trên mặt mang vài phần ý cười.

Lúc đoàn người tới Bạch ngọc kiều, sắc trời vừa đứng, chưa quá giữa trưa, Vệ Cảnh liền đứng ở trung tâm Bạch ngọc kiều, còn Viên Diệu Diệu cùng đồ nghề vẽ tranh đặt ở đầu cầu.

Đây là một toà kiều hình vòm, Vệ Cảnh vừa lúc đứng ở nơi trung tâm cao nhất, có vẻ dị thường anh tuấn, và đặc biệt cao lớn.

Ở góc độ của Viên Diệu Diệu chỉ có thể vẽ một bên sườn mặt của hắn, cảm giác thân dài như ngọc.

“Hoàng thượng, không muốn tằm thiếp vẽ chính diện của người sao?” Nàng nhẹ nhàng nâng cao âm thanh hô một câu.

“không cần, bộ dáng tằm lúc nào cũng đều là long chường phượng tư.” hắn thấp phần tự tin, đầu cũng không quay lại một chút, tiếng nói truyền lại có chút mong lung, nhưng nàng lại nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Sau khi nghe được câu trả lời của hắn, Viên Diệu Diệu không khỏi gọi lên tươi cười.

Kỳ thật nàng biết, ở một phương diện nào đó, hắn tính toán chi li làm người khác khó có thể chịu đựng.

hắn từng vì muốn tìm một góc độ mà cả dáng ngồi và đứng thể hiện rõ nhất khí khái nam tử, nên ở trước mặt Viên Diệu Diệu bày ra vô số góc độ, chính là vì muốn tìm điểm hoàn mỹ nhất.

Cuối cùng, Viên Diệu Diệu chọn ra góc độ nửa mặt này.

Kỳ thật Vệ Cảnh thân là hoàng đế, bộ dạng tất nhiên là không kém, cộng thêm từ nhỏ đã chịu sự giáo dục của bậc đế vương, nên khí chất càng thêm bất phàm, bất kể là góc độ nào, đều không sai.

Nhưng Viên Diệu Diệu Lại đặc biệt thích góc sườn mặt của hắn.

Vệ Cảnh đứng trên cầu, trong tầm mắt đều là sóng nước lóng lánh, bị làn gió thổi rung động, lộ ra một loại ôn nhu độc hữu.

Hoi thờ xung quanh đều mang theo bao dung ôn hoà, làm hắn không tự chủ được mà thả lỏng.

Ban đầu vốn chỉ là nhất thời này lòng tham, nghĩ đến nơi này để Viên Diệu Diệu vẽ, không nghĩ tới người bị dung nhập vào cảnh sắc lại là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bồi tằm đứng

Editor: Chôm chôm

Cung nhân Long Càn cung đều là trạng thái nhẹ nhàng, ánh mặt trời chiếu lên người ấm áp dào dạt, công thêm ở nơi này, tâm tình của Hoàng thượng rất tốt, sẽ không phát hoá với bọn họ, nên bọn họ không cần lo lắng đề phòng.

Viên Diệu Diệu ngồi trước bàn, vô cùng nghiêm túc múa bút vẽ trong tay, từng nét bút vẽ ra hình ảnh người trên cầu.

Bởi vì có thời gian vẽ dài hơn, Viên Diệu Diệu nói với thị vệ, mời Vệ Cảnh ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Để tằm xem chút, vẽ đến đâu rồi?” hắn nói xong liền duỗi tay muốn lấy bức tranh.

Viên Diệu Diệu lập tức kéo cổ tay hắn lại, trên mặt có vài phần cười ngượng ngùng.

“Tần thiếp vẫn chưa vẽ xong, Hoàng thượng đừng gấp gấp, chờ về tốt rồi, sẽ cho ngài xem, nếu không sẽ không còn cảm giác mong chờ nữa.”

“Ai nói trăm mong đợi?” hần không hề nghĩ ngợi nói một câu.

Đến lúc nói xong hần mới kịp phản ứng, trên mặt có chút xấu hổ, giống như ý thức được mình nói quá phận.

Sau khi mọi người nghe được Hoàng thượng nói mấy lời này, đều không khỏi ho nhẹ một tiếng, trong lòng đều nghĩ miệng ngài cửu ngũ có thể “bồn” lại một chút không? (Bồn nghĩa là sao tui không hiểu)

Vạn nhất Miêu tần trở mặt nói gì đó, bọn họ nhất định phải ngăn lại.

Cũng may Viên Diệu Diệu đã sớm dự đoán được phản ứng của hần, không có chút ý tức giận nào, ngược lại biểu hiện vô cùng đạm nhiên.

“Tần thiếp biết ạ.”

“Trăm không có ý đó.” hần ho nhẹ một tiếng, muốn mở miệng giải thích, nhưng còn chưa nói được hai câu, lại bị câu “tần thiếp biết” của Viên Diệu Diệu làm nghẹn trở về.

Ngồi nghỉ một lúc, hần lại lần nữa lên đứng trên cầu.

Lúc này, mặt trời lên có chút cao, thời tiết nóng lên, ban đầu gió lạnh thổi giống như đối nghịch với hần, lại trở lên sóng êm biển lặng, hần không khỏi nhủ vậy.

Nhìn lên, thấy Viên Diệu Diệu ngồi ở đầu cầu, có người giúp nàng căng một cái ô to, bên cạnh để đĩa, trái cây và vài món điểm tâm, nếu không phải nàng đang cầm bút lông trong tay nghiêm túc vẽ tranh, hần sẽ cho rằng nàng đang ngồi nghỉ ngơi hưởng thụ đây thích ý.

“Lý Đức, người lại đây!” Trong lòng hần không cân bằng, nhưng lại không thể hỏi Viên Diệu Diệu.

“Dạ?” Lý Đức sững sốt một chút, hần đang ở phía sau Viên Diệu Diệu, nhìn Miêu tần múa bút đến là thích ý.

Cảm giác xem nàng từng nét bút vẽ ra Hoàng thượng, thật là kỳ diệu, nhưng ngài cửu ngũ kêu to một tiếng, làm mộng đẹp của hần bị đánh vỡ.

một chút hần cũng không muốn đi qua, ở chỗ này của Miêu tần thật tốt, không phải dãi nắng dầm mưa, lại có thể xem Miêu tần biểu diễn kỹ năng vẽ.

Đặc biệt là ngón tay của Miêu tần nương nương thon dài xinh đẹp, cho dù hần không phải nam nhân, nhưng hần cũng trình độ thường thức của người thường, đây đúng là cảnh đẹp ý vui.

“Nô tài không thể được vẽ trong tranh.” hần trước nói một câu, thật sự không muốn rời khỏi nơi này.

“Trăm không bảo người ngồi để vẽ, chỉ là bảo người ở đầu cầu hầu hạ trăm.” Vệ Cảnh không chút ngại bại lộ mục đích chân thật của mình.

Đáy lòng Lý Đức thở dài một hơi, hần có thể nói gì? Cái gì cũng không thể nói, chỉ có thể nhận mệnh đi đến đầu cầu, hầu hạ ngài cửu ngũ đứng.

Vừa đứng lúc, góc đầu cầu kia là chỗ Viên Diệu Diệu không nhìn thấy, hần liền đi đến nơi đó.

Thời gian từng chút trôi qua, lúc Vệ Cảnh sắp mất kiên nhẫn, Viên Diệu Diệu cũng thu hồi bút vẽ.

“Tần thiếp vẽ xong rồi.” Nàng thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp tựa lưng vào ghế ngồi, cả người có vẻ có chút lười nhác.

Vệ Cảnh nghe được lời nàng nói, lập tức vọt lại, cầm lấy cuộn tranh nhìn xem.

Nhìn thấy cảnh sắc trong tranh, đầu tiên hần sững sốt một chút, sau đó phục hồi lại tinh thần, cẩn thận nhìn chăm chăm.

Nam tử trong bức tranh mặc một thân long bào đen, nàng vẽ đặc tả, có thể nhìn thấy thần thái cùng hình dáng sùen mặt của hần.

Cổ tay áo thêu ngũ trảo kim long (rồng vàng 5 chân) giương nanh múa vuốt, uy nghiêm cao quý không giảm một phân, nhưng người mặc nó ôn hoà hơn nhiều so với hình tượng lãnh ngạnh ngày thường.

hần như đôi mắt trông đợi gì đó ở phía xa, giống như phiền muộn cảm khái, ngày thường đều là bộ mặt cao cao tại thượng của bậc đế vương, bỗng nhiên lại có loại biểu tình này.

“Trăm oai hùng như vậy, người sao lại vẽ thành như thế, như thế—”

hần suy nghĩ nửa ngày cũng không thể nói ra một từ ngữ thích hợp để hình dung.

“Câu cửa miệng của các họa sĩ là, trong mắt người có hình dạng gì, sẽ vẽ ra hình dạng đó. Hoàng thượng đúng là oai hùng bất phàm, nhưng trong mắt tần thiếp, người càng giống như hình ảnh này.”

Viên Diệu Diệu giờ cuộn tranh trong tay lên, Vệ Cảnh bỗng nhiên không còn gì để nói, hẳn cảm thấy như vậy cũng khá tốt. Tầm mắt nhìn chăm chăm bức tranh, nhìn kĩ thêm một chút.

“Đây là cái gì?” Vệ Cảnh chỉ trên mặt bức tranh có thêm một món đồ, nhìn giống như cái mũ, nhưng được che lại khéo léo, không thể nhìn toàn cảnh của nó.

“Mũ trên đầu Lý tổng quản, hẳn cùng ngài đứng hồi lâu, không thể lộ mặt, vậy tốt xấu gì cũng nên để lộ ra cái mũ. Nếu về có sau người nhìn thấy tranh, cũng sẽ phải suy đoán một chút.”

Viên Diệu Diệu che miệng cười khế, trên thực tế nàng cố ý về như vậy.

Quả nhiên sắc mặt Vệ Cảnh thay đổi vài lần, cuối cùng hô to một câu: “Lý Đức!”

Lý Đức mới từ đầu cầu khác đi tới đây, còn chưa kịp thở ra hai hơi, đã nghe Hoàng thượng gọi.

Hắn giật mình một cái, trong lòng thầm nghĩ có chuyện không xong, vội nhanh chân hơn chạy tới.

“Hoàng Thượng.”

Vệ Cảnh đưa tay chỉ vào chiếc mũ kia, mở miệng muốn nói chuyện lại không nói, hẳn không biết phải dùng ngữ khí nào để nói chuyện, hô to gọi hân lại có điểm không thoả đáng.

“Người xem, đây là Miêu tần vẽ người, người không thể không công hầu hạ trăm một hồi.” Cuối cùng giọng điệu hân chậm lại.

Lý Đức cả kinh, cẩn thận nhìn lên, thật đúng là thấy phẩm cấp đại tổng quản của hân, lập tức cảm thấy bản thân mình hầu hạ vất vả đều biến mất, trên mặt cũng là niềm vui vẻ rạo rức.

“Nô tài tạ miếu Tần nương nương thưởng.” hân ho nhẹ một tiếng, lập tức hướng nàng hành lễ nói lời cảm tạ.

Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng vẫy tay, lại nghe Vệ Cảnh ý vị không rõ mà hừ một tiếng. Lý Đức thân là người hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, đương nhiên hiểu câu hừ này của Hoàng thượng có ý tứ gì. Lập tức quay lại vuốt mông ngựa Hoàng thượng.

“Nô tài tạ Hoàng Thượng thưởng, hy vọng mũ mào của nô tài không huỷ hoại về uy vũ bất phàm của ngài. Nô tài nghĩ nhiều rồi, ngài long chươg phương tư như thế, tất nhiên không sợ điều gì.”

Đối với câu khen này của Lý Đức, trong lòng Vệ Cảnh mới có chút thoải mái, không so đo với hân.

“Miêu tần muốn đem bức tranh này để chỗ nào?” Vệ Cảnh không cùng Lý Đức so đo, lực chú ý tất nhiên lại để trên người Viên Diệu Diệu. Viên Diệu Diệu đáng giá hân, thần sắc có chút cẩn thận, giống như đoán.

“Để trong ngăn kéo ____” lúc nàng nói ra chữ ấy. Vệ Cảnh rõ ràng nhíu mày một chút, giống như có chút không vui.

Viên Diệu Diệu có chút rối rắm, ngăn kéo không được, vậy nàng phải đặt ở nơi nào?

“Tần thiếp treo ở nơi dễ thấy được không?” Nàng dò hỏi một câu.

Quả thật, nếu Hoàng thượng không ngại, nàng có thể đem bức tranh này treo lên như tranh thần minh. Mỗi ngày với nó thấp hương bái Phật, chỉ sợ Hoàng thượng biết ý nhĩ trong lòng mình.

“Treo ở đầu giường, hoặc bên trong tấm điện, liếc mắt là có thể nhìn thấy.” Vệ Cảnh bình thần gạt đầu, giống như đối với vị trí bày biện này không quá quan tâm.

Viên Diệu Diệu:???

Mạch não của Hoàng thượng quả nhiên kỳ lạ, không phải là người mà nàng có thể đoán được.

Về xong bức tranh này, hai người liền làm lạnh, lúc Vệ Cảnh nói chuyện cũng không có bộ dạng âm dương quái khí nữa, mà khôi phục trạng thái bình thường.

Viên Diệu Diệu cũng có vẻ thập phần bình thản, thậm chí so với trước kia càng thêm mềm mại, giọng nói giống như đang làm nũng.

Nàng không dấu vết đem đề tài chuyển đến kỹ năng vẽ, Vệ Cảnh đầu tiên nói tương đối được, sau Viên Diệu Diệu liền đình đặc mà nói lúc nàng nhìn thấy Vệ Cảnh đứng trên cầu, trong lòng nghĩ ra sao, cảm thấy Hoàng thượng cùng bức tranh kia hoà hợp làm một, khó trách Hoàng thượng muốn nàng vẽ bức tranh này.

“thật ra trăm cũng không phải muốn để người vẽ tranh, chỉ là thấy người vẽ hai người kia, trăm liền nghĩ người còn chưa vẽ cho trăm mà đã vẽ cho người khác.”

Trong lòng Vệ Cảnh thả lỏng, lời này nói ra là do có chút không khống chế được, trực tiếp xông ra khỏi miệng.

nói xong hần mới ý thức được, hai người nhìn nhau một lát, cả các cung nhân cũng sững sốt một chút, sau đó đồng loạt cúi đầu, vô cùng mong Hoàng thượng coi bọn họ như tro bụi.

Nếu Hoàng thượng thẹn quá hoá giận, giận chó đánh mèo với bọn họ, thật sự sẽ là ăn không hết gói đem đi.

“Hoàng Thượng, tần thiếp muốn ăn gà Cung Bảo.” Viên Diệu Diệu lập tức đổi đề tài.

Nàng xác thực thích ăn gà Cung Bảo, cho nên há mồm liền nói muốn ăn cũng không quá.

“Viên Diệu Diệu, ngươi vừa mới nói ăn hai mâm điểm tâm, rót một bình trà, bụng căng không kém bất cứ thứ gì, muốn trẫm lùi bữa cơm trưa lại, ngươi đã quên sao?”

Thanh âm Vệ Cảnh đè thấp, lộ ra vài phần cảm giác nguy hiểm, thậm chí đôi mắt còn hơi chút nheo lại.

Viên Diệu Diệu cười khổ một chút, lấy lòng mà hướng về phía hần nằng khoé miệng.

Vừa rồi nàng vì sao lại nói ra làm phá hỏng chính mình, giờ cho dù nói cái gì cũng có cảm giác thật sự không ổn.

“Còn có, ngươi mới vừa rồi nói đông nói tây, van nài nói với trẫm về tình cảm rung động của ngươi, nhưng trên thực tế là vì muốn trẫm nói mấy lời này phải không?”

Vệ Cảnh lập tức nhận ra được tâm tư nhỏ này của Viên Diệu Diệu, trực tiếp hỏi ra miệng.

đã tới nước này, Viên Diệu Diệu cũng không thể che giấu, nhẹ nhàng gật đầu thừa nhận.

“Hoàng thượng thánh minh, trong lòng tần thiếp nghĩ gì đều không qua được mắt Hoàng thượng. Ngài nói ra được lý do kia, làm tần thiếp cảm thấy vô cùng vui vẻ.”

Nàng lại chuẩn bị lần nữa muốn biểu đạt tâm tình khoa trương của chính mình, trong đầu đã tính toán xong phải khen hần như thế nào, những từ ca ngợi đã lên tới cổ họng, Vệ Cảnh liền duỗi tay che miệng nàng lại, không cho nàng có cơ hội miệng.

“Lúc ngươi im lặng không nói lời nào, trẫm cảm thấy vui hơn chút.”

Viên Diệu Diệu chớp mắt, nàng vì muốn làm hần vui vẻ một chút, nên đơn giản ngậm miệng lại, vốn dĩ cũng không có chuyện hay để nói.

Miêu tần lại lần nữa phục sùng, rất nhanh làm hậu cung lại dậy sóng, rất nhiều người chưa từng nghĩ đến, qua một thời gian dài như vậy, tiểu nha đầu kia còn có thể phục sùng.

Ba vị chính nhị phẩm phi lúc trước cười nhạo nàng cũng không có gì sợ hãi, nhiều nhất chỉ là chửi bậy vài câu, nói nàng vận khí tốt mà thôi. Nhưng mấy vị tiểu phi tần lúc trước tiên phong đi cười nhạo nàng, hiện giờ đều hối hận đến thối ruột, bởi vì các nàng không có địa vị cao như ba vị kia, đến lúc đó, Viên Diệu Diệu sớm hay muộn cũng sẽ hướng bò lên trên, trực tiếp cho các nàng đẹp mặt.

một đám lo lắng đề phòng, có mấy người trong lòng thấp thỏm, đều chạy đi tìm Toàn mỹ nhân và Ngụy thái nữ tìm hiểu một chút, thậm chí còn tặng lễ vật.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Gặp lại Đông Sanh

Editor: Chôm chôm

Bộ cao dầm thấp là chuyện thường tình trong cung, Viên Diệu Diệu cũng không đem chuyện này để trong lòng, được phục sùng có chỗ tốt chính là nàng muốn đồ vật gì, đều sẽ được mang đến nhanh nhất, không ai dám chậm trễ.

“Chủ tử, Quân công công tới.”

Thúy trúc tiến vào thông báo, Viên Diệu Diệu nhăn mày lại, người này tới thật đúng lúc.

Lúc nàng thấy sùng, vị công công này liền không thấy bóng dáng, chờ nàng phục sùng rồi, lập tức tới ngay, lúc trước vì sợ bị liên lụy, còn giờ chắc là sợ không nhận được tin tức trong yếu, cho nên mới nhanh chân chạy tới.

“Mời vào!”

“Tiểu nhân gặp quá Miêu tần nương nương.”

Quản công công vừa vào liền cung kính hành lễ, Viên Diệu Diệu không nói điều gì, cho mọi người lui ra, chỉ giữ lại Thuý Trúc.

“Miêu Tần nương nương, tiểu nhân có chuyện quan trọng cần bẩm báo, mong vị này ____” hần không nói rõ, nhưng ý tứ bên trong là muốn bảo Thuý Trúc ra ngoài.

Viên Diệu Diệu gọi lên khoe môi nhẹ nhàng cười, thấp giọng nói: “Quản công công xin lỗi, thúy trúc là người hầu hạ bên người ta, nàng không ở bên cạnh, trong lòng ta sẽ không yên ổn.”

Quản công công quét mắt trên người nàng, giống như cam chịu cách nói của nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Đừng trách ta lúc trước không đến thăm ngươi, vì lúc trước ta làm sai chút chuyện, bị người bắt được nhược điểm, cho nên mới kéo dài đến bây giờ.”

“không trách Quản công công, chỗ của ta lúc trước cũng vắng vẻ mấy ngày, nếu Quản công công tới, ngược lại có vẻ gây chú ý. Ta chỉ nói nhiều vài câu với Toàn mỹ nhân và Ngụy thái nữ, mà các nàng đã bị Hoàng thượng mang đi hỏi chuyện, còn bị nhốt tại chỗ nào đó mấy ngày, nếu người bị bắt là ngươi, ta sợ sẽ bị liên lụy đến điều gì, ta và ngươi cùng bị mất mạng.”

Viên Diệu Diệu không mặn không nhạt mà giải thích vài câu, trước mặt nàng đều là tươi cười, làm người ta không nhìn ra được tâm tư chân chính của nàng.

Quản công công không khỏi nhíu mày, vị miêu chủ tử này so với trước kia khác rất nhiều, làm cho hần không nhìn thấu, nhưng chuyện nên làm vẫn phải làm.

“Chuyện lần trước ta nói, nương nương đã tra được gì?” hần đi thẳng vào chủ đề.

“Hoàng thượng muốn động biên cương, ta chỉ biết một câu này, là hần vô tình nói ra.”

Viên Diệu Diệu tất nhiên chỉ tiết lộ một chút này, hơn nữa nói thêm câu sau làm cho Quản công công không thể mở miệng hỏi thêm gì.

“Nô tài sẽ đi hỏi bẩm lại, mong Miêu tần nương nương có thể duy trì như vậy, nếu bên Hoàng thượng có gió thổi cỏ lay, có thể đề Điều tuyên hầu truyền lời cho nô tài. Hết thấy đều phải đề nương nương lo lắng.”

Quản công công nghe lời này, liền có vẻ vô cùng sốt ruột, hần vội vàng từ biệt Viên Diệu Diệu, còn dặn dò riêng vài câu, rồi lập tức rời đi.

hần vừa đi, Viên Diệu Diệu liền nghe được một trận hít khí thật dài sau lưng, hiển nhiên là khăn trương vô cùng.

Nàng quay đầu lại thì thấy Thuý Trúc đang đứng dựa vào ghế, sắc mặt khăn trương, thậm chí có chút cứng đờ, nếu không phải dựa vào ghế chống đỡ, có lẽ nàng đã ngã ngửa trên mặt đất.

“Ngươi thật không có tiền đồ, rèn luyện lâu như vậy mà một chút cũng không bản lĩnh thêm, mỗi lần đều bị dọa thành như vậy, nói ra cũng thật mất mặt.”

Viên Diệu Diệu bị tính tình của nàng làm cho cười nhạo ra tiếng, thật là, nói ta thì không nên, nhưng không nói thì không được.

“Nô tỳ nhất gan. Chỉ sợ hồng chuyện của ngài, cho nên mới luôn cố gắng duy trì sắc mặt, hít thở cũng nhẹ hơn, chỉ sợ quá rầy suy nghĩ của ngài.”

nói đến chuyện này, nàng còn cảm thấy tổn thương.

“Nô tỳ thật vô dụng, Quản công công kia nhìn chẳng giống người lương thiện, nếu hần làm gì ngài, nô tỳ sẽ che chắn cho ngài. Nhưng ngài cũng biết, nô tỳ nhất như chuột, đến lúc đó không bảo vệ được ngài, còn làm vướng tay chân.

Thuý Trúc vẫn tự hiểu chính mình, nhắc tới vị Quản công công này, trong đầu nàng không không chế được mà chán ghét, cảm thấy tên đó không đơn giản.

Lúc Hoàng thượng và Miêu tần mâu thuẫn, có khả năng chính vì tên Quản công công này.

“Ta còn không biết tính tình của ngươi sao, yên tâm đi, ta giữ ngươi lại là để cảnh cái vị Quản công công này. Lúc ta bị thất sủng, hần biến mất, vừa không giúp ta phục sủng, cũng không phải người tới an ủi ta, làm việc chung thì đôi bên phải cùng có lợi, dù trong tay họ có nhược điểm của ta, cũng không thể từ trong tay ta lấy lợi ích mà không đáp lại.”

“Ta lưu lại ngươi là để nói cho bọn họ, ta đã không còn tín nhiệm bọn họ. Nếu về sau còn xảy ra loại chuyện này, trong điện sẽ có thêm một cung nữ hầu hạ.”

Viên Diệu Diệu đạm nhiên giải thích cho nàng, Thuý Trúc nghe mà cái hiểu cái không gật đầu, nhưng nàng cũng không vì vậy mà thấy nhẹ nhõm, ngược lại vẫn vô cùng khăn trương.

“Nuơng nuơng, nô tỳ hiểu ý ngài, nhưng an toàn của ngài vẫn là vấn đề. Ngài tay chới gà không chặt, nô tỳ cũng chỉ hón ngài một chút, căn bản là không thể bảo vệ ngài. Ngài tìm lấy một người võ công cao cường đi, nếu không mỗi ngày nô tỳ đều lo lắng đề phòng, chỉ sợ vị Quân công công còn chưa làm khó gì, nô tỳ đã không nhìn được muốn tiến lên hô to cứu mạng.

Lúc tr nói những lời này, cả người đều mang theo sự sợ hãi, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

Viên Diệu Diệu cười khỏ nhún vai, duỗi tay sờ sờ đầu nàng, mới phát hiện một tay mồ hôi lạnh, không khỏi thấp giọng trấn an.

“Vói lá gan này của ngươi, sớm hay muộn cũng bị hù chết. Ta ở chỗ này rất an toàn, Hoàng thượng sẽ an bài, ngươi yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không chết được.”

Được Viên Diệu Diệu đảm bảo như vậy, Thuý Trúc mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng mới lộ ra chút tươi cười, không nghĩ miên man nữa.

Sau khi Viên Diệu Diệu cùng Hoàng thượng hoà hảo, lại khôi phục lại trạng thái lúc trước, lâu lâu Hoàng thượng sẽ chiêu hạnh nàng.

Hậu cung không có Hoàng hậu, cho nên không cần tuân thủ chuyện mừng một và ngày rằm đi tắm điện của Hoàng hậu, nếu không phải vì sợ những triều thần thích xen vào chuyện người khác khuyên hấn mưa móc đều dính, chỉ sợ hấn hàng đêm đều để Viên Diệu Diệu hầu hạ.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu, Vệ Cảnh luôn tự xưng mình không ghaó sắc, nhưng Viên Diệu Diệu làm hấn có cảm giác như thứ gì đó mất đi lại tìm lại được, có cảm giác quý trọng.

Ở bên nàng vô cùng thoải mái, hài hoà, giống như có thể vứt bỏ mọi phiền não, cho dù phải phê duyệt đồng tấu chương như núi, hấn cũng cảm thấy vui vẻ.

Cảnh tượng như vậy trước kia cũng từng có, nhưng hấn không dám nghĩ đến vì người kia đã chết.

Đêm đó, hai người nằm sóng vai nói mấy câu, liền dựa đầu vào nhau chuẩn bị ngủ, lúc đang lìm dìm, lại nghe được một trận la hét, giống như có chuyện quan trọng xảy ra.

Viên Diệu Diệu cùng Vệ Cảnh đều là người cảnh giác, hai người đều tỉnh, nhưng Viên Diệu Diệu không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

“Làm sao vậy?” Nàng nhẹ giọng hỏi một câu.

Về mặt Vệ Cảnh nghiêm lại, trực tiếp khoác áo rời giường: “Tam hoàng tử bị bệnh, ngươi ngủ trước đi, trẫm đi xem một chút.”

Viên Diệu Diệu sắc mặt biến đổi, lập tức cũng ngồi dậy muốn đi theo đi.

“Ngươi ngủ đi, hấn còn ở Bắc Thần cung.”

“Tần thiếp cũng muốn đến xem, Tam hoàng tử và ta có vài phần nhân duyên, phải nhìn thấy mới yên tâm.” Nàng khó mà nói thật ra, trên thực tế, giờ phút này nội tâm nàng vô cùng sốt ruột, hấn không thể trực tiếp bay đến bên người hấn.

Hai người một trước một sau đi ra, bên ngoài khoác áo choàng, nên ai biết quần áo bên trong còn chưa chỉnh tề.

Đông Sanh đứng bên ngoài, về mặt nôn nóng, hiển nhiên đã nói gì với Tiểu khang tử, nhưng Tiểu khang tử không ngừng lắc đầu, hấn là không cho nàng đi vào.

“Hoàng Thượng, Tam hoàng tử ban đêm bỗng nhiên khóc lớn, nô tỳ cùng ma ma đều không dỗ được, đã đi mời thái y, nhưng nô tỳ sợ hãi, cho nên liền tới báo với Hoàng Thượng một tiếng.”

Đông Sanh nhìn thấy thân ảnh hấn, lập tức nâng cao giọng nói thông truyền.

“Tiểu Khang Tử, chuẩn bị kiệu.” Vệ Cảnh thấp giọng dặn dò một câu.

Tiểu Khang Tử không cùng nàng lý luận, đành phải sai cung nhân đi chuẩn bị kiệu.

Lúc này là thời điểm Lý Đức nghỉ ngơi, hấn gác đêm, sao có thể nghĩ gặp phải loại sự tình này.

Kỳ thật, so sánh giao tình của hấn và Đông Sanh, hơn nữa sự việc lại liên quan đến Tam hoàng tử, thông bẩm Hoàng thượng một tiếng cũng là việc theo lý thường. Nhưng Viên Diệu Diệu thấy biểu tình cực kỳ không tình nguyện của hấn, không khỏi nhú mày.

“Hoàng Thượng, Tam hoàng tử hôm nay ăn rất khá, vốn dĩ sớm đi ngủ, không biết chuyện gì xảy ra nửa đêm bỗng nhiên liền bưng tỉnh, sau đó bắt đầu khóc lớn, mặc cho ai đều không dỗ được, nô tỳ không còn biện pháp, mới có thể tới tìm ngài.....”

Đông Sanh thấy Vệ Cảnh đi tới, liền gấp gấp nói với hấn biểu hiện hôm nay của Tam hoàng tử, còn khích lệ hấn vài câu, chỉ là nói đến đoạn sau có vẻ vô cùng lo lắng.

Viên Diệu Diệu không hề nói gì, chỉ đi theo bên cạnh Vệ Cảnh.

Đông Sanh từ đầu đến cuối chỉ nhìn nàng một cái, sau đó thì hoàn toàn lơ đãng, không biết có phải vì quá nóng ruột hay không mà cũng không hành lễ với nàng.

Từ lúc bắt đầu, Viên Diệu Diệu luôn nhìn chăm chăm Đông Sanh quan sát, Đông Sanh giống như không có gì thay đổi, cho dù là đã đêm khuya, nàng vẫn trang điểm vô cùng thoả đáng, kể cả chi tiết nhỏ cũng vậy.

Đa so với các cung nữ khác thì đáng chú ý hơn, cho dù thân phận giảm xuống, cũng chưa bao giờ xem nhẹ bản thân.

Các cung nữ đều có quy định cách trang điểm thống nhất, nên nàng ấy ở những chi tiết nhỏ sẽ chăm chút hơn, ví dụ như ở cổ tay áo hơn người khác hai đoá hoa mai, hoặc cây trầm phối hợp tinh xảo hơn một chút.

Cộng thêm nàng lớn lên xinh đẹp, ở cùng với một đoàn cung nữ, Viên Diệu Diệu vẫn có thể liếc mắt liếc ý nàng.

“Đông Sanh ——” nàng nhẹ giọng hô một câu.

Trước mắt vẫn là cung nữ đó, nhưng dường như đã thay đổi rất nhiều.

Đông Sanh đối với bất kỳ ai cũng sẽ không thể không lễ phép như vậy, cho dù là đứng trước phi tần mà Hoàng quý phi hận nhất, nếu gặp phải, nàng vẫn có thể nói ra lời hay ý đẹp, chưa bao giờ tỏ rõ ý chống đối như thế.

Bởi vì nàng được Hoàng thượng sủng ái, nên Đông Sanh sợ nàng sẽ không dung tha Tam hoàng tử?

Viên Diệu Diệu không nghĩ ra, nhưng với địch ý của Đông Sanh, nàng cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Giọng nói của Đông Sanh dừng lại chút, nhưng rất nhanh lại tiếp tục nói về Tam hoàng tử, căn bản không phản ứng với câu nói của nàng, giống như không hề nghe thấy.

Viên Diệu Diệu mày nhãn lại, long liễn đã tới, nàng không muốn so đo với nàng ấy, Tam hoàng tử vẫn là quan trọng nhất.

“đi thôi.” Vệ Cảnh lôi kéo tay nàng lên long liễn, hai người sóng vai mà ngồi trên đó, làm đôi mắt Đông Sanh bị đâm sâu.

Nàng ấy ngây như phỗng mà nhìn một màn này, không hề nghĩ tới trên đời này, ngoài chủ tử Hoàng quý phi của nàng, còn có nữ nhân khác có thể ngồi lên long tiển.

Đương nhiên lúc trước Lý Đức và Tiểu Khang tử cũng khiếp sợ như thế, chẳng qua không thất thố giống Đông Sanh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Hoàng thượng phạt quỳ

Editor: Chôm chôm

“Đông Sanh, người quỳ ở đây nửa canh giờ (1 tiếng). Tiểu Khang tử người không cần đi theo, ở lại giám sát nàng quỳ, nếu quỳ không tiêu chuẩn thì người biết nên làm thế nào.”

Lúc cổ kiệu chuẩn bị rời khỏi, Vệ Cảnh bỗng nhiên nói ra như vậy, làm vài người đều bị sửng sốt.

Đông Sanh đang đi bên cạnh liễn kiệu, muốn sau khi khỏi kiệu sẽ nói chuyện với Hoàng thượng. Nhưng hiện giờ nghe được mệnh lệnh này, sợ ngay người mà ngồi trên mặt đất.

Nhưng Vệ Cảnh không hề nhìn nàng, chỉ đưa ánh mắt cảnh cáo sang cho Tiểu Khang tử.

Tiểu Khang tử lập tức hành lễ đáp ứng, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, cô gái nhỏ Đông Sanh này trong lòng có ma chướng.

Long tiển được nâng lên, Hoàng thượng sóng vai ngồi cùng Miêu tần, gió đêm thổi tới, làm rớt mũ áo choàng của nàng.

Nàng còn chưa kịp đội lại, Hoàng thượng đã vươn tay tới, nhẹ nhàng đem vành mũ chụp lên, lần nữa che mái đầu tóc đen của nàng. Thậm chí bàn tay còn không rời đi ngay, ở trên đỉnh đầu nàng nhẹ nhàng xoa, động tác cực kỳ ôn nhu, làm lòng người trở nên mềm mại, ấm áp.

Viên Diệu Diệu cười nhẹ, nhận thấy được sự chăm sóc của Vệ Cảnh trong giờ phút này, làm cho tâm tình không thoải mái vừa rồi lập tức tan biến hết,

ngược lại còn cảm thấy một sự thoải mái trước nay chưa từng có.

Nữ nhân là loại dễ cảm thấy đủ nhất. Chẳng cần phải có quần áo trang sức xinh đẹp, chỉ cần một cái vỗ nhẹ vào đầu, ôn nhu đối đãi, cũng có thể làm các nàng trầm mê.

Đông Sanh cứ như vậy đứng im tại chỗ, si ngốc nhìn hành động của hai người kia. Cho dù phía sau lưng có vô số cung nhân hầu hạ, nhưng cũng không thể cản trở, làm cho người khác quên sự tồn tại của họ, chỉ nhìn thấy không khí ấm áp giữa hai người kia.

“Đông Sanh tiểu chủ tử, ngài nhìn đủ chưa? Đừng phát ngốc nữa, quý đi!”

Tiểu Khang tử vẫn đứng cùng nàng, chờ bóng dáng long tiễn hoàn toàn khuất hẳn, mới mở miệng nhắc nhở nàng.

Đông Sanh hơi sùng sốt, sau đó sắc mặt đỏ lên, không khỏi nâng cao âm thanh lạnh lùng nói: “Tiểu Khang tử, người nói loạn gì đó, ta không phải tiểu chủ tử. Nơi này có nhiều người, người không sợ họ sẽ nói cho Hoàng thượng biết sao!”

Xung quanh còn lưu lại mấy cung nhân, nghe được Đông Sanh nói, liền cúi đầu.

Khang công công ở trước mặt Hoàng thượng và Miêu tần nương nương thì luôn khép nép, nhưng trước mặt bọn họ đã xây dựng được ảnh hưởng rất sâu.

Năm đó, Tiểu Khang tử cần nấn nhảy bèn, được Vệ Cảnh coi trọng, điều đến bên cạnh, sau đó mới là được Lý Đức quan sát, cảm thấy tiểu tử này các phương diện đều tốt, cho nên thu hắn làm đồ đệ.

Hắn từ năm đó làm chân chạy việc vặt, biến thành đại hồng nhân thứ hai bên cạnh Hoàng thượng, trong lòng ai cũng biết hắn là người kế thừa Lý Đức, Lý Đức chưa bao giờ ghen ghét hắn, vì đều là do chính bản thân hắn có bản lĩnh dốc sức mà đi lên.

Cho nên, dù Đông Sanh nói như vậy, cũng không ai dám chủ động nói lại cho Hoàng thượng, trừ khi Đông Sanh đi cáo trạng, làm Hoàng thượng chất vấn bọn họ.

“nói thừa, Tiểu Khang tử ta dám nói lời này trước mặt mọi người, đã đủ chứng minh ta không sợ người khác lộ ra. Ta còn ước gì Hoàng thượng nghe được, để ngài tới phân xử, câu Đông Sanh tiểu chủ tử này gọi ra có được hay không!”

Tiểu Khang Tử cười nhạo một tiếng, ngày thường hắn đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, hiện giờ lại nói ra câu bừa bãi như vậy, thật sự làm người khác khó có thể tưởng tượng được, nhưng cũng làm đa trở nên cảnh giác hơn.

“Người nhìn ta làm gì, quay về hướng Như Ngọc cung quý đi.”

Tiểu Khang tử chỉ tay về phía cửa lớn Như Ngọc cung, ngữ khí trở nên cường ngạnh.

Đông Sanh âm thầm cắn chặt răng, sự không cam lòng chột lơ trên mặt, trực tiếp quỳ xuống.

“Người cũng biết câu tiểu chủ tử kia là đại nghịch bất đạo, vậy mà vừa rồi thái độ của người với Miêu tần nương nương là như thế nào, ai không biết còn tưởng người còn có địa vị cao hơn so với Miêu tần chủ tử? Ta gọi người là tiểu chủ tử, còn như là chưa đủ cao cấp, chắc là nên gọi đại chủ tử mới đúng.”

Tiểu Khang tử ngồi xổm xuống, tiến tới phía trước mặt Đông Sanh, đề thấp giọng nói.

Mấy câu đó chỉ có hai người họ nghe thấy. Đôi mắt Đông Sanh tròn to, vẻ mặt là biểu tình khó có thể tin.

Tiểu Khang Tử cười lạnh một tiếng, hắn một lần nữa đứng dậy, tùy tay chỉ vào một tiểu thái giám nói: “Tới, người nói cho Đông Sanh tỷ tỷ, nô tài như chúng ta, nhìn thấy chủ tử phải hành lễ như thế nào?”

Tiểu thái giám kia không dám trì hoãn, đầu tiên làm phương thức hành lễ của thái giám, sau đó dần đo lên tiếng: “Phương thức hành lễ của cung nữ là...”

Hắn vừa nói vừa hành động, làm ra một động tác tương đối tiêu chuẩn, còn điệu đà dựng lên một cái tay hoa lan (kiểu để tay của mấy chị nô tỳ chắc mọi người xem phim cổ trang nhiều sẽ biết, mình không biết giải thích sao), kết quả lại bị Tiểu Khang tử đập cho một cái.

“Hành lễ cho tốt, làm ngứa mắt tôn tử.”

“Đông Sanh, ta và người quen biết đã lâu, ta mới nhắc nhở người. Xem thái độ hiện giờ của người, hẳn là người vẫn chưa biết vì sao Hoàng thượng phạt người.”

Tiểu Khang Tử nhẹ nhàng liếc nàng một cái, trên mặt mang theo vài phần tiếc hận.

trên mặt Đông Sanh vẫn là biểu tình nghiêm túc, nói lên lý do Hoàng thượng vì sao xử phạt nàng, nàng lại càng trở lên trịnh trọng.

“Tất nhiên vì ta không chăm sóc tốt cho Tam hoàng tử nên mới phạt ta, còn có thể vì điều gì chứ?”

Tiểu Khang từ cười nhạo ra tiếng, vung tay lên giống như cảm thấy không thú vị.

“Ta rành nên mới nhắc nhở ngươi đến trình độ này, ngươi phải quý cho tốt đi. Năm đó, Hoàn quý phi được sủng ái không ai có thể địch nổi. Đến cả Thái hậu ra tay cũng không làm nên chuyện gì. Hiện tại có Miêu tần nương nương, ngươi chỉ là một cung nữ nhỏ nhọ lại muốn lo chuyện bao đồng, cũng không biết là muốn làm ra được cái gì!”

nói xong câu đó, hắn liền tìm một bậc thang gần đó ngồi xuống, căn bản không thèm quan tâm nàng ta. Đông Sanh cũng không nói lại câu nào, cứ như vậy quỳ thẳng lưng, bày ra bộ dạng uy vũ bất khuất.

Đáng tiếc loại ra về thanh cao này, ở trong mắt Tiểu Khang từ chỉ thấy như trò cười.

Cung nhân nâng long tiễn đi rất nhanh, vốn dĩ Viên Diệu Diệu đã cảm thấy hơi lạnh, lúc trước khi mới đối xác với tiểu phi tần gầy yếu này, đã chịu không ít khổ, cho nên hiện giờ, chỉ cần trúng chút gió là đã bắt đầu phát run, gọi là yếu đuối mong manh.

Vệ Cảnh giống như nhận ra được nàng run rẩy, nhẹ nhàng cầm tay nàng, đặt trong lòng bàn tay mình, găt gao nắm lấy, thân thể hắn hàng năm luôn nóng, thừa thải dương khí.

Nhiệt độ ấm áp truyền đến thông qua lòng bàn tay, giống như không chỉ bao lấy tay nàng mà còn cả lòng của nàng.

Nàng cười khẽ, không khỏi vươn đầu ngón tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

Mười ngón tay của hai người đan vào nhau, loại không khí mười phần hài hòa này, làm cho cung nhân đi bên cạnh cũng có thể cảm nhận được bầu không khí lưu luyến.

“Ngươi sao lại sợ lạnh như vậy?” hắn nhẹ giọng hỏi.

Cùng lúc nói ra câu hỏi, hắn duỗi tay ôm nàng vào lòng, cảm đặt ở sau gáy nàng. Lúc nói chuyện, khí nóng thổi tới, phả vào mặt nàng.

Cả người được hơi thở nam nhân bao bọc, loại hơi thở an toàn tràn ngập cảm giác quen thuộc này, làm cho tâm tình lo lắng của nàng lập tức trở nên bình tĩnh lại một cách lạ thường.

“Bởi vì muốn ngài ủ ấm cho ta.”

Có lẽ do không khí hiện tại quá am tâm, làm cho lời giải thích đã tới bên miệng nhưng Viên Diệu Diệu lại thay đổi lời nói.

Những lời giải thích đó có liên quan đến quá khứ thương tâm, sẽ làm hồng không khí của giây phút này, đúng lúc nàng muốn nói câu nói kia nhất, nên không chút do dự mà nói ra.

Đổi lại là Vệ Cảnh lại trở nên trầm mặc, lát sau hắn mới cười khẽ ra tiếng.

“Ngươi đó, trầm cho rằng trầm đã trải hết sự đời, coi như đã nghe qua lời nói dễ nghe nhất có thể rồi, ai mà nghĩ đến, ngươi lợi hại hơn trầm nhiều. Mấy câu ngươi vừa nói, làm trầm trong nháy mắt nguyện vì ngươi vượt lửa qua sông, mỗi ngày giúp ngươi làm ấm ổ chăn. Ngươi nói xem, loại việc không có tiền đồ này, nếu để mấy tên triều thần biết được, bọn họ có thể đang sống sờ sờ lại bị tức chết.”

Dưới tình huống này, Vệ Cảnh cũng không khỏi lừa tình một phen, độc thoại nội tâm phân tích cho nàng nghe.

Viên Diệu Diệu cười khanh khách ra tiếng, “sẽ không, bởi vì bọn họ trở về cũng muốn làm ấm ổ chăn cho người trong lòng của họ.”

Nàng vươn tay ra từ trong áo choàng, thật cẩn thận sờ soạng lên trên, bởi vì lúc này nàng không ngẩng đầu, cho nên động tác có chút vụng về.

Nhưng khi cuối cùng sờ đến mặt của Vệ Cảnh, nàng không khỏi thở dài thỏa mãn, giống như rốt cuộc thì cũng tìm ra được vật quan trọng nhất.

“Cho nên dương khí của trầm đều bị ngươi hút hết.” hắn cúi đầu, duỗi tay giữ chặt mũ áo choàng của nàng, chui vào trong.

Hai người mặt đối mặt, hắn nhìn mặt nàng, nhẹ giọng nói ra những lời này.

Viên Diệu Diệu nghe xong, khuôn mặt đỏ rực.

Mấy câu này nàng thật nói không nên lời, cho nên, đầu đến cuối vẫn là nàng thua.

nói mấy lời nịnh nọt, đến cuối cùng vẫn là người nào mặt dày hơn người đó thắng. Viên Diệu Diệu còn phải cố gắng nhiều hơn.

Nhưng qua lần này, nàng đã tổng kết được kinh nghiệm, lần tới sẽ không thua nữa.

“Hoàng thượng, đã tới à.” Cung nhân đi hầu bên cạnh không thể không nhắc nhở một câu.

hắn vừa mới không cẩn thận ngẩng đầu nhìn lên một cái, liền thấy Hoàng thượng trốn ở dưới mũ áo choàng của Miêu tần. Áo choàng của nữ vốn đã không to rộng, trên người Hoàng thượng mặc áo lông cừu rộng lớn, lại còn muốn cùng chen trong một chiếc áo với Miêu tần.

Hai người túm lại với nhau, cũng không biết đang làm cái gì, làm hần cảm thấy có một loại cảm giác không tốt xen lẫn tò mò. Trong đầu toát ra mấy hình ảnh ngượng ngùng, nếu xem nữa quả thật chịu không nổi.

Vệ Cảnh ho nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng rời khỏi áo choàng của nàng, hai người cùng sửa sang lại quần áo một chút.

Sắc mặt Viên Diệu Diệu vẫn còn hồng, nhưng sau khi đi vào Bắc Thần cung, không nghe thấy tiếng khóc của Tam hoàng tử, chờ đến khi hai người đi vào, mới phát hiện Tam hoàng tử đã ngủ rất ngon, thái y đất tới, vẫn chờ bên cạnh chưa dám rời đi.

“Tam hoàng tử làm sao vậy?” Vệ Cảnh nhẹ nhàng nhún mày, trực tiếp nhìn về phía thái y.

Còn lại Viên Diệu Diệu, nàng đi thẳng về phía Tam hoàng tử, nhẹ nhàng bế hần lên, theo bản năng kéo ống tay áo của hần lên nhìn, lại vội bỏ vạt áo của hần để xem.

Trong nháy mắt nàng đi tới, vú nuôi ma ma muốn đưa tay ngăn cản, tuy rằng khi nhìn thấy ánh mắt Viên Diệu Diệu đã rất nhanh lui tay lại, nhưng động tác ngăn cản theo bản năng kia, vẫn làm lòng Viên Diệu Diệu cảm thấy phi thường không thoải mái.

Loại bị người khác bài xích này, giống như đề phòng trộm cướp, thật sự như bị cái cây chặn ở cổ họng.

Nàng chính là mẹ đẻ của Tam hoàng tử, dù ai muốn hại hần, cũng sẽ không phải nàng.

“không có gì đáng ngại, vì thần đã kiểm tra hồi lâu, đều không phát hiện ra vấn đề gì.”

Thái y đáp lời có vẻ có chút kính sợ. Rốt cuộc lúc hần vừa tới, Tam hoàng tử quả thật gào khóc, nhưng hần còn chưa kiểm tra xong, chẳng qua chỉ đưa tay sờ sau lưng hần, vậy mà tiểu tử này giống như được trấn an, liền ngủ luôn.

Hoàng thượng đối với Tam hoàng tử của Hoàng quý phi vô cùng coi trọng, nếu hần kiểm tra bệnh mà không ra vấn đề gì, nhưng Tam hoàng tử lại có tai họa ngầm gì đó, thì quả thật hần sẽ ăn không hết gói đem đi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Suýt nữa bại lộ

Editor: Chôm chôm

“Hoàng thượng.” Tiếng Viên Diệu Diệu gọi có chút run rẩy.

Nhìn đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía ma ma vú nuôi, ánh mắt sắc bén, vú nuôi bị nhìn dọa sợ tới mức nhũn chân, bắt giắc lùi về sau nửa bước.

Vệ Cảnh nhanh chân bước tới, liền thấy Tam hoàng tử đang ngủ ko thực an ổn, thì thoáng lại run rẩy hai cái.

“Xảy ra chuyện gì?” Vệ Cảnh vô cùng bức tức, mày hần nhăn lại.

“Lão nô ko biết, ời vừa rời Tam hoàng tử còn ngủ ngon giấc, Miêu tằm nương nương tiến tới sờ Tam hoàng tử, lại vội quần áo hần, Tam hoàng tử bỗng nhiên bắt đầu run rẩy....” Vú nuôi ma ma lập tức quý xuống, bắt đầu giải thích.

Nhưng lời giải thích này của bà ta, hoàn toàn là muốn hất nước bẩn lên người vđ, căn bản ko quan tâm sự thật ra sao.

Trong lòng Viên Diệu Diệu lộp bộp, nhìn có dự cảm xấu.

Vệ Cảnh nhẹ nhàng quét mắt nhìn nhìn một cái, lừa gạt giảm đôi chút, chỉ vào Tam hoàng tử nói: “Trẫm ko nghi ngờ người, nhưng người nổi trẫm nghe vì sao muốn cởi quần áo của hần?”

“Ta muốn kiểm tra, trước kia ta đã làm như vậy!” Nàng thực nóng nảy, nàng biết bản thân rất khả nghi.

Cho dù có duyên với Tam hoàng tử, cũng ko có khả năng trực tiếp tiến lên cởi quần áo trẻ nhỏ của người khác, nhưng nhìn trước kia chính là làm như thế, đầu tiên muốn nhìn xem con có bị vết thương ở chỗ nào kín hay ko, chỗ mà người hầu hạ ko phát hiện ra, hơn nữa, nhìn cũng ko cởi hoàn toàn, chỉ nhìn xem mà thôi, cũng ko phải giờ trò lưu manh.

Nhưng người bên ngoài nhìn vào, cảm thấy việc đó ko hợp lý. Viên Diệu Diệu và Tam hoàng tử ko thân chẳng quen, trước kia chò là bế hần một lần, vậy mà lại có biểu hiện thân mật như vậy, khó tránh khỏi làm người khác nghi ngờ.

“Trước kia ngươi từng có con?” Mặt Vệ Cảnh đầu kinh ngạc.

Viên Diệu Diệu thật muốn đánh cái miệng của mình, n n nói nhanh như vậy để làm cái gì chứ!

“Ko phải, trước kia ta đã nhìn thấy người khác chăm con, nếu con khóc mà ko biết nguyên nhân, có thể cẩn thận kiểm tra một chút xem trên người h n có vết thương hay ko. Có đôi khi trẻ nhỏ tự động hoặc bò, tự chơi sẽ ko cẩn thận làm bản thân bị thương, ko nhất định đều sẽ có người phát hiện đúng lúc...”

N n cẩn thận giải thích với Vệ Cảnh, Vệ Cảnh nhẹ nhàng gật đầu, giờ phút này, ngôi cửu ngũ giống như một đứa trẻ hiếu học, cẩn thận nghe lời n n nói.

Vú nuôi đứng bên cạnh nghe xong, thấy Vệ Cảnh giống như tin tưởng lời n n nói, lập tức nói: “Vậy Miêu tần nương nương có thể sai lão nô đi làm, sao phải tự mình làm? Ngài chưa từng sinh nở, động tác ko biết nặng nhẹ, có lẽ Tam hoàng tử bị ngài động đau, cho nên mới run rẩy.”

Ko thể ko nói, vú nuôi này có tài ăn nói ko phải chỉ tốt bình thường. Viên Diệu Diệu bị lời bà ta nói chọc cười.

Vú nuôi này là do n n tự mình chọn, lúc ấy n n nhìn trúng vú nuôi miệng ko dài, chăm chỉ làm, ko nghĩ tới lại có một ngày như hôm nay.

N n gần như bị nói đến ko thốt nên lời, hiện giờ n n hoàn toàn là một người xa lạ, đương nhiên là hết đường chối cãi, có đôi khi n n có một loại xúc động, hận ko thể lập tức nói cho Hoàng thượng thân phận thật của mình, kỳ thật n n chính là Viên Diệu Diệu, là mẹ đẻ của Tam hoàng tử.

“Là tần thiếp xen vào việc của người khác, xin Hoàng thượng trách phạt, nhưng tần thiếp tự biết đúng mực, nếu thật sự ko biết nặng nhẹ, lúc trước Tam hoàng tử sẽ ko đồng ý để tần thiếp ôm”

Viên Diệu Diệu chỉ có thể lui một bước, n nng đề thái y đến kiểm tra, thái y vẫn tra không được gì.

“Tam hoàng tử thân thể tương đối nhược, ban đêm kinh mộng cũng là bình thường.”

h n vốn muốn thay Viên Diệu Diệu giải thích, nhưng Viên Diệu Diệu nghe xong câu này, lại ko hề vui vẻ, ngược lại trong lòng còn tê rần.

“Thân thể tương đối yếu? Tam hoàng tử từ khi sinh ra đều vô cùng cường tráng, hơn nữa so với đứa nhỏ cùng tuổi còn thông minh hơn, vì sao hiện tại lại bị yếu đi, hơn nữa ban đêm còn giật mình?”

N n nhìn ko đc kinh hô ra tiếng, nhưng vì Tam hoàng tử còn ở bên cạnh, cho nên n n cố đè thấp tiếng nói, sợ quấy nhiễu giấc ngủ của h n.

Vệ Cảnh lại lần nữa nhìn về phía n nng, Viên Diệu Diệu vội vàng nói ra câu cứu vớt: “Tần thiếp là nghe người khác nói, năm đó khi Tam hoàng tử đc sinh ra, Quý phi nương nương phái người đi phát trúng h n cho các cung, mỗi người đều nói thân thể Tam hoàng tử rất tốt, lúc Tam hoàng tử đầy tháng cũng rất chắc nịch, rất nhiều phi tần đều nhìn thấy, còn nói chưa bao giờ thấy qua bé con nào thông minh như vậy.”

“Miêu tần đang hỏi ngươi đó, nói!” Vệ Cảnh trực tiếp hỏi thái y. Thái y hơi do dự một chút, giống như ko biết nên trả lời như thế nào, cuối cùng rồi rầm một lát mới nói: “Vi thần cũng ko biết, người thường bắt mạch cho Tam hoàng tử là phó viện phán Cát thái y. Nhưng trước kia vi thần ban đêm có bắt mạch cho Tam hoàng tử một lần, thân thể đích thực khỏe mạnh, chỉ là hôm nay nhìn thấy muốn...”

Lời nói tiếp theo h n ko dám nói ra, thậm chí còn có chút co rúm, Viên Diệu Diệu đứng ở đó, có thể nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán h n.

“nói mau, ngươi có phải muốn trầm phát hoá hay ko? Nếu ko phải Miêu tần hỏi ngươi, có phải ngươi muốn giấu diếm ko báo chuyện Tam hoàng tử thân thể suy yếu? Sao, ngươi muốn đả thông cho Cát thái y sao? Cát thái y lợi hại hơn trầm phát ko, ngươi muốn báo cho h n?”

Vệ Cảnh mất hết kiên nhẫn, phải lần lộn đến hơn nửa đêm, vẫn vì chuyện của con.

Từ lúc Đông Sanh đến bẩm báo, h n vẫn luôn bị ghen chấy, sau đó ờ trên đường đi đc Viên Diệu Diệu trấn an tốt, kết quả tới nơi này, hết vú nuôi đến thái y, trong lòng h n bỗng nhiên dâng lên một trận khủng hoảng.

Là ai xuống tay với con của h n?

“Vi thần ko dám” Thái y vội vàng quỳ xuống, ko ngừng dập đầu xin tha, lúc này h n ko dám có bất kì ý tưởng cầu may nào, đem sự việc chấn tra xét thấy nói hết ra.

“Thân mình của Tam hoàng tử hiện giờ so với trước kia quả thật suy yếu, phải điều dưỡng thật tốt.”

“Phải điều dưỡng như thế nào?” Vệ Cảnh cố nhấn lại tính tình hỏi h n.

“Năng lực thừa nhận của trẻ nhỏ kém, ko thể dùng vật quá bổ để điều dưỡng, chỉ cần chú ý chuyện ăn uống ngủ nghỉ thường ngày, uống sữa đầy đủ, giấc ngủ ngon, chính là đạo lý, ăn đc ngủ được thân thể sẽ tốt.” Thái y n nng nói ra.

Vệ Cảnh chuyển mắt lên người vú nuôi, vú nuôi lập tức run cầm cập, ngôi cửu ngũ mất đầy lửa giận nhìn chăm chăm, người bình thường ko thể chống đỡ, huống chi con tức giận của h n ko dễ tiêu trừ như vậy.

“Như vậy quá dễ, chuyện ăn cùng ngủ của trẻ nhỏ tra xét dễ dàng nhất, Quế ma ma, ngươi nói có đúng ko?”

Tiếng của Vệ Cảnh ép tới rất thấp, mang theo cảm giác áp bách cực kì mãnh liệt.

Chân Quế ma ma mềm nhũn, muốn quỵ xuống mặt đất, nhưng bà ta ngạnh cứng kiên trì.

Bà ta nhớ rõ có người cùng bà ta nói qua, khi Hoàng thượng hỏi cái gì, nhất định ko thể mềm chân quỵ xuống, nhưng vậy chính là tự nhận tội, phải biểu hiện khí khái, như vậy Hoàng thượng mới ko hoài nghi.

“Vâng, lão nô nguyện ý nhận kiểm tra.”

Quế ma ma tự xây dựng tâm lý xong, hoàn toàn trấn định, bà ta nhẹ nhàng ngẩng đầu, giống như đã chuẩn bị tốt.

Vệ Cảnh cười lạnh, lập tức sai người tìm mấy vú nuôi có kinh nghiệm lên, mang Quế ma ma đi kiểm tra.

Hắn, Viên Diệu Diệu cùng thái y đều đứng tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi. Thái y ko dám thở mạnh, hắn ko biết Hoàng thượng muốn làm gì, nhưng trong lòng cảm thấy sẽ ko có chuyện tốt.

Rất nhanh Quế ma ma đã kiểm tra xong, ko có bất cứ vấn đề gì, trên mặt bà ta vẫn là biểu tình trấn định, lại còn mang theo vài phần cảm giác đắc ý.

Tâm tình Viên Diệu Diệu càng ngày càng ko xong, ko có việc gì khó chịu hơn so với việc người mình lưu lại chăm sóc con mình, lại là người có khả năng gây bất lợi cho hắn.

Bởi vì hiện tại, nn đang đứng ở góc độ của người xa lạ, nên ko biết phải ngăn chặn nguy hiểm này như thế nào.

Nn ko có quyền thay Tam hoàng tử đổi vú nuôi mới, cho dù là thật sự thay đổi, nn cũng ko có quyền đi điều tra xem ma ma mới đổi thân thể có trong sạch hay ko, có thể dạy hư con nn ko, tất cả đều ko thể biết.

“Hoàng thượng, đã ko còn sớm, hiện giờ Tam hoàng tử đã tốt, ngài cùng Miêu tần...” Quế ma ma đứng chờ bên cạnh, một lát sau giống như ko nhịn nổi, lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng Vệ Cảnh căn bản ko phản ứng lại với bà ta, vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt Tam hoàng tử đang ngủ say, giống như có thể nhìn đến nở hoa.

“Trẫm không ngủ, người câm miệng.” hắn lờ đi ý nhiều làm Quế ma ma câm miệng.

Hoàng thượng đã phân phó như vậy, tự nhiên Quế ma ma cũng ko dám nói gì nữa, nhưng Viên Diệu Diệu vẫn luôn vô cùng lo lắng.

Nn ko biết bản thân đang đợi điều gì, chỉ muốn ở cùng Tam hoàng tử trong chốc lát, ít nhất có thể cho hắn có buổi tối hôm nay yên giấc.

“Ngô hừ hừ ——” bỗng nhiên Tam hoàng tử đang ngủ yên giấc ko hề dự liệu bất đầu rầm rì.

Ko có ai chạm vào hắn, cũng ko ai phát ra âm thanh, thậm chí vì muốn hắn ngủ ngon, đèn xung quanh cũng giảm nhẹ, chỉ giữ lại vài chỗ, nhưng âm thanh bất mãn của trẻ nhỏ vẫn truyền tới.

Viên Diệu Diệu nghe thấy âm thanh ấy, theo bản năng muốn nhắc chắt qua đỡ hắn, nhưng tay bị người khác bắt được.

“Người thành thật đợi, bằng ko lát nữa lại là do người chạm vào.”

Viên Diệu Diệu nghe tiếng rầm rì rất nhỏ kia, tuy rằng trong lòng cực kì hụt hẫng, nhưng vẫn miễn cưỡng kìm nén, ngồi bên cạnh hắn.

Tiếng thút thít của Tam hoàng tử càng ngày càng lớn, thậm chí cuối cùng còn trực tiếp khóc to.

“Thái y, người đi xem đến tột cùng chuyện gì xảy ra?”

Hoàng thượng chỉ điểm, thái y tuy rằng muốn nói hắn ko biết dỗ trẻ con, nhưng ngôi cửu ngũ đã điểm danh thì dù trong lòng có bất mãn gì, hắn vẫn phải căng da đầu đi qua.

Thái y đi đến, động tác có chút vụng về, Hoàng thượng liền sai một vú nuôi mới tới tiến lên giúp hắn.

“Hỏi Hoàng thượng, tã của Tam hoàng tử bị ướt.”

Cuối cùng, dưới cái nhìn của Hoàng thượng, thái y trả lời một câu.

Quế ma ma vốn muốn tiến lên hầu hạ, nhưng Vệ Cảnh lập tức đưa ánh mắt qua, bà ta theo bản năng dừng bước chân, ko dám tiến lên một bước.

Vệ Cảnh giống như quyết tâm ở lại chỗ này, mặc cho ai khuyên nhủ cũng ko đc.

Vừa lúc Viên Diệu Diệu cũng ko muốn rời đi, nhân cơ hội canh giữ bên người Tam hoàng tử, nhìn khuôn mặt bé con thorn ngọt non nót đang ngủ, nn liền cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Nhưng sau một đoạn thời gian, hấn bỗng nhiên lại bắt đầu rằm rì, hơn nữa giống hệt tình huống lúc đầu, lúc này Vệ Cảnh lại hướng ánh mắt về phía thái y, ko cần mở miệng, hấn đã ngoan ngoãn đi qua xem xét.

“Có thể Tam hoàng tử bị đói bụng.” Thái y nói lại như vậy.

Vệ Cảnh gật đầu, vẫn như cũ ko cho Quế ma ma làm gì, bất kể là đói tã hay uống sữa đều là do vú nuôi khác xử lý.

Chờ đến lần khóc nháo thứ ba, thứ tư, mọi người ở đây đều phát hiệnra chuyện ko thích hợp.

Cách một đoạn thời gian lại khóc một lần, thậm chí hai lần sau ko có vấn đề gì vẫn khóc. Tam hoàng tử ko có thói quen uống sữa nhiều lần vào ban đêm, tã cũng sạch sẽ, vậy mà hấn vẫn khóc thút thít.

Ps: Là sao đây, Tam hoàng tử bị sao vậy? Đọc mà sốt ruột thay bé mới có mấy tháng, khổ thân,mẹ mất lại còn bị người khác hăm hại. Đề nghịanh Cảnh cho chị Diệu mang bé về nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chân tướng bại lộ

Editor: Chôm chôm

Thái y chạy hết lần này đến lần khác, hiện giờ không cần Hoàng thượng hỏi hấn điều gì, toàn thân hấn cũng đã đầy mồ hôi, khôngngừng lấy khăn gấm lau chùi sạch sẽ.

hấn liên tục kiểm tra Tam hoàng tử, kiểm tra mạch đập, cúi người nghe nhịp tim, những vẫn không có tiến triển gì.

Đến tận khi trời gần sáng, mỗi người đợi ở chỗ này hai mắt đều đỏ bừng, trong hốc mắt chứa đầy tơ máu, hiển nhiên là đã mệt mỏi đến cực điểm.

Nhưng không ai dám oán giận, càng không dám nhúc nhích, ngôi cửu ngũ cũng đã ở đây đợi một đêm, những người khác nào dám nhiều lờimột câu.

“Thái y, người lẫn lộn một đêm như vậy, có phát hiện ra điều gì khônggôn không?” Rốt cuộc Vệ Cảnh đã mở miệng.

Thái y tay cầm khăn căng thẳng, thiếu chút nữa là tè ra quần, mồ hôi túa ra như tắm.

“Mỗi lần Tam hoàng tử khóc nhóc đều giống như vô cùng khó chịu, hơn nữa, mỗi lần khóc đều cách nhau một thời gian...”

hấn vừa mở miệng, Vệ Cảnh liền ngẩng đầu liếc hấn một cái, lạnh giọng nói tiếp: “Cách nửa canh giờ, trẫm đã sai người tính thời gian, cách nửa canh giờ lại khóc một lần, không sớm không muộn, giống như bị ai tạo cho thói quen.”

Thái y lập tức quỳ xuống tỏ lòng trung với Vệ Cảnh: “Hoàng thượng thánh minh, vi thần cũng hoaig nghi có người cố tình làm thế, nên mới có thể làm Tam hoàng tử vốn từ trước luôn ngủ ngon lành, teong mộtđêm năm lần bảy lượt trong mộng bừng tỉnh.”

Lúc thái y thốt ra lời này, lập tức có không ít cung nhân đưa mắt nhìn nhau, nhưng đa số những cung nhân có trách nhiệm hầu hạ Tam hoàng tử đều mặt mày trắng bệch, bộ dạng không biết phải làm sao.

Bọn họ biết, Hoàng thượng đã nói ra như vậy, thì đến lúc đó, người chịu xử phạt chính là bọn họ, còn việc làm cho Tam hoàng tử như có quy luật bị tỉnh giấc, không cần nhiều lời, đều sẽ nghi ngờ bọn họ.

Lập tức rất nhiều cung nhân trong điện quỳ xuống, hưng vì Hoàng thượng không nói gì, nên bọn họ cũng không thể mở miệng xin tha, miễn cho ngôi cửu ngũ tiện tay kéo đến trách phạt.

“Trẫm sẽ không đưa người khác giải quyết, lập tức ở chỗ này nói, các người một đám muốn thẳng thắn nói với trẫm, hay để trẫm phải làm các người nói? Hai cách này sẽ có kết quả không giống nhau.”

Vệ Cảnh căn bản không buồn nhìn bọn họ, chậm rì rì thốt ra lời như vậy.

Trong điện lâm vào một mảnh trầm lặng chết chóc, yên tĩnh đến mứcmột cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Mấy cung nữ người nhìn ta ta nhìn người,cuối cùng trong đó có một cun nữ dập đầu nóichuyện.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, chúng nô tỳ tuy là được điều đến để hầu hạ bên người Tam hoàng tử, nhưng Quế ma ma và Đông Sanh rất khát khao, trên cơ bản không cho chúng nô tỳ tới gần Tam hoàng tử, ngay cả trực đêm cũng không cần chúng nô tỳ ở lại. Dù có ngẫu nhiên có thể ở lại, cũng phải đợi ở bên

ngoài điện, bên trong dù xảy ra chuyện gì, chúng nô tỳ cũng không thể biết được.”

Vệ Cảnh nghe xong lời nàng nói, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

“Lão nô là ma ma vú nuôi của Tam hoàng tử, từ khi hắn được sinh ra đã do ta chăm sóc...” Quế ma ma nghe xong mấy lời ấy, lập tức muốn nói gì đó nhưng chỉ nói được một nửa, đã bị Vệ Cảnh phát tay ngăn lại, hiển nhiên tạm thời không muốn nghe bà ta giải thích.

“Người không cần nói chuyện khác, chỉ cần nói xem lời mấy nàng ta có phải sự thật không, người không cho các nàng tới gần Tam hoàng tử?”

Quế ma ma do dự một chút, cuối cùng gật đầu: “Mấy cung nhân đó đều là người bên ngoài tới, nô tỳ sợ các nàng gây bất lợi cho Tam hoàng tử, huống hồ trong hậu cung chỉ có mình Tam hoàng tử là con nối dõi của ngài...”

Bà ta giống như có rất nhiều điều muốn nói với Hoàng thượng, đáng tiếc còn chưa nói xong đã bị Hoàng thượng đánh gãy, Vệ Cảnh hiển nhiên không muốn nghe ột bà già nói lời vô nghĩa.

“Phải người đem Đông Sanh gọi đến đây.” Vệ Cảnh cười lạnh một tiếng, trên mặt tràn đầy ý cười lạnh lùng.

Lập tức có cung nhân đi ra ngoài gọi người, Quế ma ma nghe được muốn đi gọi Đông Sanh, trong lòng căng thẳng, nhưng trên mặt không biểu hiện ra một chút nào.

Giờ phút này Hoàng thượng bắt đầu hỏi chuyện, trong lòng đã có đối tượng hoài nghi, cho nên mn không cần cố kị mà không dám tới gần. Được Vệ Cảnh đồng ý, Viên Diệu Diệu ngồi xuống giường nhỏ bên cạnh, ánh mắt chuyên chú nhìn Tam hoàng tử. Chỉ cần hắn biểu hiện ra một chút khó chịu, nàng ngay lập tức vỗ nhẹ hắn, làm cho hắn lần nữa đi vào giấc ngủ an ổn.

Rất nhanh, Đông Sanh đã tới, nàng ta đi rất chậm, tuy rằng cố duy trì động tác, nhưng dáng đi khắp khiêng người khác nhìn thấy rất rõ. Hiển nhiên là trước đó đã bị phạt quỳ khá lâu.

Lúc nàng ta đi tới, trên mặt mang theo vài phần ý cười, như là nỗ lực muốn bản thân nhìn qua nhẹ nhàng một chút, nhưng vừa ngẩng đầu thấy Viên Diệu Diệu ngồi bên mép giường, sắc mặt tức khắc biến đổi lớn.

Nàng ta ba bước biến thành hai đi vào, bộ dạng gấp không chịu nổi như muốn vọt tới trước mặt Viên Diệu Diệu, đem nàng đẩy ra, không cho nàng tới gần Tam hoàng tử.

Nhưng nàng còn chưa đi được một nửa, đã có người ngăn cản.

Cung nhân lúc trước hầu hạ Tam hoàng tử đều đang quỳ rạp xuống đất, tự nhiên sẽ không có người ngăn cản nàng ta, nhưng cung nhân bên người Hoàng thượng sẽ không cho phép nàng ta không có phép tắc như vậy. Bọn họ đều biết, hiện giờ Miêu tần là người trong lòng của Hoàng thượng, tất nhiên sẽ muốn bảo vệ chu toàn, nếu có sai lầm gì, Hoàng thượng sẽ không tha cho bọn họ.

Huống hồ động tác của Đông Sanh này vốn dĩ đã vô cùng khả nghi, người khác còn sợ nàng ta móc một con dao từ trong ngực ra hành thích đó.

“Hoàng thượng, Tam hoàng tử không thích người lạ tới gần, hơn nữa, trẻ nhỏ rất mẫn cảm, Miêu tần là người xa lạ mà lại đến gần như vậy, chỉ sợ Tam hoàng tử sẽ không ngủ ngon.” Đông Sanh lập tức quỳ rạp xuống đất, nàng ta vốn muốn dùng mấy từ ngữ độc ác để nói, nhưng nhớ tới vừa rồi mình quỳ lâu như vậy, lại có sự nhắc nhở của Tiểu Khang tử, tự nhiên không dám lỗ mãng, nhưng lúc nói đến tên Viên Diệu Diệu, vẫn không hề có chút ý mở miệng lưu tình nào.

Vệ Cảnh cười lạnh một tiếng, hắn không nhìn về phía Đông Sanh, mà đem ánh mắt hướng về phía Quế ma ma.

“Quế ma ma, người đem tình huống vừa rồi nói cho nàng ta biết, Tam hoàng tử ngủ không ngon là do Miêu tần đến quá gần hay là do người hầu hạ chăm sóc thất trách.”

Lời này của Hoàng thượng hỏi ra tương đối nghiêm trọng, trong lòng Đông Sanh lập bộp một chút, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Quế ma ma. Liên thấy vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng của bà ta, lúc nhìn lại Đông Sanh, trên mặt mang theo vài phần đau khổ.

“Vừa rồi, Hoàng thượng và Miêu tần ngồi cùng một chỗ, Tam hoàng tử cứ nửa canh giờ lại tỉnh một lần, khóc rất to, giống như ngủ không an ổn, thái y đến kiểm tra cũng không thấy có vấn đề gì.”

Quế ma ma nói đại khái sự việc, đôi mắt Đông Sanh nhú lại, dự cảm chẳng lành trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Nàng ta không nghĩ tới, lần này Hoàng thượng tới, lại có thể phá ra chuyện này, thậm chí đến thời gian cũng tra rành mạch.

“Ban đêm Tam hoàng tử ngẫu nhiên có giật mình, từ sau khi tiên hoàng hậu rời đi, Tam hoàng tử luôn ngủ không ngon. Đừng thấy hắn còn nhỏ, kỳ thật trong lòng đều hiểu, mẹ đẻ của mình đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới này. Cho nên giấc ngủ luôn không tốt, nô tỳ đã biết việc này nhưng Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, Tam hoàng tử lại không bị quá nghiêm trọng, cho nên mới không bẩm báo ngài, hiêng giờ...”

Giọng nói của Đông Sanh có vẻ như kịch liệt đau lòng, giống như đang nhớ lại chủ tử vô cùng được sủng ái kia của mình, trên mặt đều là bi thương.

Tay Viên Diệu Diệu đang vỗ bụng Tam hoàng tử ngừng lại, nàng nhẹ nhàng xoay người nhìn lại.

Đông Sanh còn đang tiếp tục khen tiên hoàng hậu tốt đến thế nào, Tam hoàng tử tuổi nhỏ mắt mẹ khổ sở gian nan ra sao. Nước mắt chảy dài, nhìn qua vô cùng đau lòng, ngay cả Quế ma ma đứng bên cạnh cũng hai mắt đầm lệ, trông thật sự rất thảm.

Viên Diệu Diệu không khỏi cười lạnh, nàng luôn luôn biết Đông Sanh nhanh mồm dẻo miệng biết làm việc, không nghĩ tới hôm nay khi trở thành phe đối lập, lại cảm thấy nhanh mồm dẻo miệng này vô cùng không đáng yêu, còn làm cho người ta phát ghét.

“Nếu tiên hoàng hậu còn ở trên đời, biết được con của nàng được chăm sóc đến ngủ cũng không ngon, người bên cạnh còn không nói ra được lý do chính đáng gì, chắc nàng sẽ thương tâm vạn phần. Người lúc ấy tự mình lựa chọn, giờ làm việc bất lợi, khiến Tam hoàng tử phải chịu nhiều khổ sở, không biết nàng sẽ đau lòng đến thế nào.”

Viên Diệu Diệu không nhìn bọn họ nữa, đưa lưng về phía họ, như cũ nhẹ dõ dành Tam hoàng tử.

“Miêu tần nương nương đừng nói vậy, miễn khiến cho có chuyện hiểu lầm. Tiên hoàng hậu tuy đã không còn tại thế, nhưng chuyện của ngài ấy không đến phiên Miêu tần nói tới.”

Đông Sanh bệnh cũ tái phát, chỉ cần thấy Viên Diệu Diệu, lý trí sẽ tiêu tán không còn một mảnh, thậm chí trở lên cực kì xúc động, hận không thể lập tức xông lên đẩy Viên Diệu Diệu ra, không cho nàng có bất kỳ cơ hội nào chạm vào Tam hoàng tử, tránh cho Tam hoàng tử bị chạm vào thứ ô uế.

Đông Sanh vừa nói ra, tiếng khóc của Tam hoàng tử lại lần nữa truyền đến, hiển nhiên là sau nửa canh giờ lại tới.

không cần ai nhắc nhở, Tam hoàng tử lại khóc nháo loạn lên, Viên Diệu Diệu không phản ứng lại Đông Sanh, mà lần nữa dùng tay vỗ nhẹ ngực hấn dõ dành, nhưng lại không hiệu quả.

Lông mày bé con nhăn đến gắt gao, vẻ mặt không vui, giống như ai thiếu nợ hấn. Hơn nữa là còn rất bức bối, mặt nghẹn đến đỏ bừng, không biết muốn làm gì.

Thấy con nắm chặt tay, Viên Diệu Diệu vô cùng đau lòng, nàng căn bản không thèm quan tâm đa nói gì, trực tiếp bế Tam hoàng tử lên, để hấn gần sát lại ngực mình, bàn tay đặt sau lưng hấn nhẹ nhàng vỗ về.

“Hoàng Thượng, Tam hoàng tử luôn luôn chỉ cần nô tỳ cùng Quế ma ma dỗ, nô tỳ ——” Đông Sanh hiển nhiên thập phần sốt ruột, nàng vừa nói vừa kéo lần váy muốn đứng lên.

Vệ Cảnh nhẹ nhàng quét mắt một cái, trong ánh mắt mang theo mười phần cảm giác áp bách: “Quý xuống.”

Tuy rằng chỉ đơn giản hai chữ, nhưng giọng nói hấn tràn ngập chân thật đáng tin, cảm giác áp bách nồng đậm đánh úp lại, làm cho Đông Sanh rùng mình.

Tâm tình muốn vội vàng chạy tới lập tức tan biến, ngược lại chân còn mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

“Ngô hừ ——” Tam hoàng tử vẫn có vẻ thập phần ủy khuất, phiết miệng anh anh mà rầm rì.

Nhưng loại nhỏ giọng nức nở này so với gào khóc lúc trước đã khá hơn nhiều, Viên Diệu Diệu tiếp tục vỗ nhẹ sau lưng hấn, trong miệng ngâm nga một làn điệu không biết tên, vô cùng tự nhiên dõ hấn ngủ.

Tiếng nức nở của Tam hoàng tử ngày càng nhỏ, cuối cùng ghé vào ngực nàng hoàn toàn ngủ, không còn tiếng khóc kêu, ngoan ngoãn như mèo con.

Viên Diệu Diệu cảm nhận được ấm áp và mềm mại nơi lồng ngực, trong lòng mềm đến rồi tỉnh rồi mù, cảm giác tình mẫu tử trở lại, được ôm con của chính mình, giống như có được cả thế giới, cảm giác thoải mãn ấy không thứ gì khác có thể sánh bằng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chân tướng bại lộ (tiếp)

Editor: Chôm chôm

“Nhìn dáng vẻ của Tam hoàng tử xem ra rất thích Miêu tần, so với ngươi và Quế ma ma còn nhiều hơn.” Vệ Cảnh cười lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn thoáng qua Đông Sanh, giọng nói dâng cao, làm mọi người trong điện đều có thể nghe rõ.

Đông Sanh quỳ trên mặt đất không nói một lời, sắc mặt trắng bệch, nàng ta có thể tưởng tượng, vì sao mọi chuyện lại trở nên như vậy.

Tam hoàng tử vẫn luôn khó tính, ghét nhất bị người lạ đụng vào, nên những cung nữ mới được điều đến cũng không dám thể hiện thái độ trước mặt nàng, tránh chọc giận vị tiểu chủ tử này, đến lúc bé con khóc nháo, sẽ khó yên thân.

Nhưng hôm nay, với Viên Diệu Diệu mới chỉ gặp mặt lần thứ hai, lại vẻ mặt ôn hoà như thế, hơn nữa, nàng ấy dễ dàng dành một hồi liền tốt lên.

Lúc Tam hoàng tử tức giận, đến cùng có bao nhiêu khó dễ dành, trong lòng Đông Sanh là rõ nhất. Nhưng hiện giờ, Viên Diệu Diệu chỉ ôm hân, vỗ nhẹ, hát khẽ thì đã tốt rồi.

Lúc trước Đông Sanh ôm Tam hoàng tử, mọi hành động đều thử qua, vẫn không thấy hân nể mặt, thậm chí, cho dù nàng có ôm hân lên trời xuống đất, cũng không có tác dụng gì.

Đến nỗi thói quen hát ru này, Đông Sanh cũng biết. Tiên hoàng hậu vốn thích ôm Tam hoàng tử hát ru, cho nên Đông Sanh cũng học theo, ôm hân hát khẽ, đáng tiếc vẫn không hề có tác dụng như cũ.

“Tam hoàng tử hiện giờ, ngoài ăn chính là ngủ, nhưng cứ như vậy, các người cũng không chăm sóc tốt, làm cho một đứa trẻ vốn khoẻ mạnh, trở nên thân thể gầy yếu, bản lĩnh của hai người các người còn cao hơn trời.”

Vệ Cảnh cười lạnh một tiếng, giọng điệu trào phúng thấy rõ, tiếng nói cũng ép tới cực trầm thấp.

“Theo trẫm thấy, không bằng đem Tam hoàng tử đưa Miêu tần nuôi dưỡng, cho hai người các người được nghỉ ngơi, sao hả?”

Ngay sau đó hân nói thêm một câu, Đông Sanh chấn động, vội xin tha.

“Hoàng thượng, trăm lần không thể, Miêu tần chưa từng sinh con, cũng không có kinh nghiệm nuôi trẻ nhỏ, nô tỳ và Quế ma ma lúc trước đúng là có chỗ thất trách, nhưng bọn nô tỳ đều là người được tiên hoàng hậu lựa chọn, đối với Tam hoàng tử đều trung thành tận tâm, xin Hoàng thượng cho bọn nô tỳ được tiếp tục hầu hạ Tam hoàng tử. Đảm bảo sẽ không có lần sau!”

Đông Sanh hiển nhiên là rất sốt ruột, nàng ta trực tiếp quỳ bò tới bên chân Vệ Cảnh, mắt nhìn ôn quân Vệ Cảnh, cuối cùng vẫn không dám nâng tay lên lôi kéo vạt áo hân xin tha, chỉ quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin.

Lông mày Vệ Cảnh nhăn càng chặt, trên mặt là biểu tình vô cùng không kiên nhẫn, thấy Đông Sanh dựa vào gần hân như vậy, cảm giác đè nén trong lòng càng thêm rõ ràng, trực tiếp nhắc chân đá văng nàng ta ra.

“Người còn muốn có lần sau? thật to gan lớn mật, có phải tiên hoàng hậu quá nuông chiều các người? một đám đều lấy tình ý của trẫm đối với nàng ra để uy hiếp trẫm, lúc nàng còn trên đời, để ý nhất đến thanh danh, không nghĩ tới sau khi nàng mất đi, lại bị các người lợi dụng. Từ những phi tần có quan hệ tốt với nàng, lại đến mấy cung nhân hầu hạ bên người, một đám đều nhắc tới, lợi dụng nàng mà không hề thấy chướng ngại tâm lý, người này so với người khác dùng cang trời chày, Diệu Diệu nuôi các người có lợi ích gì!”

Vệ Cảnh hiển nhiên đã hoàn toàn tức giận, một chân hân đá tới, vừa đúng đá trúng ngực Đông Sanh, nàng ta lập tức che ngực ngã xuống đất lăn lộn.

Ngồi cừu ngủ vẫn vô song toàn, từ nhỏ đều học tuyệt học của bậc đế vương, lực đạo kia không phải người thường có thể chịu được, làm cho đa cảm thấy ngực đau đớn đè nén, giống như ngày lập tức muốn phun một búng máu.

Viên Diệu Diệu bị động tác bất thành hình này của hân dọa sợ, Tam hoàng tử trong ngực như cũng cảm thấy nàng bị kinh hãi, tay giật giật, mày nhăn chặt, như lại muốn khóc, nàng lập tức vỗ nhẹ sau lưng hân, dịu dàng dỗ hân vào giấc ngủ.

Cũng may Tam hoàng tử hiện giờ ngủ tương đối an ổn, công thêm được nằm trong ngực nàng, cho nên thần thái an tường, ngủ lại rất nhanh.

“Hoàng thượng, nô tỳ biết sai rồi. Nô tỳ tự biết không hầu hạ tốt Tam hoàng tử, nhưng ngài không thể đem Tam hoàng tử cho Miêu tần. Tiên hoàng hậu yêu thương Tam hoàng tử như vậy, nô tỳ không phải câu tình vì bản thân, mà là Tam hoàng tử giờ vẫn còn nhỏ không hiểu gì, nếu như có người mang lòng quỷ quyết tiến đến, chỉ sợ...”

Lúc Đông Sanh nói tới đây thì dừng lại một chút, hiển nhiên không dám nói tiếp, tránh chọc Hoàng thượng tức giận hơn.

Nàng ta rút cuộc vẫn đánh bạo ôm lấy chân Hoàng thượng, cả người run rẩy, trông càng thêm thảm.

LHoàng thượng, ngài đừng đem Tam hoàng tử giao cho người không thể tín nhiệm, nô tỳ đảm bảo, từ nay về sau, Tam hoàng tử sẽ hằng đêm đều yên giấc, không bao giờ xuất hiện sự việc như hôm nay nữa.”

Đông Sanh ôm chặt lấy chân hân, khóc lóc, giống như luyện tiếu Tam hoàng tử, sức lực ôm lấy chân hân như muốn ôm toàn thể giới.

Viên Diệu Diệu đặt Tam hoàng tử lại lên giường, đối với việc mất đi cái ôm ấm áp của nàng hân giống như rất bất mãn, miệng phết phết, cũng may Viên Diệu Diệu đưa tay vỗ hân, hân lại lần nữa ngủ an ổn, lông mày đang nhíu chặt cũng dần ra.

“Đông Sanh, người giống như có địch ý đối với ta, từ lúc bắt đầu gặp mặt trước kia, vẫn luôn ám chỉ với Hoàng thượng, ta là người không thể tin tưởng, tổng cộng ta chỉ gặp qua người vài lần, hơn nữa đều là cùng Hoàng thượng, đến cùng thì đã đắc tội người ở chỗ nào?”

Viên Diệu Diệu chậm rãi đi tới, nàng ngồi chỗ vừa rồi vẫn ngồi, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Đông Sanh ôm chân Vệ Cảnh, trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng mỉa mai.

Đồng Sanh không nói lời nào, chỉ ngẩng đầu âm trầm, nhìn chăm chăm nàng, sự bất mãn như muốn trào ra ngoài.

Vệ Cảnh chau mày, lúc nâng chân lên, Đồng Sanh theo bản năng càng thêm dùng sức ôm chặt chân hắn.

Cảm giác phiền muộn dâng tới cực điểm, Vệ Cảnh đạp chân qua, Đồng Sanh bị hất đá trực tiếp văng ra ngoài. Lần này ngôi cửu ngũ dùng sức lớn, Đồng Sanh không thể bò dậy, nằm liệt trên mặt đất không nhúc nhích.

“Ngươi còn dám đảm bảo? Ngươi muốn lấy gì đảm bảo Tam hoàng tử sẽ không bị giống như hôm nay, cứ cách nửa canh giờ lại bắt đầu khóc? Có phải là nửa đêm sẽ không tới làm phiền hần để cho hần có một giấc ngủ an ổn?”

Vệ Cảnh hừ lạnh một tiếng, lúc nói những lời này, thần sắc trên mặt vô cùng nghiêm túc.

hắn vừa nói ra, xung quanh lập tức yên lặng, có không ít cung nhân đang nghe ra ý trong lời nói, đồng loạt ngừng thở, không dám nói thêm một chữ, tránh cho lần nữa chọc giận Hoàng thượng.

“Nô tỳ, nô tỳ.....” Đồng Sanh muốn mở miệng nói gì đó nhưng căn bản là nói không nên lời.

Toàn thân nàng ta đều là mồ hôi lạnh, ngực đau đớn không thôi, bên trong vẫn nặng nề như cũ, trong miệng có chút ngọt, nàng ta miễn cưỡng muốn nói ra mấy chữ sau, nhưng rốt cuộc vẫn không nhận được, “oa...” một tiếng phun ra một búng máu.

Vết máu đỏ tươi lan trên mặt đất, khiến tất cả mọi người chấn động, Hoàng thượng lâu rồi không phát giận lớn đến thế, hơn nữa còn tự mình động chân làm Đồng Sanh bị đá đến mức này.

Mọi người trong điện đều cảm nhận được lửa giận của Hoàng thượng, Viên Diệu Diệu thấy nàng ta học máu, sắc mặt trắng bệch, tâm tình nàng nhất thời phức tạp.

Lời nói của Hoàng thượng, nàng có thể hiểu rõ, trong lòng nàng cũng có suy đoán như vậy.

Tam hoàng tử chỉ là một đứa trẻ, nếu dỗ ngủ như bình thường, căn bản không thể xuất hiện tình trạng nửa canh giờ lại thức giấc khóc như thói quen như vậy. Khẳng định là có người cố ý nửa đêm không cho hắn ngủ, hơn nữa còn làm liên tục trong thời gian dài, mới có thể làm ra kết quả như vậy.

một đứa trẻ mà không có giấc ngủ ngon thì sao có thể có thân thể khỏe mạnh?

“Ngươi còn muốn xin tha? Đừng nói với trẫm, lời trẫm vừa nói ngươi nghe không hiểu. Ngươi luôn miệng nói, Tam hoàng tử không thích người lạ ôm, chỉ muốn ngươi và Quế ma ma ôm, cung nhân khác trong cung này không thể tới gần Tam hoàng tử, ngươi nói cho trẫm nghe, thói quen khóc nháo lúc nửa đêm không phải do các ngươi gây ra, thì là tại ai?”

Vệ Cảnh cười lạnh một tiếng, hắn đứng ở tại chỗ, lạnh như băng mà nhìn Đồng Sanh.

Hốc mắt Đồng Sanh đỏ bừng, bên trong toàn là nước mắt, nhưng nước mắt này không một chút nào đã động tim hắn. Ngôi cửu ngũ vốn đã không phải người thương hoa tiếc ngọc gì, thêm nữa, trong mắt hắn Đồng Sanh chỉ là một nô tỳ, càng không thể dâng lên tâm tư gì, cho nên dù Đồng Sanh có trực tiếp vút mị nhãn cho hắn, cũng chẳng có tác dụng gì.

“Vừa rồi còn nói với trẫm kích động như vậy, lên án Miêu tần, nhớ lại tiên hoàng hậu, làm trẫm nhớ lại đoạn thời gian ở cùng tiên hoàng hậu. Sao giờ một chữ cũng không nói ra được thế?” Vệ Cảnh chấp tay sau lưng đứng ở đó, trên mặt đều là nụ cười trào phúng.

Đồng Sanh không còn sức lực để nói chuyện, nàng ta chỉ có thể cắn chặt khớp hàm, không để bản thân học máu lần nữa.

Trong ngực nặng nề đã bắt đầu cuộn cuộn, giống như có thứ gì lại muốn tiếp tục trào ra.

“Nàng ta không thể nói, vậy ngươi nói!” Vệ Cảnh đi tới trước mặt Quế ma ma, một tay túm bà ta lên, biểu tình trên mặt âm ngoan.

không khí trong điện như đình trệ, bởi vì Hoàng thượng phát lửa giận to đến thế, hiển nhiên không có biện pháp vãn hồi.

Quế ma ma bị dọa đến nhũn hết tay chân, rồi cũng không nói nổi một chữ, miệng chỉ biết xin tha, nhưng Hoàng thượng căn bản không để ý tới.

“Trẫm muốn ngươi nói một chút xem các ngươi làm như thế nào để Tam hoàng tử không thể có mộng đẹp, chứ không muốn nghe các ngươi xin tha.” Tay hắn túm chặt vạt áo của Quế ma ma.

hắn càng nắm càng chặt, Quế ma ma cảm thấy càng thêm khó thở, mặt bà ta trợn lên, ngực khó chịu, miệng mở lớn như là tùy lúc đều có thể bị bóp chết.

Vệ Cảnh không dùng tay, ngay cả xin tha Quế ma ma cũng không thể nói được, hắn giống như muốn tự tay bóp chết bà ta.

Viên Diệu Diệu ngồi trên ghế, chỉ cảm thấy trong lòng không thoải mái, Đồng Sanh từng là người nàng tín nhiệm nhất, Quế ma ma cũng là nàng tự tay lựa chọn.

Nhưng hiện giờ hai người này đều có vấn đề, lại còn không phải vấn đề nhỏ, xuống tay với Tam hoàng tử, đó là việc nàng kiên quyết không chịu đựng được.

“nói.” Vệ Cảnh hơi chút buông lỏng lực đạo, làm Quế ma ma có cơ hội kéo dài hơi tàn.

Môi mỏng của hắn khẽ mở, phun ra chữ này.

Quế ma ma vừa trải qua cảm giác tiếp xúc trực tiếp với Tử thần, giờ phút này vì muốn bảo toàn mạng, tất nhiên đem hết những điều bản thân biết nói ra, chỉ sợ Hoàng thượng tức giận thì ngay cả cơ hội nói cũng không có.

“Lão nô biết Hoàng thượng gần đây đau sủng Miêu tần, lần trước Miêu tần còn đồ dành được Tam hoàng tử, liền sợ Hoàng thượng tiếp tục thăng vị cho nàng, tới lúc đến phi vị, Miêu tần sẽ có tư cách mang Tam hoàng tử nuôi ở bên người, đến lúc đó Hoàng thượng sẽ thành toàn cho nàng.”

Quế ma ma thở hổn hển, bắt đầu nói ra, sắc mặt bà ta vô cùng khó coi, nhưng lúc nói ra liền mạch không đứt.

Viên Diệu Diệu hít mắt lại, thấy đáng vẻ ghen lời trong đáy lòng của Quế ma ma, rốt cuộc hiện giờ cũng lựa chọn nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Người có khí thế

Editor: Chôm chôm

“Mẹ kế sao thân thiết được như mẹ ruột, hơn nữa, Miêu tần đang được sủng ái tới như vậy, hắn rất nhanh sẽ có con của mình. Đến lúc đó, sau khi mang Tam hoàng tử về bên người, nhưng vì tương lai kế thừa, chỉ sợ sẽ không lưu lại Tam hoàng tử.”

Lúc Quế ma ma nói tới đây, trên mặt lộ ra một phần cười lạnh, giống như đã mừng tượng ra được cảnh Viên Diệu Diệu ra tay với Tam hoàng tử.

“Cho nên người cô ý kéo trầm đến đây, sau đó đem chuyện này đổ vạ lên người Miêu tần?” Vệ Cảnh nhíu mày.

Quế ma ma lắc đầu: “không phải, lão nô bảo Đông Sanh đi tìm ngài, chỉ hy vọng ngài có thể thương tiếc Tam hoàng tử nhiều hơn, không nên chỉ đặt tâm tư lên người Miêu tần, mà quên đi sự tồn tại của Tam hoàng tử. Chỉ là lão nô không nghĩ tới Miêu tần cũng đến đây, lại còn bị ngài phát hiện ra sự dị thường của Tam hoàng tử.”

Viên Diệu Diệu không khỏi cười lạnh, nàng cảm thấy cực kì buồn cười với lời giải thích của Quế ma ma, hơn nữa còn vô cùng khó có thể tiếp nhận.

Nàng là nữ nhân của Vệ Cảnh, Tam hoàng tử là con trai của Vệ Cảnh, hai bên căn bản là không có chút xung đột nào. Quế ma ma vậy mà còn muốn Tam hoàng tử đến tranh sủng với nàng.

Có lẽ, tình yêu nam nữ xác thực sẽ ảnh hưởng đến tình cảm cha mẹ con cái, nhưng chuyện đó chỉ xảy ra khi Viên Diệu Diệu thổi gió bên gối chửi bới Tam hoàng tử, nhưng nàng không như thế.

“Người hắn đã sống quá lâu rồi, sống đến choáng váng. Lúc trầm ở bên Miêu tần, mười lần thì có đến chín lần nàng nhắc tới Tam hoàng tử, khuyên trầm đi thăm hắn nhiều hơn.” Vệ Cảnh cười lạnh, thần sắc trên mặt đều là khinh thường.

“Còn người lại là loại người lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Vệ Cảnh nói xong câu này, sắc mặt Quế ma ma càng thêm tái nhợt, bà ta có chút khó có thể tin, ngẩng đầu nhìn Viên Diệu Diệu, dùng một ánh mắt vô cùng xa lạ đánh giá nàng.

Quế ma ma không nói gì, nhưng Đông Sanh đã khôi phục một chút, ánh mắt nhìn về phía Viên Diệu Diệu vẫn hàm chứa bức bối.

Nàng ta ghen ngào mở miệng: “Thế thì sao, Miêu tần hiện giờ vẫn chưa có con, muốn được Hoàng thượng sủng ái, và về sau có thể nuôi nấng Tam hoàng tử, tất nhiên phải giả bộ vô cùng yêu thương hắn, để trải thảm cho việc nhận nuôi hắn sau này. Hoàng thượng chó bị nàng ta lừa, tiền hoàng hậu vẫn luôn nói, nữ nhân trong hậu cung chính là những người tâm địa gian xảo nhất.”

Đông Sanh nói trắng ra những lời này, hiển nhiên đã không còn quan tâm tư thế.

Những lời này rơi vào tai Viên Diệu Diệu, sắc mặt nàng càng thêm khó coi, không khỏi nheo mắt lại. Nàng thật không nghĩ tới, năm đó nàng nói ra mấy câu, trở thành lời để người khác công kích lại bản thân.

Tuy rằng câu nói kia là sự thật, nữ nhân trong hậu cung tâm địa gian xảo nhiều nhất, nhưng nàng chỉ ở trước mặt Đông Sanh nói lời này, căn bản chưa từng nói trước mặt Vệ Cảnh.

Nàng với Vệ Cảnh có tình cảm tốt, nhưng ở giữa vẫn cách ba ngàn giai lệ hậu cung, nàng luôn muốn giữ hình tượng của bản thân, nên sẽ không ngu ngốc nói ra loại lời đó, giống như cố ý chửi bởi nữ nhân khác.

Kỳ thật thì câu nói này cũng không cao minh, bởi vì bản thân Viên Diệu Diệu cũng là nữ nhân trong hậu cung, nàng nói lời ấy, cũng là gộp bản thân vào đó.

“Lấy hiểu biết của trăm với Diệu Diệu, nàng có khả năng sẽ nghĩ như vậy, nhưng kiên quyết sẽ không nói ra như thế. Nếu Diệu Diệu biết người ở nơi này dùng mấy lời nói hươu nói vượn này, huỷ hoại thanh danh của nàng, ta đoán nàng sẽ từ quan tài nhảy ra!”

Vệ Cảnh ban đầu khuôn mặt lạnh lùng, nhưng lúc nói đến thanh danh của Viên Diệu Diệu, khoé miệng hần lại hơi có chút cười, giống như nhớ tới sự tình gì đó.

Vdd nghe câu đó, bỗng nhiên có chút cảm động, nàng ho nhẹ một tiếng, trong lòng mặc niệm một câu.

Vẫn là Vệ Cảnh tử hiểu nàng, nàng hiện không thể nhảy ra từ trong quan tài, nhưng phi thường muốn nhảy dựng lên ghế.

Đây là lời nói từ miệng Đông Sanh, người nàng tín nhiệm nhất, quả thực làm nàng tức chết.

không phải là ý vào nàng là người chết không đối chứng sao, dù nàng có thật nói ra như thế, vậy cũng không thể tùy tiện nói ra. Dù nàng đã chết cũng không cho nàng giấc ngủ ngàn thu!

“Kéo xuống đi, để hai người các người sống trên đời này, Diệu Diệu sẽ không an tâm. Dám to gan lớn mật ra tay với Tam hoàng tử, với đáng vè này, về sau ra tay với trăm chỉ là chuyện sớm muộn.”

Vệ Cảnh phát tay, lập tức có người tiến lên chuẩn bị đem hai người kéo đi.

“Hoàng thượng, sao nô tỳ dám ra tay với ngài, ngài là người trong lòng của tiên hoàng hậu, nô tỳ dù có ngu xuẩn cũng sẽ không động thủ với ngài. Nhưng Miêu tần tuyệt đối không phải là người tốt, nàng ta mà lại có cùng tên với tiên hoàng hậu, bụng dạ khó lường, làm lòng người lạnh lẽo, mong Hoàng thượng minh giám, đừng để bị nàng ta lừa. Nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tam hoàng tử, xin Hoàng thượng cho nô tỳ một cơ hội.”

Nàng ta nâng cao giọng nói, trên mặt toàn nước mắt nước mũi, đương nhiên vẫn không quên nói Viên Diệu Diệu không tốt.

Tâm tình Viên Diệu Diệu hiện đã bình tĩnh hơn nhiều, cứ như vậy nhìn các nàng bị kéo đi, dù Đông Sanh cố gắng gào to, Hoàng thượng vẫn coi như không nghe thấy.

Chờ các nàng hoàn toàn bị kéo đi, trong điện khôi phục lại sự yên tĩnh.

Viên Diệu Diệu bỗng nhiên cảm thấy không thú vị, cung nữ thiếp thân mình tin cậy nhất cùng với vú nuôi tự tay mình lựa chọn, vậy mà lại làm ra trò khôi hài này, hơn nữa nàng còn không thể nói ra điều gì, rốt cuộc giờ phút này, nàng chỉ mang thân phận người ngoài cuộc.

“Tần thiếp cáo lui trước.”

Sắc trời bên ngoài đã tờ mờ sáng, Tam hoàng tử hiện đã ngủ tương đối yên ổn, hiển nhiên là sắp đến ban ngày, Quế ma ma và Đông Sanh cũng không dám động thủ.

Viên Diệu Diệu nói xong một câu như vậy, liền muốn trở về. Nhưng Vệ Cảnh lại đưa tay giữ nàng lại, không cho nàng đi.

“Sao vậy, tức giận?” hần nhẹ giọng hỏi.

Viên Diệu Diệu lắc đầu, trên mặt là nụ cười khổ: “Tần thiếp nào có tư cách để tức giận, Quế ma ma bà ta đã nghĩ rất sâu xa, tần thiếp tiếp tục ở đây cũng không có ý nghĩa.”

Nàng nói xong liền tránh thoát tay hần, không nghĩ tới hần nắm càng chặt, trước sau không cho nàng đi.

“Lúc tới là ngồi long tiển, lúc đi sao lại đi một mình. Đợi trăm.”

hần ấn nàng ngồi lên ghế, tất nhiên là không cho nàng đi.

hần đi đến mép giường, nhẹ nhàng bế Tam hoàng tử lên đùi đưa, tư thế vốn tương đối vụng về, vậy mà giờ đã trở nên vô cùng thành thạo. Hoàng thượng mặc một thân lông bào đen, dùng chỉ vàng thêu ngũ trảo kim long uy phong凛凛, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sắc mặt ôn nhu của hần khi bế Tam hoàng tử.

hần nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve sau lưng Tam hoàng tử, giống như ôn nhu cả đời này đều dành cho bé con trong ngực, mang theo vài phần quyến luyến.

Ngồi cưỡi ngũ khí thể mạnh mẽ ôm lấy đứa trẻ nhu nhược vô hại, nhìn đến vô cùng hài hoà, biểu tình trên mặt cũng rất ôn hoà.

Đây giống như là hình ảnh tốt đẹp nhất trên đời này, Viên Diệu Diệu cũng bị lấy nhiễm, trong lòng mềm mại đến rối tinh rối mù.

Lòng nàng run lên, dâng lên vô số cảm động, hy vọng thời gian có thể dừng lại ở giây phút này.

Phảng phất như nàng còn chưa chết, được thụ phong hoàng hậu, sau đó lẳng lặng ngồi trên ghế, nhìn nam nhân của nàng ôm con của bọn họ, ôn nhu vuốt ve sau lưng hắn, hy vọng hắn có giấc ngủ ngon.

Đến tận khi Tam hoàng tử hoàn toàn ngủ say, nên mới đem hắn đặt lên giường.

“đi thôi, trăm đưa nàng về, nàng có thể ngủ một chút.” Vệ Cảnh nhẹ nhàng giữ lấy tay nàng.

Viên Diệu Diệu thức một đêm, công thêm vừa nhìn thấy cảnh Hoàng thượng và Tam hoàng tử thân thiết, trong lòng có chút không chịu nổi, bất chợt đứng dậy, bước chân liên lạc đảo.

Cũng may Vệ Cảnh phản ứng nhanh, lập tức kéo nàng vào lòng, lúc này mới giúp nàng đứng vững được.

“Làm sao vậy? Thức đêm làm sắc mặt thật khó coi.” Vệ Cảnh cười khẽ một tiếng.

Trực tiếp bế nàng lên, Viên Diệu Diệu không phòng bị hắn đột nhiên làm vậy, nhìn dáng vẻ khản trương của nàng, Vệ Cảnh lại tiếp tục cười.

“Ngươi sao nhát gan như vậy, mới vừa rồi lúc tranh luận với Đông Sanh, đâu phải là dạng này, nhìn qua giống như một người đặc biệt có khí thế.”

Viên Diệu Diệu bĩu môi, không trả lời hắn, mà duỗi tay ôm cổ hắn.

Nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nỗ lực bày ra dáng vẻ có khí thế, Vệ Cảnh duỗi tay捏 sau cổ nàng, đưa nàng lên long tẩm.

Sau khi Viên Diệu Diệu trở về Như Ngọc cung, đúng là có thời gian ngủ một giấc thật ngon, còn Vệ Cảnh lại phải đi thẳng lên triều.

Nàng ngủ đến khi tự tỉnh, lúc đó, Thuý Trúc đã đợi ở bên cạnh chờ gọi.

“Hoàng thượng đâu?” Viên Diệu Diệu duỗi cái eo mỏi, trên mặt vẫn là bộ dạng chưa tỉnh ngủ.

Sau khi thức đêm luôn mệt mỏi như vậy, cho dù ngày thứ hai nghỉ ngơi cả ngày, vẫn không thể tốt lại được.

“Sau khi Hoàng thượng hạ triều, cũng về Long Càn cung ngủ, nhưng một chút đã phải dậy phê duyệt tấu chương. Hoàng thượng sai Ngự Thiện phòng hâm canh, chờ ngài tỉnh thì đưa tới. Ngài ấy nói ngài hôm nay phải nghỉ ngơi cho tốt, ngài ấy sẽ tới.”

Lúc Thuý Trúc nói mấy câu này, trên mặt toàn là sung sướng tươi cười, hiển nhiên là việc Hoàng thượng vì Miêu tần suy nghĩ kỹ càng đã hoàn toàn chinh phục nàng.

“Lại cười ngây ngô, không biết cái đầu ngô như hạt dưa của ngươi cả ngày suy nghĩ điều gì.” Viên Diệu Diệu nâng tay chọc trán nàng, nhún vai, giống như cảm thấy bất đắc dĩ với biểu hiện của Thuý Trúc.

Thuý Trúc vẫn cứ là bộ dạng vui vẻ sung sướng. “Nô tỳ thay ngài cảm thấy vui vẻ, nô tỳ nghe nói, Đông Sanh là người được sủng ái nhất bên cạnh tiên hoàng hậu, lúc trước Hoàng thượng xem mặt mũi của tiên hoàng hậu, nên đối với nàng ta cũng có vài phần hảo cảm. Buổi tối hôm qua, thiếu chút nữa nô tỳ cho rằng Hoàng thượng sẽ lựa chọn tin tưởng nàng ta...”

Lúc Thuý Trúc nói chuyện, mày nhăn lại, hiển nhiên là cảm thấy tình cảnh lúc đó nguy hiểm, nàng bị dọa quá mức.

Viên Diệu Diệu lắc đầu, thần sắc trên mặt cũng trầm thấp xuống.

Đông Sanh là do một tay nàng bồi dưỡng ra, kết quả lại biến thành kết cục này, trong lòng nàng ngũ vị tạp trần, thực sự không dễ chịu.

“Hoàng thượng có nói sẽ xử lý nàng ta như thế nào không?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Thuý Trúc lắc đầu, “còn chưa nói, buổi tối hôm qua Hoàng thượng cùng ngài thức đêm, tinh thần không được tốt. Nô tỳ nghe nói, lúc lên triều cũng đã đưa một thời gian, Hoàng thượng rất tức giận, cả Khang công công cũng bị ăn liên lụy, những người khác càng không nói gì thêm, sợ chọc phải phiền toái.”

Viên Diệu Diệu gật gật đầu, Hoàng Thượng cũng coi như bị loạn trong giấc ngoài.

“Dùng bữa tối xong, ta sẽ đi xem Đông Sanh.”

“Ngài đi xem nàng ta làm gì, lúc trước nàng ta luôn làm ngài khó chịu, nếu ngài muốn ra ngoài, không bằng đi Long Càn cung một chút.” Thuý Trúc thay nàng chải tóc, cắm lên một cây trâm, lúc nói ra đề nghị này, trên mặt toàn ý cười.

“Lời này là do Tiểu Khang tử dạy ngươi đúng không?” Viên Diệu Diệu ngẩng đầu, trên mặt mang theo biểu cảm tươi cười.

Thuý Trúc lập tức cúi đầu, hiển nhiên bị nàng đoán trúng.

Chương 50: Chết vẫn Đông Sanh

Editor: Chôm chôm

“Sau khi ngài ngủ say, Khang công công bị Hoàng thượng phái tới đây xem ngài, nô tỳ thấy sắc mặt hần không được tốt, nên lẩm miệng hỏi thăm vài câu. hần nói là bị Hoàng thượng phạt, chút nữa sợ là còn bị ăn gậy, nên nhờ nô tỳ nói một chút. Nếu ngài muốn đi ra ngoài, chỉ bằng đi qua Long Càn cung một chút, ngài tới đó, hoá khí của Hoàng thượng sẽ bị đánh tan không ít.”

Bộ dạng Thúy Trúc như phạm phải sai lầm lớn, “Nô tỳ cảm thấy đó là chuyện nhỏ, nên thuận miệng đồng ý, nói sẽ giúp hần hỏi một chút. hiện tại nghĩ lại, có phải nô tỳ đã phạm phải sai lầm lớn rồi không, thay ngài nhận lỗi, nếu ngài không đi Long Càn cung, đến lúc đó liệu Khang công công có hiểu nhầm ...”

Viên Diệu Diệu thấy nàng lại định nói mãi không ngừng, lập tức gờ tay ngăn nàng lại nói tiếp.

“Được rồi, ta không trách ngươi, ngươi không nên lúc nào cũng kêu kêu quất quất. Tiểu Khang từ không lòng dạ hẹp hòi như ngươi nói đâu, chỉ cần ta còn là phi tần được Hoàng thượng sủng ái, hần sẽ không oán ta, huống hồ hần chỉ là dùng chút thủ đoạn nói chuyện với ngươi. Cho dù hần không nhờ ngươi, ngươi cũng sẽ đề nghị như vậy với ta, muốn ta đi Long Càn cung một chuyến đúng không?”

Thúy trúc chớp chớp mắt, nghiêng đầu tự hỏi điều Viên Diệu Diệu nói, một lúc sau thì gật đầu.

Nàng đúng là sẽ nhắc Viên Diệu Diệu đi Long Càn cung, vốn dĩ trong nhận thức của nàng, tốt nhất chính là mỗi ngày Hoàng thượng và Miêu tần đều ở cùng nhau, như vậy chủ tử của nàng sẽ không sợ bị thất sủng.

“Khang công công biết nô tỳ sẽ nói với ngài, cho nên chỉ là thuận nước đẩy thuyền?”

Nàng ấy có chút khó tin hỏi một câu, hiển nhiên là không thể tin điều Viên Diệu Diệu nói.

Viên Diệu Diệu gật đầu: “Đó là đương nhiên hần vốn dĩ là kẻ gấp người nói tiếng người, gấp quý nói tiếng quý nhưng ngươi không cần lo lắng cứ thuận theo tự nhiên cùng hần giao tiếp là được hần sẽ không cố ý hại người.”

Trái tim vừa bị nâng lên của Thúy Trúc lại rơi xuống, tâm tư của nàng đều bị Tiểu Khang từ đoán được, điều này làm cho Thúy Trúc trong nháy mắt có chút hoảng loạn.

Rốt cuộc, nàng là người hầu hạ thân cận của Viên Diệu Diệu, tâm tư nhỏ của nàng bị đoán ra không sao cả, nhưng nếu liên quan đến điều Viên Diệu Diệu nói ra, nàng không thể chấp nhận nổi, khẳng định sẽ rời xa Khang công công.

Nhưng Viên Diệu Diệu đã dặn riêng nàng, lại làm nàng có chút nhenhỡm.

“Chủ tử, ngài chê nô tỳ như vậy, liệu có muốn đổi một đại cung nữ khác không, nô tỳ sẽ không đề tâm.”

Sau khi do dự một lát, Thúy Trúc đề nghị trắng ra như vậy.

Đầu tiên Viên Diệu Diệu sùng sốt, rồi phụt cười ra tiếng. “Con người ta đều muốn bò lên trên, ngươi thì lại chủ động bò xuống dưới, thật là hiếm gặp.”

Nàng nói như vậy, trên mặt Thúy Trúc lại hiện ra vài phần ngượng ngùng, nàng ấy duỗi tay sờ sau gáy.

“Nô tỳ thật sự quá ngu xuẩn, chỉ sợ làm hỏng việc lớn của ngài, ngài thật vất vả mới có thành tựu như hôm nay, từ một thường tại nhỏ lên đến vị trí hiện giờ. Có thể thấy sẽ thăng chức rất nhanh, nên không thể vì một người như nô tỳ mà làm hỏng tiền đồ của ngài.”

Thúy Trúc nói cực kỳ nghiêm túc, Viên Diệu Diệu xua tay. “Cứ là người đi, ngươi hợp ý ta, nói nhiều điều vô nghĩa như vậy làm gì.”

Hiển nhiên là nàng không đồng ý, trên mặt mang theo ý cười nhẹ trấn an Thúy Trúc vài câu, gánh nặng tâm lý của Thúy Trúc cũng giảm đi không ít, cuối cùng biểu lộ quyết tâm phấn đấu của mình với Viên Diệu Diệu, về sau, dù gặp chuyện gì cũng thông minh một chút, tránh gặp phải phiền toái.

Viên Diệu Diệu không phải chưa từng nghĩ đến đổi người, nhưng Thúy Trúc luôn tâm tâm trung thành với nàng, tuy nói tính cách không thích hợp để quản lý toàn bộ Như ngọc cung, nhưng sau đó lại nhớ đến kí ức bị Đông Sanh cắn một ngụm, nàng liền bỏ suy nghĩ đổi người.

Trong hậu cung này, tìm người thông minh không khó, tìm người vừa thông minh vừa trung thành không quá khó. Nhưng lòng người dễ thay đổi, ngắm lại Đông Sanh, lúc trước vừa thông minh lại luôn trung thành. Ví như lời mà Tiểu Khang từ nói với Thúy Trúc kia, nếu là Đông Sanh, thì nàng ta đã sớm chê cười mà nói cho Viên Diệu Diệu nghe.

Lúc ấy, nàng cảm thấy Đông Sanh dù chuyện lớn hay nhỏ đều nói cho nàng, cho thấy lòng tận trung, trên thực tế không phải là có ý nghĩ muốn nịnh hót lấy lòng sao.

Viên Diệu Diệu lắc đầu, trên mặt nàng lộ ra vài phần cười khổ, sau khi sự tình tới qua phát sinh, ở phương diện dùng người nàng có chút chướng ngại tâm lý, luôn miên man suy nghĩ nhiều như vậy.

Trước khi đi gặp đa, nàng phái người đi điều tra riêng một phen, sau đó mới ngồi liễn kiệu đi nơi nhốt người.

Đông Sanh và Quế ma ma không ở nhà tù, thân phận của các nàng ta chưa đủ tư cách, chỉ bị nhốt ở Hình Tư bộ, các nô tài mắc tội đều nhốt ở đấy, chờ lệnh trách phạt của chúa tể, sau đó cung nhân trong Hình tư bộ sẽ tiến hành trách phạt. Đến lúc đó bị đánh chết hay là trách phạt rồi được đưa về, tất cả đều phải xem ý của chủ tể.

Lúc Viên Diệu Diệu ngồi liễn kiệu tới nơi, cung nhân Hình tư bộ đã quỳ đầy đất, cung nữ dẫn đầu vội vàng đón tiếp, cẩn thận cùng nàng nói chuyện, còn sai mấy cung nhân khỏe mạnh bảo vệ, sợ cung nhân nào đó không có mặt ca phải nàng.

“Miêu Tàn nương nương ngài đã tới, nếu ngài muốn làm gì, chỉ cần phân phó nô tỳ một tiếng, nơi này suy cho cùng là nơi chịu hình phạt, chỉ sợ làm bẩn mặt ngài.”

Quả nhiên, nàng ta vừa dứt lời, bên trong đã truyền ra tiếng khóc xin tha, nhưng chỉ một lát đã không còn, hiển nhiên là bị bịt miệng.

“không sao, nơi nào cũng có chức năng của nó, các người cũng là làm việc theo lật pháp hậu cung. Tiên hoàng hậu quy định luật pháp, ngay cả Hoàng thượng cũng phải tuân thủ một câu, bốn tấn không phải là loại yếu ớt. Ta tới lần này là vì muốn gặp Đông Sanh và Quế ma ma.”

Viên Diệu Diệu xoa tay, biểu tình trên mặt muốn bao nhiêu hoà khí có bấy nhiêu hoà khí.

trên mặt mấy cung nhân Hình Tư bộ đều là vui vẻ, Miêu Tàn nương nương vậy mà khen ngợi bọn họ, đây là điều không hề lường trước.

sự tồn tại của Hình Tư bộ làm nhiều phi tần không quá hài lòng, rốt cuộc thì lật pháp hậu cung đã quy định rõ ràng, các phi tần không được tùy tiện dụng hình với cung nhân, dù sai lầm gì cũng phải chuyển đến Hình Tư bộ. Tuy nói mấy người mắc tội với các nàng đều phải chịu hình phạt, nhưng lại phải qua tay người khác vẫn làm cho các nàng thấy không thoải mái.

Khích lệ các nàng giống như Miêu Tàn nương nương vẫn là người đầu tiên.

“Mời nương nương, chỉ là Quế ma ma với Đông Sanh vừa mới chịu hình xong, có cần sai người mang các nàng ta đi rửa mặt chải đầu trước khi đến gặp ngài không?”

Viên Diệu Diệu lắc đầu xoa tay, cung nhân dẫn đường cũng không nói nhiều nữa, lập tức đi trước dẫn đường.

“Mời ngài, nếu có yêu cầu gì, cứ nói một câu là được ạ.” Cung nữ Hình Tư bộ hầu hạ nàng tiến vào rất có mắt nhìn mà lui ra ngoài, để Viên Diệu Diệu để nói chuyện.

“Các người cũng lui xuống đi.” Viên Diệu Diệu cũng đuổi hết cung nữ hầu hạ bên người xuống.

Đông Sanh và Quế ma ma được nhốt ở hai bên phòng giam khác nhau, hai người đều quần áo hỗn độn, xơ lụi ở trên giường, nhưng lại không có vết máu.

Chẳng qua mùi trong phòng giam không dễ ngửi, hai người các nàng đều một bộ dạng thờ thoi thóp, phảng phất giống như tùy lúc đều có thể ngất đi.

Viên Diệu Diệu an vị trên ghế, sửa sang lại làn váy một chút, dù bận vẫn ung dung nhìn hai người các nàng.

Đông Sanh bị đánh tương đối thảm, nhưng nàng ta vẫn còn trẻ, vẫn có thể chịu nổi. Vốn đang nằm trên giường đá mơ màng sắp ngủ, nhưng nghe được tiếng Viên Diệu Diệu, lại mở choàng mắt ra.

Giờ phút này, nàng ta mở to hai mắt nhìn gắt gao, chăm chăm Viên Diệu Diệu, giống như muốn nhìn đến từng lỗ trên người nàng.

“Nhìn ta làm cái gì?”

Đông Sanh hừ lạnh một tiếng: “Người đừng tưởng rằng hiện giờ Hoàng thượng tín nhiệm người thì người muốn làm gì thì làm. Chờ sau này Hoàng thượng thích phi tần khác, đến lúc đó vứt bỏ người, muốn khóc cũng không kịp.”

Nàng ta nói xong lời này, liền cười lạnh mấy tiếng, giống như đã nhìn thấy kết cục bi thảm của Viên Diệu Diệu.

“Về sau Hoàng thượng có sủng ái bất cứ ai, thì cũng sẽ không phải là người.”

Viên Diệu Diệu nhẹ giọng nói, thần sắc trên mặt tràn đầy ý trào phúng.

Đông Sanh sùng sốt một chút, nháy mắt trên mặt hiện ra vài phần xấu hổ, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Ta không hiểu Miêu tần đang nói gì? Ta chỉ là một nô tỳ mà thôi, sao có tư cách hầu hạ Hoàng thượng, cũng không có tâm tư kia. Sau khi ta tiến cung, các cô cô đã dạy rất kĩ, không thể quá mức tham lam, nếu không sẽ chết không có chỗ chôn thân.”

Thần sắc trên mặt Đông Sanh càng thêm lãnh đạm, thậm chí thanh âm cũng đè thấp vài phần.

“Ta nói gì, trong lòng ngươi rõ nhất. một đêm kia, lúc ngươi đi tìm Hoàng thượng, cài trên đầu là Vân văn trâm, trên người là mùi hoa nhài, quần áo màu hồng nhạt, tay phải đeo nhẫn, cổ tay trái đeo một cái vòng vàng và một cái vòng ngọc tím, trên chân là một đôi vòng ngũ sắc. Mặc dù đồ mặc trên người không quá tốt, nhưng cũng không sai biệt, ngươi rất thông minh. Ngươi biết mấy thứ đó không phải là đồ cung nữ được mang, cho nên ngươi thay đổi một chút trên trang phục.”

Tiếng nói của Viên Diệu Diệu càng thêm kiên định, nàng nhìn về phía Đông Sanh tràn ngập trào phúng.

Từng câu từng câu nàng nói ra, sắc mặt Đông Sanh cũng càng thêm khó coi, nàng ta giống như bị người bắt được nhược điểm lớn nhất, sắc mặt vụn bọ, thậm chí có cảm giác dữ tợn.

“Sao ngươi không nói gì, Quế ma ma, ngươi tới nói cho ta biết, cách ăn mặc kia của Đông Sanh giống ai?”

Viên Diệu Diệu cười lạnh một tiếng, thấy mặt nàng ta vàng như nến, lại đem mục tiêu chuyển về hướng Quế ma ma.

Quế ma ma nhìn khuôn mặt nhỏ kiêu diễm của nàng mà đánh cái rùng mình.

“Quế ma ma, sao ngươi không nói, nàng ta trang điểm như vậy đến cùng là giống ai?” Viên Diệu Diệu bức bách nói.

Quế ma ma nuốt nước miếng, theo bản năng trả lời: “Tiên hoàng hậu thích trang điểm kiểu này nhất.”

Viên Diệu Diệu cười lạnh nhìn về phía Đông Sanh, ý trào phúng trong mắt càng thêm rõ ràng.

“Ngươi luôn mồm nói sợ ta được sủng ái, đoạt mất nổi bật của Tam hoàng tử, kết quả chính bản thân nửa đêm giải trang thành bộ dạng tiên hoàng hậu thích nhất để đi tìm Hoàng thượng, cuối cùng là ráp tâm muốn làm gì? hiện tại ngươi nói với ta, ngươi không muốn bò lên long sàng? Loại lời này ngươi tin nhưng ta thì không, ngươi hỏi một chút xem Quế ma ma có tin không?”

Sở dĩ Viên Diệu Diệu cảm thấy Đông Sanh căn bản không quan tâm đến Tam hoàng tử là vì, thứ nhất, Đông Sanh làm ra việc không thể tha thứ với Tam hoàng tử, làm cho hắn không thể nghỉ ngơi thật tốt, tuy rằng nàng ta tìm ra một lý do đường hoàng, nhưng một chữ Viên Diệu Diệu cũng không tin. Hai là, nàng gặp Đông Sanh hai lần, Đông Sanh trang điểm cực kì giống bộ dạng của nàng trước kia, cách ăn mặc này không cần nói cũng biết.

Tuy rằng Đông Sanh ở các chi tiết cất giấu thật cẩn thận, nhưng lại không thể tránh thoát khỏi ánh mắt của Viên Diệu Diệu, dù sao trước kia nàng cũng đã dùng qua cách thức trang điểm này.

Chẳng qua hiện giờ nàng lại không có thói quen này, bởi vì Viên Diệu Diệu hiện tại và tiên hoàng hậu không phải cùng một phong cách, cho nên cách trang điểm tất nhiên cũng sẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chân tướng bại lộ (cuối)

Editor: Chôm chôm

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, Quế ma ma khó có thể tin mà nhìn Đông Sanh, bà ta không nghĩ tới, nha đầu này lại có tâm tư như vậy.

“Bản thân ngươi muốn bò lên giường của Hoàng thượng, nhưng lại thấy trong mắt Hoàng thượng chỉ nhìn thấy bản thân, mà không thấy ai khác, nên trong lòng huyệt hẫng, cho nên ngươi muốn lợi dụng Tam hoàng tử, dù sao Tam hoàng tử cũng là huyết mạch tiên hoàng hậu lưu lại, Hoàng thượng tất nhiên yêu thương hắn, dù chỉ là chút gió thôi cô lay, Hoàng thượng căn bản không thể nghĩ điều gì khác, chỉ nghĩ đến Tam hoàng tử.”

“Quế ma ma là vú nuôi của Tam hoàng tử, nhưng cũng là người của tiên hoàng hậu, tình cảm của ngươi và bà ta rất tốt, lừa gạt bà ta rất dễ đạt được mục đích.”

“Chỉ là bản thân không biết, Quế ma ma không biết ngươi muốn bò lên long sàng của Hoàng thượng, đã hoàn toàn trở thành công cụ của ngươi, nhưng cũng là do bị ngươi lừa, không muốn bản thân quá đắc sủng. Nhưng bất kể vì điểm gì, chỉ bằng việc bà ta dám ra tay với Tam hoàng tử, đã có thể thấy bà ta là lão hồ đồ, đến cả chủ tử cũng dám động tay.”

Viên Diệu Diệu không buông tha ai, từng câu từng chữ phân tích hành động của Đông Sanh lúc trước, trên mặt mười phần ý cười lạnh.

Đông Sanh mở to hai mắt, thần sắc hung ác nham hiểm mà nhìn nàng, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi làm người khác có chút cảm giác sợ hãi.

Quế ma ma hít sâu một hơi, ngoài sự khiếp sợ bên ngoài, bà ta còn cảm thấy sợ hãi trong nội tâm.

“Đông Sanh, lời nàng ta nói là sự thật sao? Ngươi cần bản không muốn giúp Tam hoàng tử tranh sủng, mà muốn thông qua Tam hoàng tử để đạt lực chú ý của Hoàng thượng, sau đó bò lên long sàng?”

Giọng nói bà ta tràn ngập sự run rẩy, hiển nhiên là khó có thể tin, thậm chí mang theo vài phần chờ đợi, dường như hy vọng có thể cho bà ta một đáp án phủ định.

Đông Sanh do dự một lát, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Quế ma ma, liền nhìn thấy cặp mắt đầy chờ đợi kia, lời biện minh đã tới miệng, lại không thể nào thốt ra được.

“Ma ma, ta không có tâm tư đó, ta chỉ muốn làm thật tốt, bảo vệ Tam hoàng tử. Tam hoàng tử là huyết mạch tiên hoàng hậu lưu lại, cho dù lần này đập đổ Miêu tần, sau này sẽ có những Trương tần Lý tần, biện pháp tốt nhất là có một người chúng ta quen biết làm phi tần, sau đó đem Tam hoàng tử nuôi ở bên người, như vậy nhất lao vĩnh dật (vất vả một lần, yên tâm suốt đời), không bao giờ sợ có người ra tay với Tam hoàng tử.”

Đông Sanh ấp ủ một chút rồi nói ra đáp án đó.

Chân Quế ma ma mềm nhũn, lui về sau hai bước, thần sắc khó có thể tin hiện rõ trên mặt, thậm chí còn mang theo khủng hoảng.

“Lời ngươi nói là có ý gì, lúc trước sao ngươi không nói rõ ràng với ta. Nếu ngươi nói với ta mấy lời hôm nay, ta sẽ không đồng ý, các phi tần khác đều là lang sói, đã tâm mưu phần nên sẽ muốn hại Tam hoàng tử, vậy chẳng lẽ ngươi biến thành phi tần thì là cừu sao?”

Quế ma ma liên tục lắc đầu: “Con người đều sẽ thay đổi, hiện giờ ngươi còn chưa tới vị trí kia, mà đã biến thành bộ dạng mà ta không quen biết, nếu sau này mà lên làm phi tần, chỉ sợ sẽ càng không không chế được.”

“Ma ma, ngươi đừng để bị Miêu tần mê hoặc, ta sao có thể giống nàng ta, ta là người được một tay tiên hoàng hậu đề bạt lên. Vẫn luôn cùng ngươi ở bên Tam hoàng tử, nhìn hắn lớn lên từng chút một, đến bây giờ biết cười biết bò, làm sao có thể giống nàng ta?” Đông Sanh có vẻ phi thường nôn nóng, vội vàng nâng cao thanh âm giải thích.

Tinh thần Quế ma ma sa sút, bất kể Đông Sanh giải thích như thế nào, biểu cảm trên mặt bà ta vẫn không có thay đổi gì quá lớn.

“Lúc trước ngươi nói nếu Miêu tần làm mẹ kế, sẽ đối xử với Tam hoàng tử ra sao, chẳng lẽ ngươi thì không phải mẹ kế? Cho dù ngươi và Tam hoàng tử có thân cận thân nào, cũng không phải do ngươi sinh ra, lúc trước ngươi còn lừa gạt ta, chỉ bằng điểm ấy, đã thấy tâm tư của ngươi chẳng tốt đẹp gì. Tóm lại, ta và ngươi giờ đều đã ở chỗ này, chẳng còn gì để biện minh nữa.”

“Lão nô thệ với sự tín nhiệm và dặn dò của tiên hoàng hậu, sau này khi về với nền đất, sẽ tạ tội với ngài.”

Quế ma ma phát tay, ngồi xuống cạnh giường, ngậm miệng lại, bộ dạng một câu cũng không muốn nói thêm.

Xung quanh lần nữa rơi vào sự yên tĩnh, Viên Diệu Diệu như mộng mị, cứ như vậy ngồi trên ghế xem các nàng cãi nhau.

Hiện tại, chú ý của Quế ma ma là không nói lời nào, chỉ còn lại một mình Đông Sanh gấp đến độ dậm chân, nhưng dù nàng ta giải thích như thế nào, đều không có ai đáp lại.

“Bản lĩnh của Miêu tần nương nương thật lớn, chỉ cần đơn giản nói mấy câu, đã chia rẽ hoàn toàn ta và Quế ma ma. hiện giờ trong lòng ngươi nhất định đang dương dương tự đắc đi?”

Đông Sanh thấy Quế ma ma không phản ứng với mình, liền đem lửa đạn nhắm vào Viên Diệu Diệu, trong ánh mắt ngày càng chứa hận ý, giống như muốn đem nàng đang sống sờ sờ đi xé nát.

Viên Diệu Diệu nghe lời nàng ta nói, không khỏi cười lạnh liên tục.

“Nếu so sánh với ngươi, thì bản lĩnh này của ta có là gì. Ngươi luôn miệng nói vì suy nghĩ cho Tam hoàng tử, sẽ không giống các phi tần khác, động tâm tư trên người Tam hoàng tử. Còn nói ngươi trọng tình trọng nghĩa, ngươi được một tay tiên hoàng hậu đề bạt, Tam hoàng tử là huyết mạch tiên hoàng hậu lưu lại, dù hy sinh tính mạng cũng phải đối tốt với hắn.” Viên Diệu Diệu lù lù bất động, biểu tình của nàng hiện tại rõ ràng đã tính sẵn trong lòng.

“Chẳng lẽ ta nói sai sao?” Đông Sanh cười lạnh.

“Đúng hay sai ta không biết, nhưng ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, vì sao ngươi phải lăn lộn Tây Dung? Nàng ấy hiện giờ còn bệnh nặng trong người, hơi thở thoi thóp, mắt thấy hồn sắp về quê cũ, nhưng ngươi trong lúc đó lại tính toán xem làm thế nào để trở thành phi tần, ngươi không cảm thấy chính mình tàn nhẫn độc ác sao?”

Tiếng Viên Diệu Diệu vừa nói ra, Quế ma ma và Đông Sanh cùng ngẩn ra một chút.

“Tây Dung bị làm sao? Nàng ấy không phải tự bị sinh bệnh sao? Lúc trước không biết tại sao lại bị mắc bệnh thủy đậu, bên Tam hoàng tử khẳng định sẽ không muốn nàng ấy đến hầu hạ, về sau vẫn luôn không tốt. Nhưng thái y vẫn kê thuốc cho nàng ấy, nói là sẽ tốt lên...”

Quế ma ma vẫn có tình cảm với Tây Dung, lập tức đứng dậy, nồn nóng dò hỏi.

Đông Sanh và Tây Dung đều là đại cung nữ bên cạnh tiên hoàng hậu, tình cảm lúc trước của hai người rất tốt, là phụ tá đắc lực của tiên hoàng hậu.

Chẳng qua tính cách Đông Sanh trầm ổn hơn, nên mới được làm sớ mật, hiện giờ nhắc tới Tây Dung, Quế ma ma tất nhiên nghe ra có ẩn ý trong đó, lập tức nồn nóng dò hỏi.

Sắc mặt Viên Diệu Diệu càng thêm lạnh lẽo, ánh mắt không tốt nhìn về phía Đông Sanh.

“Đó không phải là do phát đậu mùa, tính tình Tây Dung ngay thẳng, cho dù vì bất cứ lý do gì, nàng ấy cũng sẽ không đồng ý việc tổn thương Tam hoàng tử để đạt được mục đích. Cho nên để tránh biến cố xảy ra, Đông Sanh trực tiếp muốn Tây Dung bị bệnh, để chỉ cần cùng ma ma thương lượng. Quế ma ma rõ ràng đã là lão hồ đồ, nên sẽ dễ dàng lừa gạt hơn một chút. Chờ đến khi sự việc thành công, chỉ cần đá văng đi là xong.”

Viên Diệu Diệu trào phúng cười, “Người luôn nói bốn tần là người thủ đoạn, Tây Dung với người tình như chị em, mà người lại dùng đến loại thủ đoạn hạ tiện như vậy, đêm khuya nằm mộng, người không cảm thấy thẹn trong lòng sao?”

Khuôn mặt Đông Sanh vận vẽ, tới giờ phút này, kế hoạch của nàng ta đã bị vạch trần toàn bộ, không còn gì để giấu diếm nữa.

Nàng ta không giải thích, chỉ là sắc mặt nhìn Viên Diệu Diệu có chút dữ tợn.

“Ta chỉ dùng một chút thủ đoạn mà thôi, đợi sự việc thành công, sẽ lập tức khôi phục lại sức khỏe của nàng ấy. Huống hồ tục ngữ có câu, một người đắc đạo gà chó lên trời (ý giống câu một người làm quan cả họ được nhờ). Lúc trước chúng ta đều đi theo tiên hoàng hậu, bây giờ ngài đã đi, tuy rằng tình cảm của Hoàng thượng với ngài ấy vẫn còn, nhưng sự xuất hiện của người đã uy hiếp nghiêm trọng đến đại vị của tiên hoàng hậu. Hoàng thượng quên tiên hoàng hậu chỉ là chuyện sớm muộn, tóm lại, ta mưu sự một phen, nếu có thể một bước lên trời cũng tốt hơn là bị người khác động đến.”

Nàng ta nói ra đạo lý rõ ràng, hiển nhiên là ý tưởng này đã nấn ná ở trong lòng rất lâu, hiện tại bị Viên Diệu Diệu bắt được, mới nói ra.

Quế ma ma sợ ngây người, bà ta giờ tay chỉ vào Đông Sanh, giọng nói run rẩy.

“Người đã nghĩ như vậy, mà còn dám nói với ta rằng tất cả đều là vì Tam hoàng tử. Ta quả nhiên là lão hồ đồ, vậy mà có thể không suy nghĩ kỹ càng đã đồng ý với người. Tây Dung đối xử với người như tỷ tỷ ruột thịt, thế nhưng người lại hại nàng. Bệnh thủy đậu sao có thể dễ dàng trị khỏi như vậy, tính tình Tây Dung khiêu thoát (không hiểu nghĩa từ này, nàng nào biết thì góp ý cho ta nha), lại không được đại phu tốt chữa trị, chỉ sợ trên mặt sẽ bị lưu lại sẹo, người hại nàng như vậy, đến khi tới tuổi ra khỏi cung, nàng sao còn đường sống!”

Quế ma ma tức giận đến phát run, nhưng cũng không thay đổi được gì.

Mọi việc đều đã xảy ra rồi, thương tổn của Tam hoàng tử cũng đã tạo thành, tên đã bắn ra không thể quay lại.

Huống chi, giờ hai người các nàng đã bị nhốt ở nơi này, kết cục không cần nói cũng biết.

“Từ trước đến giờ ta không phát hiện ra người lại có dã tâm lớn đến vậy.” Viên Diệu Diệu hừ lạnh.

Đông Sanh như bị đâm phải đuôi, lập tức kích động dị thường, nàng ta trực tiếp gân cổ kêu to: “Người thật đúng là xen vào việc của người khác, việc này có liên quan gì đến người!”

Đối với loại rối loạn lên án này, Viên Diệu Diệu chỉ cảm thấy buồn cười, nếu không phải hai người Đông Sanh tìm nàng gây phiền toái trước, nàng sẽ không thể chú ý tới chuyện xung quanh.

Huống hồ, Tam hoàng tử là huyết mạch của nàng lưu lại, nàng tất nhiên sẽ đối xử tốt, nếu không đến lúc nào đó, hối hận cũng muộn.

“Ta thích nhất là vết bớt trên cánh tay Tam hoàng tử, mọi người đều nói nó giống mặt trời, nhưng ta lại thấy nó giống ánh trăng.”

Viên Diệu Diệu mỉm cười nhìn hai người, tiếng nói tinh tế thốt ra một câu này.

Hai người kia ngay lập tức như bị ai đó bóp cổ, một chữ cũng không thể nói ra, chỉ ngây ngốc mà nhìn nàng, không biết nên phản ứng ra sao.

“Ánh trăng rất tốt, cũng có thể chiếu sáng khắp mặt đất, mà ánh sáng lại vô cùng nhu hòa, sẽ không làm người ta thấy nóng, giống như bị uy hiếp...”

Hai người đối diện rõ ràng đã vô cùng hoảng loạn, mỗi một câu mà Viên Diệu Diệu nói thêm ra, hai người càng như chim sợ cành cong, tay chân không biết nên để nơi nào.

“Người là ai?” sắc mặt Đông Sanh trắng bệch, run rẩy hỏi ra.

Khó trách hai người khiếp sợ như vậy, chủ yếu là vì mấy lời này đều là lời nói tiên hoàng hậu chỉ nói riêng với bọn họ.

một cái bớt hình tròn trên ngực của một hoàng tử, đường nét càng giống mặt trời càng tốt, nếu sau này có thể lên làm ngôi cửu ngũ, vậy càng có cảm giác tôn quý.

Nhưng mẹ đẻ cầu Tam hoàng tử là tiên hoàng hậu lại ngườ ngẫm nói với các nàng, tình nguyện muốn cái bớt này giống trăng tròn, sẽ không chọc người, sẽ không hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Đương nhiên cũng chỉ là một cái bớt mà thôi, Viên Diệu Diệu vừa mới sinh xong, tất cả mọi người còn cho rằng tiên hoàng hậu còn chưa phục hồi sau sinh, cho nên chỉ suy nghĩ trong lòng những điều đó.

Vốn chỉ là bí mật nhỏ vài người biết, nhưng hiện giờ một người ngoài như Miêu tần lại nói ra, hơn nữa lại không sai một chữ, như vậy quá kinh khủng.

Các nàng là hai người hầu thân cận bên cạnh tiên hoàng hậu, có thể khẳng định không thể tiết lộ ra ngoài, nên việc Miêu tần làm sao biết được, cũng không thể nào tra ra.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đập đầu chết

Editor: Chôm chôm

“Những lời này là ai nói cho người biết? Có phải là Tây Dung không?” Đông Sanh thấy nàng chỉ cười mà không trả lời, cả người càng thêm hoảng loạn.

Nàng ta đột nhiên đi về phía trước, nắm vào cửa nhà lao,, nếu không phải có những thanh gỗ nhà lao cản trở, nói không chừng, giờ phút này, nàng ta đã tóm lấy cổ áo Viên Diệu Diệu, cẩn thận hỏi ra nghi vấn.

Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng nâng khóe miệng, trên mặt mang theo vài phần khinh thường, “Người đoán xem.”

Môi mòng của nàng khê mở, cố ý chỉ nói ra mấy chữ này, lập tức làm cho tiếng lòng Đông Sanh càng thêm rối loạn, thần sắc trên mặt có chút dữ tợn.

“Nhất định là Tây Dung nói cho người biết, nếu người đã đi gặp nàng, khẳng định là do nàng tin vào lời người nói, cho rằng ta hại nàng, cho nên liền đi theo phe của người phải không? Nhất định là như thế, nếu không người sao có thể nói ra những lời ấy, đó là, đó là...”

Đông Sanh không ngừng thì thầm ở trong miệng những lời này, không biết đến cùng là do nàng ta quá khủng hoảng không nói ra lời, hay là do không muốn nói nhiều lời.

“Ta chưa gặp Tây Dung, ta định đi xem các người trước rồi mới đi gặp nàng ấy. Người nghĩ rằng nàng ấy nói với ta cũng là bình thường, rốt cuộc lúc ấy, Viên Diệu Diệu còn một chân dẫm quả táo nhỏ, một châm đâm một món trang sức, để cho các người đoán xem đó là gì...”

Viên Diệu Diệu thông thả ung dung nói, từng câu từng chữ nói ra như đang nhàn nhã chê cười.

Nhưng Đông Sanh và Quế ma ma lại hoàn toàn thay đổi sắc mặt, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương tràn ngập sợ hãi.

Người trước mắt có thể miêu tả rõ ràng tỉ mỉ những sự việc ngày hôm đó, điều này đã không còn nằm trong phạm vi các nàng ta có thể không chế.

Nếu lúc trước còn có thể an ủi chính mình, có thể là do Tây Dung nói chon n, nhưng lúc sau Tây Dung ra ngoài, những việc phát sinh sau đó chỉ có ba người các nàng biết mà thôi.

“Người, người là...” Đông Sanh lùi về sau hai bước lớn, trên mặt biểu tình giống như nhìn thấy quỷ.

Trong phòng giam bên cạnh, trên mặt Quế ma ma cũng là thần sắc khó có thể tin, bà ta bị dọa đến chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

“Ta là Viên Diệu Diệu mà, không phải các người đã biết rồi sao?”

Viên Diệu Diệu duỗi tay sờ cây tram trên tóc, cười khê, hướng các nàng ta chớp mắt, mang theo vài phần nghịch ngợm.

Nàng nâng cao giọng nói, tràn đầy giao hoạt, ngữ khí nói chuyện và thần thái giống hệt tiên hoàng hậu lên biểu hiện lúc nói chuyện với các nàng ta.

Giống như một tiểu cô nương đáng yêu chưa trải sự đời, tiên hoàng hậu có thói quen này, ngoài Thái hậu, nàng là nữ nhân có địa vị cao nhất hậu cung, nên nàng luôn phải biểu hiện ra một cỗ khí thế, nhưng trên thực tế, nàng không thích loại cảm giác đó, nên khi pữ trước mặt người bên cạnh, liền biến thành loại cảm giác xinh đẹp đáng yêu.

“Ta biết người và tiên hoàng hậu trùng tên họ, nhưng người làm sao mà biết những việc này, không có khả năng. Nếu không phải là người cực kì thân cận, căn bản không thể biết những việc này!”

Đông Sanh lắc đầu, nàng ta liền tiếp lùi về sau, dẫm phải hòn đá nhỏ, lao đảo một chút rồi ngã xuống mặt đất.

Viên Diệu Diệu vẫn một bộ biểu tình cười khê, nàng chớp chớp mắt, tận tình thưởng thức sự chật vật trong giờ phút này của Đông Sanh.

“Bởi vì ta không chỉ trùng tên họ với nàng, hơn nữa...”

Nàng cố ý tạm dừng lời nói, nâng chân bước đến gần cửa nhà lao, nhìn Đông Sanh đang ngã ngồi trên mặt đất, lại liếc Quế ma ma đang không biết phải làm sao.

“Ta chính là nàng, nàng chính là ta.”

Tiếng nói của Viên Diệu Diệu ép tới cực thấp, dù sao thì cũng tai vách mạch rừng, nhưng lời nàng nói dù nhỏ, cũng đủ để hai người kia nghe được.

“Chuyện này không thể nào, không có khả năng!” Đông Sanh té lộn nhào, bò lên phía trước, hướng bàn tay về phía nàng. Viên Diệu Diệu đứng lúc lùi về sau, đôi tay Đông Sanh thò ra ngời nhà lao, nhưng không thể nào tóm được dù chỉ một góc áo của nàng, chỉ có thể khua khoắng trong không trung.

Cả người Quế ma ma xơ lụi trên mặt đất, bộ dạng như có hàng ngàn câu hỏi, cũng không biết là có tin lời nàng nói hay không.

“Lão nô thật có lỗi với tiên hoàng hậu, bất kể là thật hay giả, chỉ xin Miêu tần nương nương để ý tới Tây Dung một chút, nàng là một đứa nhỏ tốt, chỉ là tính tình quá thẳng.”

Quế ma ma sửa sang lại một chút cung trang trên người, lúc nói xong câu đó, liền đứng lên, chạy đến vách tường đâm đầu vào.

“Đông...” một tiếng trầm vang, máu văng khắp nơi.

Viên Diệu Diệu và Đông Sanh đều sững sốt một chút, đặc biệt là Viên Diệu Diệu, dù sao Quế ma ma cũng là người do nàng tự mình lựa chọn, lúc Tam hoàng tử còn chưa sinh ra, nàng đã mang Quế ma ma đến bên cạnh hầu hạ.

một phần là muốn thâm nhập hiểu biết về Quế ma ma, một phần khác cũng muốn Quế ma ma hiểu rõ tính cách của nàng, đến lúc chăm sóc Tam hoàng tử, Quế ma ma sẽ hiểu được dụng ý lúc nàng nói chuyện.

Người đã từng sớm chiều ở chung, sao có thể trở mặt nhìn bà ta chết ngay trước mặt mình như vậy.

Máu tươi đầm đìa, hơn nữa, Quế ma ma trực tiếp té lộn trên mặt đất, bộ dạng không hề nhúc nhích, hẳn là không thể cứu sống được nữa.

“Người vừa lòng chưa? Người giết chết Quế ma ma, nhất định là người đã sử dụng thủ đoạn nào đó, mới có thể giả dạng làm tiên hoàng hậu, người mà cũng xứng là Tiên hoàng hậu? Nếu thật là tiên hoàng hậu, ngài ấy không có khả năng không quan tâm đến chúng ta, mặc kệ chúng ta, là do người muốn hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt mê hoặc chúng ta.”

“Quế ma ma quá ngốc, vậy mà tin là thật, còn đi đập đầu tự sát, nhưng ta thì không ngốc, ta sẽ không tự sát trước mặt người!”

Tiếng nói Đông Sanh nâng cao bén nhọn, hai mắt nàng ta đỏ bừng, hướng bàn tay về phía nhà tù cách vách. Nhưng khoảng cách giữa nàng ta và Quế ma ma quá xa, nàng ta không thể chạm vào được.

Viên Diệu Diệu sững sốt một lát mới phục hồi lại tinh thần. nàng tuy rằng đang ép bách hai người này, nhưng cũng không hề muốn bức tử các nàng.

Quế ma ma cứ như vậy mà trực tiếp đâm tường, chỉ sợ là do đã tin tưởng lời nàng nói.

Bởi vì không còn mặt mũi nào đối mặt với tiên hoàng hậu, cho nên lấy cái chết tạ tội.

“Viên Miêu Miêu, người thật tàn nhẫn. người đâu tới đây, nàng ta muốn giết người, Quế ma ma đã bị nàng ta giết chết, nàng ta chính là yêu nữ!”

Đông Sanh đã hoàn toàn mất đi lý trí, lôi kéo cửa nhà lao, lớn tiếng kêu to, nếu không phải có những thanh gỗ chống đỡ, không chừng giờ phút này nàng ta đã sớm lao tới chỗ Viên Diệu Diệu, tay dẫm chân đá.

Rất nhanh liền có người tiến vào, là cung nữ quản lý Hình tư bộ, nhưng nàng ta cũng sẽ không nghiêm túc nghe xem Đông Sanh hô gì, mà là tay cầm chặt một cây gậy, xông lên đánh xuống cửa nhà lao.

Đông Sanh vô ý bị đánh trúng một cái vào ngón tay, nàng ta lập tức kêu thảm thiết, đột nhiên rút tay lại, ôm chính bản thân, thống khổ rên rỉ giống như bị đánh gãy ngón tay.

“Kêu cái gì mà kêu, Miêu tần nương nương tới xem các người, là phúc khí của các người. Vậy mà dám hô đánh kêu giết, đừng để lát nữa thật sự đánh chết các người.”

Những câu nói uy hiếp này đã quen miệng nói ra, mở miệng liền tới. Nhưng lúc cung nữ này xoay người lại đối diện với Viên Diệu Diệu, đã thay thành bộ dạng khác, vốn đang từ trạng thái hung ác cực, đối mặt với nàng lập tức mang ba phần tươi cười.

“Miêu tần nương nương, ngài không có việc gì chứ? Ngài yên tâm, các nàng ta bị áp giải đến nơi này, luôn nghĩ làm thế nào để có thể thoát ra, tâm địa

gian xảo hơn nhiều. Ngài không cần quá để ý, nếu có chút bất mãn nào, cứ nói cho nô tỳ, nô tỳ giúp ngài trừng trị nàng ta, không cần tự ngài động thủ, tránh làm bẩn tay ngọc của ngài.”

Cung nữ quân sự nói ra cực kì tự nhiên, Đông Sanh không còn dám kêu to, chỉ dám ôm ngón tay bọ thương, mở to hai mắt nhìn về phía Viên Diệu Diệu, nhìn chăm chăm giống như nhìn kẻ thù giết cha.

Viên Diệu Diệu nói với cung nữ quân sự: “Tạm thời không cần dụng hình với nàng ta.”

Tâm tình giờ phút này của nàng cực kì phức tạp, Đông Sanh hầu hạ nàng nhiều năm như vậy, không có công lao, cũng có khổ lao.

Chỉ là Đông Sanh dám xuống tay với Tam hoàng tử, là chủ mưu, điều này là việc nàng khó chấp nhận nổi.

Nhưng tóm lại thì vẫn luyến tiếc nàng ấy bị tấn, liền đề thấp thanh âm dặn dò.

“Miêu tần nương nương, ngài nói gì vậy? Nô tỳ nghe không rõ.”

Cố tình cung nữ quân sự lại muốn hỏi lại lần nữa.

Viên Diệu Diệu lần nữa cùng Đông Sanh đối diện, trong mắt Đông Sanh chỉ có chán ghét cùng thần sắc sợ hãi, sớm không còn tôn kính và kính yêu lúc trước.

Đây không phải Đông Sanh mà nàng biết, Viên Diệu Diệu thờ dài một hơi.

“không có gì, ta nói người nên phạt thế nào thì phạt thế ấy, không cần bận tâm về mặt mũi của ai.”

Cung nữ quân sự cho rằng đã hiểu rõ ý tứ của nàng, lập tức miệng đầy đảm bảo: “Đó là đương nhiên, nàng ta dù sống hay chết cũng không có liên quan gì đến Miêu tần nương nương, nô tỳ sẽ làm nàng ta sung sướng.”

Viên Diệu Diệu xoay người rời đi, không hề quay đầu lại nhìn dù một cái.

Đến tận khi ra ngoài, nàng mới sai Thúy Trúc đưa bạc cho cung nữ quân sự, “Người mời thái y đến xem Quế ma ma, nếu không thể cứu, hãy lo hậu sự cho bà ta.”

Cung nữ quân sự lập tức nhận bạc, đương nhiên không quên luôn miệng khen Viên Diệu Diệu là bỏ tất sống, đối đãi với cung nữ mắc tội mà vẫn rộng lượng hiền tuệ.

Chờ nàng đi rồi, cung nữ nhỏ đứng đó lập tức tiến lên hỏi: “Quân sự cô cô, sao takhông thể hiểu được ý tứ của Miêu tần nương nương, Quế ma ma và Đông Sanhkhông phải có thù oán với nàng sao? Sao lại cho nhiều bạc muốn an táng bà ấy.”

Cung nữ quân sự cười khẽ, cất bạc vào người, trên mặt mang theo vài phần khinh thường.

“Ta làm sao mà hiểu được ý tưởng trong lòng chủ tử, nhưng chắc là vì muốn thể hiện mình là người có tấm lòng nhân hậu. Hoàng thượng luôn thích nữ nhân lương thiện, trước mắt Miêu tần là chủ tử nổi bật nhất hậu cung, tất nhiên không thể biểu hiện ra bộ dạng hung ác, nếu để Hoàng thượng biết, cho rằng người bên gối là ác phụ, nếu là người, người có thể ngủ yên ổn sao?”

Nàng duỗi tay chọc trán tiểu cung nữ, tiểu cung nữ lập tức gật đầu đồng ý.

Ngẫm lại, nếu Hoàng thượng biết người bên gối là ác phụ giết người không chớp mắt, chắc chắn là sẽ ngày đêm đều khó yên giấc, có thể giết người khác, thì cũng có thể giết hẳn.

“cô cô nói đúng, Miêu tần nương nương nếu thật sự là người lương thiện, sẽ không thể nào bức tử Quế ma ma. Người sống sờ sờ mà đâm vào tường chết, phải có bao nhiêu đau, bị bao nhiêu khuất nhục và tra tấn đây.” Tiểu cung nữ chấp nhận.

Nhưng nàng vừa dứt lời, cung nữ quân sự liền ngẩng đầu trừng mắt liếc nàng một cái, ánh mắt mang theo cảnh cáo.

“Đừng nói hươu nói vượn, Quế ma ma còn chưa biết sống chết. Cho dù có chết, lúc báo lại với Hoàng thượng, cũng không thể đem cái chết này tính trên đầu Miêu tần, nếu không, Hoàng thượng lần này không xử trí Miêu tần, Hình tư bộ của chúng ta sẽ bị vị chủ tử kia ghi hận.”

“Ít lâu nữa nàng chậm rãi bò lên trên, không phải không có khả năng sẽ đem hậu cung không chế, đến lúc đó, muốn động đến Hình tư chi là một chuyện nhỏ, chúng ta sao có thể có ngày lạnh!”

Cung nữ quân sự đề thấp thanh âm, ngữ khí trở nên cực kì nghiêm túc, làm cho người ta không dám phản bác lại lời nói.

Tiểu cung nữ kia lập tức rút cổ, chỉ tưởng tượng ra một chút liền run rẩy.

Nàng là cung nữ được quân sự mang theo bên người, ở Hình tư ít nhất cũng được ăn sung mặc sướng, nếu sự việc thật như lời quân sự nói, Miêu tần về sau một bước lên trời, đến lúc đó động thủ với Hình tư.

Vậy nàng và cung nữ quân sự có gì không đúng, tự nhiên sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

“Đạ, nô tỳ hiểu rồi ạ.” Nàng lập tức nghe theo, hơn nữa trong đầu còn âm thầm tính toán nên làm thế nào, mới không bị phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đi rồi quay lại

Editor: Chôm chôm

Sau đó Viên Diệu Diệu sai người đi hỏi thăm, tin Quế ma ma chết hai giờ sau mới được truyền ra ngoài.

Khi Thúy Trúc nghe xong lại thờ dài một hơi nhẹ nhõm. “Nurong nurong, việc này không liên quan đến ngài, ngài cũng nên yên tâm.”

Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng vẫy tay, nàng độc sủng hậu cung nhiều năm như vậy, sao có thể không rõ quá trình vận hành trong đó, hiển nhiên là Quế ma ma đã chết trước đó.

Bên tư hình bộ kéo dài thêm hai canh giờ mới nói ra tin người chết, chỉ sợ là để nàng báo cáo kết quả với bên Hoàng Thượng.

Người hầu hạ bên cạnh Tam hoàng tử là Đông Sanh và Quế ma ma toàn bộ bị kéo đến Tư Hình bộ, hơn nữa, ngày thứ hai Quế ma ma đã chết không minh bạch như thế, Đông Sanh phỏng chừng cũng không có kết quả tốt gì.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, thật đúng là làm cho không ít người mở rộng tầm mắt, các cung đều xuất ra không ít nhân lực, muốn mau chóng hỏi thăm nàng, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.

Đương nhiên vai trò của Viên Diệu Diệu ở trong đó, đã bị thám thính ra được.

Chủ nhân các cung đều có chút hoảng sợ trong lòng, Viên Diệu Diệu hiện giờ mới chỉ là một chính ngũ phẩm tần, mà ảnh hưởng đối với Hoàng Thượng đã lớn như vậy.

Hơn nữa, nhìn nàng có vẻ xinh đẹp nhưng ngốc nghếch, nhưng không ngờ lại thông minh đến vậy, vừa ra tay liền kéo rớt toàn bộ người bên cạnh Tam hoàng tử.

Tiền hoàng hậu đi rồi, Tam hoàng tử chính là bảo bối trong lòng Hoàng Thượng, không ai có thể động vào.

Nhưng Viên Diệu Diệu lại quật đổ hai người bên cạnh Tam hoàng tử dễ như trở bàn tay, một chết một bị thương, còn nàng thì không chút hao tổn.

không thể không nói, kết quả này làm nhiều người kinh ngạc đến rớt cằm.

Vài vị phi tần có phân vị tương đương với Viên Diệu Diệu, vắt hết óc suy nghĩ hợp tác với các vị phân vị cao để quật ngã Viên Diệu Diệu, không thể để nàng tiếp tục cản trở, nếu không, chuyện nàng sẽ đâm lên bọn họ chính là điều sớm muộn.

Nhưng những phi tần phân vị cao cũng không đem toàn lực chú ý lên người Viên Diệu Diệu, ngược lại, các nàng đều nhìn chăm chăm vào Tam hoàng tử. Dù Viên Diệu Diệu hiện tại thịnh sủng đến mức nào, nhưng phân vị của nàng thấp, vẫn không có tư cách nuôi nấng Tam hoàng tử.

Vốn ban đầu Hoàng Thượng lấy lý do người hầu hạ bên cạnh Tam hoàng tử đã đủ nhiều, không cần tìm người khác để không cho phép các phi tần nuôi Tam hoàng tử.

Nhưng hiện giờ vú nuôi và cung nữ quân sự bên cạnh Tam hoàng tử không còn, thậm chí Hoàng Thượng cũng không tìm được người thích hợp để thay thế, nên những phi tần địa vị cao sôi nổi hết sức, muốn tranh quyền nuôi nấng, đó cũng là địa vị độc nhất trong hậu cung.

Hoàng Thượng tất nhiên sẽ tới thăm Tam hoàng tử, lúc ấy mẹ nuôi của Tam hoàng tử cũng có thể nhìn thấy Hoàng Thượng, dựa vào bản lĩnh để giữ Hoàng Thượng qua đêm một đêm giá trị ngàn vàng, nói không chừng đến lúc đó còn có thể có con nối dõi của chính mình.

không ít người coi việc nuôi nấng Tam hoàng tử làm sự việc quan trọng hàng đầu, thậm chí còn dặt mọng xuân thu, sức tưởng tượng cực kì phong phú.

Đương nhiên việc có ý tưởng đó cũng là bình thường, hậu cung ba ngàn giai lệ, người được Hoàng Thượng sủng ái cũng không nhiều, cộng thêm Hoàng Thượng lại có tiếng khó hầu hạ.

Lúc trước hẳn độc sủng tiền hoàng hậu, hiện giờ trên cơ bản là độc sủng Miêu tần, mặt khác, các phi tần phân vị cao, cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng cũng ít.

Cho nên các nàng có ý tưởng này cũng không có gì kỳ quái, nếu không có chút kỳ vọng gì ở trong lòng, chỉ sợ sẽ có không ít phi tần sẽ nhụt chí mà tự sát.

Sống trong hậu cung như người vô hình, không có kỳ vọng gì, không bằng chết cho xong chuyện, khỏi lãng phí lương thực tiền tài.

Những phi tần không được gặp Hoàng Thượng, hiển nhiên không có cơ hội nói với Hoàng Thượng chuyện nuôi nấng Tam hoàng tử, nhưng các nàng không phải loại người dễ từ bỏ, sôi sục tìm nhà mẹ đẻ làm hậu phụng, thông qua cha anh để nói về việc này.

Thượng triều ngày đó, Vệ Cảnh vẫn luôn xụ mặt, trên triều rất nhiều quan viên đề cập tới chuyện Tam hoàng tử, hơn nữa đều đồng tình hưởng ứng.

việc này làm cho hần vô cùng đau đầu, nhưng hần lại không nói nhiều thêm, tóm lại mấy triều thần này còn muốn âm ỉ thêm một trận.

Hoàng Thượng thi thoảng châm ngòi vài câu, các triều thần lại lần nữa tranh luận không yên, đến tận khi hạ triều, vẫn chưa quyết định được gì.

trên đường về, khuôn mặt Vệ Cảnh âm trầm, khí áp quanh người âm trầm.

Lý Đức vẫn luôn cẩn thận đi theo phía sau, sợ Hoàng Thượng bức bối, trực tiếp kéo hần qua tránh trị một phen, vậy thì thật sự là tai bay vạ gió.

“Lý Đức, người nói chuyện Tam hoàng tử phải giải quyết ra sao?” Dưới đáy lòng Lý Đức cầu gia gia (ông) xin nãi nãi (bà), quý xin thần tiên phù hộ hần, để Hoàng Thượng không phát hỏa, cũng không chú ý tới hần.

Rất nhanh đã đến Long Càn cung, Hoàng Thượng quả nhiên không nói gì thêm, trong lòng hần đắc ý một trận, lại nghe Hoàng Thượng hỏi ra câu này.

Tiếng nói của ngời cửu ngục được ép tới cực thấp, khí tràng xung quanh vẫn trầm thấp như vậy, lỗ tai người nghe cũng cảm thấy áp lực mười phần.

Lý Đức ho nhẹ một tiếng: “Nô tài không dám nói bừa.”

“nói, trẫm cho phép người nói.” Vệ Cảnh nhú mày.

Lý Đức nghe câu trả lời này mà càng thêm phiền não.

Ngời cửu ngục cho phép hần nói thì sao nào, đến lúc nói không tốt, không phải là vẫn bị đánh chửi, huống hồ Hoàng Thượng còn chưa nói nếu nói sai sẽ không bị trách phạt.

“Nô tài cảm thấy, nếu Hoàng Thượng không tìm được người thích hợp, vậy có thể nuôi Tam hoàng tử bên người.”

thật ra trong lòng Lý Đức không có đáp án, Tam hoàng tử lại không phải con của hần, hần nhọc lòng suy nghĩ làm chi.

Nhưng Hoàng Thượng đã mở miệng dò hỏi, hần phải trả lời, đáp án của hần còn phải dựa sát theo suy nghĩ trong lòng Hoàng Thượng, nếu không hần sẽ không tránh khỏi bị trách phạt.

Vệ Cảnh nhú đầu mày, đáp án này của Lý Đức tuy rằng không làm hần không vui, nhưng cũng không làm hần vui, tóm lại, so với suy nghĩ trong lòng hần vẫn có chút chênh lệch.

“Tam hoàng tử tuổi còn quá nhỏ, ở độ tuổi này rất hay khóc. Trẫm phải thức đêm xem tấu chương, không thể chịu được sự quấy rầy, có hần ở bên, trẫm sợ không thể chú tâm”

Lời Vệ Cảnh nói, Lý Đức đương nhiên đã biết, trước kia Tam hoàng tử từng ở Long Càn cung một thời gian, sau đó vì trẻ nhỏ thích khóc, cộng thêm Hoàng Thượng lại bắt đầu sủng ái Miêu tần, có Tam hoàng tử ở bên tóm lại là không quá tiện, cho nên đem hần nuôi ở cung khác.

“Vậy Hoàng Thượng lại chọn vài vị cung nhân có thể tin tưởng để chăm sóc Tam hoàng tử.” Lý Đức lại suy nghĩ biện pháp khác.

Vệ Cảnh không nói gì, chỉ là lông mày vẫn nhíu chặt không buông.

Đến tận khi hần đã trở về Long Càn cung, ngồi vào trước long án, vẫn duỗi tay đập bàn, bộ dạng mặt ủ mày chau.

“đi truyền miêu tần.”

hần tự hỏi thật lâu, cuối cùng nói ra một câu như vậy.

Lý Đức đứng bên cạnh như đang đi vào cỏi tiên, nghe được câu này, lập tức sững sốt.

Ai u, Hoàng Thượng chẳng lẽ thật sự muốn đem Tam hoàng tử giao cho miêu tần nuôi nấng? Phải biết rằng miêu tần phân vị vẫn là quá thấp, nếu nàng là mẹ đẻ của Tam hoàng tử, dưỡng Tam hoàng tử không gì đáng trách, nhưng nàng không phải thân sinh, chuyện này dù thế nào cũng không tới phiên nàng.

Đương nhiên dù trong lòng có nghi vấn cỡ nào, trên mặt hần vẫn không chút biểu lộ, lập tức sai người đi gọi Miêu tần.

Viên Diệu Diệu đương nhiên biết sóng ngầm gần đây trong hậu cung là vì chuyện gì, chỉ sợ Hoàng Thượng lúc thượng triều, cũng không được an ổn.

Lúc này tìm nàng đến, nàng đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó nội tâm liền tràn ngập kích động.

Chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự muốn đem Tam hoàng tử cho nàng nuôi nấng?

Tưởng tượng đến khả năng này, nàng liền không khống chế được mà phấn khởi.

“Hoàng Thượng.”

Viên Diệu Diệu vội vàng thu thập một phen liền tới, đương nhiên thần sắc trên mặt nàng thoát nhìn vẫn là một bộ không màng hơn thua, để tránh quá mức kích động, làm Vệ Cảnh sinh ra nghi hoặc trong lòng, đến lúc đó nàng sẽ không có khả năng được nuôi Tam hoàng tử.

“Lúc trước trăm thấy người rất có khả năng dỗ dành trẻ nhỏ.”

Vệ Cảnh vừa mở miệng, đã nói thẳng vào chủ đề, chuyện này làm cho Viên Diệu Diệu rung động trong lòng.

Chẳng lẽ thật sự muốn đem Tam hoàng tử cho nàng nuôi nấng? không ngờ giấc mộng lại có thể sớm thành hiện thực như vậy.

“Tần thiếp chỉ là học theo người khác.” Nàng cố che giấu vui sướng, giả bộ khiêm tốn nói.

“Trăm chuẩn bị tìm vài ma ma và cung nữ đáng tin cậy cho Tam hoàng tử, người có thể cử được ai không?”

Vệ Cảnh không hề ngẩng đầu lên, trước mặt hắn có mở ra vài quyển tấu chương, giống như gặp phải vấn đề khó giải quyết, mày hắn cau lại.

Bởi vì cô ý, cho nên lúc nói chuyện, thanh âm của hắn cũng có vẻ không chút để ý, hữu khí vô lực.

Viên Diệu Diệu trong lòng “Lộp bộp” một chút, vui sướng dâng lên lúc ban đầu, giống như bị ai tạt gáo nước lạnh, lập tức bị dập tắt.

Lý Đức vốn đang vui vẻ chuẩn bị chúc mừng Miêu tần, kết quả vừa nghe Hoàng Thượng nói câu này, tươi cười trên mặt cũng cứng đờ.

Vì không muốn để ai phát hiện, hắn nhanh chóng điều chỉnh nét mặt, cúi đầu xuống, không để ai nhìn thấy.

Chờ đến khi hoàn toàn khôi phục, hắn mới lần nữa ngẩng đầu lên, trở lại là biểu tình khéo léo.

Đáy lòng hắn thờ phào nhẹ nhõm, âm thầm may mắn vì vừa rồi lúc đón Miêu tần tiến vào, bản thân hắn kiềm chế không nói hươu nói vượn, nếu không không khí hiện tại khẳng định càng thêm xấu hổ.

Thời gian Viên Diệu Diệu ở Long Càn cung cũng không nhiều, nàng đề cử mấy phạm vi lựa người, nhưng không trực tiếp nói ra họ tên, để tránh mắc sai lầm gì.

Chờ nàng nói xong, Vệ Cảnh sai Lý Đức truyền xuống dưới, rồi chọn nàng rời đi.

Từ đầu tới cuối, lực chú ý của ngôi cửu ngũ đều ở trên tấu chương, hứng thú với nàng không lớn, thậm chí lúc nàng nói chuyện, thái độ còn có vẻ thấp phần có lệ, giống như tồn tại của nàng có cũng được, không cũng không sao, làm trong lòng Viên Diệu Diệu thấp phần hụt hẫng.

Nàng kỳ vọng mà đi, buồn bực mà về.

Đến khi nàng đi rồi, Vệ Cảnh mới cầm lên tấu chương xem đến loạn, vứt bút, cả người rời rạc.

“Miêu tần đâu?”

hắn nhìn bốn phía, không hề thấy bóng dáng nàng, không khỏi kinh ngạc hỏi một câu.

Lý Đức ho nhẹ một tiếng, trên mặt lộ ra vài phần xấu hổ.

“Ngài cho nàng đi rồi.”

Này, đã đi bao lâu rồi, mới bắt đầu tìm kiếm miêu tần, ngôi cửu ngũ quả nhiên là sự tồn tại đáng giận.

“Trăm cho nàng đi rồi? Chuyện còn chưa nói xong mà.”

“Là ngài cho nàng đi, ngài còn nói ngài bận phê tấu chương, không có thời gian bồi nàng.”

Vệ Cảnh:.....

“Kia lại đem nàng tìm tới.”

Hoàng Thượng nói một câu đơn giản nhẹ nhàng, nhưng lại khổ bọn họ, tuy đáy lòng sớm đã đem ngôi cửu ngũ mắng đến máu chó phun đầy đầu,

nhưng trên mặt lại vẫn cung cung kính kính, lập tức cho người đi mời miêu tần lại đây.

Đương nhiên giao cho người khác không thể yên tâm, chỉ có thể bảo Tiểu Khang Tử ra trận, nếu để người khác đi, nếu Miêu tần giận dữ không tới, vậy sẽ rất khó.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nuôi nấng hoàng tử

Editor: Chôm Chôm

Lúc Viên Diệu Diệu trở lại đây lần nữa, biểu tình trên mặt càng thêm bình tĩnh không gọn sóng, nàng thật không hiểu Hoàng thượng lại lần nữa gọi nàng đến đây là có việc gì.

Tóm lại là không muốn đem Tam hoàng tử để nàng nuôi nấng, nói không chừng vừa này không có thời gian, hiện giờ muốn hỏi nàng xem Tam hoàng tử mỗi ngày uống sữa mấy lần là tốt nhất.

Đương nhiên bất kể Hoàng thượng có tìm nàng bao nhiêu lần, chỉ cần là việc liên quan đến Tam hoàng tử, nàng đều thấy vui vẻ.

“Trẫm chuẩn bị đưa Tam hoàng tử cho nàng nuôi nấng.”

Viên Diệu Diệu tự mình xây dựng tâm lý cả quãng đường, để bản thân không ôm kỳ vọng quá lớn, kết quả vừa đến nội điện Long Càn Cung, còn chưa kịp ngẩng đầu liếc nhìn hán một cái, đã nghe được ngời cửu ngũ nói những lời này, làm nàng khiếp sợ không khác gì có ám khí bắn tới.

Nàng chớp mắt, hoàn toàn đứng đại ra, thần sắc trên mặt là bộ dạng khó có thể tin.

Nàng thật sự không biết nên biểu đạt sự kinh ngạc của mình như thế nào.

“Hoàng thượng?”

Nàng nhẹ giọng hỏi một câu, trong giọng nói mang theo vài phần ý vị cẩn thận, sợ Hoàng thượng là đang trêu đùa nàng hay gì đó.

“Trẫm chuẩn bị đưa Tam hoàng tử cho nàng nuôi nấng, nàng không vui?”

Vệ Cảnh ngẩng đầu, nhún nhẹ mày, lại nói lần nữa.

Viên Diệu Diệu lập tức trả lời: “Đương nhiên là nguyện ý, tần thiếp thật sự yêu thích Tam hoàng tử.”

Vệ Cảnh vẫy tay, ngăn nàng đang muốn tiếp tục nói.

“Trẫm biết, Tam hoàng tử và nàng thật sự có duyên.”

hắn nói xong câu đó liền không nói gì nữa, Viên Diệu Diệu bị hắn làm cho không hiểu ra làm sao.

Nàng hít nhẹ một hơi, ước hỏi: “Nhưng theo quy định trong cung, phi tần có phân vị quá thấp thì không được phép nhận nuôi Hoàng tử và công chúa. Tần thiếp không phải là muốn tang phân vị, chỉ là cảm thấy như vậy hơi khó.”

Có thể nhận nuôi Tam hoàng tử là điều mà nàng cầu còn không được, chỉ là đối với việc Hoàng thượng nói tới, lại không hề dễ dàng.

Rốt cuộc, nếu hán hạ ý chỉ này, chỉ sợ sau đó sẽ có nhiều phiền toái, mấy nữ nhân ở hậu cung thì cũng lắm không gặp mặt, cũng không phiền đến hán. Nhưng các triều thần trên triều đình lại không dễ như vậy, mỗi ngày đều gặp mặt. Bất kể là vì lợi ích gia tộc, hay là vì địa vị của nương nương nhà mình ở hậu cung, bọn họ đều sẽ không để cho một phi tần chính ngũ phẩm, không hề có thể lực sau lưng như Viên Diệu Diệu được quyền nuôi nấng Tam hoàng tử.

Vệ Cảnh gõ nhẹ vào bàn, trên mặt mang theo tia cười lạnh.

“không cần lo lắng, chuyện này hết thảy đều do trẫm định đoạt. Tam hoàng tử là con của trẫm, chẳng lẽ trẫm muốn tìm mẹ nuôi cho hắn, còn phải xem sắc mặt của người khác, thật là buồn cười.”

Ngữ khí của hán không tốt lắm, hán là do nhớ tới mấy việc trên triều, cho nên lòng không vui.

Viên Diệu Diệu nhướn mày, lập tức lộ ra ý cười: “Vậy thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng.”

hắn vẫy tay: “Tuy nói chuyện này là do trẫm định đoạt, nhưng trẫm cũng muốn mượn chuyện này để thử một chút.”

“Thử?”

Viên Diệu Diệu có chút kinh ngạc, Tam hoàng tử không phải là thái tử, người có phân vị thấp như nàng nhận nuôi Tam hoàng tử, quả thật có chút không thể nói nổi, nhưng hắn muốn thử ai, nàng cũng không quá rõ ràng.

Phòng chừng sẽ là ngườ trên triều đình, nhưng dù Vệ Cảnh có giảng giải cho nàng, thì cũng không có nhiều tác dụng lắm, rốt cuộc thì hậu cung không được tham dự triều chính, hơn nữa nàng không nơi nương tựa, căn bản là không có cách nào tìm hiểu xu hướng trên triều đình.

“Thử một chút xem kẻ đứng đằng sau tội cùng là ai.”

Vệ Cảnh sờ ngón tay cái đeo ngọc ban chỉ, chậm rì rì trả lời.

Đầu tiên Viên Diệu Diệu sững sốt một chút, nghĩ đến bản thân không có thế lực đằng sau, nhưng cẩn thận nghĩ lại, thì đã hiểu rõ ý tứ của Hoàng thượng.

Kẻ đứng đằng sau theo lời Vệ Cảnh nói, chỉ sợ là thế lực đằng sau Quân công công, nếu không phải có Hoàng thượng nhắc nhở, nàng quả thực đã có chút quên.

Rốt cuộc, Quân công công không xuất hiện quá nhiều, trừ bỏ vài lần muốn nàng tìm hiểu tin tức ở bên ngoài, thì không hề có tin tức gì.

“Tần thiếp hiểu rõ.”

Vệ Cảnh dặn dò nàng một phen, hai người đem các khả năng có thể xảy ra sau khi triệu kiến Quân công công ra thảo luận một chút, có thể nói là đã định ra mục tiêu.

Sau khi nói chuyện xong, Viên Diệu Diệu không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

không thể không thừa nhận, khi đề cập đến các việc liên quan đến triều chính, Vệ Cảnh giống như đổi thành một người khác, thật sự có vài phần tư thế của chân long thiên tử, khí thế uy nghiêm khó có thể chống đỡ.

Lúc này, ở trước mặt nàng không phải là một nam nhân, mà là quân vương.

Nhìn bộ dạng nàng thờ dãi nhẹ nhõm, Vệ Cảnh không khỏi khẽ cười.

“Lại đây.” hắn hướng về phía nàng vẫy tay.

Viên Diệu Diệu sững sốt, thấy trên mặt hắn mang theo tươi cười, khoe miệng là độ cong mềm mại, lập tức cảm thấy những tối tăm trong lòng được tiêu tán, ngược lại còn trở lên vui vẻ.

Nàng đi đến trước mặt hắn, không đợi nàng mở miệng dò hỏi, tay của hắn đã vươn tới, ngay sau đó, cả người bị lôi kéo, xoay vòng tròn rồi ngã vào trong ngực hắn.

“Một mối không? Là do trẫm nói quá nhiều điều, người nghe không hiểu? Biểu tình mặt ủ mày ê làm trẫm không đành lòng nhìn, giống như phải chịu nỗi khổ sở to lớn vậy.”

hắn vừa nói vừa cúi đầu vào sát cổ nàng, tiếng nói trầm thấp vang ở bên tai, hơi thở ấm áp phả lên cổ, làm cho nàng ngửa ngáy một trận, không khỏi rụt người lại.

“Đâu có khổ sở gì ạ, tần thiếp là đang vui vẻ, Hoàng thượng cho phép tần thiếp nuôi nấng Tam hoàng tử, tần thiếp nghĩ đến liền cảm thấy vui sướng vô cùng. Nào có mặt ủ mày ê, nhất định là do Hoàng thượng nhìn nhầm rồi.” Viên Diệu Diệu cười khẽ một tiếng. Hai người dính lấy nhau, người một câu, ta một câu thủ thi.

Lý Đức đứng bên cạnh đã rất có mắt nhìn mà lui về sau vài bước, cho hai người họ có không gian đủ để triển miên.

Tuy nói tính tình của hai người họ đã làm Lý Đức vô cùng mệt mỏi, nhưng trên mặt không dám biểu lộ, thậm chí còn phải biểu hiện ra sự vui mừng.

hắn bỏ được đến vị trí này, cũng không dễ dàng gì, cảm giác luôn không thể ngừng nghỉ, luôn phải đồ tốt Hoàng thượng, nếu không ngồi cừu ngũ lại tưởng rằng hắn không vui khi thấy Hoàng thượng ở cùng mĩ.

Lúc Viên Diệu Diệu rời khỏi Long Càn Cung đã là ngày hôm sau. Nàng mở to mắt, Hoàng thượng sớm đã lên triều, lúc này trên triều xảy ra tranh luận lớn như nào, nàng cũng không thể đoán được. Tóm lại, nàng chỉ cần đợi Hoàng thượng cho nàng một kết quả tốt là được, còn những điều khác không phải là việc nàng có thể xử lý được.

“Chủ tử, ngài muốn dùng bữa không ạ?” Thúy Trúc thấy nàng đi tới, lập tức đi qua, trên mặt mang theo vài phần ngượng ngùng tươi cười.

đã đi theo nàng lâu như vậy, nhưng mỗi lần Thúy Trúc thấy nàng sau khi nàng thị tẩm, đều là bộ dạng ngượng ngùng như vậy.

“Hoàng thượng nói nếu ngài đói bụng, vậy ở lại Long Càn Cung ăn cơm xong rồi hãy đi, không cần vội vàng.” Thúy Trúc thấy giọng nói một câu.

trên mặt Viên Diệu Diệu mang theo ý cười, gật đầu xem như đồng ý, rất nhanh thức ăn đã được mang lên.

Lúc nàng rời khỏi Long Càn Cung, Hoàng thượng vẫn chưa trở về, thấy thời gian lên triều hôm nay tương đối dài, đánh giá xem bị sự việc gì dây dưa.

Khi nàng trở lại Như Ngọc Cung, một lát sau mới thấy Thúy Trúc lại bẩm báo, nói Hoàng thượng và các triều thần tranh cãi thật lâu, chính vì sự việc nhận nuôi Tam hoàng tử.

“Tuy đã sớm biết sự việc không đơn giản như vậy, nhưng khi nghe thấy mấy lời này, trong lòng chỉ mong có thể sớm chút quyết định ra. Chờ khi mọi việc xong xuôi, ta cũng có thể yên tâm.”

Nàng thưởng thức chén trà trong tay, trên mặt hiện ra biểu tình vài phần không để ý.

“đi mời Quân công công đến đây.”

Thúy Trúc phái cung nữ đi mời người, Viên Diệu Diệu cúi người, nghĩ lại sự việc tốt đẹp lúc cùng Hoàng thượng nói chuyện, thần sắc trên mặt có vài phần suy nghĩ sâu sa.

“mì nướng nướng, không biết ngài tìm nô tài là có việc gì?”

Lúc Quân công công tới nơi, toàn bộ khuôn mặt là sự vui vẻ, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Lúc trước Viên Diệu Diệu truyền lời cho hắn, nói Hoàng thượng muốn động biên cương, bọn họ lập tức an bài bên phía biên cương, quả nhiên mấy ngày sau Hoàng thượng bắt đầu điều tra tướng lĩnh biên cương, không ít người bị bắt được nhục diện, cách chức xem xét.

Chỉ có phe cánh bọn họ và vài vị tướng lĩnh có quan hệ tốt tránh thoát một kiếp.

Những tướng lĩnh tâm tư lung lay, đã bắt đầu cùng bọn họ qua lại.

“Quân công công, mấy ngày gần đây Hoàng thượng muốn tìm người nuôi nấng Tam hoàng tử, chuyện này ngài có biết không?” Viên Diệu Diệu và thẳng chủ đề.

Đôi mắt Quân công công nhú lại, hiển nhiên là hắn có nghe nói, rốt cuộc chuyện này đã nháo ra chuyện lớn đến vậy, sao có thể không nghe qua.

“Nô tài tất nhiên là đã nghe nói qua.”

hắn cung kính khom người, thấy Viên Diệu Diệu vẫn giữ tư thế trầm mặc không nói lời nào, liền mở miệng dò hỏi.

“Ý tứ của nương nương là muốn nhận nuôi Tam hoàng tử? Nếu phân vị của nương nương cao một chút, tất nhiên là có thể tranh thủ, nhưng ngài chỉ là chính ngũ phẩm tẩm, cho dù chủ tử năng lực cường đại, cũng không thể xoay chuyển trời đất. Mong nương nương minh giám!” Quân công công thấp giọng nói.

Nhưng Viên Diệu Diệu nghe xong lời này, không khỏi chớp mắt, âm thầm nghĩ xem chủ tử phía sau Quân công công lợi hại đến thế nào, sự việc nhận nuôi Tam hoàng tử trong miệng hắn nói trở nên dễ như trở bàn tay.

Phân vị của nàng cách chính nhị phẩm cũng khá xa, chỉ sợ địa vị của người sau lưng Quân công công tuyệt đối không nhỏ.

Nàng lời kéo khóe miệng nhẹ nhàng cười, trên mặt có vài phần đắc ý.

“Tuy nói phân vị của ta rất khó thăng lên nhanh chóng, nhưng Hoàng thượng đã đồng ý với ta sẽ đem Tam hoàng tử cho ta nuôi nấng. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, sẽ nói ra với các triều thần trên triều đình chuyện này. Quân công công ngài cũng biết thế lực của ta đơn mỏng, không thân không thích, mong ngài đứng phía sau giúp ta làm thỏa đáng, bằng không chỉ sợ Hoàng thượng lại muốn giận chó đánh mèo với ta, về sau khó có tư cách bò lên phía trên.”

Viên Diệu Diệu sắp xếp lời nói trong lòng một lần, liền vội vàng nói ra, miệng lưỡi chân thành tha thiết, hiển nhiên rất bức thiết muốn đạt mục đích.

Quân công công không nói gì, đầu tiên hắn sùng sốt, ngay sau đó tràn đầy kinh ngạc mà nhìn về phía nàng.

“Lời mị nói là sự thật? Hoàng thượng chủ động muốn đưa Tam hoàng tử cho ngài nuôi ở bên người?”

nói hắn không kinh ngạc là giả, ngời cừu ngừ coi Tam hoàng tử như bảo bối, lúc tiên hoàng hậu qua đời, hắn cũng thể hiện bộ dạng chân thành, sao mà mới qua bao lâu, mà đã nguyện ý đem cục cưng bảo bối Tam hoàng tử giao cho người mới thượng vị chưa lâu như Viên Diệu Diệu.

Khi nam nhân đã sùng ái nữ nhân, quả thật không còn quy tắc gì đáng nói.

Viên Diệu Diệu chớp mắt, trên mặt lộ ra thần sắc giao hoạt, nàng vẫy tay, cầm khăn gắm che khuất nửa khuôn mặt.

“Nào có đơn giản như công công nói, ta muốn Hoàng thượng liền làm cho, vậy ta còn có thể đứng ở phân vị tần sao? Nếu Hoàng thượng có thể nói gì nghe nấy với ta thì tốt quá rồi.”

Nàng bấu môi, biểu tình trên mặt dị thường oan ức.

“Còn không phải ta thổi gió bên gối quá tốt, dù sao cũng phải đem Tam hoàng tử chophi tần nuôi, chuyện này Hoàng thượng không thể tránh khỏi. Đúng lúc ta tới cầu xin, hấn liền đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thổi gió bên gối

Editor:Chôm Chôm

Thời điểm Viên Diệu Diệu nói những lời này, trên mặt mang theo đắc ý, nhưng trước sau nàng đều dùng khăn gấm che nửa khuôn mặt, chắc là thẹn thùng.

Quản công công nghe lời nàng nói, trong mắt sang ngời, trong lòng lại càng nhảy nhót.

“Miêu tần nương nương, ảnh hưởng của ngài đối với Hoàng thượng có thể lớn đến vậy, độc sủng hậu cung sắp tới rồi.”

hấn có vẻ đặc biệt kích động, lập tức nâng cao giọng nói những lời này, thậm chí còn quỳ xuống đất hành đại lễ chúc mừng nàng.

trên mặt Viên Diệu Diệu mang theo ý cười, trong lòng lại khinh thường nhìn, chuyện độc sủng hậu cung này, chỉ sợ Quản công công không phải vui mừng thay nàng, mà là thay người đứng sau cảm thấy vui mừng, rốt cuộc hiện tại nàng có thể tạo gió bên gối như vậy, về sau cảm tình với Hoàng thượng sâu thêm, vậy việc thổi gió bên gối sẽ càng thêm thuận lợi.

“hiện tại công công nói những lời này còn hơi sớm, ta chỉ sợ sau này được sủng cũng khó khăn. Nếu sớm biết cục diện sẽ trở lên như thế này, thì lúc trước bất kể như thế nào ta cũng không thổi gió bên gối.”

“Hoàng thượng đến bây giờ vẫn chưa bãi triều, ta cho rằng chuyện này sẽ thành hiện thực. Nếu cuối cùng Hoàng thượng thực sự thỏa hiệp, chỉ sợ hấn không trách người khác, mà chỉ đổ thừa cho ta càn quấy, không biết lễ nghĩa, làm hấn bị các triều thần chỉ trích nhục mạ.”

Viên Diệu Diệu thở dài bực bội, thần sắc trên mặt mủi phần bi ai.

Thời điểm nói những lời này, cuối cùng nàng cũng bỏ khăn gấm trên mặt xuống, nhưng sắc mặt lại cực kì khó coi, lo lắng suốt ruột nhìn thật đáng thương.

Quản công công cũng sốt ruột theo, hấn liền sợ Hoàng thượng bên kia không quyết đoán, Viên Diệu Diệu bên này chỉ là thùng rỗng kêu to.

“Chờ Hoàng thượng trở về, ta dứt khoát chịu đòn nhận tội, để hấn có thể tha thứ cho ta nhất thời xúc động. Để xem có thể vẫn hồi đường sống hay không. Nếu bị thất sủng thật ta cũng nhận, rốt cuộc cũng được trải qua một thời gian được sủng ái, bỏ được lên vị trí không cao nhưng cũng không thấp, ít nhất cũng có cơm ăn. Lúc trước đã thay người đứng sau làm được vài chuyện nhỏ, tuy rằng ân đức khi xưa chưa thể hồi báo hết, nhưng cũng coi như được an tâm.”

Viên Diệu Diệu giống như có thể nghe được tiếng lòng của Quản công công, những lời nói ra lúc này đều là trạng thái muốn từ bỏ.

Chuyện này làm cho Quản công công hoảng sợ, Viên Diệu Diệu này còn chưa làm được mấy chuyện, vậy mà muốn lâm trận lùi bước, đương nhiên là không được.

Từ sau khi tiên hoàng hậu mất đi, tất cả các phi tần sôi nổi dùng mọi bản lĩnh để giành được thánh tâm, nhưng không có lấy một người thành công.

thật vất vả mới nhảy ra một chú ngựa đen Viên Diệu Diệu, đương nhiên sẽ phải đổ dành như bảo bối, sao có thể nhẹ giọng từ bỏ.

“Nương nương, ngài không nên suy nghĩ miên man. hiện giờ ngài là bảo bối của Hoàng thượng, hấn không thể nào ghét bỏ ngài.”

“Ngài yên tâm, hiện giờ nô tài không có khả năng đáp ứng ngài điều gì, nhưng chờ sau buổi nghị triều này, hỏi thăm tình huống rõ ràng, nô tài nhất định bẩm báo chủ tử, đến lúc đó chủ tử nhất định sẽ không bỏ mặc ngài, đem hết toàn lực trợ giúp ngài đoạt được ước nguyện, hoàn toàn đứng vững ở hậu cung.”

Quản công công lập tức nhẹ giọng dỗ nàng, bộ dạng nhất định phải được kia của hấn làm cho Viên Diệu Diệu nhìn cũng cảm thấy chuyện này cách thành công không xa.

Nàng ho nhẹ, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng.

“Có những lời này của Quân công công, ta sẽ chờ. Chỉ sợ sau buổi nghị triều hôm nay, ta tin tưởng mười phần, Hoàng thượng lại muốn lui bước, ta đây...”

Đầu tiên Viên Diệu Diệu vui vẻ, nhưng sau đó giống như nghĩ tới điều gì, lại biến thành bộ dạng mặt ủ mày ê.

“Nương nương nhất định phải đỡ vui Hoàng thượng, nô tài trở về tìm hiểu tin tức ngay.”

So với nàng thì Quân công công còn sốt ruột hơn, hành lễ xong liền vội đi ngay, hiển nhiên là đi tìm chủ tử của hắn.

Viên Diệu Diệu thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng đem chuyện này lựa gạt xong, nàng duỗi tay vận cái eo mới.

Thời điểm Hoàng thượng về Long Càn cung, đương nhiên là bộ dạng tức hộc máu, giống như gà trống chọi thua. Nhìn bộ dạng hắn, không ít người liền biết, trên triều hôm nay các triều thần hoàn toàn thắng lợi, Hoàng thượng thất bại thảm hại, nếu không hắn cũng không làm ra bộ dáng đen đui như thế.

“đi gọi Miêu tần tới đây, đều là do ý kiến hay của nàng ta.”

Vệ Cảnh vừa đến Long Càn cung, đến tấu chương cũng không buồn xem, đột nhiên đập bàn, lớn tiếng phân phó cung nhân.

Tiểu Khang Tử liếc thấy bộ dạng bạo nộ của Hoàng thượng, trong lòng lập tức lộp bộp, âm thầm nghĩ xem Miêu tần đưa ra ý kiến hay gì mà có thể làm Hoàng thượng tức giận đến vậy, chẳng lẽ là tư thế làm trên giường không tốt?

Đương nhiên là ý tưởng dơ bẩn này chỉ là chột lóe qua mà thôi, hắn căn bản không dám để ý nghĩ này tồn tại lâu, tránh Hoàng thượng nhìn ra điều gì không thích hợp, lại phát giận với hắn.

Vì muốn nhắc nhở Viên Diệu Diệu một tiếng, Tiểu Khang Tử không dám để người khác làm, mà tự mình đi qua mời.

Ở trên đường dùng các loại phương thức uyển chuyển nhắc nhở nàng, Viên Diệu Diệu cũng biểu hiện ra bộ dạng lo lắng sốt ruột.

“Khang công công, vậy người nói ta phải làm sao bây giờ? Ta chỉ nói muốn nhận nuôi Tam hoàng tử, Hoàng thượng cũng đồng ý. Chỉ là buổi sang hôm nay nghị triều lâu như vậy, chỉ sợ là không thuận lợi, có phải ta sẽ bị Hoàng thượng quở trách...”

Viên Diệu Diệu mặt ủ mày trau, nàng đem chuyện nói trắng ra như vậy, hiển nhiên đã không coi Tiểu Khang Tử là người ngoài.

“Ngài nói chuyện này lúc ngày thường hay là lúc đang thị tẩm?” Tiểu Khang Tử nuốt nước miếng, hân hạnh sự tò mò, tuy loại chuyện này hắn không nên hỏi thăm, nhưng Miêu tần vừa mới không hề giữ lại mà nói cho hắn, trong khoảng thời gian ngắn không khống chế được tò mò trong đáy lòng, liền thuận miệng nói ra.

“Ngài không cần trả lời, là tiểu nhân lẩm miệng.”

Đến khi nói xong lời, Tiểu Khang Tử mới biết mình có bao nhiêu đại nghịch bất đạo, lập tức ho khan, liên tục xoa tay, để Viên Diệu Diệu không nghe được lời hắn nói.

“không có gì khó nói cả, Khang công công là người trong nhà. Người không cần phải nói uyển chuyển đến vậy, có phải muốn hỏi ta đã thổi gió bên gối hay không? Vậy ta trực tiếp nói cho người, chính là thổi gió bên gối đó, nếu không phải thổi gió bên gối thì sao Hoàng thượng có thể đồng ý?”

Viên Diệu Diệu nói trắng ra, còn nhân tiện giải thích ý mà Khang công công không dám nói, trực tiếp nói ra.

Nhưng thế lại làm cho Khang công công đầu đầy mồ hôi, hắn lập tức lấy khăn ra lau.

“Tóm lại lúc ngài tới Long Càn cung thì chú ý chút, đáng người mềm, nói chuyện phải thuận theo Hoàng thượng, mới có thể bớt chịu tội.”

Tiểu Khang Tử nhanh chóng nói ra vài câu công đạo, cũng không dám nói gì thêm, lỡ như trên đường đã làm cho Miêu tần bị dọa khóc, đến phía bên Hoàng thượng sẽ không thể xong việc.

Tiến vào nội điện, Viên Diệu Diệu nhanh chóng điều chỉnh khuôn mặt, một bộ dạng bi thương, thật làm ai nhìn đều thấy mà thương.

Tiểu Khang Tử tận mắt thấy sắc mặt nàng biến đổi quá nhanh, không khỏi tấm tắc khen ngợi ở trong lòng. không hổ là bảo bối trong lòng bàn tay của Hoàng thượng, bày ra bộ dạng đáng thương, quả thật là đệ nhất trong hậu cung.

Tuy nói nữ nhân trong hậu cung giả đáng thương không thiếu nhưng rất ít có thể giống Miêu tần, nhìn cũng thật chân thật.

Phần lớn phi tần khi giả vờ, biểu cảm vô cùng cứng giả, ngôi cửu ngũ trùy sinh luyện được một đôi mắt hóa nhân kim tinh, chỉ cần ai giả vờ, hắn liền có thể nhận ra.

Chỉ là biểu tình vừa rồi của Miêu tần nương nương làm cho người đứng xem như Tiểu Khang Tử đây cũng đau lòng không thôi, huống chi là ngôi cửu

ngũ.

“Hoàng thượng” Viên Diệu Diệu sau khi đi vào, lập tức hành lễ.

“Miêu tẩn!” Chỉ thấy hân rống lớn một tiếng.

Ngôi cửu ngũ hiển nhiên là đang vào trạng thái bạo nộ, sau khi rống xong thì như muốn mắng nằng.

Nhưng cố tình khi hân nhìn thoáng qua, lập tức thấy biểu tình điềm đạm đáng yêu của Viên Diệu Diệu, ngay lập tức lời muốn mắng, liền bị vớt ra sau đầu.

Cung nhân trong điện đều chờ tiếng mắng của Hoàng thượng, kết quả vị này bỗng nhiên dừng lại không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn Miêu tẩn.

“Ngươi làm sao vậy, kẻ nào không có mắt làm ngươi bị ủy khuất?”

Theo bản năng giọng nói của Vệ Cảnh chậm lại, mềm nhẹ hỏi một câu, giống như nhất định phải bắt được kẻ đầu sỏ để thay nằng báo thù.

Lúc này không chỉ các cung nhân ngây người, ngay cả Viên Diệu Diệu cũng là bộ dạng khó có thể tin.

Mọi chuyện không nên phát triển như thế này, lúc trước bọn họ đã thương lượng tốt, sao Hoàng thượng lại lập tức trở nên ôn nhu như vậy, vậy chuyện mắng nằng có diễn tiếp hay không đây?

“Hoàng thượng, ngài mắng tẩn thiếp đi, đều là do tẩn thiếp sai, làm cho ngài phải chịu con tức lớn như vậy!”

Viên Diệu Diệu coi như phản ứng nhanh, nằng “thịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, vội vàng khấn cầu.

Vệ Cảnh cũng bị mấy câu nói của nằng nhắc nhở, lập tức ho nhẹ, trên mặt vẫn là bộ dạng không quá tự nhiên.

“Nhìn xem chuyện tốt ngươi làm đi! Trẫm thành cái đích cho mọi người chỉ trích, những triều thần đó...”

Con giận của Hoàng thượng cuối cùng cũng thoát ra rồi, hân bắt đầu thao thao bất tuyệt (nói mãi không dừng) những triều thần trên đại điện đã giằng co với hân như thế nào, hân đem mọi chuyện đổ hết lên đầu Miêu tẩn.

Đương nhiên có vài cung nhân nghe xong, dưới đáy lòng thay nằng bênh vực kẻ yếu, nhưng trên mặt thì một chút cũng không dám biểu hiện ra, để tránh Hoàng thượng truy cứu.

“Hoàng thượng, tẩn thiếp biết sai rồi.” Viên Diệu Diệu ngẩng đầu, lộ ra biểu tình lả chã chực khóc.

Vệ Cảnh đang phát hỏa lại lần nữa mắc kẹt, những lời phía sau còn chưa nói ra, lại có cảm giác bị lấp kín không nói nên lời.

Lý Đức phát hoảng, ngày thường Hoàng thượng mắng chửi người khác đều mạnh mẽ uy phong. Sao hôm nay mới nói mấy câu đã dừng lại, giống như bị tảo bón vậy.

Đương nhiên hân là một nô tài, cũng không dám nói ra, chỉ đem chuyện này ghi tạc trong lòng.

“Các ngươi đều lui ra đi, một đám đầu gối đứng ở chỗ này, chớ có mất!”

Vệ Cảnh vung tay lên, lúc này là hướng về mấy cung nhân hầu hạ chửi bậy.

Các cung nhân trong điện đều thật cẩn thận mà hành lễ một cái, nói đuôi nhau ra ngoài.

Tuy tất cả mọi người đều bày ra trên mặt bộ dạng thương tâm, nhưng thật ra trong lòng đang nhảy nhót hoan hô, rốt cuộc có thể thoát khỏi Hoàng thượng xấu tính.

Chỉ khổ cho Miêu tẩn nung nung, phải ở bên trong thừa nhận lửa giận của Hoàng thượng.

Lý Đức theo thói quen ở lại, rốt cuộc như ngày thường Hoàng thượng dù phát hỏa, hân cũng vẫn ở lại, trong điện không thể ngay cả một người hầu hạ cũng không có.

Kết quả Hoàng thượng thấy Lý Đức vẫn đứng đó, tức khắc giống như tìm được mục tiêu phát tiết, đột nhiên quay đầu nhìn hân, ánh mắt hung ác.

Lý Đức nhìn thấy biểu tình hung thần ác sát này của hân, không khỏi run lập cập.

“Sao, ngươi cho rằng đứng im bất động nửa ngày là có thể thật sự biến thành cọc gỗ, đôi mắt trẫm còn chưa mù. Có phải nghe không hiểu tiếng trẫm nói không, đi xuống!”

Được, Lý Đức cũng bị đuổi đi.

Nhưng hân không buồn chút nào, ngược lại còn muốn trực tiếp nhảy lên xoay vòng vòng.

Ông trời có mắt, cuối cùng hán cũng có thể rời khỏi cũi hoàng đế một lát, cảm tạ Quan Thế âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Được như ước nguyện

Editor: Chôm Chôm

Sau khi tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn lại hai người Vệ Cảnh và Viên Diệu Diệu.

không có ánh mắt của người khác nhìn chằm chằm, cả hai người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

thì ra ngôi cửu ngũ cũng sẽ có loại cảm xúc xấu hổ này, dù sao cũng là diễn kịch trước mặt mọi người, hơn nữa là do hai người phối hợp diễn, thật có chút xấu hổ.

“Người cúi đầu xuống, đừng nhìn trộm. Người vừa nhìn trộm, trộm liền không thể nghĩ ra muốn nói cái gì.” hán nhẹ giọng dặn dò một câu.

Viên Diệu Diệu gật đầu, đi tìm cái ghế đối diện Hoàng thượng ngồi xuống, ghé vào trên bàn giống như muốn nghỉ ngơi.

hiện tại đã không còn người khác ở đây, nàng cũng không cần quỳ nữa, dù sao cũng chỉ là diễn cho người khác xem.

Vệ Cảnh đang không biết nói gì, một lát sau lập tức lên giọng rống to.

Lý Đức và vài người canh ngoài cửa, nghe thấy động tĩnh bên trong, trong lòng thở dài liên tục.

Mt không biết có phải là đã bị dọa khốc hay không.

Nhưng tiếng rống này cũng không lâu lắm, bởi vì rất nhanh đã không còn động tĩnh.

Lý Đức và Tiểu Khang từ liếc mắt nhìn nhau, biểu tình trên mặt đều mang theo vài phần trêu chọc giống nhau.

Quả nhiên, dù Hoàng thượng có bạo nộ đến như thế nào cũng không thể rời khỏi ôn nhu hương. Chỉ cần mt nương nương gờ chút thủ đoạn nhỏ, ngôi cửu ngũ đã không thể chống đỡ nổi. Đợi tới khi lên giường, còn không phải là mt nói gì thì chính là cái đó, Hoàng thượng hoàn toàn không quản được tư tưởng của mình.

Cho nên mới nói, thời gió bên gối là đáng sợ nhất.

Vệ Cảnh vốn không chuẩn bị ra tay với nàng, chỉ muốn mắng nàng một lúc rồi cho nàng ra ngoài, bày ra bộ dạng rằng hai người đã cãi nhau một trận rùng mình mà thôi.

Sao mà biết được Viên Diệu Diệu lại ngồi đối diện với hán, chán chết mà nghịch ngón tay.

Lực chú ý của hán liền bị phân tán, tầm mắt đuổi theo ngón tay nàng.

Viên Diệu Diệu có một đôi tay cực kì xinh đẹp, ngón tay thon dài, làn da như ngọc.

hán đã từng nắm qua đôi tay này vô số lần, xúc cảm mượt mà mềm mại, làm hán luôn nhớ rõ.

Lúc cảm giác ấy ủa vào đáy lòng hán, trong lòng hán liền ngứa ngáy, đầu ngón tay không tự chủ được mà vờn về.

hán rất muốn lần nữa nắm tay nàng, trong lòng nghĩ như vậy, hán cũng không khác chế mình.

Dù sao xung quanh cũng không có người, ngoài miệng thì hán mắng không ngừng, nhưng tay cầm tay nàng, cũng không ảnh hưởng đến tiếng chửi bậy.

Lúc Viên Diệu Diệu đang phát ngọc, bỗng nhiên cảm thấy mu bàn tay truyền đến một trận ấm áp, mới phát hiện ra tay mình bị Hoàng thượng bao trùm.

Khớp xương nam nhân rõ ràng, ngón tay thon dài, hơn nữa rất ấm.

Lúc lòng bàn tay hán chạm vào mu bàn tay nàng, làm cho nàng có cảm giác như bị bỏng.

Bất kể là đã bao nhiêu lần dặt tay, hay là mười ngón tay đan vào nhau, Viên Diệu Diệu đều phải thừa nhận, thời điểm ngôi cửu ngũ cầm tay nàng, tìm

nàng luôn tựa nhiên mà đập nhanh hơn, đây thực sự là một trải nghiệm đáng giá.

Đương nhiên, loại cảm xúc này đối với ngôi cửu ngũ, cũng tương đối thần kỳ giống như vậy.

Bắt được tay nàng, giống như nắm được cả thế giới.

Loại trạng thái thoải mái này, Vệ Cảnh rất ít khi có thể cảm nhận được, cho dù là thời điểm cùng tiên hoàng hậu ở bên nhau, bọn họ cũng rất ít khi dặt tay nhau, có lẽ khi nàng mất đi, hẳn mới hiểu rõ phải quý trọng loại tình cảm này.

Ngôi cửu ngũ cứ như vậy cầm tay nàng, miệng phía trên cũng không rảnh rồi, vẫn tiếp tục chửi bới.

Lúc này Viên Diệu Diệu đã chán chơi tay của mình, nhưng khi ngôi cửu ngũ đưa tay tới, nàng liền không khách khí.

Ngón tay cái của nam nhân đeo chiếc nhẫn ban chỉ màu xanh biếc, nàng chán chết mà xoay vài vòng, ngẫu nhiên còn cảm ngón tay hắn, thường thức, biểu tình trên mặt hiếu kì mười phần.

trên bàn tay Vệ Cảnh có vết chai, hiển nhiên là do nhiều năm cầm đao múa kiếm lưu lại. Nàng nhàm chán mà chọc qua chọc lại, đầu ngón tay mềm mại chạm tới một chút một chút làm hắn có cảm giác phát ngứa, dục vọng trong lòng giống như cỏ dại lan tràn, căn bản không thể khống chế được.

hắn đột nhiên cầm tay nàng, không cho nàng lộn xộn, Viên Diệu Diệu giãy dụa hai cái nhưng không thể thay đổi được gì.

Vệ Cảnh hiển nhiên là không muốn buông tay nàng, nàng ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

Vừa đúng lúc Vệ Cảnh cúi đầu xuống, hai người bốn mắt nhìn nhau, hắn cũng thấy được cái trừng mắt trong nháy mắt kia của nàng, tức khắc nheo mắt lại, dục vọng trong lòng càng không khác chế được.

Tiếng mắng của hắn cứ vậy dừng lại, Viên Diệu Diệu có chút không hiểu nguyên nhân, ngẩng đầu nhìn hắn.

Lại thấy đôi mắt ngôi cửu ngũ nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, giống như nhìn thế nào cũng không đủ.

“Hoàng thượng, ngài mắng xong rồi?” Nàng dè dặt thấy tiếng nói hỏi một câu.

Ngôi cửu ngũ cứ như vậy không nhúc nhích cũng không chớp mắt, làm nàng thật hoảng sợ.

“không, nhưng cũng không muốn mắng nữa.”

hắn đáp lại một câu, đứng lên, một tay đem nàng kéo lên, trực tiếp bế ngang hướng vào phòng trong.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56-2: Được như ước nguyện 2

Trong nội điện của hoàng đế mưa rền gió dữ cùng với tiếng mắng, rồi im lặng mười phần rồi lại truyền đến tiếng thở dốc ái muội, thế cục thay đổi bất ngờ, làm người ta không thể nắm giữ được.

Nhưng Lý Đức và Tiểu Khang từ đầu là biểu tình thấy nhiều không trách, rốt cuộc ngôi cửu ngũ cũng luôn làm điều mình muốn.

Ngay từ đầu còn nghĩ, dù sao trong nội điện cũng chỉ có hắn và Viên Diệu Diệu, cho nên cầm tay nn mắng chửi cũng không có trở ngại gì, sau đó lại cảm thấy, mình là chân long thiên tử, Viên Diệu Diệu là phi tần của hắn, đương nhiên là muốn làm gì thì làm, hà tất phải để ý nhiều như vậy.

Nghĩ vậy, dục vọng trong lòng liền không khống chế được, một giây do dự chần chừ cũng không có, trực tiếp ôm người đi vào trong điện.

Lúc Viên Diệu Diệu đi ra ngoài đã là buổi tối, lúc này Hoàng thượng cho người dùng kiệu đưa nn về.

trên người nn mặc áo lông cừu thật dày của Hoàng thượng, cảm thụ gió lạnh trực tiếp thổi tới, không khỏi thở ra một hơi.

Cũng không biết Hoàng thượng làm như vậy có xảy ra vấn đề gì không, giờ đã hoàn toàn phá vỡ kế hoạch ban đầu.

Nhưng sau khi cùng nn triền miên xong, hắn có trấn an nn, nói hết thấy đều ở trong lòng bàn tay hắn, không cần lo lắng những điều không đâu, nhân sinh trên đời, vẫn là nên tận hưởng lạc thú trước mắt.

Đến lời như vậy cũng đã nói ra, có thể thấy được ngôi cửu ngũ vì muốn lấy cớ cho hành vi của mình, thật là dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Viên Diệu Diệu tỏ vẻ hiểu ý, làm một phi tần đủ tư cách còn phải trái phải ôm lấy hân, cẩn thận khen ngợi hai câu, cho Hoàng thượng thấy sự tin tưởng mười phần.

Nhờ nhẹ một tiếng, tự cho biểu hiện lúc đó của mình mười điểm, rốt cuộc loại phi tần thông minh sắc sảo giống như nàng thật sự khó tìm.

Thời điểm Hoàng thượng thượng triều ngày tiếp theo, lại bám riết không tha mà đưa ra chuyện cho một người nuôi Tam hoàng tử.

Đương nhiên trên triều vẫn là một trận gió tanh mưa máu, chẳng qua lúc này không phải là toàn bộ triều thần phản đối, ngược lại có một bộ phận triều thần bắt đầu buông lỏng, thậm chí còn có vài ba triều thần đứng ra biện hộ thay Hoàng thượng.

Cho rằng việc nhận nuôi Tam hoàng tử là chuyện nhà của Hoàng thượng, hân muốn đưa ai chăm sóc liền cho người đó, những người khác không nên chỉ chỉ trích khắp nơi, làm Hoàng thượng bức bối.

Đương nhiên phía triều thần phản đối vẫn còn rất nhiều, họ trình ra một đồng chứng cứ hành động của Hoàng thượng là không ổn. Hai bên ồn ào đến tột độ.

Nhưng lúc này thì Vệ Cảnh lại nhẹ nhàng đi rất nhiều, rốt cuộc lần này hân có rất nhiều liên minh, không cần hân tự mình ra trận, đã có người giúp hân.

Cộng thêm hân ngẫu nhiên nói ra mấy câu, thế cục dần dần hướng về phía hân.

Bên phía các triều thần không đồng ý là về mặt thật không hiểu được, thậm chí còn phát hỏa, như kiến bò trên chảo nóng.

Bọn họ thật sự không hiểu, vì sao mới qua một buổi tối, sự tình liền biến thành dạng này, ngày hôm qua còn là đồng minh đứng chung chiến tuyến với họ, giờ đã quay đầu thành bên phản chiến.

Hơn nữa một đám đều chiến đấu hết sức hung mãnh, cảm giác có chút chóng mặt không nổi.

Vệ Cảnh ngồi xem hồ đấu, làm cho họ đánh nhau toi đời, tuy trên mặt hân là bộ dạng sung sướng, bởi vì thế cục đều đảo về phía hân, nhưng trong lòng lại không hề vui vẻ.

Ngày hôm qua còn mãnh liệt phản đối hân, hôm nay đã quay đầu cùng hân đối phó các triều thần, rất có khả năng là có vấn đề. Thay vì nói trung thành với hân, không bằng nói trung thành với chủ tử đứng sau tên Quân công công.

Tuy hân rất muốn chất vấn những người này một chút, nhưng hiện giờ vấn đề chỉ mới bắt đầu mà thôi, hân không thể trực tiếp dò hỏi, tránh rút dây động rừng.

Qua mấy ngày sau, Tam hoàng tử vẫn được ôm tới Như Ngọc cung, hoàn toàn trở thành con của Viên Diệu Diệu.

Nhìn bé con được bọc trong chăn gấm, mở to đôi mắt nhỏ đen tò mò nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh.

Viên Diệu Diệu cảm thấy lòng mềm mại đến rối tinh rối mù, nhờ nhẹ nhàng ôm lấy hân, thấp giọng nói với hân vài lời.

“Con xem, đây là chung trà, không hề giống ở Long Càn cung, cái này là màu sứ. Cái này là bình phong, trên mặt vẽ con bướm và ong mật...”

Nhờ tình tế miêu tả cho hân cấu tạo nơi này, bé con cũng tròn to mắt nhìn hết tất cả.

Ngẫu nhiên hân còn phát ra vài tiếng “nga nga” rất nhỏ giống như đang trả lời nh.

Viên Diệu Diệu nghe thanh âm này, trong lòng kích động không thôi, tươi cười trên mặt càng không thu lại được.

Lúc Vệ Cảnh đi vào liền thấy được cảnh tượng ấy. Bé con mềm mại được nh cẩn thận ôm vào ngực, loại động tác mềm nhẹ giống như ôm ấp thứ trân bảo tốt nhất trên đời, làm người ta không chống đỡ được.

hân không lập tức đi qua, cũng không cho người thông truyền, cứ như vậy an tĩnh nhìn nàng và bé con đi khắp mọi chỗ trong nội điện. Trong lúc nh vô tình ngẩng đầu để giới thiệu cho Tam hoàng tử cửa ra vào, mới nhìn thấy ngôi cửa ngõ đang đứng ở ngạch cửa.

“Hoàng Thượng.” Nhờ nhẹ giọng gọi hân một tiếng, trên mặt mang theo tươi cười ôn hòa.

không biết là do ánh mặt trời chiếu tới, hay là vì nh đang ôm đứa nhỏ, mà hình ảnh phá lệ ôn nhu, khoé mắt đuôi lông mày của nh đều mang theo mười phần ý cười.

Ôn nhu mà nhẹ nhàng, ấm áp mà đầy đủ. Làm cho người nhìn cũng chỉ muốn cảm thán một câu năm tháng yên bình.

“Vui vẻ không?” Vệ Cảnh đi tới, duỗi tay ôm cả vai nh, đem nh và Tam hoàng tử cùng ôm trong ngực.

“Rất vui.” Viên Diệu Diệu lập tức gật đầu, nh rốt cuộc không cần sợ có ai đó sẽ làm tổn thương Tam hoàng tử, con trai của nh sẽ vẫn là con trai của nh, sẽ không gọi người khác là mẫu phi.

“Tần thiếp ban đầu cũng không dám tưởng tượng, Hoàng thượng sẽ đem Tam hoàng tử giao cho tần thiếp.”

Lời nọ nói là thật, thật sự rất khó tưởng tượng, Hoàng thượng có thể thống khoái như vậy mà đem Tam hoàng tử giao cho nọ.

Trong lòng nọ biết, bản thân mình trong cung căn bản không phù hợp điều kiện để nhận nuôi hân, hơn nữa còn kém rất xa. Nếu không cũng không phải hao tổn hết tâm cơ, cuối cùng mới có thể đạt như ước nguyện.

Nhưng Vệ Cảnh lại cười: “Trẫm nói có thể là có thể.”

Trong giọng nói của hân tràn ngập tự tin, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve búi tóc của nọ, trên mặt xuất hiện vài phần biểu tình hoài niệm.

“Tam hoàng tử rất thích ngươi, thêm nữa trẫm cũng cảm thấy giao hân cho ngươi là quyết định tốt nhất, đừng hỏi trẫm vì sao, cảm giác là quan trọng nhất!”

hân ra vẻ cao thâm mà nói, lại chọc cười Viên Diệu Diệu. thì ra Vệ cầu tử cũng chú ý tới loại giác quan thứ sáu này.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nhìn lên tấu chương

Editor: Chôm chôm

Sau khi Viên Diệu Diệu nhận nuôi Tam Hoàng thượng mấy ngày, Quân công công liền tới tìm nàng.

Đương nhiên đầu tiên là chúc mừng nàng đã được như ước nguyện, Viên Diệu Diệu cũng lập tức giờ lên một gương mặt tươi cười, biểu hiện vô cùng vui vẻ.

“Chuyện này còn phải cảm ơn Quân công công từ giữa trợ giúp, nếu không ta chắc sẽ thua trong chuyện này, thậm chí còn bị Hoàng thượng chán ghét.”

Lúc nàng nói mấy lời này, lúc đầu mang một bộ mang ơn đội nghĩa, ngay sau đó là mười phần nuối tiếc, giống như thật sự sợ hãi.

Quân công công liên tục xoa tay, “Đều do chủ tử an bài tốt, nô tài không dám đương nổi câu cảm tạ này của Miêu tần nương nương.”

Viên Diệu Diệu lập tức cúi tay vỗ vỗ, “Công công nói đúng, là ta hồ đồ. Đầu tiên là phải cảm tạ chủ tử, có những người đó hậu thuẫn, trong lòng ta kiên định không ít. Như vậy từ nay về sau, sẽ không có ai dám coi thường ta, ta cũng không còn là tiểu phi tần không nơi nương tựa nữa.”

Thời điểm nàng nói những lời này, trước sau đều treo bộ mặt chân tình thành ý.

Quân công công gật đầu, tươi cười trên mặt càng rạng rỡ: “Miêu tần nương nương có thể nghĩ được như vậy, quả thật quá đúng, chủ tử mà nghe được lời này, hân sẽ rất vui mừng. Cuối cùng có người hỗ trợ, ngại về sau không cần sợ.”

“Về sau gặp loại chuyện này, trước tiên phải cùng chủ tử nói trước, chủ tử đều sẽ đồng ý. Dù sau đều là để làm ngài đứng vững chân trong hậu cung, sẽ càng thêm có lợi cho việc chủ tử có thể biết được hướng đi của Hoàng thượng.”

Lời này của Quân công công mười phần trắng trợn lộ liễu, hiển nhiên là đem nàng trở thành người một nhà, trên mặt Viên Diệu Diệu trước sau đều là tươi cười.

Tuy sau khi nghe câu cuối cùng, trong lòng đột nhiên nhảy lỡ một nhịp, nhưng cũng không hề ảnh hưởng chút nào tới tâm tình của nàng.

“Có mấy lời này của công công, ta liền yên tâm.”

Viên Diệu Diệu cùng hân lời kéo vài câu, quả nhiên Quân công công lại muốn nàng thăm thính tin tức.

rõ ràng lúc này, Hoàng thượng cũng không có bước đi lớn nào, nhưng Quân công công yêu cầu nàng không ít, thậm chí muốn nàng nếu như có cơ hội thì có thể xem trộm tấu chương của Hoàng thượng.

“Nô tài biết Miêu tần nương nương có bản lĩnh không nhỏ, chỉ cần lúc Hoàng thượng phê duyệt tấu chương, ngài ngồi bên cạnh hân nhìn lên vài lần là được. Trước kia Hoàng thượng thích nhất là để tiên hoàng hậu giúp hân mài mực, bàn tay trắng mài mực, ngài cũng có thể làm mà. Dù cho không cần ngài mài mực, ngài cũng có thể bưng trà nước qua cho hân.”

Viên Diệu Diệu vừa nghe mấy lời này, trên mặt liền lộ ra thần sắc khó xử.

“Hoàng thượng đầu phải là người dễ dãi như vậy, cộng thêm lúc hần phê duyệt tấu chương thường xuyên phát giận. Ta sợ ta chưa kịp sát vào, đã bị hần mắng cho chạy mất.”

Điều nàng lo lắng là hoàn toàn có cơ sở, rốt cuộc thì ngôi cửu ngũ chính là người như vậy, chuyển trở mặt có thể xảy ra chỉ trong một giây. Tươi cười trên mặt Quân công công đình trệ một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

“Miêu tần nương nương không cần lo sợ, vị Hoàng thượng này của chúng ta có một điểm đặc biệt. Đó chính là đối với người hần đặt trên đầu quả tim, dù xảy ra chuyện gì cũng luyến tiếc giận giữ. Chỉ có những người không liên quan hần mới tùy ý phát giận chửi bậy.”

“Người hiện giờ chính là đầu quả tim của Hoàng thượng, bất kể ra sao hần cũng sẽ không phát giận với ngài, cho nên ngài hoàn toàn có thể yên tâm.”

Quân công công tận tình mà khuyên bảo trấn an nàng, tư thế kia giống như hần không thể thay nàng đón ý nói hòa sự sủng ái của Hoàng thượng, sau đó tự mình đi nhìn trộm tấu chương.

“Ta sẽ cố gắng.” Viên Diệu Diệu lập tức cười gật đầu.

Nàng cũng không hề đảm bảo nhất định sẽ xem được nội dung tấu chương, chuyện này còn phải bàn lại với Hoàng thượng, xem hần quyết định sẽ phản ứng lại như thế nào.

“Có những lời này của ngài là có thể thành công.”

Sau khi được nàng nhận lời, Quân công công cũng không ở lại lâu, liền quay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Quân công công rời đi, tươi cười trên mặt Viên Diệu Diệu liền biến mất, thậm chí còn gắt gao nhú chặt lông mày, đáy lòng nàng dâng lên vài phần dự cảm xấu.

Chỉ sợ Hoàng thượng sẽ bị nhiều phiền toái, loại chuyện nhìn trộm tấu chương này là từng bước ép sát, người phía sau bức màn sai nàng làm loại chuyện này, chỉ có thể nói là đã chuẩn bị cho biến động lớn, nếu không cũng sẽ không nhanh chóng như vậy.

Lúc Vệ Cảnh nghe được đáp án này, mày kiếm của hần cũng gắt gao nhăn lại, so với Viên Diệu Diệu thì hần nghĩ sâu xa hơn, cho nên lo lắng cũng càng sâu hơn.

“Những người này có động tác lớn như vậy, chỉ sợ là có điều bất thường.”

Vệ Cảnh duỗi tay gõ bàn, tường cái từng cái, tiếng thùng thùng nặng nề vang lên truyền vào lỗ tai, làm cho người ta có chuy khó chống đỡ được.

“Điều gì mà tần thiếp có thể giúp được xin Hoàng thượng phân phó.” Viên Diệu Diệu thấy hần phiền não đến vậy, không khỏi gấp giọng nói một câu.

Vệ Cảnh thấy bộ dạng nàng sốt ruột như vậy, hần không thể lập tức có thể làm điều gì đó có tác dụng, không khỏi cười khẽ ra tiếng, trực tiếp giơ tay gỡ nhẹ mũi nàng.

“Xem người gấp đến độ nào, cứ vậy không chờ nổi mà muốn nhìn lên tấu chương của trẫm?”

Viên Diệu Diệu giương mắt trừng hần, lúc nói chuyện chính sự mà cũng là bộ dạng cà lơ phát phơ như thế, làm cho nàng cảm thấy bộ dạng vội vàng kia của nàng vô cùng buồn cười.

“Tần thiếp nói chuyện thật với người!”

Vệ Cảnh giơ tay lên làm bộ tư thế xin khoan dung: “Được, được, đừng giận.”

Viên Diệu Diệu thấy hần vẫn là bộ dạng không đứng đắn, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười bất đắc dĩ.

“hần muốn người xem thì xem, mỗi ngày trẫm đều phải xử lý quốc gia đại sự, cũng không phải xem thứ gì dơ bẩn.”

Hiện tại Vệ Cảnh lại thể hiện bộ dạng không sao cả, giống như người vừa rồi vô cùng lo lắng không phải hần.

“Chỉ là tấu chương là thứ không thể tùy tiện tiết lộ, huống hồ lần này họ muốn ta xem tấu chương, không chừng lần sau còn có yêu cầu quá đáng hơn.”

Viên Diệu Diệu vẫn là biểu tình mặt ủ mày chau như cũ, trong lòng nàng trước sau đều không yên ổn, có lẽ là bởi vì muốn nàng nhìn lên tấu chương, nàng liền cảm thấy nội tâm phi thường bất an, rốt cuộc việc này liên quan tới quốc gia xã tắc.

Nếu nàng không cẩn thận để lộ là điều không nên nói, rồi ảnh hưởng tới toàn bộ quốc gia, vậy hậu quả không phải là thứ mà nàng có thể đảm đương.

Nàng cũng không muốn bởi vì thế mà ảnh hưởng tới giang sơn xã tắc của Hoàng thượng. Vệ Cảnh là một hoàng đế tốt, ít nhất trước mắt Viên Diệu Diệu không có tâm tư làm Thái hậu.

Vệ Cảnh giơ tay sờ mặt nàng, cặp mắt kia sáng ngời rực rỡ sáng lấp lánh, giống như ngôi sao trên bầu trời.

“Ý tứ kia của mẫu hậu là muốn ngươi ở bên trẫm nhiều, về sau tiện quan sát nhất cử nhất động của trẫm. Tuy nói sau này bên kia có khả năng sẽ có động tác lớn hơn nữa, nhưng hai chúng ta cùng nhau thương lượng, ít nhất cũng không để xảy ra sai lầm gì lớn. Chuyện này cũng có thể lấy làm lý do để ngươi ở bên cạnh trẫm nhiều hơn.

“Về sau nếu có người công kích ngươi là hồng nhan hoạ thủy, hoạ quốc yêu phi gì đó, cây cột đứng sau Quân công công thay ngươi xuất đầu giải thích.”

không thể không nói, bản lĩnh trấn an người khác của Vệ Cảnh thật sự cao, dễ như trở bàn tay an ủi nỗi lòng của nàng.

Viên Diệu Diệu đứng như đã bàn với Vệ Cảnh, thường xuyên ra vào Long Càn cung. Thịnh sủng của Hoàng với nàng ai cũng thấy.

không ít phi tần hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại không có biện pháp nào.

Khẩu hiệu “mưa móc dính đều” không biết bị nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần, Hoàng thượng vẫn không có phản ứng như cũ. Các triều thần cũng từng thử đề ra một lần, kết quả làm Hoàng thượng nổi trận lôi đình.

“Dù trẫm làm gì các ngươi cũng muốn quản phải không? Muốn sủng hạnh phi tần nào đều phải đợi các ngươi đồng ý. Tốt, dứt khoát đem thẻ bài hậu cung giao cho các ngươi, để các ngươi quyết định buổi tối trẫm đi cùng của phi tần nào, các ngươi xem có được không?”

“Thần không dám.” một đám thần tử trên mặt biểu tình sợ hãi quỳ đầy đất.

Thẻ bài của phi tần hậu cung bọn họ cũng không dám muốn. Đến lúc có sai lầm gì, thật sự là họ sẽ ăn không hết gói đem đi.

“không dám?” Vệ Cảnh cười lạnh hai tiếng. “Còn có chuyện các ngươi không dám? Các ngươi nói cho trẫm nghe, có chuyện gì là các ngươi không dám?”

“Quân trời quân đất, còn muốn xen vào chuyện đem nay trẫm ngủ với ai? Được rồi, muốn quản có thể quản, giờ đem danh sách thẻ thiếp của các ngươi trình lên, nhìn xem có phải các ngươi cũng mưa móc đều dính, nếu ai dám độc sủng một người thì chính là đạo nghịch bất đạo, có muốn con nối dõi hay không, có muốn gia đình hoà thuận hay không?”

Những lời Hoàng thượng nói ra quả thật là sắc bén dị thường, trong miệng như chứa hai thanh đao mang độc, nhìn ai không thích liền phun đao vào người đó.

hắn nói xong mấy lời, toàn bộ đại diện lâm vào yên tĩnh như chết.

không ai dám nhiều lời thêm một câu, thi nhau cúi đầu nhận tội, một câu vô nghĩa cũng không dám nói ra.

Lý Đức vẫn như cũ đứng sau ghế rồng, cả người có vẻ vô cùng đứng đắn, nhưng trên thực tế mặt hắn gắt gao ghen lại, bằng không sẽ cười ra tiếng. Lời này của Hoàng thượng nói ra cũng đủ tàn nhẫn, nhóm thần tử này cả ngày quản thói quen của Hoàng thượng, chuyện nhỏ gì của Hoàng thượng cũng phải cầm 1 chân vào.

hiện giờ Hoàng thượng đưa lời của bọn họ ném trở lại, những người này liền cảm thấy không thích hợp.

Vốn dĩ, người ta trở về nhà muốn ngủ với ai thì có liên quan gì đến người khác, một đám người so với mấy bà tám hàng xóm ăn không ngồi rồi còn muốn xen vào nhiều hơn.

hiện giờ đến lượt mình bị xen vào, biểu tình trên mặt phải gọi là xuất sắc, đều là bộ dạng không dám nhìn thẳng, nhẩn nhẩn cực kỳ vất vả.

“Sao lại không nói gì, lúc tiên hoàng hậu còn, các ngươi không phải rất thích nói trẫm mưa móc đều dính sao? Lúc ấy trẫm đều làm theo, hiện tại nhắc đến, trẫm thấy xung quanh không một người làm được, các ngươi tốt xấu gì cũng là tâm gương, nhóm tiên sinh vừa khuyên nhủ trẫm đâu, lúc trẫm còn là Thái tử, thường xuyên được các ngươi dạy dỗ làm sao để trở thành một minh quân, hiện giờ mời các tiên sinh làm gương, cho trẫm biết thế nào là mưa móc đều dính!”

Hoàng thượng vừa nói ra mấy câu đó, làm cho mấy vị thái phó (thầy dạy) lúc hắn còn là Thái tử mặt mũi đỏ bừng. Đương nhiên trong số đó cũng có vào vị lúc trước không nói gì, chỉ đứng lì bất động.

Bọn họ cũng có người đã có cháu, càng có cảm giác không thể đối mặt

“Chúng thần biết sai.” Lại lần nữa bá quan văn võ cả triều quỳ xuống.

Vệ Cảnh hừ lạnh, trên mặt là ý cười trào phúng.

“Được, các ngươi không cần trẫm mưa móc đều dính, về sau lúc thượng triều, không được lung tung rối loạn, ai dám nhắc lại đừng trách trẫm không cho hắn mặt mũi.”

Vệ Cảnh trầm giọng nói, sau đó đột nhiên đập bàn, đề tài này coi như đã định xong, về sau lúc thượng triều thảo luận không được nhắc đến.

“Vâng.” Bọn họ nhất loạt đồng ý.

không đồng ý không được, nếu không tất cả đều phải đem danh sách thể thiếp đưa lên, Hoàng thượng an bài bọn hán đêm nay ngủ với ai, ngày mai cùng ai, tất cả đều muốn mặt mũi, khí khái của người đọc sách không thể bỏ. Ngâm làm vậy thì không sao cả, nhưng bộ mặt nhất định phải đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đồng loạt lùi bước

Editor: Chôm chôm

Mấy triều thần trên triều biết ăn nói, nói có sách mách có chứng đều đồng loạt lùi bước, đủ để thấy muốn khuyên được Hoàng thượng mưa móc đều đình, chỉ dựa vào bọn họ là không thể.

Thậm chí, sau buổi thượng triều hôm đó, có thể nói các triều thần một lần bị răn can, mười năm sợ dây thừng, chuyện về hậu cung của Hoàng thượng, bọn họ một mực không hỏi.

Chỉ sợ Ngồi cửu ngũ lại bắt họ đem danh sách thể thiếp trình lên, sau đó nhất nhất quyết định tối nay bọn họ ngủ cùng ai.

Đương nhiên những phi tần nhón chân chờ mong nhà mẹ đẻ chống lưng, để Hoàng thượng biết khó mà lui, cho dù không thể mưa móc đều đình, ít nhất cũng không để Hoàng thượng độc sủng một mình Viên Diệu Diệu.

Nhưng ý tưởng rất tốt đẹp, chờ đến lúc thực hiện mới phát hiện, đến những cha anh ham hiểm xảo trá nhà mình đều bị đánh lui. Thậm chí còn nổi lên tâm tư từ nay về sau không bao giờ quản chuyện Hoàng thượng ngủ với ai nữa.

Chuyện này đối với các phi tần hậu cung mà nói, quả như sét đánh. Các nàng không thể nghĩ đến, kết quả cuối cùng lại như vậy, hoàn toàn ngược lại.

Thậm chí, các triều thần đều nói thẳng với các phi tần, về sau ngay cả chuyện hoàng tử muốn nhúng tay cũng cần cẩn thận.

Đến lúc đó, nếu Hoàng thượng lại nói câu đem con vợ cả vợ lẽ của các người trình tên lên, để hán tuyển người thừa kế, đến lúc đó các triều thần khẳng định cũng đánh trống lui quân.

nói xong mấy câu đó, người đầy mỡ hôi, đi nhanh như chân bôi dầu.

Bọn họ thật sự sợ hãi, Hoàng thượng không phải người chưa từng trải, lúc trước khi Hoàng thượng mới đăng cơ, có thể nói so với bất cứ ai đều tùy hứng hơn. Khi đó hán đầu cùng với tham quan ô lại, quả thật là nghe con không sợ hổ, thủ đoạn vô cùng.

Sau đó mới tốt lên chút, ngần ấy năm trôi qua, Hoàng thượng xử lý chính sự càng thuần thực, thần tử thuần phục cũng rất nhiều.

Cho nên thế lực của hán ngày càng lớn mạnh, rất nhiều thần tử phải thu liễm lại.

Nhưng hiện giờ vì chuyện thị tẩm mưa móc đều đình này, lần nữa náo loạn, làm các triều thần có cảm giác không thể xuống tay.

Hồ con cũng là hồ, vĩnh viễn không thể thay đổi.

Sau khi Vệ Cảnh phun bọn họ một đồng, lúc hạ triều cả người đều sáng khoái thoải mái, bước đi nhẹ nhàng.

Nếu không phải phía sau còn có một đám người hầu hạ đi theo. Có khả năng hán sẽ không cố kỵ hát ra miệng.

đã bao lâu không có khoái cảm sáng khoái sau khi tùy ý làm vậy, giống như toàn thể giới đều đứng bên hán.

Mỗi lần thượng triều, hán đưa ra điều gì, các triều thần đều sôi nổi phản đối, hán liền có cảm giác cả thế giới đều chống lại hán.

Lúc đó, nếu hán nhất định theo ý mình, Ngự Sử Đài liền sẽ nhảy ra, hán không thể phun chết hán.

Nhưng hiện giờ quá tốt, hán có thể quang minh chính đại mà không mưa móc đều đình. Rốt cuộc chính họ cũng không thể để người khác khống chế trên giường mình nằm cùng ai, sao có thể quản hán.

“đi Như Ngọc Cung.”

Sau khi hán nói những lời này, lập tức thay đổi phương hướng, không về Long Càn cung nữa.

Lý Đức nhìn bóng dáng bước nhanh chân của Ngồi cửu ngũ, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười.

Nhìn bước chân vui sướng này, giống như tuyết lúc đều muốn nhảy lên.

Nhưng chỉ cần tâm tình của Ngôi cửu ngũ tốt, tâm tình của người hầu hạ như bọn họ cũng dung sướng, không cần nơm nớp lo sợ Hoàng thượng có phải chuẩn bị phát hoạ hay không, có hay không sẽ đem con giận trút lên người bọn họ.

Lúc Vệ Cảnh đến Như Ngọc cung, Viên Diệu Diệu đã bước ra nghênh đón, hiển nhiên nàng đã được cung nhân thông truyền.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng thượng.” Nàng phúc thân hành lễ.

Nàng còn chưa kịp đứng lên, đã thấy Vệ Cảnh bước tới trước mặt nàng, trực tiếp duỗi tay đem nàng ôm ngang lên.

Viên Diệu Diệu lấp bấp kinh hãi, ngay cả người hầu hạ bên cạnh cũng tròn to mắt nhìn, bộ dạng giống như nhìn thấy quỷ. Lễ nghi quy củ của Hoàng thượng được dạy dỗ từ nhỏ mà thành, vui buồn không được hiện ra nét mặt, đó là điều cơ bản nhất.

Nhưng vào giờ phút này, Hoàng thượng giống như ăn phải thuốc kích thích, phải nói là vô cùng vui vẻ.

Thậm chí làm trò trước mặt nhiều người như vậy, trực tiếp bế ngang Viên Diệu Diệu lên.

Hành động thân mật như vậy, nếu có vị thần tử nào nhìn thấy, nhất định sẽ hô to “không thể”.

Đương nhiên, nếu là các phi tần khác nhìn thấy, chỉ sợ có thể tức giận đến mức thất khiếu bốc khói.

“Hoàng Thượng?” Viên Diệu Diệu lập tức bắt lấy vạt áo phía trước của nam nhân, rỗng vàng năm chân thêu trên áo ở dưới lòng bàn tay, có chút cảm giác nắm mọi thứ trong tay. Điều này làm nàng vô cùng an tâm, nàng chỉ là không rõ vì sao Hoàng thượng lại vui vẻ đến vậy, vui đến mức ở trước mặt mọi người lộ ra biểu hiện không giống ngày thường như vậy.

Vệ Cảnh không trả lời nàng, mà cứ như vậy bế bn đến gần Như Ngọc Cung.

Cái ôm của nam nhân vô cùng ấm áp. Cảm giác Ngôi cửu ngũ cả ngày đều hoà khí thịnh vượng (nóng), vào mùa đông chính là cái lò sưởi lớn, nhưng mùa hè lại không quá tốt.

Cộng thêm Hoàng thượng ôm nàng đi vào cung, không cần nàng chạm chân xuống đất, loại cảm giác này cực kì tuyệt.

Giống như có người đánh xe miễn phí, nếu nàng nói đặt nàng xuống thì chính là thuận tuý làm kiều.

Ôm nàng đến tận trong điện, Vệ Cảnh cũng không buông nàng xuống, thậm chí còn cúi đầu xuống nhìn nàng.

Lúc Viên Diệu Diệu nhìn thẳng hán, liền cảm thấy tâm tình của Hoàng thượng không phải tốt bình thường, lúc bốn mắt nhìn nhau, nàng cảm nhận được sức nóng trong mắt hán, giống như muốn nướng chín nàng.

“Hoàng Thượng ——” nàng lại hô một câu, môi mấp máy giống như muốn nói cái gì.

Chỉ là lời còn chưa kịp nói ra, là ngậm miệng lại.

Bởi vì Ngôi cửu ngũ vậy mà lại ôm nàng xoay vòng tròn, hành động này lần nữa làm Viên Diệu Diệu kinh sợ.

Lúc này, nàng nâng hai tay lên ôm lấy cổ hán, đầu tiên có chút khản trương, ngay sau đó liền thấy hưng phấn, thậm chí thi thoảng có đá đá hai chân.

Các cung nhân xung quanh nhìn đến hoá đá, đây là loại chuyện gì?

Cứ thế tự nhiên ở trước mặt họ ve vãn yêu đương, không không không, so với ve vãn yêu đương càng thêm đáng giận. Bọn họ từ ôm ấp biến thành xoay tròn, ôn miêu tần xoay tròn? Thể lực của Ngôi cửu ngũ cũng quá tốt rồi, hán là trên triều, các triều thần cho hán quá ít vấn đề khó giải quyết.

Trong lòng Lý Đức không khỏi “sách” một tiếng. Những triều thần đó thật đáng chán, sao không thể đứng thẳng eo, nói cho Hoàng thượng biết bọn họ đồng ý để Hoàng thượng quyết định tối nay họ sẽ ngủ cùng ai.

Nếu nói được như vậy, Ngôi cửu ngũ giờ phút này nhất định không thể nhàn hạ thoái mái, ngược lại còn cúi đầu ừ ừ.

Tiểu Khang từ phát hiện ra sự phụ của mình có chút thất thần, hơn nữa trên mặt không biểu hiện ra biểu cảm vui mừng thay Hoàng thượng, không khỏi nhủ mảy.

hán lập tức duỗi tay đẩy trộm một phen, “Sự phụ, biểu hiện vui vẻ.”

hán vừa dứt lời, Lý Đức lập tức tươi cười, vô cùng chân thành đến mức người xung quanh đều phải hổ thẹn vì không bằng.

Tiểu Khang Từ cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, không hổ là sự phụ của hán, kĩ năng thay đổi sắc mặt lợi hại như vậy.

hắn nhắc nhở cũng không thừa, Hoàng thượng dù sao cũng là một người dễ trở mặt. Lần trước Hoàng thượng có chuyện tốt, mà Tiểu Khang tử hấn hơi chút thất thần, không kịp biểu hiện vì Hoàng thượng mà vui vẻ, Ngôi cửu ngũ liền trở mặt vô tình, hung hăng mắng hắn một trận.

Cho nên hắn mới phải thật nhanh nhấc nhờ Lý Đức, hiển nhiên Lý Đức cũng nhớ tới sự kiện bị thảm kia của Tiểu Khang tử, cười vui hơn cả việc mình có thể sinh con trai.

Vui vẻ, thật con mẹ nó vui vẻ!

Đến tận khi nể xoay có chút choáng, hắn mới thả Viên Diệu Diệu xuống. Chẳng qua trước mắt hắn quay cuồng, lúc buông ra có hơi chút lảo đảo, thiếu chút nữa đem n vứ trên mặt đất.

Viên Diệu Diệu trực tiếp cười ra tiếng, tiếng cười thanh thúy dễ nghe, hiển nhiên là cảm thấy thú vị.

“Hoàng thượng vất vả rồi, tần thiếp tặng ngài lễ vật.” nói xong nàng nhanh chân nhảy đến bàn nhỏ, từ trên mâm lấy ra một quả nho nhét vào miệng hắn.

Nàng vẫn ngẩng đầu. Mặt mày mỉm cười nhìn hắn ăn xong. Trong tay cầm sẵn khăn, đợi hắn nhổ vỏ và hạt.

Cho dù khả năng nhẫn nhịn tốt như Lý Đức, nhìn hiện tại cũng có chút cười không nổi nữa.

Nhìn xem hai vị chủ tử nói chuyện yêu đương đến nghiện rồi, Miêu tần dăng nho lên, Hoàng thượng ăn xong, nàng còn chờ hạt và vỏ để vứt đi. Vậy người hầu hạ như bọn họ còn tác dụng gì?

“Có ngọt hay không?” Viên Diệu Diệu ngẩng đầu cười với hắn.

Tiểu Khang tử cũng không chịu nổi, trợn trắng mắt trong lòng.

Từ nơi phía nam nóng nhất dăng lên, được ướp lạnh, ngựa chạy ngày đêm đưa tới, sợ hồng dập trên đường, nên phải dùng vải bông thật dày bọc lại.

Có thể không ngọt sao? Quả là hỏi vô nghĩa, còn hỏi trước mặt bọn họ, như là thiếu năng trí tuệ!

“Ngọt, nhưng không ngọt bằng người!” Vệ Cảnh chớp mắt, tâm tình của Ngôi cửu ngũ hôm nay tốt đến mức mấy lời buồn nôn này cũng có thể nói ra miệng.

Toàn bộ cung nhân hầu hạ đều dừng hình, bọn họ bị dọa tới đông cứng.

Mấy lời nói âu yếm xấu hổ này cũng nói ra được, bọn họ đã nhìn nhầm Ngôi cửu ngũ.

Lúc này cả Viên Diệu Diệu cũng ngây ngẩn người, nàng không ngờ Vệ Cầu tử lại có kỹ năng nói lời âu yếm này, câu này nói ra làm nàng đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Tuy rằng người ngoài nghe được, sẽ thấy có chút khôi hài, có chút buồn nôn, thậm chí làm người ta đông cứng.

Nhưng Viên Diệu Diệu nghe xong lại đặc biệt vui vẻ, bởi vì cuối cùng hôm nay Vệ Cầu tử nói ra lời âu yếm với nàng, quả thật không dễ dàng.

Lúc trước khi nàng còn là Hoàng Quý Phi, phải thật lâu mới làm cho người không chút lãng mạn như Vệ Cầu tử, ngẫu nhiên nói ra một hai câu âu yếm. Nhưng hiện giờ, nàng mới phần đầu đến vị trí tần, là đã có thể làm Vệ Cầu tử nói ra loại lời này, quả thật nội tâm vô cùng kích động.

Điều đó chứng minh mị lực của nàng lớn hơn!

Viên Diệu Diệu nghĩ như vậy, liền không nhịn được cười ra tiếng, hiển nhiên là vô cùng vui vẻ.

“Vui như vậy?”

Vệ Cảnh phát hiện nàng cúi đầu, che mặt cười trộm, hiển nhiên là vui vẻ hơn bất cứ lần nào hắn thấy.

“Vui, niềm vui này so với những điều khác không giống nhau. Chính là, dù ta không ăn nho, nhưng trong lòng lại ngọt, giống như cảm nhận được vị ngọt như lời Hoàng thượng nói.”

Nàng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn hắn chăm chú, đôi mắt nàng sáng ngời, loé lên như muốn đem cả người hắn cất vào.

“Vui là được rồi.” Vệ Cảnh đưa tay sờ đỉnh đầu nàng, ngữ khí dịu dàng.

Bọn họ cứ nói chuyện một lúc như vậy, quả thật làm mấy cung nhân xung quanh đều có cảm giác như bị chọc mù mắt, đồng loạt cúi đầu không đành lòng nhìn thẳng.

Sợ rằng nếu còn xem, hai mắt thật sẽ bị chọc mù.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Thế nào gọi là Vệ Cầu Tử

Editor: Chôm chôm

Viên Diệu Diệu thấy hôm nay cảm xúc của Hoàng thượng tăng vọt, đi theo hỏi, “Chuyện gì làm Hoàng thượng vui vẻ như vậy, nói cho tần thiếp nghe một chút.”

Vệ Cảnh ho nhẹ một tiếng, miễn cưỡng thu lại ý cười, thấp giọng nói: “Lý Đức, người nói cho Miêu tần nghe.”

“Khỏi bẩm Miêu tần nương nương, hôm nay trên triều, Hoàng thượng bác bỏ yêu cầu mưa móc đều đặn của các triều thần, hơn nữa còn làm bọn họ sợ tới mức từ sau không dám nhắc lại...”

Lý Đức vạn phần cung kính đem sự việc nói lại một lần, lúc nhắc tới sắc mặt không tốt của các triều thần, Viên Diệu Diệu trực tiếp cười ra tiếng.

“Đề nghị đó của Hoàng thượng cũng quá tuyệt rồi, nói ra làm chư vị triều thần không dám nhiều lời.”

Viên Diệu Diệu giơ ngón tay cái lên với hắn, biểu tình tán thưởng, ước gì có thể đỡ hắn càng thêm vui vẻ.

Vệ Cảnh lúc này lại trở nên rụt rè, ho nhẹ một tiếng, miễn cưỡng lời kéo khoé miệng ra nụ cười, nhưng lại không chịu lộ biểu tình thêm một chút.

“Hôm nay trẫm muốn cùng Miêu tần ăn mừng thật tốt.”

Lời hắn vừa nói ra, lập tức có cung nhân đi chuẩn bị. Ăn mừng một chút, chính là phải có rượu có thịt có cô nương.

cô nương thì đã có Miêu tần, cũng không tới lượt người khác, bọn họ là người hầu hạ phải chuẩn bị rượu và đồ ăn ngon, còn phải xem tâm ý của hai vị chủ tử, tránh có món nào không tốt, làm Hoàng thượng không vui, vậy lại mất nhiều hơn được.

Hoàng thượng vui vẻ, lời nói cũng nhiều hơn, cùng Miêu tần người một câu ta một câu, nếu không phải là trên bàn không có vỏ hạt dưa, thì trong mắt người ngoài, giống như là đang mở tiệc trà.

Tam hoàng tử cũng được ôm đến, một nhà ba người.

Tam hoàng tử non nớt kêu “nga nga nga”, giống như đáp lại lời hai người bọn họ. Nghe thấy tiếng này, Hoàng thượng đều là bộ dạng vui vẻ ra mặt, giống như được ăn kẹo mừng.

Nhìn ngôi cửu ngũ và Miêu tần nương nương thấy Tam hoàng tử ẽ a học nói mà vô cùng vui vẻ, thậm chí còn cười nghiêng ngả, trong lòng Lý Đức không khỏi than nhẹ.

thật là một đám không hiểu sự đời, chỉ là mồm miệng không rõ nói ra mấy lời không có ý nghĩa, sau đó lại còn không ngừng chảy nước miếng. Như vậy người xung quanh ai cũng làm được.

Nhưng mà Hoàng thượng và Miêu tần nương nương lại không cười một cái, thậm chí lúc bực bội, còn phát giận với bọn họ.

thật sự cùng là người nhưng không cùng số mệnh, tại sao hắn không phải từ bụng tiên hoàng hậu chui ra chứ?

Rượu và thức ăn rất nhanh được mang lên, Tam hoàng tử không ăn được mấy thứ này nên được bà vú ôm xuống.

Viên Diệu Diệu và Vệ Cảnh hứng thú rất cao, ban đầu còn chú ý lễ nghi quy củ, uống tương đối an phận. Nhưng một lát sau, hứng thú tăng cao, cả hai người đều đỏ mặt, hiển nhiên đã uống hơi nhiều.

“Nào, ái tần, chúng ta uống giao bôi.”

Vệ Cảnh nâng chén rượu, hướng về phía nàng cười, bộ dạng phúc hậu vô hại.

Viên Diệu Diệu chớp mắt, cười càng vui vẻ, lập tức nâng chén, vòng qua cổ tay hắn, ngửa đầu uống hết ly rượu.

Uống hết ly rượu giao bôi, cả hai bắt đầu cười ha ha.

Tiếng cười này thô thiển làm người không nở nhìn thẳng. Lý Đức lập tức phát tay cho người lui ra, chỉ hắn ở lại, cùng Tiểu Khang tử và Thuý Trúc hầu hạ.

Hai vị chủ tử này khi say, lại dễ hầu hạ. Ngay cả rót rượu cũng không cần bọn họ, toàn bộ là hai người tự mình làm.

“Sư phụ, cứ uống như vậy có sao không? Rượu này trân quý ừ nhiều năm, tác dụng chậm nhưng lớn, uống đã có chút không rõ ràng, phải làm sao cho phải?”

Về mặt Tiểu Khang tử ưu sầu. Hoàng thượng đã nói phải ăn mừng thật tốt một phen, vậy rượu và thức ăn chuẩn bị tất nhiên đều ngon.

Vấn đề là Viên Diệu Diệu cũng là bộ dạng có thể uống, hai vị chủ tử đều có chút vui vẻ quá mức, căn bản không quan tâm chuyện lúc sau, chỉ muốn uống rượu.

Hai người uống hết ly này đến ly khác, rất nhanh đã say khướt.

“Miêu miêu, trầm nói với ngươi vì sao trầm vui, những thần tử đó mỗi ngày mặc triều phục, giống như bà quản gia mỗi này làm khó trầm, các loại...”

Vệ Cảnh vươn tay để lên vai Viên Diệu Diệu, nói chuyện có chút cà lăm không rõ.

Nhưng không có câu nào không biểu đạt sự vui sướng của mình, làm bọn Lý Đức nghe xong đều không khỏi thở dài trong lòng.

Từ xưa đến nay, có rất nhiều văn nhân dùng thơ từ ca phú để biểu đạt sự khó chịu hay thất bại, nhưng rất ít ngôi cửu ngũ nào viết thứ này.

Rốt cuộc thì viết ra không phải là thừa nhận mình là một vị hoàng đế vô dụng sao?

Chân long thiên tử thì vốn phải ở phía trên áp đảo mọi người, hoàng uy là thứ không ai có thể xúc phạm, nhưng có rất nhiều hoàng đế cũng phải chịu các loại hạn chế.

Đương nhiên mấy lời loại này vào lúc thanh tỉnh, Vệ Cảnh sẽ sống chết đều không nói, nhưng hiện giờ uống say, trước mặt hẳn là Miêu tần, cho nên lời nói ra đều vô cùng lộ liễu.

“Cầu tử, cùng nhau nói chuyện ta cũng rất vui. Ngươi thế mà có thể nói ta còn ngọt hơn quả nho...”

Viên Diệu Diệu hi hi ha ha cười nói, nàng cũng nâng tay đặt lên vai Vệ Cảnh, mồm miệng không rõ giống hệt Hoàng thượng.

Nàng vừa dứt lời, người hầu hạ bên cạnh lập tức ngăn cả người, về mặt kinh khủng nhìn Viên Diệu Diệu.

Chậm đã, Miêu tần, cầu tử là đang gọi ai?

Lý Đức và Tiểu Khang tử hai thầy trò vô cùng ăn ý quay đầu lại, đồng thời nhìn về phía Thuý Trúc.

Thuý Trúc liên tục xua tay, biểu tình vô tội, trên thực tế sắc mặt nàng có chút trắng bệch, trên người toàn mồ hôi lạnh.

Nàng biết Miêu tần nương nung có thói quen vô cùng thích nhẹ giọng nói thầm, Thuý Trúc là đại cung nữ hầu hạ bên người Miêu tần, hơn nữa tai cũng không bị ù bị điếc.

Ngược lại thính lực của nàng còn rất tốt, cho nên ngẫu nhiên cũng nghe được hai câu, “cầu tử” hai từ này thường xuyên xuất hiện trong miệng Miêu tần nương nung.

Nhưng những lúc ấy phía trước hai từ này còn có thêm một cái họ Vệ.

Toàn xưng: Vệ cầu tử.

Đương kim Hoàng thượng họ Vệ, không cần phải nói cũng biết Vệ cầu tử này trong miệng Viên Diệu Diệu là nói ai.

Nhưng về mặt của ba bọn họ là biểu tình kinh sợ, vậy mà hai vị đương sự lại là vẻ mặt trấn định, thậm chí vẫn đắm chìm trong sự vui mừng khôn xiết.

Bất kể là người nói ra Viên Diệu Diệu hay người bị gọi là Vệ Cảnh, đều không coi ai ra gì là nâng chén, hiển nhiên hai người họ đều không ý thức được xưng hô này có vấn đề gì.

Hai người uống rất cao hứng, chỉ lời nói đã không đủ để biểu đạt niềm phấn khởi trong lòng, cho nên bọn họ quyết định muốn làm một ít hành động.

“Miêu miêu, trầm lại ôm ngươi xoay một vòng nhé?” Vệ Cảnh cầm tay nàng.

Viên Diệu Diệu giơ tay chống cằm, cặp mắt say lờ mờ mê ly, nhưng trên mặt lại bộ dáng hưng phấn dị thường.

“Được ạ. Lúc Hoàng thượng ôm tần thiếp xoay vòng, tần thiếp cảm thấy rất cao hứng!”

Hai người nói xong, nắm tay đứng lên, mặt đầy hùng tâm tráng chí.

Bọn Lý Đức vội vàng tiến lên, lúc hai vị chủ tử đứng lên, thân thể không khống chế được mà lung lay, thế mà còn muốn ôm nhau quay tròn, căn bản

là không có khả năng.

“Hoàng Thượng, nương nương, sắc trời không còn sớm, các ngài có muốn đi nghỉ ngơi không ạ?”

Lý Đức trợn mắt nói dối, trên mặt vẫn là biểu tình trung thực mười phần.

Thụy Trúc quay đầu ra bên ngoài nhìn mặt trời trên cao, trong lòng nghĩ không biết phải nói gì.

Nhưng Tiểu Khang từ bên cạnh cũng biểu hiện chân thật như thế. Nàng chỉ có thể thu hồi kinh ngạc, mặt không biểu cảm mà đứng đó.

Hoàng thượng vừa hạ triều liền đến chỗ Miêu tần chúc mừng, sau đó uống rượu trò chuyện âu yếm, sao có thể mới một hồi mà trời đã tối.

Lời này của Lý tổng quản là quang minh chính đại phạm thượng, hơn nữa còn làm đến thuần thực, Khang công công bên cạnh cũng phối hợp vô cùng ăn ý, hiển nhiên loại chuyện này cũng là tập mãi thành quen.

“không nghỉ ngơi, trẫm muốn okm Miêu Miêu đi ngắm sao.”

Vệ Cảnh nghe lời Lý Đức liền hăng hái nói.

hắn duỗi tay muốn ôm Viên Diệu Diệu đi ra ngoài, Viên Diệu Diệu vừa nghe đi ngắm sao lại càng thêm vui vẻ.

“Cầu tử, hiện giờ người không ngừng dỗ ngọt ta, còn chủ động mang ta đi làm chuyện thú vị. Ta rất vui sướng.”

Đôi tay Viên Diệu Diệu ôm lấy cổ hắn, Hoàng thượng hiện giờ đã say, cả người mềm như bông, làm sao còn sức lực ôm nàng.

Đừng nói ôm, ngay cả lực kéo nàng đứng lên còn không có.

Miêu tần nghĩ muốn ôm cổ hắn, sau đó mang nửa người trên đè lên người hắn, để hắn ôm nàng vào ngực.

Đáng tiếc hiện tại đúng là bị hắn kéo vào lòng ngực, nhưng hai người đều bị ngã trên mặt đất.

Nàng đè lên người hắn, hai người ngã đau hay không cũng không biết, còn đang cười vui vẻ.

Ba người Lý Đức đều sững sờ, trong lòng Thụy Trúc sôi ruột phát hỏa, xong đời, Miêu tần nương nương lại nói một câu cầu tử, lúc này thật không xong.

Rượu đúng là không phải thứ tốt, uống say liền nói lời mê sảng, đem những điều bình thường giấu ở đáy lòng nói ra toàn bộ.

“Ngắm sao mà là chuyện thú vị sao? không phải, để trẫm nói cho người biết chuyện gì mới thú vị nhé?”

Vệ Cảnh bị nàng đè trên mặt đất nhưng hoàn toàn không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn giờ tay ôm eo nàng.

Nhìn hai người bọn họ nói chuyện, một vài động tác muốn hưởng thụ, ba người Lý Đức hoàn toàn hết chỗ nói.

Đây là đem mặt đất thành giường? Muốn nằm đây ngủ một giấc?

“Chuyện gì thú vị?”

“Đương nhiên là chuyện ta và người cùng làm, chuyện trên giường trong màn.”

Sau khi nói xong câu đó, Vệ Cảnh lớn tiếng cười rộ lên, mang theo vài phần đắc ý.

Sau khi hắn nói, muốn làm động tác phi thường nam tính là nghiêng người đè lên Viên Diệu Diệu, kết quả là ngày thường làm vô cùng dễ dàng mà hiện giờ lại khó khăn vô cùng.

Cả người hắn vô lực, cuối cùng phải đẩy Viên Diệu Diệu ra trước, sau đó mới áp lên người nàng. Nhưng trên mặt hắn vẫn là biểu tình đắc ý, so với ngày thường còn rõ ràng hơn, quả thực là không lừa nhìn.

Mặt Thụy Trúc đỏ bừng, hai thầy trò Lý Đức đều muốn che mặt lại, không phải thẹn thùng mà là phát hoảng.

Ngồi cừu ngủ trước mặt mọi người nói chuyện cười, hơn nữa còn là chuyện cười thô tục.

Là ai đã đánh trái chân long thiên tử, lúc này mà để nhóm ngự sử nhìn thấy, phỏng chừng bọn họ đều sẽ đi tìm dây thừng thắt cổ tự sát.

Rốt cuộc thì Hoàng thượng ôm Miêu tần nói chuyện cười thô tục thật quá mức khó coi, hơn nữa hắn còn tự thấy đây là một chuyện đáng chê cười, có thể chọc cười tất cả mọi người.

“Hoàng thượng, nàng, trên mặt đất rất lạnh, nô tài đỡ hai ngài lên giường nằm?”

Lý Đức định tiến lên hai bước, nào biết hắn vừa nói xong đã thấy Vệ Cảnh khua tay.

“đi đi đi, ruồi bọ ở đâu tới, đuổi đi đuổi đi! Lúc trầm vui vẻ, đừng tới quấy rầy khôngtrầm diệt chín tộc nhà ngươi.”

Thần sắc ghét bỏ trên mặt ngôi cừu ngũ quá rõ ràng, Lý Đức lập tức dừng bước chân, xoay người trở về.

hiện giờ gọi hắn là ruồi bọ, có bản lĩnh thì cả đời này đừng muốn hắn hầu ạ, Cậu tử!

Ps: Tức nước vỡ bờ.))

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Cùng nhau đi

Editor: Chôm chôm

Sau khi nghĩ như vậy, trong lòng Lý Đức cảm thấy một trận thoải mái, Miêu tần nương nương đặt cho Hoàng thượng nick name thật hay.

Ngẫm có ý gọi hoàng đế cậu tử, làm cho nô tài như hắn gọi lên thấy cả người vui vẻ.

Ngay cả Lý Đức cũng bị đuổi, bọn Tiểu Khang Tử dĩ nhiên càng khôngthể lộn xộn, miễn cho mặt nóng phải dán mông lạnh.

“Cậu tử, ngươi nói sao ở đâu?” Viên Diệu Diệu đẩy Vệ Cảnh.

Nam nhân đề trên người nàng, làm cho nàng có cảm giác sắp khôngthở nổi, nhưng đối với nữ nhân mà nói, sự lãng mạn này sẽ nhớ kỹ cả đời.

Bởi vậy, nàng không nhìn thấy sao nên lập tức gấp gấp hỏi.

Vệ Cảnh gơ tay lên không trung vẫy vẫy, hiển nhiên là đang tưởng tượng rằng vẫy tay gọi người lại, nhưng hiện giờ hắn không còn sức lực, nên nhìn cái tay kia như đang múa may, sau đó rơi trên mặt đất, ngay cả sức nâng lên cũng không có.

“Lý Đức đâu? Lấy mấy ngôi sao xuống cho Miêu tần.”

Vệ Cảnh nói như chuyện hiển nhiên, thật sự là say tới mất nhận thức. Đương nhiên đối với câu “cậu tử” của Viên Diệu Diệu cũng chấp nhận nhanh chóng, cam chịu giống như đó là cái tên thứ hai của hắn.

Lúc này gan Lý Đức cũng lớn hơn, trợn trắng mắt không hề che giấu.

“Sư phụ, Hoàng thượng gọi ngài kia.” Tiểu Khang Tử không nhịn được, trên mặt lộ vài phần tươi cười, đuổi tay đẩy nhẹ Lý Đức.

Lý Đức kêu một tiếng ạ, gơ tay làm bộ muốn đánh hắn.

“Còn hỏi ngôi sao đâu, Hoàng thượng cho rằng ta là Hậu Nghệ sao, có thể lấy mũi tên bắn cho hắn?”

Nếu không phải còn người ngoài là Thuý Trúc đứng ở đây, nói khôngchừng Lý Đức sẽ nhổ nước miếng về phía Tiểu Khang Tử.

Thuý Trúc vẫn duy trì tư thế đứng thẳng như cũ, hiện giờ trong lòng nàng đang tự thôi miên mình, nàng là một cái cọc gỗ, nên không biết đến những chuyện đang diễn ra ở đây.

Nàng chưa từng nghe thấy chủ tử gọi Hoàng thượng là cậu tử, cũngkhông nghe được đoạn vui đùa của Hoàng thượng và chủ tử, càngkhông thấy được Hoàng thượng vô cùng khó khăn mới ngăn được chủ tử, còn đặc ý đào dặt vì chuyện đó.

Ngay cả những chuyện đó đều chưa thấy, nên đương nhiên đoạn đối thoại của Lý Tổng quản và Khang công công nàng cũng không nghe thấy.

“Ngôi sao……” Vệ Cảnh nhắc đi nhắc lại chữ ngôi sao, sau đó liền nhắm mắt ngủ.

Lý Đức cẩn thận nghe mới thấy một loạt tiếng ngáy nhỏ, thế là đã ngủ rồi.

“Cậu tử, ngôi sao đâu?”

Viên Diệu Diệu lại không hề quên, lần nữa lần bầu hỏi hai câu.

Đương nhiên người đang đè lên người nàng ngủ ngon lành chắc chắn sẽ không cho nàng được đáp án.

“Người đã không cho ta ngôi sao mà lại còn ngủ đè nặng ta. không để ý tới người nữa!” Viên Diệu Diệu giống như tức giận, đầu miệng, thần sắc trên mặt không vui vẻ.

Lúc nói lời này, nàng còn nâng tay lên đẩy người Vệ Cảnh.

Nhưng nam nhân rốt cuộc rất nặng, cộng thêm nàng lại không có sức lực, chỉ cảm thấy trước ngực như bị khối đá nặng trĩu đè lên, cảm giác vô cùng khó chịu.

“Người xuống cho ta!” Nàng cắn chặt khớp hàm, nâng đôi tay lên dùng sức toàn thân đẩy hắn ra.

“Ta cũng ngủ.” Viên Diệu Diệu nhắc mãi lời này, xoay người đưa lưng về phía hắn, liền như vậy nhắm hai mắt lại.

Vệ Cảnh bị đẩy sang một bên, nằm ở đó tiếp tục ngủ ngon, lúc bị đẩy ra hình như hắn cũng không có cảm giác gì.

Ba người bọn Lý Đức nhìn nhau, cuối cùng Lý Đức nháy mắt với Tiểu Khang Từ.

“Sư phụ, nội lực ngài thâm hậu, ngài hỏi đi.”

Kết quả, hắn vừa nói xong, Lý Đức lập tức giơ tay đánh hắn.

“Có chỗ cho người nói nhảm sao, bảo người đi thì người phải đi!”

Tiểu Khang Từ biết phía Lý Đức hắn không thể cầu xin được, chỉ có thể hướng về phía Thuý Trúc.

Nhưng không đợi hắn mở miệng, đã thấy Thuý Trúc hướng về phía hănxua tay, trên mặt là thần sắc kinh hồn, giống như hắn là hồng thủy mãnh thú, mở miệng ra sẽ ăn tươi nuốt sống nàng.

Tiểu Khang Từ ho nhẹ một tiếng, kết quả, hắn còn chưa làm gì, đã bị đánh một cái lên đầu.

“Đừng lẩn tránh, lập tức đi qua đi. Hoàng thượng mà bị cảm lạnh, ngày mai hỏi chuyện ta sẽ nói do người sai.”

Lý Đức lấy Hoàng thượng ra áp chế hắn, Tiểu Khang Từ lập tức đi qua.

“Hoàng Thượng, nương nương, trên mặt đất lạnh, lên trên giường ngủ được không?”

Trả lời hắn chính là tiếng hít thở, hiển nhiên là hai vị chủ tử đều đã ngủ say, không ai trả lời vấn đề của hắn.

“Được rồi, sửa sang lại quần áo của chủ tử, sau đó hai người các người mỗi người đỡ một người, ta gọi người vào hầu hạ. Ngàn vạn lần không thể những người bên ngoài nhìn được điều gì không nên nhìn, nếu không...”

Nửa câu sau của Lý Đức còn chưa nói, Tiểu Khang Từ và Thuý Trúc đã biết hắn muốn nói gì, hai người lập tức gật đầu, bước nhanh qua, nâng hai vị chủ tử lên.

Vệ Cảnh và Viên Diệu Diệu ngủ rất sâu, lúc trước nằm trên mặt đất lăn lộn, quần áo đều bị rối loạn.

Bọn Tiểu Khang Từ nhanh chân làm theo lời Lý Đức, sửa sang lại quần áo cho hai người chính tề. Đợi người bên ngoài tiến vào mới cùng nhau khó khăn đem hai vị chủ tử lên giường, thấy bọn họ ngủ an ổn, Lý Đức mới thở dài nhẹ nhõm.

Ban ngày ban mặt đi ngủ, cho nên đến nửa đêm hai người bị khát mà tỉnh lại, cùng nhau kêu muốn uống nước.

Uống xong mới mơ mơ màng màng mở to mắt, liền thấy ba người Lý Đức đứng xung quanh.

Đầu óc Viên Diệu Diệu choáng váng hồ đồ, Vệ Cảnh cũng không tốt hơn so với nàng, nằng tay ấn trán mình, dạ dày cuộn trào mãnh liệt như muốn phun ra.

“Sao nhiều người đứng đây vậy, đi ra bớt đi, để mấy người ở lại là được rồi.”

Cuối cùng Vệ Cảnh cũng tỉnh táo một chút, hắn nhăn chặt mày, trong giọng nói lộ sự khó chịu.

“Bẩm Hoàng thượng, nơi này chỉ có nô tài, Tiểu Khang Từ và Thuý Trúc ba người hầu hạ ạ.”

Lý Đức ho nhẹ một tiếng, thật cẩn thận trả lời một câu, sợ Hoàng thượng muốn đâm hắn.

“Vậy sao lại có nhiều bóng người như vậy, a, đau đầu!”

Vệ Cảnh bắt nắn mà cau mày, nhẹ giọng hỏi một câu.

Nhưng sau đó hần lần nữa xoa đầu, neho mắt nhìn kĩ, mới phát hiện ra người bên cạnh thật không nhiều, sở dĩ thấy nhiều là do hần uống say, nên các bóng người chồng lên nhau.

“Trẫm đã ngủ bao lâu?” hần nhìn thoáng qua ánh trăng bên cửa sổ, mày nhăn chặt lại.

Lý Đức đáp lại một câu, Vệ Cảnh càng thêm đau đầu, cảm giác sau khi uống say thật không tốt.

Cố tình hần lại không thể trách người khác, rượu là hần sai người mang đến, cũng không ai bắt hần uống.

Viên Diệu Diệu uống xong hai ngụm trà, cả người lại vô lực nằm xuống.

“Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp thật sự đau đầu vô cùng, không thể hầu hạ ngài, ngài tùy tiện vậy.”

Nàng hiện giờ vô cùng không thoải mái, nên lời nói “Ngài tùy tiện vậy” cũng đã nói ra, giống như hoàn toàn từ bỏ.

thật ra Vệ Cảnh muốn cùng nàng nằm nghỉ ngơi, nhưng vừa nhớ tới tấu chương chồng chất trên bàn ở Long Càn Cung, hần thật có chút ăn không tiêu.

“Trẫm còn phải phê duyệt tấu chương,” hần thở dài một tiếng, trên mặt đều là bất mãn.

Hiển nhiên là không muốn phê duyệt, nhưng ngày mai còn phải vào triều sớm, tấu chương giống như vịnh viễn đều không phê duyệt hết, mỗi khi hần xem xong một chồng, sẽ có một chồng tiếp theo chờ đợi hần.

Rốt cuộc thì lãnh thổ quốc gia rộng lớn, năm hồ bốn biển phát sinh chuyện lớn gì, đều do hần quyết định.

Ba tỉnh sáu bộ cũng chờ hần ra lệnh, hơi lười biếng một chút, có khả năng đất nước cũng mất.

thật ra hần cũng muốn nghỉ để ngày mai, ngày mai lại ngày mai, ngày mai lại làm, đáng tiếc trọng trách trên vai nặng ngàn cân, không thể lơ lửng chút nào.

Chỉ hơi thả lỏng một chút, sẽ cảm thấy mình là tội nhân của thiên hạ.

“Hoàng thượng, hay nô tài sai người đi mang tấu chương về đây, ngài có thể nghỉ tạm một lát.”

Lý Đức có thể làm đến chức đại tổng quản, tất nhiên là phải đúng lúc vì ngôi cửu ngũ phân ưu.

Tay Vệ Cảnh chống cằm, hiển nhiên đang nghiêm túc tự hỏi, hiện tại quả thật cả người vô lực, không muốn động một đầu ngón tay.

“không, đỡ trẫm lên, trên đường về Long Càn Cung còn có thể hóng gió cho tỉnh táo.”

Cuối cùng, hần vẫn về Long Càn Cung, Lý Đức lập tức quỳ xuống hành đại lễ, khen ngợi tinh thần nghiêm túc vì dân vì nước của ngôi cửu ngũ.

“Hoàng thượng đi bình an, thần thiếp không tiễn ngài.”

đang ngủ đến mơ mơ màng màng, bị Thuý Trúc trộm đẩy tỉnh, Viên Diệu Diệu cắn răng chống đỡ sức lực toàn thân để nói ra hai câu này.

“Dừng Miêu tần của các ngời dậy. Mặc quần áo cho nàng, để nàng theo trẫm đi Long Càn Cung.”

Vệ Cảnh đứng dậy, dang tay để các cung nhân hầu hạ mặc quần áo, còn không quên đuổi tay chi Thuý Trúc, hạ mệnh lệnh.

“Dạ.” Thuý Trúc vui vẻ, lập tức đỡ Viên Diệu Diệu đứng dậy.

Viên Diệu Diệu đang ngủ say, kết quả bị Thuý Trúc nâng dậy. “Tần thiếp cũng phải đi?” Nàng thật thắm, căn bản không muốn đi, nhân lúc nói lời này lại nằm xuống giường.

Ước gì các cung nhân đều mất hết sức lực, không nâng nổi nàng dậy.

Thuý Trúc hướng mắt về hai cung nữ bên cạnh, có bốn cung nữ cùng nhau giữ chặt nàng, nàng muốn phản kháng cũng không có cơ hội.

“Đương nhiên phải đi, đã ở bên trẫm lúc uống rượu, vậy lúc phê duyệt tấu chương cũng phải ở bên.”

Vệ Cảnh nói rất đúng lý hợp tình.

Viên Diệu Diệu tròn trắng mắt, nàng muốn từ chối, nhưng lại không thể từ chối.

Vệ Cầu Từ căn bản không có ý cùng nhau làm gì, mà đơn giản là thấy Viên Diệu Diệu nằm thoải mái ở đó, còn hần lại phải nghiêm túc phê duyệt tấu chương, nên vô cùng không thoải mái.

Cho nên hẳn nhất thiết phải tìm người chịu cùng, Viên Diệu Diệu đương nhiên không tránh khỏi.

“Lúc uống rượu, tần thiếp có thể cùng người uống, nhưng tấu chương sao có thể cùng nhau phê?”

Nàng nhẹ giọng nói thăm, giọng nói mang theo bất mãn.

Vệ Cảnh vẫn vô song toàn, thánh lực rất tốt, nàng nói gì hẳn cũng nghe rõ.

“Tấu chương sao lại không thể cùng nhau, trăm phê duyệt, người đứng nhìn.”

Lúc này Viên Diệu Diệu muốn nói thăm cũng không được, nàng đành bĩu môi không nói chuyện nữa, nhưng biểu cảm hậm hực trên mặt rõ ràng.

Bất kể thế nào, cuối cùng Viên Diệu Diệu vẫn bị tóm tới, ngồi lên kiệu rồng với ngai cửu ngũ.

Sau khi bị kéo lên, nàng vẫn là bộ dạng lười biếng, trực tiếp nằm trong ngực Vệ Cảnh, biểu cảm hưởng thụ, nếu để phi tần khác nhìn thấy, chắc lại bị chọc giận đến thất khiếu (bảy lỗ trên mặt) bốc khói. Cố tính nàng vẫn là trạng thái bình yên, nhẹ nhàng nhắm mắt, như đang ngủ.

Có thể được ngồi chung kiệu cùng Hoàng thượng, còn được hẳn ôm trong ngực, ở trong mắt người khác chính là sự việc không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ôm nàng kiêu hạ

Editor: Chôm chôm

Có sẵn đệm thịt, Viên Diệu Diệu lập tức ngủ mất.

Nằm trong lòng ngực áp áp cực nóng, long tiễn lại đi chậm, trên người được bọc áo choàng, một đường gió nhẹ thổi qua, làm cảm giác mơ màng lại lần nữa đánh úp nàng.

Vệ Cảnh nhìn chăm chăm nàng, đương nhiên về mặt nàng thoải mái nhắm mắt, sắp tiến vào mộng đẹp, hẳn liền nhăn mày.

đã nói là cùng xem tấu chương, sao nàng lại muốn ngủ rồi.

Hướng hồ, Vệ Cảnh muốn nhân lúc ngồi kiệu có thể tỉnh táo một chút, không nghĩ tới, hiện giờ nhìn Viên Diệu Diệu ngủ ngọt ngào đến vậy, làm hẳn cũng có cảm giác mệt mỏi rồi.

“Khụ khụ.” hẳn ho nhẹ hai tiếng, bỗng nhiên run rẩy hạ hai bả vai.

Người vốn đang mơ mơ màng màng muốn đi vào giấc mộng là Viên Diệu Diệu lại bị tỉnh giấc.

trên mặt nàng đều là thần sắc không thoải mái, cho dù là ai, lúc sắp ngủ lại bị đánh thức, đều không vui nổi. Hơn nữa nàng còn đi vào giấc mơ rồi còn bị đánh thức.

Viên Diệu Diệu vỗ bờ vai hẳn, ý muốn hẳn không lộn xộn, rồi tiếp tục cọ đầu qua, như muốn ngủ tiếp.

Nhưng lúc nàng lại sắp ngủ, lại tiếp tục bị người đánh thức. Viên Diệu Diệu đột nhiên ngẩng đầu, dùng đôi mắt hung ác trừng hẳn.

Vệ Cảnh lại làm bộ dạng vô tội, trên mặt như viết: “Chuyện của người không liên quan đến ta”, thật làm cho Viên Diệu Diệu muốn bùng cháy.

Lúc này nàng học khôn, trực tiếp úp mặt vào lòng Vệ Cảnh, để hẳn không biết rằng nàng đã ngủ hay chưa.

Vệ Cảnh hừ một tiếng, không đợi nàng ngủ, liền động dậy cả hai thân thể.

“không được ngủ. Tới Long Càn cung lại nói, bằng không ta cho người xuống dưới kiệu dải nắng dầm mưa.”

hắn thấp giọng cảnh cáo, Viên Diệu Diệu râm rì vài tiếng, rõ ràng mười phần không muốn, nhưng vẫn phải ngẩng đầu, nỗ lực chống mí mắt, không cho mình ngủ.

Lý Đức đi đằng trước, đối với chuyện trên kiệu không rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy hiện giờ Hoàng thượng ngồi không quá thoải mái, lát nữa sẽ tìm hiểu nguyên nhân.

Tiểu Khang Tử lại luôn đi đằng sau, hành động của Hoàng thượng và Miêu tần nương nương, hắn nhìn rõ ràng.

Lúc đầu hắn không hiểu rõ, nghĩ rằng trên người Hoàng thượng có con rắn, đang ngồi yên lại động hai cái, có thể là tiểu súc sinh cắn Hoàng thượng. Trong lòng suy nghĩ vậy, mặt liền trắng đi hai phần, nghĩ có nên chạy nhanh đi báo cho sư phụ hay không, dù sao chuyện này cũng không nhỏ.

Kết quả liền nhìn thấy Miêu tần nương nương ngẩng đầu trừng Hoàng thượng, tâm tình sốt ruột của Tiểu Khang Tử lập tức bị dập tắt.

Khẳng định là hoàng đế ôm người đẹp trong ngực, thân thể ngo ngoe rục rịch, sau đó địa phương nào đó chọc đến Miêu tần nương nương, cảm giác kia chắc chắn sẽ không thoải mái.

Đáng tiếc, Tiểu Khang Tử hắn từ nhỏ tiến cung, chưa từng cảm thụ qua, đồ vật kia sớm đã không còn, aizz.

Sau khi đoán như vậy, hắn liền rời tầm mắt đi, tránh quấy rầy hứng thú của Hoàng thượng.

Chỉ là đây là kiểu rỗng, hi vọng hai vị chủ tử đừng quá cao hứng, sau đó làm ra hành động chữ X vậy rất buồn cười.

Đương nhiên chuyện này không đến phiên hắn quản, cho nên hắn không nói một lời.

Chỉ sau khi nghe được Hoàng thượng nói câu kia, Tiểu Khang Tử mới hiểu được hai suy nghĩ kia của hắn đều không đúng.

Hoàng thượng vừa không bị rắn cắn, cũng không phải thân thể hưng phấn, mà đơn thuần là không muốn cho Miêu tần nương nương ngủ.

Tiểu Khang Tử không khỏi bĩu môi, xem tên cầu tử phá hoại này, thật nghĩ mình là Liễu Hạ Huệ, người đẹp trong lòng mà không loạn, phi (phi nhỏ).

hắn quay ra chỗ không người rồi trợn trắng mắt, tất nhiên rất nhanh lại khôi phục bình thường, sợ bị Hoàng thượng hay Miêu tần nương nương phát hiện, thần sắc trên mặt lại cung kính có thừa.

Bất đắc dĩ, loại chuyện buồn ngủ lại là điều con người không khống chế được, sâu ngủ trước sau không muốn rời nàng, cứ như hình với bóng dây dưa.

Cảm giác ấm áp khi được người khác ôm, cho dù thân thể Hoàng thượng có chút cứng, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến cảm giác buồn ngủ của nàng.

Vẫn là gió hiu hiu, kiểu chậm rãi, quang cảnh xung quanh giống như muốn dỗ nàng ngủ.

Viên Diệu Diệu cố chống mí mắt, mỗi khi sắp nhắm mắt, nàng sẽ đột ngột mở mắt ra, cố để không ngủ mất, nhìn thấy bộ dạng đó làm người khác thấy thật đau lòng.

“Đề t tới giúp nàng.” Vệ Cảnh nghiêng người nói.

Viên Diệu Diệu còn chưa hiểu lời hắn nói có ý gì, bỗng nhiên thấy trên eo tê rần, thiếu chút nữa hô lên.

thì ra Vệ Cảnh chọn chỗ eo nàng nhéo một cái, làm nàng không kịp trở tay.

Nàng lập tức ngồi thẳng eo, con buồn ngủ cũng tiêu tán, chỉ ngẩng đầu, hung tợn nhìn hắn.

“thật đau đó.” Nàng thấp giọng oán hận.

“không đau sao ngươi có thể tỉnh, phải tàn nhẫn với bản thân một chút. Chuyện đã nói xong không thể nuốt lời, hơn nữa là do ngươi tự đồng ý với trẫm, nuốt lời với trẫm, hắn là ngươi biết hậu quả.”

Vệ Cảnh nói như điều hiển nhiên, đúng vậy, không đau sao có thể tỉnh được.

Đêm nay xem như Viên Diệu Diệu hoàn toàn hiểu rõ, Ngồi cửu ngũ không hề biết thương hoa tiếc ngọc. Bệnh cũ của Vệ Cầu Tử lại tái phát, thật ước đem nàng đưa đến chết.

Nàng hiện giờ không dám dùng lời oán giận, gì mà không thể nuốt lời, nếu không phải hắn bắt nàng túm lại đây, nàng hiện đang ở trên giường của mình ngủ ngon lành rồi, nói không chừng còn có thể gặp hai nữ nam trong mộng, đâu phải ngồi đây nghe hắn bịa chuyện.

Nàng trắng mắt liếc Hoàng thượng, chung quy vẫn không dám nói tiếng nào, quay đầu đi không thèm phản ứng hắn.

Kiểu đi một lát, con buồn ngủ của Viên Diệu Diệu lại tới nữa, nàng cắn chặt khớp hàm, trộm duỗi tay đánh về phía giữa hai chân nam nhân.

“Tê.....” một tiếng hút khí mãnh liệt truyền tới, thân thể Hoàng thượng đột nhiên cong lên, trên mặt là thần sắc đau khổ.

“Hoàng thượng?” Lý Đức đi ở đằng trước nghe được tiếng, lập tức dừng bước chân, dò hỏi.

Mấy khèn kiểu cũng nhảy bén, lập tức dừng kiểu rỗng.

“không có chuyện gì, đi tiếp, nhanh chút.”

Vệ Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Tiểu Khang Từ đi sau kiệu rỗng, nhưng trời đêm không thấy rõ, nên hắn cũng không biết Miêu tần nương nương làm gì.

Nhưng lúc này, Hoàng thượng ngồi trên kiệu rỗng, tay che lại hạ bộ, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cộng thêm vẻ mặt thống khổ, đủ để hiểu Ngồi cửu ngũ hiện giờ có bao nhiêu khó chịu.

Tiểu Khang Từ không khỏi tấm tắc trong lòng, Miêu tần nương nương chính là lợi hại như thế, có thể làm Hoàng thượng muốn ngừng mà không được.

trên thực tế, chỗ Viên Diệu Diệu xuống tay là đùi trong của Vệ Cảnh, cho nên làm hắn đau đến nhe răng trợn mắt, giống như bảo bối của hắn bị trong thương.

“Người dám véo trộm? Người có biết vừa véo vào chỗ nào? Nếu tiến lên một chút, sau này người sẽ phải làm quả phụ.”

Vệ Cảnh giờ tay, kéo vạt áo sau của Viên Diệu Diệu xuống. Quần áo bị kéo làm nàng phải ngã ra sau, dán sát đến người hắn. Hắn liền cúi người xuống, bên tai nàng thì thầm mấy lời này.

“Trước kia Hoàng thượng đã dạy thần thiếp, phải tàn nhẫn với bản thân, đối với người khác phải càng tàn nhẫn. Thần thiếp vừa rồi quá mềm nhọc, nhưng da thịt thần thiếp non nặn, rất sợ véo hỏng bản thân, cho nên chỉ có thể véo Hoàng thượng nhắc nhở chính mình.”

Lời Viên Diệu Diệu nói ra giống như cực kỳ buồn tủi, trên mặt cũng là bộ dạng chịu thiệt, giống như việc nàng cố gắng để không ngủ mà làm ra chuyện công hiến cực lớn.

Vệ Cảnh bị nàng làm cho tức giận đến không nói nên lời, muốn phát giận mà nói gì đó, nhưng lại cảm thấy nói gì cũng là dư thừa.

Cuối cùng tức giận nhét Viên Diệu Diệu vào một bên, kiên quyết không ôm nàng.

Viên Diệu Diệu thấy hắn đen mặt, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, không nói một lời.

Hai người cứ im lặng như vậy được đưa tới cửa Long Càn cung, không thể không nói, lần này là lần Vệ Cảnh ngồi kiệu rỗng lâu nhất, hắn còn nghĩ rằng đã phải qua nửa canh giờ (~1h).

Kiệu đặt xuống đất, Vệ Cảnh bước nhanh xuống, trên mặt không biểu cảm.

hắn đi một mạch như muốn đi thẳng tới cửa cung, lại bị Viên Diệu Diệu gọi lại.

“Hoàng thượng, không phải ngài nói, chỉ cần thần thiếp không ngủ, ngài sẽ ôm thần thiếp xuống kiệu sao? Làm người không thể nuốt lời đâu.”

Giọng nói Viên Diệu Diệu cực mềm nhẹ, nghe trong tai mấy người không hiểu rõ mọi chuyện, thì là Miêu tần nương nương đang làm nũng với Ngồi cửu ngũ. trên thực tế, Vệ Cảnh đang tức đến muốn bốc khói, bởi vì hắn biết Viên Diệu Diệu đang dùng mấy lời hắn nói lúc trước trả lại hắn.

Loại cảm giác không thể phản bác này thật không tốt, cổ tình hắn lại không thể phát tác.

“Hoàng thượng?” Viên Diệu Diệu nghiêng đầu nhìn hắn, thần sắc vô tội.

đã vào hắn đêm, thời tiết bên ngoài tương đối lạnh, giờ phút này nàng mặc áo choàng, cả người chìm bên trong, không biết có phải do bị lạnh hay không.

Áo choàng được may một vòng lông thỏ trắng, ở trước mặt làm nàng càng thêm trắng nõn như sứ, vẻ mặt càng thêm mềm mại.

Giờ phút này, nàng ngồi ở đó, bộ dạng chờ hắn ôm xuống kiệu lộ ra vài phần đáng thương.

Vệ Cảnh khẽ thở dài một hơi, cuối cùng vẫn vươn tay về phía nàng, Viên Diệu Diệu nhìn đôi tay trước mặt, ý cười càng đậm.

Nàng đứng lên, thân người cúi xuống, lập tức hướng về phía hắn.

Sau lưng và vòng eo bị hắn ôm vào ngực, hắn ôm nàng xuống kiệu.

Viên Diệu Diệu rõ ràng thở nhẹ nhõm một hơi. Nàng thật sự sợ Vệ Cảnh Từ phát hỏa, đến lúc đó đối với sự làm nũng của nàng không quan tâm, hoặc là trực tiếp để nàng trên kiệu rồi xoay người rời đi, vậy mặt mũi nàng sẽ mất hết.

Cũng may, Vệ Cảnh không thật sự tức giận, cũng không khó chịu với nàng, cho nên nàng có thể như ước nguyện mà nằm trong ngực hắn.

Sau khi Vệ Cảnh ôm nàng xuống kiệu, cũng không lập tức buông xuống, ngược lại còn ôm thẳng vào nội điện mới thả xuống.

“Người tìm chỗ ngồi đi, chờ lát nữa nếu muốn ngủ, trẫm cho bọn họ hầu hạ người.”

Vệ Cảnh vẫy tay, cho nàng tự do hành động, hấn phân phó Lý Đức bắt đầu làm việc.

Viên Diệu Diệu cũng không đi xa, chọn chỗ cách hấn rất gần ngồi xuống, tay chống cằm, cực kì nghiêm túc nhìn hấn làm việc.

Theo lời Lý Đức phân phó, cung nhân bên ngoài mang vào một chậu nước lạnh, hầu hạ Vệ Cảnh rửa mặt.

Lúc chiếc khăn tắm nước lạnh kia đặt đến mặt Vệ Cảnh, Viên Diệu Diệu thấy rõ hấn run rẩy cả người.

Phản ứng đó là không thể không chế được. hiện giờ thời tiết không quá nóng, một khối khăn lạnh chạm vào, sẽ không quá thoải mái.

Ngồi cừu ngủ cũng đang cần chính là chỗ không thoải mái này.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Yên tâm thoải mái

Editor: Chôm Chôm

Chờ khăn lau qua hai lần, Vệ Cảnh hoàn toàn tỉnh táo, tinh thần phấn chấn, hấn vẫy tay, để người hầu mang chậu đồng đi xuống, cả người thoải mái không ít.

“Người về sau có thể dùng cách này, để nước lạnh kích thích một chút, làm đầu óc tỉnh táo rất nhanh. Đặc biệt là vào mùa đông, nếu có việc gấp cần làm, phải từ trong chăn ấm đi ra, muốn làm bản thân nhanh chóng bình tĩnh, dùng nước lạnh rửa vài lần là tốt rồi.”

Vệ Cảnh bước tới long án, trên mặt bàn đã để vài chồng tấu chương, chồng chất như núi nhỏ.

hấn không chút để ý mà truyền thụ kinh nghiệm cho Viên Diệu Diệu, sau đó đối mặt với đồng tấu chương nhú mảy.

Đối với tình trạng tấu chương chồng chất như núi như vậy, hấn cực kì bất mãn.

Thế này không phải quá nhiều hay sao, thật không biết mấy triệu thần đó đến cùng là ăn cái gì không biết.

Vệ Cảnh nói thầm hai câu trong lòng rồi cầm bút, chuyên tâm xử lý tấu chương.

Viên Diệu Diệu chống cằm, cẩn thận xem nam nhân chuyên chú phê tấu chương, giống như hoàn toàn quên đi mọi việc xung quanh, từng nét bút đều rất nghiêm túc, chỉ là mảy vẫn luôn nhú chặt, giống như có chuyện rất khó khăn.

Quả nhiên nam nhân lúc nghiêm túc là đẹp trai nhất.

Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng ngáp hai cái, cảm thấy lúc Hoàng thượng chuyên chú phê tấu chương, so với ngày thường khác nhau rất nhiều, giống như đổi thành người khác.

Lại nhớ tới người vừa véo eo nàng lúc trên kiệu, càng như là hai người khác nhau.

Viên Diệu Diệu kéo khoé miệng, nghĩ đến vừa rồi Hoàng thượng truyền kinh nghiệm cho nàng, dùng nước lạnh rửa mặt để nhanh tỉnh táo, đặc biệt là vào mùa đông, nói vậy hấn là Hoàng thượng từng làm qua vô số lần.

không biết có bao nhiêu buổi sáng sớm, bên ngoài trời còn chưa sáng, Hoàng thượng đã bắt đầu phải nghĩ xem nên ứng phó với mấy thần từ trên triều như thế nào.

Sau khi Vệ Cảnh xem mấy cuộn tấu chương có chuyện khó khăn, liền cảm thấy sự tình có chút khó giải quyết.

hấn gờ tay捏o mũi, nhẹ nhắm hai mắt lại, giống như muốn để bản thân nghỉ ngơi đôi chút.

Kết quả, lúc hấn ngẩng đầu lần nữa, liền phát hiện Viên Diệu Diệu vẫn ngồi ở kia, tay chống cằm phát ngốc nhìn hấn.

Đến tận khi hấn nhìn nàng một lát, bốn mắt hai người nhìn nhau. Viên Diệu Diệu mới có chút tỉnh táo.

“Muốn vào trong ngủ không?” Vệ Cảnh chỉ giường bên trong điện, nhẹ giọng hỏi.

hấn đương nhiên biết có bắt một người không được ngủ là chuyện thống khổ đến cỡ nào, gọi Viên Diệu Diệu đi cùng, chỉ là muốn nàng ngồi cùng kiệu

với mình mà thôi.

Tuy rằng hắn còn muốn Viên Diệu Diệu tiếp tục ở bên cạnh, nhưng nhìn bộ dạng phát gốc của nàng, liền có chút thương tiếc.

Vốn dĩ là chuyện của hắn, có gì phải để người khác chịu tội cùng, nếu hầu hắn thức đêm, đến hôm sau mà sinh bệnh, chỉ sợ Viên Diệu Diệu lại mắng hắn.

rõ ràng Viên Diệu Diệu trước mắt, chưa từng mắng hắn, nhưng ấn tượng bên trong hắn, cảm thấy nếu chọc Viên Diệu Diệu nóng nảy, nàng sẽ mắng người.

Kỳ thật nghĩ lại, ý tưởng này thật quái dị. Viên Diệu Diệu đứng lên, kéo làn váy đi về phía trước.

“Tiểu Khang tử, sai người chuẩn bị giường đệm, đừng để mị bị cảm lạnh.”

Vệ Cảnh căn dặn một câu rồi tiếp tục cúi đầu làm việc.

Kết quả, hắn vừa mới tiếp tục làm, lại có cảm giác có người tới gần. Ngẩng đầu lên, liền thấy Viên Diệu Diệu đã tới trước mặt hắn.

“Hoàng thượng một mình làm việc sẽ nhàm chán, không bằng để tần thiếp giúp ngài mài mực, bầu bạn bên cạnh.”

Nàng nói xong liền cầm nghiền mực bắt đầu mài.

Khoé miệng Vệ Cảnh nhẹ nhàng giơ lên, trên mặt lộ ra một chút thần sắc vui vẻ, đáy lòng mềm nhũn.

Quả nhiên khi nàng tự chủ động nói muốn cùng hắn thức đêm, cảm giác thật tốt.

“Ông tay áo của ngài còn chưa xắn tốt, đến lúc đừng để mực còn chưa mài xong, đã làm mình bị bẩn.”

Vệ Cảnh buông bút lông trong tay, tự mình giúp nàng cuốn ống tay áo, ngón tay ngẫu nhiên chạm vào cổ tay non mịn của nàng.

Hằng năm hắn đều luyện cười ngửa bần thần, ngón tay nhiều vết chai, nên trong lúc lơ đãng ma sát đụng chạm, làm nàng sinh ra một loại xúc cảm kỳ diệu.

Đến khi hắn buông tay, hai người nhìn nhau cười.

Ngay sau đó, Ngôi cửu ngũ vui đầu phê duyệt tấu chương, Viên Diệu Diệu chuyên tâm mài mực.

yêu cầu của Hoàng thượng với mực nước rất cao, cũng may đời trước Viên Diệu Diệu đã luyện tập rất thành thục, cho nên giờ phút này cũng không cần quá mức lo lắng, chỉ cần phát huy trình độ là được.

Sau khi Viên Diệu Diệu mài mực thật tốt, Vệ Cảnh vẫn còn đang đọc tấu chương, may hắn lại tiếp tục nhấn lại. Giống như từ lúc bắt đầu, đối với chong tấu chương này, Hoàng thượng chưa từng vui vẻ, trước sau đều là bộ dạng rối rắm.

Đêm khuya tĩnh lặng, tiếng hít thở xung quanh cũng không giống nhau.

Vệ Cảnh hoàn toàn chìm đắm vào việc phê tấu chương, Lý Đức đi đến chỗ ở của mình nghỉ tạm.

Tuy hiện giờ Hoàng thượng chưa ngủ, nhưng đã đến giờ Lý Đức thay ca, nếu hắn không đi ngủ, chắc hẳn ngày mai cũng không có thời gian ngủ, cho nên không bằng thừa dịp nghỉ ngơi một lát.

Tiểu Khang tử cũng là một con cú đêm, lúc Lý Đức không ở bên Hoàng thượng thì chính là hầu hạ, tránh cho lúc Hoàng thượng muốn điều gì, những người khác không hiểu thánh tâm.

Viên Diệu Diệu ban đầu hết sức chuyên chú nhìn hắn, sau đó là chống cằm nhìn, cuối cùng là nằm bò ra ngắm.

Từ ban đầu là trừng tròn hai con mắt, lại đến nhẹ nhàng nhắm lại, hiển nhiên là con nghiện ngủ lại đến. Cộng thêm nơi này của Hoàng thượng không có đồ gì chơi, nàng mệt rồi rồi cũng là chuyện bình thường.

Lúc Vệ Cảnh lấy lại tinh thần từ trong đồng tấu chương, quay đầu liền thấy Viên Diệu Diệu ghé vào bàn ngủ đến bình yên.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thở sâu thông thuận, hiển nhiên là đã đi vào mộng đẹp.

Chẳng qua cặp mày chau lại, giống như ngủ không an ổn, không biết có phải do mơ về chuyện không tốt hay không.

“Ở chỗ này liền ngủ rồi?” Vệ Cảnh cười khẽ một tiếng.

hắn vừa nói ra lời, chính mình cũng không tự chủ mà ngáp một cái, hiển nhiên cũng cực kỳ mệt.

hắn đẩy tấu chương trên bàn sang bên cạnh, hiển nhiên là không muốn xem tiếp, đồng lớn tấu chương phía trước đã bị quét một tầng lớn, hiệu suất của Hoàng thượng vẫn rất nhanh.

“đi thôi, lên giường ngủ.” hần kẻ sát tai nàng nói nhỏ.

Viên Diệu Diệu không mở mắt, hiển nhiên đã ngủ rất say, không muốn động đậy.

Vệ Cảnh cúi người, nhẹ nhàng bế nàng lên, nhưng có đôi chút lảo đảo.

Dù sao thì, uống rượu xong hần liền đi ngủ, ngủ dậy lại bắt buộc chính mình tỉnh táo, cuối cùng còn phê duyệt tấu chương lâu như vậy, đầu không còn tỉnh táo cũng là bình thường.

Tiểu Khang tử đang đứng một bên kia cũng cực kì chú ý đến động thái bên này của Hoàng thượng sau khi tỉnh, nhìn thấy Hoàng thượng ôm m̄t lảo đảo đôi chút, giống như sắp ngã, tim nhảy lên đến cổ họng, cũng may cuối cùng Hoàng thượng ổn định lại được, tâm tình hần cũng buông lỏng xuống.

Vệ Cảnh nhẹ nhàng đặt nàng lên giường. Viên Diệu Diệu liền lộ ra biểu tình an tâm. Nàng còn chút nhẩn máy, Vệ Cảnh nhìn thấy không khỏi bật cười.

“thật không hiểu người sầu lo điều gì, trăm đây còn chưa buồn rầu đây!”

hần nằm xuống. Sắc trời bên ngoài đã không còn sớm, đoán chừng chỉ đủ thời gian nằm trong chốc lát, hần sẽ phải đi triều sớm.

Đơn giản đến ngay cả quần áo không coi, như vậy có thể giảm bớt chút thời gian.

hần nằm bên cạnh Viên Diệu Diệu, nhẹ nhàng cầm tay nàng, tiến đến bên tai nàng thấp giọng nói một câu.

“Trăm ngủ cùng người, đừng nhú mày nữa.”

hần nói những lời này, rồi đưa tay xoa mày nàng.

không biết có phải lời của nói có tác dụng, hay là do động tác xoa mày giải quyết, tóm lại mày Viên Diệu Diệu thành công bị vuốt phẳng, hơn nữa cũng không hề tiếp tục nhăn lại.

Đến khi Viên Diệu Diệu mở to mắt tỉnh, thì đã không biết qua bao lâu. Nàng cảm thấy giấc ngủ này đặc biệt thoải mái, cả người như hoà làm một với chăn gối, cái cảm giác ấm áp dạt dào này thật quá tuyệt.

Nàng nằm ở đó, một ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, tình nguyện ăn vạ trong ổ chăn, không cần dậy thì quá tốt.

Nhưng tư thế này của nàng không thể duy trì lâu. Dù sao cũng quá lâu chưa ăn gì, bụng trống trơn cảm giác thật không dễ chịu, thêm đó, khi tỉnh táo, cảm giác đói khát càng thêm rõ ràng.

Nàng vươn tay hoạt động cái eo lười, rồi mới từ ổ chăn bò ra ngoài.

“Chủ tử, ngài tỉnh rồi sao?” Thuý Trúc nghe được tiếng động bên trong, lập tức đi đến, trên mặt mang theo ý cười.

Viên Diệu Diệu chớp mắt, đầu óc chưa phản ứng kịp, nàng ngừng một lát mới hoàn toàn tỉnh táo.

“Đây là Long Càn cung?”

Thuý Trúc gật đầu: “Đúng ạ, hôm qua ngài ở bên Hoàng thượng phê duyệt tấu chương, còn giúp Hoàng thượng mài mực, nhưng sau đó người lại ngủ mất, là Hoàng thượng ôm ngài lên giường.”

Thuý Trúc đem sự việc tối qua nói đơn giản một lần, trên mặt vẫn là tươi cười mềm nhẹ.

Được nàng nhắc nhở như vậy, Viên Diệu Diệu đã nhớ lại tất cả, nàng ho nhẹ một tiếng, che giấu sự không tự nhiên trên mặt.

Lúc đầu, khi Hoàng thượng bảo nàng đi ngủ, nàng chỉ cảm thấy, đêm đã khuya khoắt mà hần còn phải làm việc, thật quá vất vả, làm cho tim nàng mềm nhũn, liền muốn ở bên cùng hần.

Sau đó lại nghĩ phải biểu hiện thật tốt, nên chủ động giúp hần mài mực.

Nhưng đến cuối cùng lại không kiên trì được. Ngược lại còn ngủ đến say sưa, phiền hần phải bế nàng lên giường.

không biết cuối cùng, tâm tình của Ngồi cửu ngũ như thế nào, có phải dưới đáy lòng chê cười nàng không biết tự lượng sức hay không, rõ ràng muốn ngủ như vậy thì cứ ngủ, lại còn cố.

Kết quả còn bắt người ta bế lên giường, không biết lúc Hoàng thượng ôm nàng, có phải cảm thấy so với tấu chương còn khó đối phó hơn không.

Nàng cứ vậy mà suy nghĩ một lát, lại cảm thấy không có ý nghĩa, liền lắc đầu bỏ qua.

Lúc ngồi vào bàn cơm, vẻ mặt Thuý Trúc rất vui sướng, biểu tình tăng vọt mà vội vàng thu xếp đồ ăn.

Sau khi Hoàng thượng đồng ý cho Viên Diệu Diệu ở lại Long Càn cung dùng bữa, Viên Diệu Diệu từ lúc tỉnh vẫn chưa về Như Ngọc Cung.

Giống như những lúc tối Long Càn cung, buổi tối nhất định ngủ không ngon, đây đưa đến nghiêng trời lệch đất một phen mới tính là xong việc.

Cho dù buổi sáng có thể ngủ bù, nhưng tinh thần trạng thái không tốt lắm. Cộng thêm buổi tối thể lực còn bị tiêu hao quá nhiều, nàng cũng không muốn bụng rỗng trở về.

Huống hồ mọi chuyện đều do Ngõi cửu ngũ gây ra, cho nên nàng ở đây dùng bữa rất yên tâm thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Diệu Diệu hỏi tội

Editor: Chôm Chôm

Lúc Viên Diệu Diệu ngồi kiệu trở lại Như Ngọc cung, trên người vẫn là bộ dạng lười biếng.

Thuý Trúc vô cùng hiểu điều Miêu tần yêu thích, không đợi Viên Diệu Diệu há mồm (định sửa thành “mở miệng” nhưng truyện ghi “há mồm”), đã chủ động sai người dọn ghế nằm trong sân.

Viên Diệu Diệu không nói hai lời liền nằm lên, đầu mùa đông, được mặt trời chiếu lên người, cảm giác ấm áp đánh úp lại, thật sự thoải mái đến cực điểm.

Nàng khẽ nhắm mắt, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên này, cảm thấy mình lại mơ màng sắp ngủ.

“Chủ tử, Quân công công cầu kiến.”

Thuý Trúc chân tay nhẹ nhàng đi đến trước mặt nàng, cong lưng ở bên tai nói nhỏ.

Viên Diệu Diệu đột nhiên mở mắt ra, mày nhíu chặt.

“Hắn tới thật nhanh.” Nàng khẽ hừ một tiếng, giọng nói mang theo bất mãn.

Hiện giờ Viên Diệu Diệu nghe được tên hắn đã thấy không vui, mỗi lần Quân công công đến đều đưa ra yêu cầu, ngày một cao hơn.

Điều này làm nàng có cảm giác đối phương lòng tham không đáy, huống hồ nàng đứng về phía Vệ Cầu tử, đương nhiên không hi vọng có người một tay che trời, thể lực trong hậu cung còn to lớn hơn Vệ Cầu tử.

Ngay cả lúc Viên Diệu Diệu còn đang không chế hậu cung, cũng không biết đến thể lực này, thật sự vô cùng kỳ lạ.

“Cho hắn vào.” Viên Diệu Diệu từ trên ghế ngồi dậy, nhưng vẫn dựa vào đó, nhắm mắt lại, vẻ mặt ôn hoà, không biết đang suy nghĩ gì, khoé miệng nhếch lên như đang có giấc mộng đẹp.

Lúc Quân công công tiến vào, liền thấy bức tranh mỹ nhân nằm nghiêng, hắn hơi sững sốt, rồi bước nhanh qua, quỳ xuống hành lễ.

“Quân công công đứng lên đi, không biết Quân công công tìm bản tần có chuyện gì?”

Viên Diệu Diệu mắt cũng không mở, không biết có phải do không muốn nhìn thấy hắn hay không.

“Nô tãi nghe nói tối qua Miêu Tần nương nương theo Hoàng thượng đi Long Càn cung phê duyệt tấu chương, cho nên tới hỏi riêng một chút.”

Bởi vì xung quanh chỉ có Thuý Trúc, nên Quân công công không khách khí, trực tiếp nói ra.

Viên Diệu Diệu hơi sững sốt, ngay sau đó lửa giận trào khắp đáy lòng, nhưng nàng không thể phát giận với hắn.

Chuyện tối qua nàng đi Long Càn cung phê duyệt tấu chương, chỉ có người tròn Như Ngọc cung và Long Càn cung biết, không nghĩ tới, nàng vừa từ Long Càn cung trở về Quân công công đã tìm tới cửa.

Đến cùng là do ai báo tin? Nàng nghĩ trăm lần cũng không ra.

Tuy trong lòng tức giận đến mức muốn đem người làm lộ bí mật lỗi ra, nhưng trên mặt nàng lại không hiện ra chút gì không ổn, ngược lại còn tươi cười.

“Quản công công thật thần thông quảng đại, bốn tần mới chỉ từ Long Càn cung trở về, người đã tìm tới cửa. không sợ Hoàng thượng vẫn chưa đi sao?”

Nàng thuận miệng hỏi, rồi mở to mắt nhìn về phía Quản công công, chẳng qua thần sắc không quá tốt.

Quản công công nghe nàng hỏi, tự nhiên cũng đoán được tâm tư của vị chủ tử này.

Đám người bọn họ cũng không mong bên mình có phần đồ, tuy lúc đều sẽ đem sự việc của mình báo cho người khác.

Như vậy làm gì còn bí mật gì, đây là trạng thái vô cùng nguy hiểm, tất nhiên sẽ không thoải mái.

“Miêu Tần nương nương bớt giận, nô tài là được chủ tử bên kia báo cho. Chủ tử thần thông quảng đại, hơn nữa không giống người khác, tin vào lời một phía của nô tài, chủ tử biết ngài trung thành, là đứa trẻ tốt, cho nên không cần sợ hãi. Nếu về sau có cơ hội, các người tự nhiên sẽ gặp mặt.”

Lời Quản công công nói ra cực dễ nghe, đầu tiên giải thích rõ cho mình, nói hấn không có bản lĩnh, không thể thám thính tin tức gì của Viên Diệu Diệu. Sau đó, lại cho nàng biết, tất cả là do chủ tử phía sau an bài, lại còn làm Viên Diệu Diệu yên tâm, không cần sợ bóng gió nói hươu nói vượn, dù sao chủ tử nhìn rõ mọi việc, một câu cũng không tin tưởng, chỉ cần Viên Diệu Diệu trung thành và tận tâm với chủ tử phía sau, vậy về sau nhất định sẽ có vinh hoa phú quý bất tận.

Viên Diệu Diệu nghe Quản công công vẽ ra tương lai tốt đẹp, trên mặt là vài phần cười lạnh, vị công công này mồm mép thật lợi hại.

Tuy phân vị trong cung không cao, nhưng lúc này nàng có thể xác định, hấn không bỏ lên vị trí cao có lẽ là cố tình. Ít nhất, bản lĩnh lừa dối người này của hấn, thì không thể chỉ làm Quản công công như thế này, ngay cả chức vị cũng không có.

“Bốn tần biết.” Khí thế quanh thân Viên Diệu Diệu thu lại, giống như không còn tức giận nữa.

Quản công công thấy nàng cười, cả người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Vậy chuyện tấu chương kia...” Quản công công vòng vo trở lại đề tài.

Trong lòng Viên Diệu Diệu cười lạnh liên tục, trên mặt lại không nhìn thấy chút nào.

“Tấu chương hôm qua Hoàng thượng phê duyệt, có mấy quyển nói về chuyện lũ lụt ở Giang Nam, còn có nói đến chuyện xin phong thế tử của nhà hầu tước.

Nàng chọn vài chuyện để nói, chuyện lũ lụt ở Giang Nam ai cũng đã biết, cho dù có trình lên tiếp, cũng là chuyện công tác tiếp theo, không ảnh hưởng đến toàn cục.

Còn chuyện xin phong thế tử này lại càng bình thường, nhà hầu tước nào mà vợ cả sinh con, đều sẽ xin phong, trừ khi có đường rẽ ngang gì.

Nhưng Quản công công đối với chuyện xin phong thế tử lại vô cùng hứng thú, thậm chí còn truy hỏi là nhà ai, xin phong cho ai.

Tuy Viên Diệu Diệu cực kỳ không muốn nói, nhưng nàng đã bị bắt buộc đến bước này, nên vẫn phải nói ra.

“Là nhà Lý quốc công, muốn xin phong đích trưởng tử.”

Sau khi Quản công công nghe được tên này, thần sắc trên mặt không mặn không nhạt, giống như hấn cũng không muốn người kia được chọn.

Viên Diệu Diệu thấy đáng vẻ này của hấn, trong lòng lộp bộp một chút, chẳng lẽ nhà Lý quốc công có liên quan.

Đương nhiên nàng không trực tiếp hỏi ra, chỉ ghen ở trong lòng.

“Còn nữa không?” Quản công công tiếp tục truy vấn.

Mày Viên Diệu Diệu ngưng tụ lại, vẫn còn muốn hỏi tiếp? Nàng đã nói nhiều tin tức như vậy, Quản công công này đúng là lòng tham không đáy, con muốn hỏi không ngừng.

“Buổi tối hôm qua ta ngủ rồi, nếu vị truyền tin là người trong cung của ta, vậy công công hẳn biết, ta căn bản không muốn đi Long Càn cung, ta không chịu nổi, thiếu chút nữa là trên kiệu ngủ mất. Hoàng thượng thật ra cũng không muốn ta ở bên trợ giúp phê tấu chương, chỉ là muốn ta ngồi kiệu cùng hấn, tới Long Càn cung hấn liền cho ta đi ngủ. Là ta nhớ tới lời dặn của công công nên mới cố tình, ở bên cạnh giúp phần mài mực.”

“Hoàng thượng là người có tính cảnh giác cao, ta sao dám nhìn nén nhiều, huống hồ đó lại là Long Càn cung, là địa bàn của Hoàng thượng, có bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chăm vào ta. Tấu chương là thứ tuyệt mật, nếu ta bị lộ dấu vết, vậy chuyện chờ ta phía sau không thể đơn giản.”

Giọng của nàng có chút kích động, hiển nhiên là đối với giọng điệu nhẹ nhàng của Quản công công cảm thấy vô cùng bất mãn.

Rốt cuộc chuyện nàng xem lên tấu chương cũng vô cùng nguy hiểm, mà không chuyện gì so sánh được, làm chuyện cả thiên hạ không đồng tình, đã đủ để

chém đầu.

Quản công công bị nàng quát nạt, tức khắc không dám lên tiếng, chỉ xấu hổ ho khan một tiếng.

Chủ yếu là Viên Diệu Diệu được sủng ái quá mức, cho nên làm hấn có ảo giác, tiểu cô nương này có thể làm bất cứ chuyện gì ở trước mặt Hoàng thượng.

Cho nên dù Viên Diệu Diệu đã nói đủ nhiều, nhưng Quản công công vẫn muốn hỏi thêm, như là vĩnh viễn không thoả mãn.

“Miêu Tàn nương nương bớt giận, là nô tài quá phận. Nô tài không xem xét đến tình cảnh của ngài, mong nương nương giáng tội.” Quản công công vội vàng xin tha.

Viên Diệu Diệu dựng ngược lông mày, biểu cảm thập phần tức giận.

“Quản công công, người nói thật cho bản tằm, đến cùng là người muốn hỏi nhiều như vậy, hay là người phía sau người muốn hỏi nhiều. Nếu thật là hấn muốn hỏi nhiều như vậy, Viên Diệu Diệu ta thật không thể nghe theo nổi, cứ như vậy đòi hỏi, ta sớm hay muộn cũng bị Hoàng thượng bắt được, là tội chém đầu.”

“Ta không có chín tộc để giết, lẽ loi một mình tiến cung, đương nhiên ít nhiều được vị chủ tử kia nâng đỡ. Dù sao có tội cũng không lan đến hấn, đến lúc đó ta chết hay không cũng mặc phải không?”

Tiếng của Viên Diệu Diệu đột nhiên dâng cao, ngữ khí trở lên bén nhọn khắc nghiệt, trên mặt nàng đều là phần nộ, hiển nhiên tức giận không thể giảm.

Quản công công bị dọa ra mồ hôi lạnh toàn thân, không nghĩ Viên Diệu Diệu lại mượn đề tài này.

Nhưng nghĩ lại thì cũng có thể lý giải, dù là ai khi bị người khác khống chế, cũng sẽ sợ hãi.

Hơn nữa, thật sự là hấn hỏi quá nhiều, lòng tham quá lớn, mới làm cho nỗi sợ của Viên Diệu Diệu mở rộng.

Loại chuyện nhìn nên tấu chương rồi tiết lộ ra bên ngoài như này, vốn dĩ chính là khi quân phạm thượng, Viên Diệu Diệu làm được đã thật không dễ dàng, nếu áp bức thêm vậy sẽ bị phản ứng ngược.

“Nô tài đáng chết, là nô tài nhất thời nóng vội, không liên quan đến chủ tử.....”

Quản công công lập tức quỳ xuống dập đầu xin tha, vội vội vàng vàng như sợ Viên Diệu Diệu trở mặt, hoàn toàn xé rách giấy, đến lúc đó hấn không có biện pháp báo cáo công tác.

“Quản công công, ta cũng chỉ là người bên dưới, biết người không có biện pháp kháng mệnh chủ tử. không bằng người giúp ta truyền lời, ta muốn gặp người đứng sau, để hấn gặp mặt ta nói chuyện, cho ta yên lòng. Ta đồng ý làm loại chuyện này, không có nghĩa là ta không tiếc mạng, người lại ta còn rất sợ chết.”

Viên Diệu Diệu cũng không bị động, khuôn mặt nàng âm lãnh, lời nói cường ngạnh, không hề cho phép thương lượng.

Quản công công nghe lời nàng nói, càng thêm sợ hãi. trên trán hấn mồ hôi dày đặc, lòng bàn tay cũng ẩm ướt, hiển nhiên là đã bị dọa.

hấn không phải sợ Viên Diệu Diệu uy hiếp mà là sợ chủ tử phía sau biết.

“Miêu Tàn nương nương, để nô tài nói rõ với ngài. Vị chủ tử kia không thích nói nhiều, chỉ là sai nô tài tới thám thính một hai. Là nô tài muốn tranh công, cho nên hỏi thêm vài câu, nếu chủ tử biết nô tài chỉ vì cái lợi trước mắt mà làm hỏng việc, chộc cho ngài ấy không vui, vậy nô tài nhất định sẽ bị trừng phạt nặng. Xin Miêu Tàn nương nương có thể thông cảm cho nô tài, tha thứ cho nô tài lần này, về sau nô tài nhất định sẽ báo đáp ngài....”

Quản công công quỳ rạp xuống đất, hấn vừa nói vừa không ngừng dập đầu, thần sắc sợ hãi kia làm người thấy phải rung động.

Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng nheo mắt, có chút không tin lời Quản công công nói.

“Ý của Quản công công là, thật ra chủ tử của người đối với hạ nhân vô cùng hà khắc, lần này có thể muốn nể cái mạng của người?”

Viên Diệu Diệu có chút hùng hổ dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Người thân nhất

Editor: Chôm Chôm

Quản công công nghe nàng hỏi vậy càng không biết nên trả lời ra sao, hấn đau đầu cảm thấy miệng lưỡi mình trở nên vụng về.

“Nương nương, chủ tử tuyệt không bạc đãi ngài. Nó tài sẽ truyền đạt ý tứ muốn gặp mặt của ngài cho hấn, đến lúc ngài gặp chủ tử, thì sẽ hiểu rõ mọi chuyện. Nhưng sự việc nó tài truy hỏi ngài lần này, mong ngài giữ cao đánh khẽ, buông tha cho tiểu nhân...”

Quản công công chỉ còn kém nước mắt nước mũi chảy ra, tỏ lòng trung thành với Viên Diệu Diệu.

“Được rồi, người đi đi. hiện giờ ta sẽ không nói ra, nhưng về sau người đừng làm ra chuyện gì bằng mặt không bằng lòng. Nếu không, ra dù chết cũng kéo người làm đệm lưng.”

Viên Diệu Diệu xua tay, giống như không hề muốn truy cứu nữa.

Đương nhiên nàng đã cảnh cáo không ít, Quản công công mang ơn đội nghĩa, cùng với đó cũng càng thêm cảnh giác trong lòng.

Đến tận khi Quản công công lui ra ngoài, Thuý Trúc bên cạnh mới thở phào, biểu tình trên mặt vẫn là vài phần kinh hồn.

“Chủ tử, vừa rồi lúc ngài phát giận với Quản công công, nô tỳ cảm thấy thật lợi hại, cảm giác như tim sắp ngừng đập vậy. Nô tỳ vĩnh viễn không thể học được, cho dù muốn phát giận, trong lòng nô tỳ cũng lo trước lo sau, chỉ sợ người đó về sau sẽ trả thù nô tỳ.”

Thuý Trúc giờ tay nhẹ vỗ ngực, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

Viên Diệu Diệu kéo khoé miệng, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười.

“Người đó, thật nhát gan. Nhát gan cũng không phải không tốt, nhưng lúc phát hỏa, vẫn phải làm đến nơi đến chốn. Trong khoảnh khắc đó, không thể lo trước lo sau, đối với dạng người như Quản công công, người phải lấy tư thế của người không muốn sống ra, bởi vì chỉ có người không muốn sống không sợ gì mới làm cho hấn sợ hãi. Nhưng đối với người thân cận bên cạnh mình, lúc phát hỏa mà như người không muốn sống là không được.”

Nàng nhẹ giọng nói, Thuý Trúc cái hiểu cái không gật đầu.

Sở dĩ Viên Diệu Diệu nhắc riêng tới đối với người thân cận nhất phải như thế nào, là bởi vì lúc trước Viên Diệu Diệu đã từng cãi nhau với Hoàng thượng, trận cãi nhau đó ồn ào đến tối tăm trời đất, là lần cãi nhau lớn nhất của bọn họ.

Lúc ấy nàng tương đối kích động, mang theo loại suy nghĩ “Hôm nay mắng Ngôi cửu ngũ, cùng lắm thì ngày mai chết là xong”, cuối cùng sự việc thật thảm thiết.

Lừa gạt của Vệ Cảnh đương nhiên bị trêu lên, hận Viên Diệu Diệu đến ngứa răng, phát tay áo bỏ đi.

Lúc ấy nàng còn cho rằng bản thân sẽ không bao giờ có thể được phục sủng, Vệ Cảnh không hạ phân vị của nàng, nhưng cũng không đến tìm nàng.

Lúc ấy Viên Diệu Diệu thật sự chuẩn bị sống im lặng, không nghĩ làm thế nào để khiến Hoàng thượng vui vẻ lại, dù sao lúc đó phân vị của nàng cũng không thấp, chỉ cần không bị hạ xuống đến mức quá khó coi, vậy hấn là nàng vẫn có thể cả đời cơm áo không lo.

Kết quả ông trời quả nhiên vẫn quan tâm đến nàng, vậy mà nàng bắt đầu nôn mửa, nàng vốn cũng không nghĩ sẽ mời thái y, miễn cho Vệ Cầu tử xem thường, cho rằng sau kho cãi nhau với hấn, lại tức giận đến mức nôn mửa không ngừng. Cuối cùng vẫn là Đông Sanh và Tây Dung đi mời thái y, bắt mạch xong liền chúc mừng nàng.

Nàng có thai.

Có con của Hoàng thượng, chẳng sợ Vệ Cầu tử còn tức giận, hấn vẫn đến thăm nàng.

Tĩnh tĩnh trong ngành kia của Viên Diệu Diệu cũng lập tức tiêu tán, trong bụng nàng còn có một đứa trẻ, không tranh sủng sao được, vì thế lập tức dùng lời hay ý đẹp, cuối cùng hai người lại tốt đẹp.

trên thực tế đến bây giờ, nàng nghĩ lại lúc đó, cảm thấy rất hối hận.

nói lời ác độc như vậy với người cùng chung chăn gối, vậy khó chịu cuối cùng không phải mình hấn, chính bản thân nàng cũng có chút không chịu nổi.

đang nghĩ tới hấn, bên ngoài liền có người thông báo Ngôi cửu ngũ đang tới.

Thuý Trúc vốn đang nhìn chăm chăm gương mặt phát ngọc của Viên Diệu Diệu, trong lòng suy đoán xem chủ tử đang nghĩ đến ai.

Kết quả nghe được là Hoàng thượng đang tới. Viên Diệu Diệu lập tức đứng dậy, trên mặt mỉm cười ra đón.

Thuý Trúc nhún vai, bất kể là chủ tử suy nghĩ điều gì, tóm lại đều liên quan đến Hoàng thượng.

“Hôm nay trầm tới, là muốn bảo người giúp trầm hỏi tội.” Từ xa Vệ Cảnh thấy nàng bước tới, ý cười trên mặt càng đậm.

hắn duỗi tay dắt tay nàng, hai người vừa nói vừa đi vào bên trong.

Viên Diệu Diệu chớp mắt, nghe Hoàng thượng nói mà có chút không rõ ràng.

“Hoàng thượng muốn hỏi tội ai?”

“Đương nhiên là Lý Đức và Tiểu Khang tử, và còn có người đó Thủy Trúc.” Vệ Cảnh đang nói, lại nhìn thấy Thủy Trúc, liền duỗi tay chỉ nàng.

Thủy Trúc mang vẻ mặt không thể hiểu nổi, nàng sao lại bị hỏi tội, mới vừa rồi lúc đối mặt với Quân công công, nàng còn tận trung hết phận sự làm một cái cốc gỗ đủ tư cách đứng yên, tiếp thêm can đảm cho Miêu tần nương nương đó.

Sau khi nghĩ như vậy, nàng liền quay đầu nhìn Lý Đức, hy vọng hai người bọn họ có thể cho mình một lời giải thích.

Kết quả cả Lý Đức lẫn Tiểu Khang tử đều là vẻ mặt thân nhiên, giống như mọi việc đều không liên quan đến mình.

Chuyện này làm cho Thủy Trúc lo lắng, nàng vắt hết óc suy nghĩ xem mình có làm ra chuyện xấu gì để Hoàng thượng phát hiện ra không.

“Hoàng thượng nói đùa, Thủy Trúc vẫn luôn rất nghe lời, lá gan lại nhỏ, chắc sẽ không làm ra chuyện gì xấu đâu?”

Viên Diệu Diệu đem nghi vấn trong lòng nói ra, hiển nhiên nàng rất kinh ngạc.

Thủy Trúc vừa nghe Viên Diệu Diệu bảo vệ mình, nội tâm rất kích động, nhưng ngại Hoàng thượng vẫn còn ở đây, trên mặt vẫn là trấn định tự nhiên.

Vệ Cảnh liếc nhìn Thủy Trúc, lúc quay lại đối mặt với Viên Diệu Diệu là bộ dạng cười mà không nói.

“Lý Đức, người chủ động nhận tội với Miêu tần, hay để trẫm phải nóra?” Vệ Cảnh duỗi tay chỉ Lý Đức đang đứng bên cạnh, trong giọng nói có chút ý không kiên nhẫn.

Lý Đức nhắm mắt lại, trên mặt là biểu cảm bất đắc dĩ, chỉ có thể tự nhận xui xẻo mà đứng ra.

“Khỏi bẩm Miêu tần nương nương, hôm qua nô tài thấy ngài và Hoàng thượng uống say, nhưng lại không biết cho người chuẩn bị canh giải rượu đúng lúc, mà để hai vị ngài đi ngủ, làm cho Hoàng thượng phải phê duyệt tấu chương không yên ổn, làm cho ngài ngủ không ngon giấc, thật là tội đáng muôn chết!”

Lý Đức nói đạo lý rõ ràng nhưng lời của hắn lại làm Thủy Trúc hoảng sợ.

Nàng quay đầu nhìn về phía Tiểu Khang tử, Tiểu Khang tử cũng cúi đầu, bộ dạng sám hối, giống như vừa làm ra tội ác tày trời.

Trong lòng Thủy Trúc liền không rõ tư vị, lần đầu nàng gặp Miêu tần nương nương uống say, lại còn là cùng Hoàng thượng uống say, căn bản có cảm giác trở tay không kịp, nào nhớ tới phải làm canh giải rượu.

Sau đó Lý tổng quân còn bị Hoàng thượng say rượu mắng một hồi, nàng càng sợ hãi không dám tiến lên, sợ đắc tội hai vị chủ tử.

Chờ hai kẻ dờ hoi cuối cùng ngủ mất, mọi người mới rồi ren đưa họ lên giường, lúc nào còn có thời gian nghĩ đến canh giải rượu, trong lòng còn may mắn vì hai vị đã ngủ rồi.

Căn bản không dám gọi bọn họ dậy uống canh giải rượu, chờ Hoàng thượng tỉnh lại thì trực tiếp ồn ào muốn về Long Càn cung, cường ngạnh kéo Miêu tần đi cùng, càng không có cơ hội nói về canh giải rượu.

Viên Diệu Diệu kéo khoé miệng cười khê, “Đúng là cần phạt!”

Giọng nói khẳng định, ý cười trên mặt không giảm, nghe ra thật sự thấy mấy người đó đánh bị phạt.

trên thực tế, nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hoàng thượng, liền thấy Hoàng thượng ho nhẹ một chút, quay đầu sang một bên không đối mặt với nàng.

Trong lòng Viên Diệu Diệu cảm thấy buồn cười, chỉ sợ Hoàng thượng muốn phạt bọn họ, không phải vì họ có tội, mà là không muốn Viên Diệu Diệu nhắc lại chuyện cũ, nói hấn tới qua hoành hành ngang ngược kéo nàng đi phê duyệt tấu chương, làm nàng mệt mỏi.

Người chịu khổ cũng chỉ mấy hạ nhân bọn họ.

Vệ Cảnh nghe nàng nói như vậy, không khỏi ho nhẹ một tiếng.

“Ái tần, nàng nói nên phạt cái gì, nhưng cũng đừng quá nặng, rốt cuộc vẫn cần bọn họ hầu hạ bên người.”

Viên Diệu Diệu lập tức gật đầu, nàng vốn cũng không chuẩn bị phạt gì, chỉ là chiều theo ý Hoàng thượng mà thôi.

“Hoàng thượng ngài nói đi.”

Vệ Cảnh ho nhẹ, nghiêng đầu như suy nghĩ, sau mới nhấp giọng nói: “Vậy phạt ba người hấn tối nay không được ăn cơm.”

“Được.”

Hai người kẻ tung người hứng đem hình thức xử phạt quyết định ra. Sau đó cả hai đều vô cùng vui vẻ, giống như gặp được chuyện vô cùng tốt.

Lý Đức và Tiểu Khang từ liếc mắt nhìn nhau, Thuý Trúc cũng không nhân rồi, trong lòng nói thầm

Xem bộ dạng hai chủ tử kẻ tung người hứng đến vui vẻ, còn không phải mang họ ra làm trò đùa sao?

Chính mình chơi không được sao? nói chuyện yêu đương còn mang bọn họ ra xả, có xấu hổ hay không?

Nếu bọn họ không phải là hạ nhân, đối mặt với việc lấy cung nhân ra làm trò cười cho người yêu mất nhân tính như vậy, thật muốn giết người.

Đáng tiếc những lời này, chỉ dám nhắc trong lòng.

Vệ Cảnh cùng Viên Diệu Diệu nói chuyện trên đùa vài câu, tâm tình rõ ràng thả lỏng.

“Vừa rồi nằm bên ngoài phơi nắng?” Vệ Cảnh nhớ tới lúc đi vào thấy ghế nằm, thuận miệng hỏi.

“Trăm hiện giờ tương đối rảnh rồi, cùng nàng ra ngoài phơi nắng nhé?” hấn duỗi tay nắm tay Viên Diệu Diệu, muốn kéo nàng ra cửa tiếp tục phơi nắng.

Những lời nàng nghe vào tai người khác thì giống như tội ác tày trời (???) nhưng vào rau Viên Diệu Diệu lại làm nàng cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Kỹ năng nói ngọt của Vệ Cầu tử ngày càng cao, hiện giờ không ngừng cố gắng, có thể được nghe hấn nói mỗi ngày.

“Quản công công vừa tới, tần thiếp không còn tâm trạng phơi nắng.”

Viên Diệu Diệu lập tức túm chặt cổ tay hấn, không cùng hấn tiến lên, mà nhẹ nhàng đến bên tai hấn nói nhỏ.

trên mặt Vệ Cảnh vốn đang mang theo ý cười, nghe nàng nói, biểu cảm liền cứng đờ vài phần.

Nhưng Ngôi cửu ngũ vốn là người núi sập trước mặt cũng không biến sắc, cho nên cũng không quá biểu hiện, chỉ là ý cười trên mặt thu lại, mang nàng tiến vào bên trong.

Trong nội điện chỉ giữ lại Lý Đức và Thuý Trúc hầu hạ, Tiểu Khang từ được thay ca, lập tức giờ chân chạy.

hấn vừa cùng đến đây, chỉ vì giữ thể diện cho Hoàng thượng trước mặt Miêu tần.

Sau khi người không liên quan rời đi, Viên Diệu Diệu để Thuý Trúc đem sự việc Quản công công tới đây nói ra một lần.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thái hậu gọi đến

Editor: Chôm chôm

Nha đầu Thuý Trúc này lá gan tuy nhỏ, cũng may cả lắm nhưng lạnh lợi, cộng thêm lời nói của nàng làm người nghe có cảm giác chút ngốc, nghe thì như có chút khoa trương, nhưng sắc mặt Vệ Cảnh lại càng ngày càng không ổn, bởi vì hấn biết Thuý Trúc không nói dối.

Chỉ là lúc ấy, Viên Diệu Diệu và Quản công công giao tranh quá quyết liệt, mới làm cho nha đầu nhát gan này có chút không chịu nổi, nên mới dùng từ khoa trương như vậy.

“Vị Quản công công này đúng là tinh thông mãnh khoẻ, Người mới chỉ vừa từ Long Càn cung trở về, nghỉ ngơi được một lát, hấn đã tới tìm tin tức. không biết chủ tử chủ tử phía sau hấn là ai, mà có thể dạy được một con chó tốt như vậy, cái mũi thật nhanh nhạy.”

Vệ Cảnh hừ lạnh một tiếng, lời nói ra thật không hề dễ nghe.

hấn đương nhiên sẽ không vui, ở trong hậu cung của hấn, lại có thể xuất hiện chuyện này.

Nơi hấn không chú ý, lại có người có thể một tay che trời, đủ để thấy người đó lợi hại đến thế nào.

Nếu không phải Viên Diệu Diệu hướng về phía hắn, có chút manh mối là chạy tới nói cho hắn, hắn không biết sẽ bị giấu diếm đến trình độ nào.

Thậm chí nếu Viên Diệu Diệu lúc đó lựa chọn im lặng trợ giúp đối phương đối phó hắn, như vậy Vệ Cảnh càng không thể chống đỡ được, chỉ sợ hiện tại hắn đã biến thành người cô đơn mất cả chì lẫn chài.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên muốn cười.

một chân long thiên từ đứng trên thiên hạ, lại nghĩ mình biến thành “người cô đơn mất cả chì lẫn chài”, chuyện này căn bản trước kia hã không bao giờ nghĩ tới, nhưng nay ý nghĩ này lại toát ra trong đầu hắn.

Có đôi khi Vệ Cảnh cảm thấy mình không phải là Ngôi cửu ngũ ngôi trên ghế rồng, mà là một nam nhân bình thường.

Bởi vì tiểu nữ nhân gọi là Viên Miêu Miêu ở trước mắt này, kéo hắn từ ghế rồng cao cao tại thượng xuống thấp, đến bên người nàng, hơn nữa, hai tay hai chân đều cuốn chặt, làm hắn có rất nhiều chuyện bất ngờ.

“Vị chủ tử phía sau Quần công công này, nhìn qua tính tình có vẻ không tốt lắm, hơn nữa hắn là người ở địa vị cao. Sai khiến người, một khi có điều gì không hợp ý, lập tức phát giận, cho nên người bên cạnh có cảm giác đều rất sợ hắn. Người kiên trì một chút không chừng có thể dụ hắn ra.”

Sau khi Vệ Cảnh im lặng một lát, đã bình tĩnh hơn rất nhiều, nhẹ giọng nói những lời này, không có phản ứng đặc biệt gì, giống như không hề để người đó vào mắt.

Viên Diệu Diệu nhẹ nhàng đầu mày, trái phải nhìn Vệ Cảnh một chút.

“Hoàng thượng trong lòng đã đoán được ra là ai?”

Nếu không phải đã có đối tượng hoài nghi, Vệ Cảnh sẽ không bình tĩnh tự nhiên đến vậy.

Với hiểu biết của Viên Diệu Diệu đối với hắn, hậu cung đã loạn, Hoàng thượng không thể bình tĩnh đến như thế, trong lòng đã có đối tượng hoài nghi, hơn nữa chắc chắn là nam nhân, cho nên hắn mới bày ra biểu tình có thể kê cao gối mà nhủ như vậy.

Đối với nhiệt độ cơ thể nàng, Vệ Cảnh nhẹ nhàng đầu mày.

“Chuyện gì cũng không giấu được ái tẩn, trong lòng ngươi cũng đã chọn ra một người?”

trên mặt hắn mang theo vài phần kinh ngạc, Viên Diệu Diệu ho nhẹ một tiếng, che giấu xấu hổ trong lòng.

Nàng đúng thật đã chọn ra người đáng nghi, chẳng qua là không dám khẳng định, hiện giờ thấy Hoàng thượng cũng đang có người hoài nghi, liền có chút mừng thầm, trong khoảng thời gian ngắn suýt nữa bại lộ.

Nàng sở dĩ có thể đoán người kia là ai, bởi vì trong cơ thể nàng là linh hồn của Hoàng quý phi đã lăn lê bò lết năm sáu năm ở hậu cung, chứ không phải ngọc bạch ngọc này.

Viên Diệu Diệu hiện tại tuy rằng đã tiến cung hai ba năm, nhưng lúc trước không có tiếng tăm gì, đợi ở góc xó xỉnh, sao có thể đoán được người quyền cao chức trọng nào, có thể ở dưới mi mắt Hoàng thượng mà thâm tóm hậu cung.

“Hoàng Thượng đoán xem?”

Vệ Cảnh nghe nàng nói câu này, liền giơ tay bắt nàng lại, trực tiếp đánh vào hông nàng.

Động tác của hắn vô cùng mềm nhẹ, thậm chí sau khi đánh xong, giống như chưa đã nghiền, lại véo hai cái, giống như đang thử cảm giác. Đương nhiên bọn người Lý Đức đều nhìn thấy rõ ràng, đối với hành động lưu manh này của Hoàng thượng, bọn họ chỉ muốn nhổ nước miếng về Hoàng thượng, tên Vệ Cầu tử không biết xấu hổ này thật sự đáng giận.

Nhưng trên mặt cả đám đều không dám hiện ra, đồng loạt cúi đầu, coi như mắt mình đều mù, cho nên không thể nhìn thấy điều gì.

“Trăm qua mấy ngày nữa sẽ tìm thử, trước không nói cho người là ai, miễn cho tiểu miêu miêu người biểu hiện không tốt, bị tên cáo già nhìn ra.”

Vệ Cảnh ôm nàng nhẹ giọng dặn dò, lúc gọi nàng là “tiểu miêu miêu”, hắn còn giơ tay nhéo hai lỗ tai nàng, giống như nữ tử mềm ẩm trong ngực thực sự biến thành mèo nhỏ.

Viên Diệu Diệu cứ vậy bị hắn ôm, còn trộm vươn tay vỗ lên hông Hoàng thượng.

Ở trong lòng đáp lại hắn: Cầu tử, người mới là người phải biểu hiện cho tốt, miễn cho cáo già tát một cái ngã.

Hoàng thượng đọc sùng Miêu Tẩn, nhìn qua chuyện này giống như đã lắng xuống, không ai nhắc lại.

Rất nhiều thần tử nhắc ở trong lòng, không cam lòng, nhưng cũng vẫn là bộ dạng ngại việc, nhưng sự tình gần đây đã có chuyển biến.

Có vài vị trọng thần lên liên hệ, nói muốn đi mời Thái Hậu rồi nói, không thể nhìn nhìn Viên Diệu Diệu một mình đi đâu với Dương oai đặc thế, còn nương nương nhà mình bị hoàng thượng lãng quên.

Chuyện bọn họ muốn mời Thái Hậu nói, vốn chỉ là tin tức nhỏ kín, nhưng sau vài ngày, những nhà có nương nương trong cung đều mời Thái Hậu, mọi người mới biết được đây không chuyện đùa mà là sự thật.

“Chủ tử, Thọ Khang cung cho người tới truyền lời.” Lúc Thủy Trúc tiến vào, tiếng bước chân cũng có vẻ cẩn thận, giống như sợ dọa đến Viên Diệu Diệu.

Nghe được lời này, Viên Diệu Diệu nhẹ nhắm đôi mắt, trên mặt có vài phần kinh ngạc.

“Mời nàng tiến vào.”

Người đến mang trang phục đại cung nữ Thọ Khang cung, cup mắt đứng một bên, có vẻ đặc biệt dịu ngoan để nói chuyện.

Ánh mắt Viên Diệu Diệu đảo trên người nàng, mang theo vài phần ý cười.

thật khéo, vị cô này và nàng là người quen, năm đó khi nàng còn là Hoàng quý phi, từng có duyên gặp mặt mấy lần.

“Nô ty Thiên Nhi gặp qua Miêu Tần nương nương, Thái hậu sai nô ty đến mời ngài đi Thọ Khang cung một chuyến.”

Thiên Nhi cung kính khom lưng hành lễ, tư thế tiêu chuẩn, nhìn không ra bất cứ sai sót nào.

Mày Viên Diệu Diệu giờ cao, trên mặt lộ ra vài phần khó hiểu.

Thái Hậu đã đóng cửa từ chối tiếp khách nhiều năm, sao bỗng nhiên lại rồi nói, còn muốn gặp nàng.

Nàng không nghĩ nhiều, sai người trang điểm lại cho mình, thu thập thoả đáng liền nhanh chân mang người đi đến Thọ Khang cung.

Đến trước cửa Thọ Khang cung, đã nghe được một trận tiếng nói Oanh Yến, hiển nhiên đã có không ít người đứng trong đó.

trên mặt Viên Diệu Diệu lộ ra nụ cười khổ, chỉ sợ Thái Hậu là vì hỏi tội mà tới.

Nhưng nàng cũng không có gì quá sợ, người nên sợ hãi là những người đang đứng cười ở bên cạnh Thái Hậu. Chứ không phải nàng, người được Hoàng thượng vô cùng sủng ái.

Nàng là chính ngũ phẩm tần, tuy rằng không cao, nhưng thịnh sủng lại trên thiên hạ.

Trừ phi những người bên trong thật sự không quan tâm đến điều gì mà trực tiếp giết chết nàng, nếu không về sau nàng có rất nhiều cơ hội để thổi gió bên gối.

Sau khi Viên Diệu Diệu đi vào, lập tức khom mình hành lễ.

Nghe được giọng cung nữ thông báo, tiếng cười bên trong lập tức dừng lại, sau khi thấy thân ảnh Viên Diệu Diệu, tầm mắt bọn họ đều dừng trên người nàng.

Phi tần ở đây đều từng gặp Viên Diệu Diệu, do lúc nàng mới được sủng ái không lâu, liên tục tổ chức yến hội ở Như Ngọc cung, người nơi này hầu như đều đã từng đến.

Nhưng sau khi Viên Diệu Diệu bị thất sủng một thời gian, những người đó liền không tiếp tục qua lại. Đến khi nàng tiếp tục phục sủng, có người muốn cùng nàng giao tiếp lại, vị Miêu Tần này lại mất đi hứng thú làm yến hội, không đề cập lại nữa.

Nàng chỉ mời những phi tần quan hệ tốt với mình đến, những người còn lại không có cơ hội tiếp cận nàng.

Đương nhiên với những phi tần phân vị cao hơn, căn bản là khinh thường lấy lòng nàng, cho nên phần lớn người ở đây đều lâu rồi không nhìn thấy Viên Diệu Diệu.

Cho dù ngẫu nhiên nhìn thấy, đều là những lúc nàng ngồi trên kiệu rồng của Hoàng thượng, vội vàng nhìn thoáng qua mà thôi, còn giống như hôm nay, có thể quan sát chính diện, thật đúng là khó có được.

Viên Diệu Diệu mặc một thân cung trang hồng đào, thêu hoa, có lẽ là do thường làm bạn với thánh giá, nên mặt mày có cảm giác hàm xuân.

Vốn nàng lớn lên trông đã xinh tươi, cứ vậy đứng ở trong điện, đã có cảm giác làm cho những phi tần đứng trong này so không bằng.

Vài vị phi tần có phân vị cao đồng loạt ho khan hai tiếng, mắt tròn trĩnh, lộ vẻ khinh thường.

Nhưng ánh mắt thì vẫn dừng trên người nàng, không thể không nói, Viên Diệu Diệu hiện tại xinh đẹp không thể nghi ngờ, xinh đẹp đến mức làm người kinh diễm không thôi.

Cho dù các nàng là tình địch, kẻ thù, lúc này cũng phải thừa nhận, nếu để Viên Diệu Diệu và các nàng ở cùng một không gian, ánh mắt đầu tiên của Hoàng thượng cũng chỉ nhìn thấy Viên Diệu Diệu.

Rất nhiều phi tần trong nội tâm bắt đầu đem toàn lực chú ý lên người Viên Diệu Diệu, cẩn thận quan sát, muốn tìm sai sót trên người nàng, ví dụ như quần áo không hợp quy củ, hay trên đầu cài cây trâm nào không được phép mang.

Kết quả là lục soát một vòng, cũng không phát hiện ra điều gì, toàn thân nàng đều vô cùng hợp quy củ.

Trận mạch nước ngầm mãnh liệt lưu chuyển trong điện, ngoài Viên Diệu Diệu ra, biểu hiện của mỗi người đều có chút vấn đề.

Viên Diệu Diệu coi bản thân như bị mù, không nhìn thấy ánh mắt đánh giá của những người xung quanh, vẫn luôn ngẩng đầu duy trì trạng thái.

Thiến Nhi đã lên đi tới bên cạnh Thái Hậu, tiến tới bên tai Thái Hậu nói mấy chữ.

“Miêu tần không giống bình thường.”

Sáu chữ ngắn ngủi như vậy, đã kết luận cấp bậc của Viên Diệu Diệu trong mắt Thái Hậu.

Tuổi Thiến Nhi không lớn, so với Tiên Hoàng Hậu vừa chết lớn hơn ba tuổi, nhưng bản lĩnh nhìn mặt đoán ý thì lại là tay già đời.

Nàng sớm đã nhìn qua Viên Diệu Diệu, toàn thân không có chỗ nào không ổn, hành lễ càng không làm sai một chút.

Những chuyện mấy phi tần này đang làm, thì trên đường tới đây nàng đã sớm làm qua một lần. Tuy nói người đẹp vì lụa, nhưng sở dĩ Miêu Tần có thể tỏa sáng như vậy, không chỉ dựa vào trang phục, mà chỉ dựa vào dung mạo và khí chất.

Thực hiển nhiên, Hoàng Thượng độc sủng nàng không phải không có lý do gì.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Dám tính quá độ

Editor: chôm chôm

Chuyện trong lòng Thiến Nhi đang nghĩ, kỳ thật rất nhiều người cũng đang suy đoán, chẳng qua một đám phi tần kiêu ngạo đó sẽ không thừa nhận.

Các nàng kiên quyết không thừa nhận mình kém hơn Viên Diệu Diệu, ở trong lòng các nàng, Viên Diệu Diệu chỉ là một người không đáng nhắc đến, một tiểu phi tần không có bối cảnh, Hoàng thượng chỉ là nhất thời mới mẻ mới sủng nàng, không bao lâu Hoàng thượng sẽ chán ngấy.

Chờ tới lúc đó, Viên Diệu Diệu không còn sự sủng ái, quyền nuôi nấng Tam Hoàng tử sẽ khó giữ được, những phi tần bị nàng ức hiếp nghĩ đến nó liền phấn khởi.

Trong điện không ít người ôm mộng xuân thu (giấc mộng to lớn), Viên Diệu Diệu đứng ở đó cũng cảm nhận được sự ghét bỏ và ác ý của họ.

Nhưng từ đầu đến cuối nàng đều không nói nhiều lời, hay nhiều hơn chút biểu cảm gì, vẫn bình thản đứng yên, phảng phất như ánh mắt xung quanh đều được ngăn cách lại.

“Ôi, từ lúc đi vào cung của Thái Hậu, Miêu Tần đều đứng im như cọc gỗ không nói lời nào. Có phải do trong lòng không vui không? Ta không tin lúc người nhìn thấy Hoàng thượng cũng trầm mặc như vậy!”

một chính tứ phẩm dung hoa vui cười mở miệng, tuy trên mặt nàng ta tươi cười, giọng nói cũng cố thu liễm, không còn quá mức chua ngoa, nhưng loại ác khí rõ ràng như vậy vẫn không thể che dấu mà truyền tới, trong điện mọi người đều nghe rõ ràng.

“nói không chừng là Miêu Tần muội muội sợ người lạ đó.”

“Sợ người lạ? Vậy sao nàng ở trước mặt Hoàng thượng lại không sợ? Lúc trước tổ chức yến hội, cũng có một đồng người không quen biết đến, nàng vẫn là bộ dạng đại gianoir cười vui vẻ, một chút cảm giác sợ người lạ cũng không có.”

.....

Các phi tần trong điện thi nhau nói về đề tài nàng có sợ người lạ hay không, kịch liệt thảo luận, không ít lời nói nghe ngoài tai thì có vẻ là thay nàng giải thích, nhưng bên trong đều chứa đao đâm nàng.

Người chân chính giúp nàng nói chuyện hầu như không có, hai người Toàn mỹ nhân có quan hệ tốt với nàng thì vì phân vị không đủ nên không thể tới nơi này. Người phúc hậu nhất trong điện cũng chỉ bảo trì im lặng, không đối với nàng bỏ đá xuống giếng.

Biểu tình trên mặt Viên Diệu Diệu vẫn không có biến hoá gì lớn, nàng vẫn duy trì bình tĩnh, giống như mấy người muốn giữ bụi vào nàng đều không tồn tại.

trên thực tế là nàng cũng không thật để bụng, còn nếu thật sự muốn lộ ra biểu cảm gì, thì chính là cười nhạo.

thật là dù cách rất xa, cũng có thể ngửi được mùi dấm chua. nói chuyện cũng mang theo ác khí, Hoàng thượng độc sủng một người, sẽ là người đó trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, đây là chuyện vô cùng bình thường.

Viên Diệu Diệu đã hai lần trải qua cảm giác này, lần đầu là lúc phân vị của nàng cũng chưa cao, hơn nữa còn là lần đầu tiên gặp phải chuyện này.

Lúc ấy nàng vẫn còn thuộc dạng tiểu nữ nhi, cảm thấy hậu cung không có ai bầu bạn, giống như trừ Hoàng thượng ra, thì không có ai thích nàng.

Huống hồ người như ncn không thể đặt vào quá nhiều tình cảm, nàng cực kì sợ hãi, sau khi suy nghĩ kĩ càng mấy ngày, trong lòng nàng liền có quyết định.

Đó chính là nâng đỡ người mà nàng thấy hợp ý, hình thành một loại thế lực, làm cho những nữ nhân Hoàng thượng sủng hạnh đều đi theo nàng.

Sau đó nàng làm vô cùng thành công, người theo phe nàng ngày càng nhiều, cho dù là người không theo nàng cũng không dám ở trước mặt nàng nói điều gì, nhìn thấy nàng đều phải mang bộ mặt nịnh nọt, tung hô, cầu xin nàng ở trước mặt Hoàng thượng nhắc tới họ một chút, nâng đỡ họ.

Nàng bò lên đến vị trí Hoàng Quý phi, còn làm cho Hoàng thượng phân sủng đều, và hạ sinh Tam Hoàng tử.

Tất cả mọi chuyện đều theo hướng nàng muốn, nhưng cuối cùng vẫn là giỏ tre múc nước, công dã tràng. (Ý là làm chuyện vô ích)

Cho nên lần này nàng sẽ không giẫm vào vết xe đổ, nàng độc chiếm sự sủng ái của Hoàng thượng, cũng thành công trở thành kẻ thù của tất cả nữ nhân trong hậu cung.

“Chư vị tỷ muội nói gì vậy, ta thật không hiểu. Chủ yếu là do tần thiếp nhìn thấy Thái Hậu, nhất thời kích động không biết phải nói gì. Huống hồ Hoàng thượng lại không thích nữ nhân ồn ào, nếu các vị tỷ muội hi vọng Hoàng thượng rủ lòng thương, có thể nên ít nói một chút.”

Viên Diệu Diệu giọng nói tỉnh táo mở miệng, nàng dẫn đo câu chữ, yêu kiều dịu dàng, như giọng nói của cô nương đến từ vùng sông nước Giang nam, nói ra một lời làm người nghe cảm thấy tim cũng mềm mại.

Đáng tiếc trong lời nói của nàng lại tràn ngập cảm giác công kích, cộng thêm nàng lại là người mà các phi tần đều ghét. Nên khi nàng càng dẫn đo tiếng nói mở miệng, lại càng làm các phi tần phát hỏa, tức giận đến đau gan.

Nhưng lại không thể mở miệng phản bác, ý của Viên Diệu Diệu là không phải các nàng không được sủng mà là do quá mức dong dài, nên Hoàng thượng mới không muốn phản ứng lại?

Lời nàng nói ra có nghĩa lý gì, Hoàng thượng không sủng hạnh vẫn là không sủng hạnh, Viên Diệu Diệu chỉ là dùng một cách khác để nói với các nàng: CẢM MIỆNG.

Nàng vừa dứt lời, Thiển Nhi đang ở một bên hầu hạ thiếu chút nữa là không nhịn được cười ra tiếng.

Vị Miêu Tần này thật quá thú vị, lúc trước các phi tần nói Viên Diệu Diệu ở trước mặt Hoàng thượng sẽ không trầm mặc như thế, ý để Thái Hậu ghi hận nàng. hiện giờ Miêu Tần liền gây ông đập lưng ông, ăn miếng trả miếng, lấy Hoàng thượng ra để áp chế các phi tần đó, làm các nàng ngậm miệng không thể nói gì, mặt đỏ tía tai, trong lòng khẳng định là cực kì ghi hận.

“Nếu đã tới thì ngồi đi.”

Thái Hậu nheo đôi mắt đánh giá nàng, đối với cái cách Viên Diệu Diệu phản kích, Thái Hậu cũng có chút kinh ngạc.

Viên Diệu Diệu nhìn qua tuổi không lớn, hơn nữa trước kia trong hậu cung cũng không được sủng ái, ở góc tối không tiếng tăm gì, cảm giác như đang chờ tự sinh tự diệt.

Ai mà biết được tiểu phi tần bị người lãng quên lại lác mình biến thành phi tần được Hoàng thượng sủng ái nhất.

không chỉ giúp Hoàng thượng thoát khỏi bi thương khi Hoàng hậu mất, thậm chí còn được độc sủng, hậu cung ba ngàn giai lệ chỉ sủng một người.

hiện tại ở nơi này bị mọi người dồn ép, không có một người là đồng minh, nàng vẫn có thể tự nhiên trấn định, thông dong làm người ta lú lờ.

không hổ là nữ nhân được Hoàng thượng sủng ái, phẩm chất làm người khác rót tròng mắt vẫn đáng giá và được khẳng định.

“Lần này ai gia gọi ngươi lại đây là vì chuyện Hoàng thượng chỉ độc sủng mình ngươi. Ai gia đã nhiều năm không để ý chuyện này, nhưng thật sự không chịu nổi việc bọn tiểu bối thỉnh thoảng tới khóc cầu. Hôm nay gọi tất cả các ngươi tới, muốn nói gì thì nói, đừng để có chuyện lần thứ hai.”

Thái Hậu trầm giọng mở miệng, nhắc tới chuyện bị người dây dưa có chút không vui chau mày, hiển nhiên rất chán ghét có người tới quấy rầy nàng.

“Thần thiếp / tần thiếp biết sai.”

Vừa dứt lời, các phi tần nhào nhào đứng dậy hành lễ tạ tội.

Thái Hậu xua tay, “Thôi, hiện giờ vị trí chủ hậu cung không người giữ, các ngươi có chuyện khó giải quyết cũng chỉ có thể tìm tới ai gia. Nhưng ai gia là người đã đặt một chân vào quan tài, căn bản không muốn quản chuyện này. Cũng không muốn bức bách ai phải làm gì, các ngươi tự mình thương lượng, ai gia là người làm chứng cho các ngươi.”

Năm nay Thái Hậu không tính là lớn tuổi, trên thực tế, lúc tiên đế còn tại vị, Thái Hậu là người thứ hai đảm đương vị trí Hoàng hậu, nên còn tương đối trẻ.

Hơn nữa, nàng không có con trai ruột, Hoàng thượng là được nhận đến nuôi bên người nàng. Mẹ đẻ của Hoàng thượng không thích trẻ nhỏ, năm đó lúc chăm sóc Hoàng thượng đã bị bại lộ, tiên đế tức giận mới đưa Hoàng thượng cho Thái Hậu hiện tại nuôi nấng.

“Thái Hậu, ngài đừng dọa bọn thần thiếp, ngài thân thể an khang, nhiều phúc nhiều thọ.”

Thực phi nghe Thái Hậu nói, lập tức đứng ra hoà giải, nếu để cho Thái Hậu nói tiếp, các nàng mời Thái Hậu rời núi đã trở thành tội nhân thiên cổ.

Giống như bất người sắp tiến vào quan tài phải làm chuyện xấu xa gì đó. Loại tội danh này các nàng gánh vác không nổi. Nhưng Thái Hậu nói ra những lời này, có thể thấy được người cũng không vui vẻ, vì thế cả đám đều chảy mồ hôi lạnh đầy tay.

Chỉ mong việc hôm nay có thể thuận lợi như trong mong muốn, không xảy ra chuyện xấu gì.

“Được rồi, ai gia nói vậy không phải để hù dọa các ngươi. Ai gia không phải mẹ đẻ của Hoàng thượng. Mẹ đẻ của Hoàng thượng vẫn còn tại thế, chuyện các ngươi mời ai gia rời núi sẽ không có lần sau.”

Thái Hậu lại lần nữa phát tay, thờ dài một hơi.

Nàng nói ra những lời này, các phi tần trong điện không dám nói thêm gì, âm thầm buồn bực, thì ra Thái Hậu sợ chuyện này.

Mẹ đẻ của Hoàng thượng Tiêu thái phi đúng là vẫn còn trên đời, nhưng bởi vì vẫn còn Thái Hậu, nên nàng không thể trở thành Thái Hậu, cho nên vẫn luôn cảm thấy bị Thái Hậu áp chế trên đầu, tức giận đến mức dọn ra khỏi cung.

Hoàng thượng vì tránh cho Thái Hậu và Tiêu thái phi xung đột nên đồng ý cho Tiêu thái phi dọn đến hành cung khác. Chẳng qua uy danh của Tiêu thái phi vẫn còn, Thái Hậu lại là người ngại phiền toái, cho nên phản ứng như vậy cũng là bình thường.

“Các ngươi muốn nói gì thì nói đi, đợi lát nữa Hoàng thượng sẽ tìm tới cửa.”

Thái Hậu thả ra lời này, mọi người nhìn nhau một lát, có chút không biết phải làm sao.

Những người ở đây vốn chuẩn bị đủ đao kiếm hướng về Viên Diệu Diệu, bỗng nhiên giờ phút này muốn lùi bước.

Hoàng thượng sắp tới? Vậy các nàng phải làm sao bây giờ? hiện tại nhìn thế nào cũng thấy là các nàng tự lại bắt nạt Miêu Tàn, nếu để Hoàng thượng biết, vậy khó ổn thoả được.

Nhưng thật vất vả mới có cơ hội, nếu cứ vậy mà từ bỏ, phỏng chừng sẽ không có lần sau.

Hiện phi ho nhẹ một tiếng, biểu cảm trên mặt không thể nào tốt nổi.

“Miêu Tàn, chắc ngươi biết câu “mưa móc đều dính” phải không. Đó là vì hoàng gia có thể khai chi tán diệp, từ khi ngươi được sủng ái, Hoàng thượng liền không đi đến cung khác, cũng không chiêu hạnh phi tần khác. Nếu để nhóm lão tổ tông biết, chỉ sợ sẽ trách phạt Hoàng thượng.”

Hiện phi mở miệng là nói chuyện nhân đức, ý tứ không nhường nhịn ai, nói có sách mách có chứng, quả thực không người nào phản bác nổi.

Viên Diệu Diệu đến đây cũng không nhìn một chút, chỉ ngẩng đầu nhìn nàng, giống như xem xiếc khi.

“Miêu Tàn, ngươi sinh ra ở gia đình bình dân, nhưng quy củ chắc sẽ hiểu. Ta đã nói trắng ra như vậy, ngươi còn điều gì không rõ sao?”

Đối với loại biểu tình giả ngu này của nàng, Hiện phi cảm thấy vô cùng chán ghét.

Năm đó Viên Diệu Diệu cũng dùng chính loại vẻ mặt này lừa gạt nàng, kết quả Dung Chiêu hoa bị hàng vị, Hứa tiếp dư đến giờ vẫn còn bị cảm tức.

Hiền phi thật là thâm hận chính mình lúc trước không có mắt, rõ ràng Viên Diệu Diệu trước mặt không phải là ngốc bạch ngọt mà là “mè đen nhân nhĩ”.

Ps: ngốc bạch ngọt và mè đen nhân nhĩ t không biết thay bằng từ gì trong tiếng việt, nàng nào thấy nên đề là gì thì góp ý với t nhé. Thanks.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Dám tính quá độ (tiếp)

Editor: Chôm Chôm

Có Hiền phi đi đầu, các phi tần khác có mặt trong điện cũng mạnh dạn hơn không ít.

“Hiền phi tỷ tỷ nói rất đúng, Miêu tần nguoi không thể không biết tốt xấu, quy củ của lão tổ tông chính là như thế, trong hậu cung phải là mưa móc đều dính, không thể làm cho hậu cung hỗn loạn, nếu không chính là đại bất kính, phạm vo đại tội.”

“Miêu tần sinh ra ở gia đình bình dân, chỉ sợ không không hiểu quy củ, không có giáo dục nên mới thế.”

.....

Tiếng nói phụ họa cho Hiền phi vang lên khắp nơi, hơn nữa còn vô cùng vang dội, Viên Diệu Diệu nghe được vô cùng rõ ràng.

trên mặt nàng không có biểu tình gì đặc biệt, chẳng qua cảm thấy buồn cười.

Những người mà năm xưa bách bức nàng so với hiện giờ đã thay đổi gần hết, rốt cuộc thì hậu cung ba ngàn giai lệ, Hoàng thượng lúc trước lại không phải là người thâm tình, cho nên nhân viên thường xuyên biến động.

Cộng thêm sau đó nàng lại bồi dưỡng thế lực cho bản thân, cho nên ngày càng nhiều người mới xuất hiện.

Tuy rằng người không giống nhau, nhưng lời nói lại chẳng mấy khác biệt.

Đại khái thì mấy nữ nhân hậu cung không chiếm được sủng ái, đều có chung bộ dạng oán phụ. không chỉ có oán giận giống nhau, mà cách thức bách bức người cũng giống nhau như đúc.

Viên Diệu Diệu vẫn nghe các nàng nói, giống như nàng đã khơi dậy sự phẫn nộ trong dân vậy, trong thời gian ngắn mà từng đợt tiếng khiển trách dâng lên, căn bản không cho nàng thời gian cãi lại.

Nàng vẫn duy trì trầm mặc, thậm chí còn ngẩng đầu lên, bộ dạng lắng nghe thật nghiêm túc.

Những câu mà bọn họ nói, căn bản đều bị lặp lại, quanh đi quẩn lại vẫn là mấy câu đó. Tự chung lại thì chỉ muốn biểu đạt một điều, đó chính là Viên Diệu Diệu không nên tìm mọi cách để bá chiếm Hoàng thượng, phải nhanh đi khuyên Hoàng thượng sủng hạnh cách phi tần khác.

Những thanh âm ồn ào dần nhỏ đi, rốt cuộc thì chuyện cãi nhau này, phải là hai bên cùng oán giận, hận không thể nhào lên xé nát đối phương, mới có thể càng cãi càng hung hăng, còn như bây giờ chỉ có mình các nàng áp đảo phê phán, Viên Diệu Diệu một chữ cũng không đáp lại, ngay cả “Ừ” cũng không có, vậy thì thật không có ý nghĩa gì.

Phe do Hiền phi dẫn đầu cũng dần nhỏ tiếng lại, hơn nữa, chính các nàng cũng phát hiện, nói đi nói lại vẫn là cùng 1 ý tứ, thật chẳng thuyết phục gì.

“Miêu tần, sao nguoi không nói gì? Có phải do chợt dạ không? thật ra nguoi đều hiểu đạo lý mưa móc đều dính đúng không? Chẳng qua là vẫn luôn giả ngu ngo?”

một giọng nói sắc nhọn từ trong đám người truyền ra, nàng ta nói xong câu này, lập tức cảm thấy cực kì bức bối, lại tiếp tục xéo sát Viên Diệu Diệu, giống như nàng đã phạm phải tội ác tày trời nào đó, hiện tại nên bị lăng trì.

Viên Diệu Diệu vẫn duy trì im lặng, thậm trí bên kia càng nói ác liệt thì trên mặt nàng càng biểu hiện hiền lành, giống như lộ ra nụ cười cổ vũ.

Giống như muốn nói với các nàng: mắng nữa đi, mắng mạnh nữa vào, thật hung hăng lên, như bão táp kéo đến càng tốt.

Trạng thái này của nàng, quả nhiên càng làm cho người khác thêm bức bối. Hiền phi hiện giờ nhìn thấy Viên Diệu Diệu, giống như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Nàng ta sắc mặt luôn âm trầm, nhìn Viên Diệu Diệu trước sau đều ưu nhã hào phóng, mà các nàng bên này như những người đàn bà chanh chua chữi đồng, trong lòng càng thêm không thoải mái.

“Mọi người đừng tranh cãi với Miêu tần nữa, chúng ta đều có thân phận phi tần, phải tự nhiên hào phóng. Giờ nhiều người ở đây như vậy, mà chỉ có Miêu tần còn giữ dáng vẻ tốt nhất, thật sự quá bất mắt.”

Hiền phi phát tay, giọng nói càng trở lên âm u vài phần. Nhưng lời nói của nàng vẫn làm mọi người nghe lọt.

“Miêu tần thật là giáo hoạt.”

Viên Diệu Diệu nghe được câu đó thì thấy thật mệt mỏi. Nàng căn bản còn chưa làm gì, đã bị chụp cái mũ như vậy.

“Mọi người hình như hiểu lầm ta, giống như vừa rồi, ta còn chưa nói câu nào, đã bị các vị gán cho tội danh. Giáo hoạt, lòng tham không đáy, bằng mặt không bằng lòng, biết mà vẫn phạm, tội ác tày trời... nhiều không đếm hết. Nếu giờ để chư vị nói tiếp, có phải là ngay cả giết người phóng hỏa ta cũng đã làm qua hay không?”

Nàng mở hai tay, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Đương nhiên Viên Diệu Diệu vô cùng rõ ràng, nàng phải bày ra biểu tình gì để có thể chọc tức đối phương.

Quả nhiên nàng vừa tỏ vẻ vô tội, người đối diện lập tức có cảm giác phát điên.

một đám người đều là biểu tình oán giận, nhưng bởi vì có Hiền phi và Lương phi khống chế, các nàng không muốn chỉ có một mình Viên Diệu Diệu biểu hiện được sự khéo léo, còn mình ở bên cạnh bày sắc mặt oán phụ làm nên, cho nên một đám đều cố căng mặt, bảo trì dáng vẻ hoàn hảo.

“Còn nữa, chuyện Hoàng thượng có làm chuyện chia đều sủng ái hay không, ta đâu có thù đoạn thông thiên, cũng không thể khống chế xem Hoàng thượng muốn sủng hạnh ai. Các người tìm đến càng làm ta kì hiểu nổi. Các người chính bản thân không chịu cố gắng mà lại đi trách ta?”

Viên Diệu Diệu duỗi tay sờ búi tóc trên đầu, trên mặt vẫn mang theo tươi cười khéo léo, chẳng qua câu nói kia, lại kết hợp với vẻ mặt không quan tâm đó, giống như ném bom vào hội nghị, làm mọi người tức sôi máu, chỉ muốn xông lên xé rách nàng.

“Miêu tần, lá gan của người thật cũng thật lớn, không nể mặt Thái hậu, với chúng ta là đại bất kính. Các phi tần nơi này cơ bản đều có phân vị cao hơn người, người vậy mà dám nói mấy lời đó ra.”

Đôi mắt Lương phi đỏ lên, âm thầm cắn chặt răng nói ra, trên mặt đều là biểu cảm thống hận.

Viên Diệu Diệu cười khẽ một tiếng:

“Tần thiếp biết sai. Tần thiếp không nên nói như vậy. Tần thiếp phải nói rằng chư vị ở chỗ này đối phó ta, không bằng trở về nghĩ xem nên làm thế nào để làm Hoàng thượng cảm thấy vui vẻ. Hoàng thượng ở nơi nào mà cảm thấy vui vẻ thì người sẽ ở lâu hơn một chút. Lúc Tiên hoàng hậu còn ở trên đời cũng là như thế. Nghe nói lúc Tiên hoàng hậu còn ở phân vị thấp, cũng từng bị người khác ép hỏi qua.”

Nàng đứng dậy, yếu điệu lượn lờ hành lễ, cả người đều tự nhiên hào phóng, mặt mày đều mang theo ý cười.

một bộ dạng không thêm đề ý nhưng lại làm người hận đến ngứa răng.

Thậm chí nàng còn to gan lớn mật mà nhắc tới Tiên hoàng hậu, một chút ý kiêng dè sợ hãi đều không có, điều này càng làm người xung quanh sôi sục một chút.

“Miêu tần, người thật to gan!” Hiền phi trực tiếp đứng dậy, duỗi tay chỉ vào nàng, mặt đầy vẻ phẫn nộ.

Nàng ta có vẻ phi thường kích động, không chỉ mình nàng ta, mọi người xung quanh cũng đều có cảm giác bị xâm phạm.

“Tiên hoàng hậu là người người có thể so sánh sao? Khi nàng còn ở trên đời, đều luôn khuyên Hoàng thượng mưa móc đều dành, không nên vắng vẻ ai, như vậy là không tốt cho việc sinh con nối dõi cho Hoàng thượng, cũng có lỗi với lão tổ tông...”

âm thanh ong ong xung quanh lại tiếp tục. Toàn bộ đều nói tốt về Tiên hoàng hậu, không khó để biết mối quan hệ của Tiên hoàng hậu rất tốt. Thế nhưng để được nhiều người tung hô như vậy thật cũng làm nhiều mở rộng tầm mắt.

Nếu không phải cô khắc chế thì chắc giờ nàng đã ngửa đầu cười vang.

thật chọc cười chết nàng, nếu không phải nàng có cơ hội lần hai, nàng nhất định không biết bản thân được hoan nghênh đến thế. Còn nói cái gì mà Tiên hoàng hậu khởi xướng mưa móc đều dành, có trời mới biết trong lòng nàng thống hận nhất chính là chuyện này.

Từ trước hay về sau, Viên Diệu Diệu luôn là người keo kiệt ích kỉ, nàng phi thường chán ghét việc có người cùng nàng tranh đoạt.

Bất kể là người hay vật, năm đó nàng bất đắc dĩ phải thoả hiệp, nhưng hôm nay thì sẽ không.

Nhưng nhìn sắc mặt của những người này, các nàng lại không hề cho rằng Viên Diệu Diệu là bất đắc dĩ, ngược lại còn ca tụng công đức của Tiên hoàng hậu, nói rằng nàng vĩ đại đến nhường nào, cống hiến bao nhiêu cho hậu cung. Quả thực là cực kì buồn cười.

Hiện giờ Viên Diệu Diệu thực hận là không thể chạy tới hoàng lăng. Linh hồn nàng trở lại nơi mai táng, bám vào thi thể mình, bò ra từ trong quan tài tới tìm các nàng tính sổ.

Nàng như đi vào cõi thần tiên, nghĩ rằng nếu mấy phi tần này mà thực sự gặp được hài cốt của nàng, sẽ là cảnh tượng như thế nào, có thể bị dọa khóc hay không.

Nghĩ tới vậy, tâm tình nàng trở lên vô cùng sung sướng, không khỏi gọi lên ý cười, cười đến dị thường vui vẻ.

“Người đến cùng là đang cười cái gì, trong lòng chắc chắn là có ý nghĩ xấu phải không?”

Viên Diệu Diệu thu hồi tươi cười trên mặt, trở thành khuôn mặt nghiêm túc nhìn các nàng.

“Ta có thể nghĩ cái gì, bất kể suy nghĩ điều gì, đều sẽ bị chư vị chụp cho cái mũ sai lầm. Thái hậu, thần thiếp thật sự không biết nên đáp lại chư vị từ muội như thế nào, nên đơn giản là nghe các nàng nói, muốn thần thiếp phải làm ra sao để Hoàng thượng có thể mưa móc đều đặn?”

trên mặt Viên Diệu Diệu lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, nàng không hề dây dưa với các phi tần khác, xoay người đối mặt với Thái hậu, rất đáng thương mà nói.

Thái hậu cười khẽ một tiếng, trên mặt là bộ dạng xem kịch vui.

“Miêu tần thật đúng là nghịch ngợm”

“Thái Hậu!” Lương phi cùng Thái Hậu có chút quan hệ họ hàng, cho nên lúc Thái hậu nói ra lời này, nàng ta không khỏi làm nũng.

Thái hậu xua tay, “Nếu Miêu tần đã nói vậy, các người hãy nói cho nàng biết, phải làm thế nào thì Hoàng thượng mới mưa móc đều đặn. Các người cứ trách nàng cũng không có tác dụng, đến nói cho nàng biết xem phải làm gì.”

Lời Thái hậu nói ra, vài vị phi tần liếc mắt nhìn nhau, gật đầu.

“Đầu tiên, người nói với Hoàng thượng về quy củ của lão tổ tông, không nên sủng hạnh một người, phải chia đều ân sủng, như vậy là vì muốn tốt cho chuyện con nối dõi.”

“Tiếp theo, nếu Hoàng thượng đến cung của người, mỗi tháng người luôn có vài ngày không thoải mái, không thể thị tẩm, vậy có thể khuyên giải Hoàng thượng.”

“Còn nữa, trong hậu cung các phi tần chung sống, đáng lý nên giống như tỷ muội ruột hoà thuận, người không nên suốt ngày ở Như Ngọc cung, nên gặp mặt chơi đùa cùng các phi tần khác.”

.....

thật sự có người đem những lời này nói ra, tổng kết đạo lý rõ ràng, mỗi chữ nói ra đều như chân lý.

Lúc Viên Diệu Diệu nghe những lời này, trên mặt trước sau duy trì cười nhẹ, nhưng là rất tích cực tiếp thu.

“Những điều vừa rồi, Miêu tần người có thể làm được không? Nếu có thể làm được thì sau này chúng ta sẽ là tỷ muội tốt.”

Lương phi khinh thanh tế ngữ khuyên dạy, thái độ cực kì ôn nhu, mang theo vài phần dỗ ngọt, so với thái độ hùng hổ dọa người lúc trước thì khác một trời một vực.

Viên Diệu Diệu cười khẽ, trực tiếp gật đầu.

“Chuyện cuối cùng, lúc trước ta đã làm rồi, nhưng chư vị hình như không quá thích ta, dù ta lấy lòng như thế nào cũng đều là uống phí. Vừa rồi cũng có người nhắc, ta trước kia rất thích tổ chức yến hội, hơn nữa đều rất nhiệt tình phát thiệp cho mỗi vị phi tần. thật cũng đồng vui được mấy ngày, sau đó Hoàng thượng không sủng hạnh ta nữa, chư vị cũng liên không tới, có tới cũng là để chê cười ta...”

nói đến đây, Viên Diệu Diệu chính là ngậm một bụng nước đắng chờ đợi, giống như tất cả đều là do nàng sai, quả thực buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Dám tính quá độ (cuối)

Editor: Chôm Chôm

Sau khi Viên Diệu Diệu nhắc tới chuyện này, trong điện rơi vào một mảng yên tĩnh vì diệu, hầu như tất cả phi tần đều trầm mặc.

thật đúng là có một khoảng thời gian như vậy, Viên Diệu Diệu bị thất sủng, lại đúng là lúc sau khi nàng tổ chức yến hội vài lần. Những người ngày thường xem nàng không vừa mắt, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, chạy tới cười nhạo, đó là điều không thể tránh được.

một đám người nhìn nhau, đây là việc có thật, dù cho các nàng có uốn lười như thần, cũng không thể cãi lại được.

Lương phi cười gượng hai tiếng:

“Muội muội không cần so đo nhiều như vậy, lúc ấy mọi người chỉ là nhất thời ghi hận người, hiện giờ sẽ không như vậy nữa.”

Giọng nói của Lương phi có chút chột dạ, hiển nhiên lời ma quỷ này chính bản thân nàng ta cũng không tin.

Người trong hậu cung vốn là như vậy, đa số đều giả tạo, không có tình cảm chân thật gì đáng nói.

nói thật, vừa rồi nói về chuyện giao lưu tình cảm, còn nhắc tới cái gì mà tình như tỷ muội, các nàng chính mình còn cảm thấy ghê tởm.

Nhưng không có cách nào khác, muốn lừa gạt được Viên Diệu Diệu, phải vừa đe dọa vừa dụ dỗ, dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Viên Diệu Diệu chỉ cười mà không nói, quay đầu lại nhìn các nàng, giống như rất nghiêm túc thương thức bộ dạng quần bách lúc này của các nàng ta.

“Điều cuối cùng thì theo như muội yêu thích đi, chúng ta không quản được, không nhất định tất cả đều phải là tỷ muội tình thâm. Nhưng hai điều trước, muội nhất định có thể làm được đúng không?”

Lương phi vẫy tay, trực tiếp bỏ qua đề tài về tình tỷ muội, chính nàng cũng không muốn cùng với người phân vị thấp hơn xưng hô tỷ muội, nên không thể quá nghiêm khắc với Viên Diệu Diệu.

Viên Diệu Diệu nhún vai, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu, xem như đồng ý.

“Có thể. Thái Hậu vừa mới nói đã mời Hoàng Thượng tới đây, vậy chư vị hay là chúng ta cùng nhau chờ, sau đó ta sẽ làm điều mọi người bảo, cùng Hoàng Thượng nói chuyện này, xem Hoàng Thượng phản ứng ra sao?”

Giọng nói nàng mềm mại hơn, một bộ dáng thương lượng.

Các phi tần nhìn nhau, đều thấy trên mặt đối phương vài phần biểu tình vừa lòng, thậm chí một số còn không kịp chờ đợi, nghe nói Hoàng Thượng muốn đến đây, một đám mắt toả sáng như kim quang, giống như sắp được gặp trân bảo duy nhất trên thế gian.

Đối với biểu hiện quái dị như vậy của các nàng, Viên Diệu Diệu chỉ khẽ thở dài, căn bản không thể hiểu nổi Vệ Cầu tử có điểm tốt nào, mà có thể làm tất cả nữ nhân trong điện đều không bỏ xuống được.

Tuy rằng chính bản thân Viên Diệu Diệu cũng không thể bỏ hẳn xuống được, nhưng cảm giác lại không hề giống nhau.

Rốt cuộc thì nàng và Vệ Cầu tử tình cảm nhiều năm sâu đậm. Nhưng đối với chuyện tiếp theo phải nói với hán về việc mưa móc đều dính như thế nào, nàng cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Ngôi cửu ngũ sở dĩ bị gọi là Vệ Cầu tử, chính bởi vì hán là một tên mất chó.

hán không sùng hạnh phi tần khác là bởi vì nàng. Nàng không có khả năng phá đám chính mình, đẩy Hoàng Thượng từ bên mình đi đến chỗ người khác. Nhưng nàng cũng không muốn để mấy phi tần này có cơ hội công kích hãm hại nàng, cho nên cần phải có một biện pháp dẹp cả đôi đường, giải quyết hết vấn đề.

Chúng phi tần đồng ý cùng đợi, thậm chí còn có không ít sự chờ mong, không khí trong điện lập tức trở nên hài hoà.

Còn có mấy phi tần vì muốn Viên Diệu Diệu không làm sai, bất kể cấp bậc cao quý mà ngồi bên cạnh nàng, nhẹ giọng dạy dỗ nàng nên nói với Hoàng Thượng như thế nào.

một đám người biểu hiện cực kỳ nhiệt huyết, còn nói rằng bất kể ra sao, nàng phải nói chuyện với Hoàng Thượng bằng giọng điệu yêu kiều vui vẻ, nếu không ngôi cửu ngũ sẽ rất dễ nổi giận.

Đặc biệt là khi nói về chuyện phân chia sủng ái này, Hoàng Thượng rất chán ghét chủ đề này, lúc trước còn...

Có người còn giả vờ tốt bụng đem chuyện trước kia phát sinh trên triều nói cho nàng nghe, cũng không biết đến cùng là ẩn giấu tâm tư gì.

Là muốn cho Viên Diệu Diệu sợ hãi lâm trận lùi bước? Hay là đe dọa nàng, để khi thấy Hoàng Thượng, sẽ để lại bóng ma tâm lý, lúc nói chuyện sẽ không rõ ràng làm Hoàng Thượng sinh ra chán ghét.

Viên Diệu Diệu nghe âm thanh ồn ào xung quanh, không khỏi bối rối, nàng cảm thấy chẳng hề thú vị.

Mọi người xung quanh đều mang theo mặt nạ. Tuy đều là gương mặt xinh đẹp đầy ý cười, nhưng ẩn sau bên trong gương mặt tươi cười đó chỉ sợ không hiền lành như thế.

“Thái Hậu, xin mượn nội điện của ngài dùng một chút ạ.” Lương phi tiến đến bên người Thái Hậu, thấp giọng thì thầm vài câu.

Thái Hậu vẫy tay đồng ý, cung nữ Thiên Nhi bên người lập tức dẫn Lương phi đi vào nội điện.

Qua một thời gian, Lương phi mới đi ra, nhưng Viên Diệu Diệu phát hiện ra búi tóc của Lương phi thay đổi một chút, cung trang cũng có vẻ càng thêm chỉnh tề, cả người so với lúc trước càng thêm toả sáng.

“Thái Hậu...” lúc này Hiền phi cũng đứng dậy.

Thiên Nhi lại lần nữa đưa Hiền phi vào nội điện, đương nhiên lúc nàng ta ra cũng trở nên có tinh thần hơn, hết thấy đều thu thập thoả đáng.

Cũng có người phát hiện ra, tuy rằng hầu hết các phi tần ở đây đều muốn tiến vào nội điện để chỉnh trang, nhưng trong này có rất nhiều phân vị thấp, không dám lên tiếng, cho nên chỉ có thể im lặng ngồi một chỗ, cực kỳ hâm mộ nhìn những người có thể đi thu thập thoả đáng.

“Miêu Tồn, ngươi có muốn mượn nội điện một chút hay không?” Thái Hậu luôn là người hiểu lòng người, nhẹ giọng hỏi một câu.

Viên Diệu Diệu nghiêng đầu, giống như suy nghĩ thật kỹ, mới nhẹ nhàng lắc đầu.

“không cần ạ, tần thiếp tự nhận là xinh đẹp trời cho, tất cả đều ổn thoả.”

Nàng trả lời cực kỳ nghiêm túc, thậm chí lúc nói lời này, còn quay về phía Thái Hậu mỉm cười, muốn bao nhiêu ngoan ngoãn có bấy nhiêu ngoan ngoãn.

Nàng vừa dứt lời, không khí trong điện rõ ràng cứng đờ, không ai nói một lời, tầm mắt quét tới quét lui trên người những phi tần đã đi vào nội điện, ý vị đáng giá trong đó không cần nói cũng biết, giống như sự đối lập, mấy phi tần vừa đi chỉnh trang cùng với Miêu Tồn, so sánh đến cùng xem ai mới là xinh đẹp trời cho.

Hiền phi, Lương phi và Thục phi đều đi vào nội điện thu thập, khi nghe lời nàng nói, liền dâng lên lửa giận trong lòng, giống như tùy thời đều có thể phun trào. Nhưng nghĩ đến lát nữa Viên Diệu Diệu sẽ nói với Hoàng Thượng chuyện phân sủng, mỗi người đều nhịn xuống.

Tuy rằng các nàng đều cảm thấy cơn giận này không thể nuốt xuống, nhưng hiện giờ không phải thời điểm hợp để phát giận, lỡ như Viên Diệu Diệu mượn chuyện này, vậy nỗ lực trước kia liền thất bại trong gang tấc.

Ba người trong lòng đều suy nghĩ như vậy, cho nên ba phi tần mặt cao hơn đầu thường xuyên lui tới phải cùng ghen lại, bày ra bộ dạng như không có chuyện gì.

Các phi tần xung quanh đều ngừng thở, giống như yên lặng để nghênh đón cơn giận của các nàng. Nhưng sao mà nghĩ được rằng những người này không những không tức giận, thậm chí còn rất bình tĩnh.

Các nàng đều thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, đồng loạt tự an ủi dưới đáy lòng, chờ đến khi Viên Diệu Diệu bị thất sủng, các nàng sẽ liên thủ trừng trị Viên Diệu Diệu, làm cho nàng hiểu rõ người sống trên đời cần tuân theo quy củ.

Dưới tình huống quỷ dị như vậy, rốt cuộc bên ngoài truyền tới thanh âm thông dẫn, Hoàng Thượng tới rồi.

Mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, Viên Diệu Diệu nhìn người xung quanh đều như bị làm phép giống nhau, đầu cùng nhìn về cửa, biểu tình trên mặt cùng thấp thòm mà nghênh đón người sắp tới.

Nàng cười nhẹ, chỉ cảm thấy tình cảnh này vô cùng thú vị, đôi mắt nàng chớp chớp thần thái giảo hoạt, sau đây sẽ là lúc nàng tận tình phát huy.

Hu vọng những phi tần đang trang nghiêm chờ đợi này, đến lúc nghe được lời nàng nói, sẽ không cảm thấy quá khổ sở, nếu không sẽ chẳng còn gì thú vị.

Vệ Cảnh bước vào, trên người hần vẫn mặc long bào lúc thượng triều, hiển nhiên là vội vàng chạy tới.

“Nhi thần gặp qua mẫu hậu.” hần hành lễ.

“Hoàng Thượng đã tới à, mau ngồi. Ngươi làm các phi tần nghĩ đến ngươi mà một bộ dạng gầy như hoa cúc.”

Thái Hậu duỗi tay chỉ ghé dựa bên người, trên mặt mang theo vài phần tươi cười.

“Thái Hậu.”

Lời Thái Hậu vừa nói ra, lập tức có mấy tiếng nói nũng nịu vang lên, hiển nhiên không muốn Thái Hậu sẽ vạch rõ ngọn ngành như vậy, nhưng cũng lại mang theo vài phần chờ mong, tựa như hy vọng Thái Hậu sẽ nói nhiều thêm vài câu.

Nhớ thương của các nàng đối với Hoàng Thượng không chỉ một hai câu là có thể nói rõ ràng, nhưng chính bản thân lại ngượng ngùng mở miệng nói ra, chỉ có thể mượn người khác nói hộ.

Hiện giờ Thái Hậu đem những lời này nói ra, khiến cho tâm tình các nàng trở nên ngọt ngào, chờ mong, lại có chút thẹn thùng ngượng ngùng.

Các cảm xúc này nảy lên trong lòng, sợ hãi biết, lại sợ hãi không biết.

Đương nhiên ngồi cừu ngũ không có tốn sức phản ứng lại tâm trạng thiếu nữ của các nàng, ngược lại còn bày ra bộ dạng không quan tâm. Hắn đi thẳng đến chỗ Viên Diệu Diệu, đưa mắt nhìn về phi tần ngồi cạnh Viên Diệu Diệu.

Vì biểu tình trên mặt hắn quá lạnh lùng, ánh mắt bắn ra cũng mười phần lạnh lẽo, cho nên không có ai hiểu lầm rằng Hoàng Thượng đang vút mị nhãn cho các nàng.

Ngược lại những người tiếp nhận ánh mắt này của hắn, lập tức hiểu rõ ý của Hoàng Thượng, nhanh chóng đứng lên, nhường vị trí.

Vệ Cảnh cứ trắng trợn mà ngồi xuống cạnh Viên Diệu Diệu, nhìn hướng về phía nàng.

Viên Diệu Diệu cho hắn một nụ cười, thật ra nàng muốn đưa cho hắn một ly trà, nhưng những phi tần xung quanh quá nhiệt tình, loại chuyện này căn bản không đến lượt nàng làm.

Trong tầm tay Hoàng Thượng đã bày ra vài ly trà, đều do mấy phi tần nhanh tay lẹ mắt dâng lên, cho nên Viên Diệu Diệu cũng không cần thiết phải tranh đoạt một ly trà.

Nhưng Vệ Cảnh lại không hài lòng với biểu hiện của nàng, nhìn chằm chằm tay nàng mà nhú mày.

Viên Diệu Diệu không biết trong lòng hắn nghĩ gì, nghiêng đầu nhìn về phía hắn, tựa như đang hỏi hắn làm sao vậy.

“Trẫm muốn uống trà.” hắn chỉ nói ngắn gọn bốn chữ.

Viên Diệu Diệu nhường nhường mày, không đợi nàng mở miệng nói chuyện, lập tức có phi tần gần đó cẩn thận đem ly trà trên bàn dâng lên cho Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, trà này là tần thiếp mới pha, mời ngài dùng.”

“Đây là tần thiếp pha.”

Trong khoảng thời gian ngắn, hết người này đến người khác dâng trà lên, trong đó có vài vị giống như gấp không chờ nổi, muốn trực tiếp đứng dậy, đưa ly trà của mình đặt vào tay Hoàng Thượng.

Viên Diệu Diệu nhìn bộ dáng nhiệt tình của các nàng, suýt không nhận được mà cười ra tiếng.

Chân tình của các nàng đối với Vệ Cảnh từ đúng là tuyệt đối, còn có phi tần có ánh mắt, trực tiếp mang điểm tâm bụng tới, mời hắn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Hoàng thượng khích lệ

Editor: Chôm chôm

Mấy người Hiền phi ngồi hơi xa một chút, là ngồi gần Thái hậu, bởi vì vừa rồi muốn làm khó Viên Diệu Diệu, cho nên vị trí của Viên Diệu Diệu bị sắp xếp ở trong góc, để cho nàng có cảm giác bị cô lập.

Nhưng bên cạnh nàng không phải không có ai, phía trên đều là các phi tần có phân vị không sai biệt lắm cùng ngồi, hơn nữa cách nói chuyện còn có chút chanh chua.

không nghĩ tới Hoàng thượng lại không ngồi gần Thái hậu, mà trực tiếp ngồi cạnh Viên Diệu Diệu. Biểu tình trên mặt mọi người đều mang theo vài phần bất mãn, vốn nghĩ rằng Hoàng thượng sẽ ngồi bên cạnh Thái hậu, rốt cuộc thì hành động này chính là không cho Thái hậu mặt mũi.

Nhưng biểu cảm trên mặt Thái hậu lại không có gì đặc biệt, ngược lại vẫn giữ tươi cười, như là đang gặp chuyện vui mừng vậy.

“Hoàng thượng thật đúng là rất thích Miêu tần.”

Nàng giống như lơ đãng nói một câu, giọng điệu có chút không để ý.

Nhưng các phi tần xung quanh đều đồng lòng, một hơi nghẹn trong cổ họng không dám nói ra, giống như chờ đợi Hoàng thượng lên tiếng trả lời.

Các nàng đều có vẻ tương đối khẩn trương, sợ Hoàng thượng nói điều gì mà các nàng không kịp nghe thấy.

Tuy rằng mỗi người ở đây đều hy vọng Hoàng thượng sẽ phản bác lại lời của Thái hậu, nói cho Thái hậu biết hẳn cũng không thích Miêu tần lắm.

Nhưng trong lòng họ đều cảm thấy Hoàng thượng sẽ không phản bác, cái cảm giác chấp nhận số mệnh nhưng lại không cam lòng, mong muốn kì tích xảy ra, thật sự không phải là thứ người bình thường có thể chấp nhận.

Vệ Cảnh giống như không hề nhìn đến biểu cảm của những người xung quanh, ngược lại còn cười khẽ một tiếng.

hắn cầm lấy tay Viên Diệu Diệu, trước mặt công chúng, vuốt ve tay nàng, ý vị thân mật không cần nói cũng biết.

Trông mắt mọi người đều trừng như sắp rơi ra, cử chỉ này của Hoàng thượng là có ý gì?

Nên nên là ở bất cứ đâu cũng phait tỏ ra khí thế uy nghiêm, không thể dễ dàng thân cận cùng nữ tử như vậy, sẽ tổn hại uy nghiêm.

Đáy lòng nhiều người cùng phát nghị, rất muốn nói như vậy với Hoàng thượng, nhưng không ai dám nói.

“không ra thể thống gì” năm chữ, nhưng các nàng lại không nói ra lời nổi, càng không dám răn dạy Hoàng thượng.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng thượng nắm tay Miêu tần, cười vui sướng.

“Mẫu hậu cũng phát hiện ra sao, Miêu tần rất tốt.”

Lúc hắn nói xong câu đó, liền thản nhiên rút tay mình từ trên mu bàn tay nàng về, nhẹ nhàng sửa sang vạt áo long bào.

Nghe xong những lời này của Hoàng thượng, trái tim mấy người xung quanh như tro tàn.

Viên Diệu Diệu khó khăn lắm mới nhìn được cười, hình như nàng nghe được âm thanh cõi lòng tan nát, vỡ tung hôm nay thật có ý tứ, không ngờ công nàng chạy tới một chuyện.

“Tạ ơn Hoàng thượng khích lệ.”

Nàng không chút khách khí mà tạ ơn, tương đương với việc thừa nhận bản thân rất tốt, cho nên mới đáng giá để Hoàng thượng khích lệ như vậy.

Người xung quanh nghe được nàng nói, vốn tâm đã như tro tàn lại lập tức bùng cháy.

Hiển nhiên tất cả các nàng đã đem nỗi hận tính hết lên đầu Viên Diệu Diệu, còn Viên Diệu Diệu vẫn bộ dạng tươi cười, như là không hề phát hiện ánh mắt của những người xung quanh sắc bén như kiếm bắn lại, làm người ta có cảm giác như bị đâm xuyên.

“Nơi này của mẫu hậu sao lại náo nhiệt như vậy, hơn nữa còn gọi nhi thần đến là vì chuyện gì?”

Tầm mắt Vệ Cảnh rớt cuộc cũng nhìn xung quanh, dù chỉ nhìn lướt một cái, hàm ý ở trong mắt ai nhìn cũng thấy.

Trong lòng mọi người đều căng thẳng, một đám người ngẩng đầu nhìn về phía Thái hậu, nhưng mong Thái hậu sẽ mở miệng lưu tình, cho các nàng một con đường sống.

Ánh mắt Thái hậu đảo qua những người xung quanh, trên mặt mang theo cười khẽ, chung quy vẫn để lại mặt mũi cho các nàng.

“Ai gia thấy lâu rồi chưa được gặp Hoàng thượng, nên muốn gọi người tới trò chuyện. Nghĩ đến nhiều người càng náo nhiệt nên gọi các nàng tới.”

Nàng không hề nói đến chuyện các phi tần chủ động xin tạo cuộc gặp mặt lần này, mà đem trách nhiệm đặt lên người mình.

Chúng phi tần đều thở dài nhẹ nhõm, đồng loạt cảm kích nhìn về phía Thái hậu, trong lòng có vài phần mừng thầm. Thái hậu không đem các nàng liên lụy vào, nên nếu Hoàng thượng muốn trách phạt cũng không có lý do.

Vệ Cảnh chỉ nhướng mày, đôi tay cũng không nhàn rỗi, luôn gõ mặt bàn, giống như mang theo chút ý vị bực bội.

Trong tầm tay hắn vẫn là những ly trà được bày la liệt, nhưng hắn không uống một ngụm, mồm điểm tâm thì càng không liếc nhìn một cái, giống như rất coi thường.

Cuối cùng hắn hình như quá khát nên trực tiếp đưa tay đoạt chén trà trên tay Viên Diệu Diệu, đưa đến bên miệng nhấp nhẹ hai ngụm.

không khí xung quanh càng lâm vào yên tĩnh chết chóc, không ai ngờ sẽ rằng Hoàng thượng sẽ uống chén trà mà Miêu tần đã dùng qua.

Trong tầm tay hắn rõ ràng bày vô số ly trà, nhưng hắn còn không thèm nhìn một cái, đợi tới bây giờ lại uống ly trong tay Miêu tần.

Viên Diệu Diệu chớp mắt, trên thực tế nàng cũng bị làm cho ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không nghĩ tới Hoàng thượng sẽ chơi chiêu này.

Hơn nữa còn làm trước mặt công chúng, nàng cảm giác hai bên má đều nóng lên, thật có chút không chịu nổi.

Tuy rằng bọn họ đã làm qua vô số chuyện thân mật hơn, nhưng chuyện dùng chén của nàng để uống nước lại làm nàng có cảm giác thẹn vô cùng.

Viên Diệu Diệu ho nhẹ một tiếng, nàng coi như không hề phát sinh chuyện gì, vì muốn giảm bớt sự xấu hổ, nên tìm chuyện để làm, vươn tay cầm một miếng điểm tâm để ăn.

Kết quả nàng vừa cắn một miếng, điểm tâm trong tay cũng bị lấy đi.

Lúc này không chỉ Viên Diệu Diệu mà những người xung quanh cũng không chịu nổi mà mặt đỏ tai hồng.

Loại chuyện này, thực làm cho người thẹn thùng, tuy rằng không xảy ra với bọn họ, nhưng nhìn trực tiếp như vậy, có cảm giác khó chống đỡ nổi.

Nàng cúi đầu, lúc này ánh mắt cũng không dám nhìn về bên cạnh. Trong lòng nàng nghĩ thầm không biết Vệ Cửu Tử đến cùng là muốn chơi chiêu gì, thật sự rất thẹn thùng đó có biết không.

Các phi tần xung quanh đều có chung cảm giác, cảm thấy hai mắt đều bị hành động của bọn họ chọc mù, cổ tình lại không thể phát giận.

Chờ sau khi sự thẹn thùng qua đi, cảm giác tức giận lại trở lại.

Cảnh ân ái hiện giờ không phải ai khác, mà chính là Hoàng thượng. Dựa vào điều gì mà chỉ mình Viên Diệu Diệu được hưởng đãi ngộ như vậy, bọn họ cũng muốn được như thế.

Đáng tiếc điều này chỉ là hi vọng xa vời trong lòng bọn họ mà thôi, trên thực tế từ lúc nọ đi vào, không hề nhìn các nàng, hoàn toàn coi các nàng như trong suốt.

Thái hậu rốt cuộc chỉ là người đứng xem, tất cả biến hoá đều được đặt trong mắt.

không khỏi than thở trong lòng, Hoàng thượng đúng là một tay giỏi chơi chiêu, làm cho hành động trang điểm lại của các phi tần trở lên vô cùng nực cười.

Dù cho trang điểm xinh đẹp đến thế nào, thì cũng chỉ như vút mị nhãn cho người mù xem.

“Hoàng thượng, vừa rồi Miêu tần nói có chuyện muốn nói với ngài, ngài có ngài nghe một chút không ạ?”

Tam phi sớm đã cho nhau ánh mắt, muốn kéo lại đề tài kia, nhưng cả ba đều không muốn bản thân nói ra, tìm cách nhắc nhở Viên Diệu Diệu.

Kết quả là người nhìn ta ta nhìn người quyết định xem ai nói. Cuối cùng là do hành động của Hoàng thượng và Viên Diệu Diệu quá mức chói mắt, các nàng đều nhìn không nổi, tránh cho khí thế bị họ làm đi xuống, cuối cùng là Lương phi mở miệng.

“Đúng vậy, Miêu tần muội muội đừng ngượng ngùng, bạo dạn nói đi.”

“Cố gắng lên.”

Hai giọng nói khác theo sát truyền tới, tuy mang theo ý cổ vũ nhưng nghe vào trong tai Viên Diệu Diệu, lại giống như mấy người này đang ép bách nàng vậy.

Viên Diệu Diệu vừa ngẩng đầu đã đối diện với biểu tình chờ mong mà thấp thỏm của ba người kia, giống như hi vọng Viên Diệu Diệu thật nhanh mà nói ra.

Nàng không khỏi cong khoe môi, mang theo tươi cười đầy trào phúng.

Xung quanh đều mở to hai mắt, hoàn toàn chờ đợi Viên Diệu Diệu có thể nói ra gì đó, rõ ràng có chút cảm giác khẩn trương, ngay cả Vệ Cảnh cũng cảm nhận được.

Loại cảm giác là cái đích cho mọi người chỉ trích, trước kia Vệ Cảnh đã trải qua, hắn nhớ tới phi tần được hắn cứu vớt đó trùng tên họ Viên Diệu Diệu.

Vốn là sự việc đã xảy ra thật lâu, hắn bận trăm công nghìn việc cho rằng bản thân đã sớm quên mất. Nhưng hiện tại lại dễ như trở bàn tay mà nhớ lại.

“Muốn nói gì thì trở về rồi nói, nói cho mình trầm nghe.” Vệ Cảnh theo bản năng không muốn nàng mở miệng trực tiếp cầm tay nàng.

Lúc hắn nói lời này, còn hướng về phía Viên Diệu Diệu chớp mắt, mang theo vài phần hương vị giảo hoạt, giống như giữa bọn họ có vô số bí mật nhỏ người ngoài không biết.

Viên Diệu Diệu bị lời hắn nói làm cho tức cười, lực bàn tay của Hoàng thượng có chút lớn, như là sợ mất đi nàng.

Loại cảm giác quý trọng này, làm nàng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Vệ Cảnh, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hắn mang vài phần quan tâm, làm Viên Diệu Diệu ấm áp trong lòng.

“Hoàng thượng, để thần tiếp nói trước mặt mọi người đi, miễn cho các nàng không yên tâm, cho rằng thần thiếp cố tình không nói.”

Nàng hướng về phía hắn cười nhẹ, trên mặt mang thần sắc trấn an, hiển nhiên là một bộ không hề để ý.

“Mới vừa rồi nhắc đến chuyện mưa móc đều dính, mọi người hi vọng Hoàng thượng không chỉ độc sủng mình thiếp. Mỗi tháng thần thiếp luôn có mấy ngày thân thể không tốt, đến lúc đó Hoàng thượng có thể đi các cung khác ngồi.”

Viên Diệu Diệu không hề quanh co, mọi chuyện nói ra hết, thậm chí lý do các nàng chuẩn bị cũng nói ra với Hoàng thượng.

Xung quanh lập tức an tĩnh, không ít phi tần nói thầm trong lòng, vị Miêu tần này nói như thế, giống như hoàn toàn không cần sự sủng ái của Hoàng thượng.

Vậy mà dám dùng cách nói như giáo dục Hoàng thượng, không sợ Hoàng thượng chán ghét nàng sao?

Đương nhiên trong lòng cũng vui mừng khôn xiết, các nàng càng ước gì Viên Diệu Diệu nói thêm vài câu, càng nói trắng ra càng tốt, thậm chí lộ ra sự bất kính là tốt nhất.

Như vậy Hoàng thượng sẽ chán ghét nàng, đến lúc đó các nàng sẽ có cơ hội thượng vị, càng có cơ hội lần nữa đoạt lại sự sủng ái của Hoàng thượng.

Mỗi người đều nhìn Viên Diệu Diệu, chờ từ miệng nàng nói ra thêm vài lời. Máy kiếm Vệ Cảnh nhíu chặt lại, lúc hắn nghe được Viên Diệu Diệu nói như vậy, trong lòng như bị câu gì đó chọc đến khó chịu.

Điều này làm hắn nhớ tới Viên Diệu Diệu trước kia, rõ ràng hắn đem nàng từ vòng vây của mấy phi tần đó cứu ra, sau đó cho nàng thượng vị vô cùng vinh quang, có thể không cần gặp mấy phi tần làm khó dễ nàng nữa.

Nhưng nữ nhân này quay đầu liền đẩy hắn cho người khác, lúc ấy hắn không nghĩ gì nhiều, dù sao thì ngủ với ai cũng là ngủ, hiện giờ nghĩ lại mới thấy thật đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Thượng Vị Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.